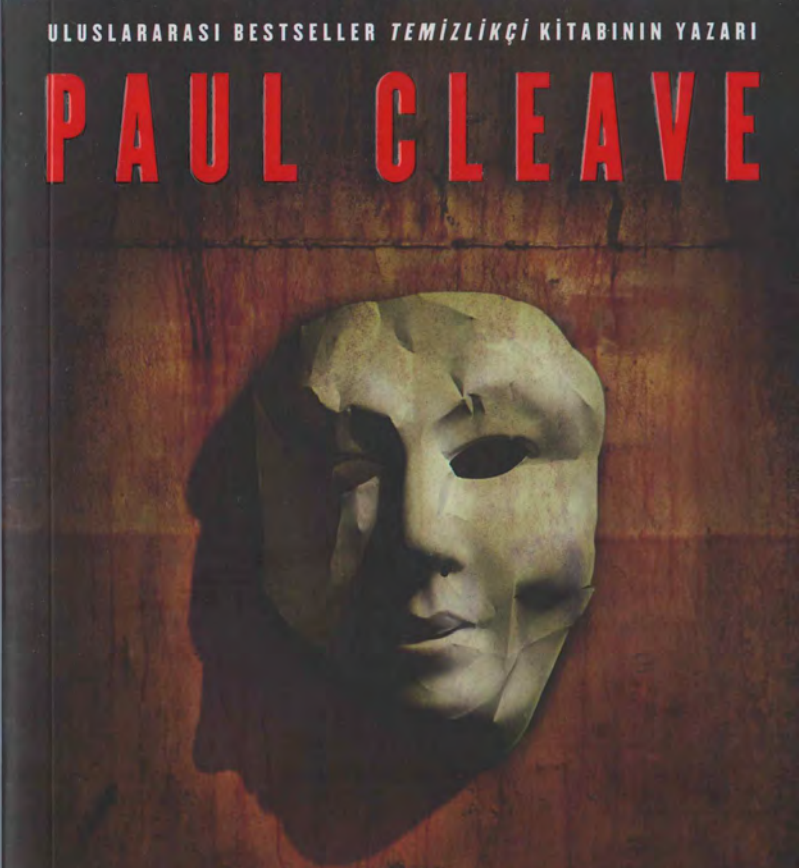
ULUSLARARASI BESTSELLER *TEMİZLİKÇİ* KİTABININ YAZARI

PAUL CLEAVE

ROMAN

MEZBAHA

PEGASUS

MEZBAHA

Pegasus Yayınları: 1737
Bestseller Roman: 749

MEZBAHA
PAUL CLEAVE
Özgün Adı: The Laughterhouse

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Okan Ağgez
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2017
ISBN: 978-605-299-272-2

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Paul Cleave, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Gregory and Company'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

PAUL CLEAVE

MEZBAHA

İngilizceden Çeviren:
ERAY MERİÇ SELVİ

PEGASUS YAYINLARI

McT, Mogue, Loony ve Haku'ya

Giriş

Ağustos ayında Noel gibiydi. Kış mevsiminde tam bir harikalar diyarı... Sarı bantlar suç mahallini simli Noel şeritleri gibi süslemiş, *GİRİLMEZ* yazısının üzerinde donan ince sis tabakası, harfleri ayırt edilemeyecek kadar bulanıklaştırmıştı. Karın içinde kahverengi, küçük bir ayakkabı vardı. Yan yatmıştı ve etrafında karlar birikmişti. Arabadan binaya taşındığı esnada kızın ayağından düşmüştü. Hava son derece durgun ve soğuktu, öyle soğuktu ki insanın soluğu sanki yüzünün önünde katılaşıp yere düşebilir, ayağının dibindeki karların içine yumuşakça inerek parmak uçlarını ısıran soğuğu daha da dondurucu hale getirebilirdi. Kar çoğu yerde beyaz, adımların ve araçların ezdiği yerlerde ise griydi. Çoğunlukla binaya yakın diğer alanlarda ise halojen lambaları ve polis arabalarının renkli ışıklarını yansıtıyordu. Aynı ışıklar, yakındaki kirli pencereleri boyarken camın arkasındaki odalar en derinlerine kadar ışığı emiyordu.

Her şey bir Noel sahnesi gibi görünüyordu; Noel Baba şehrin yanlış tarafına gelip yanlış türden insanlarla karşılaşmış ve korkunç bir bedel ödemişti. Halojen lambalar ve farlar eski binayı gösterirken trajediye dikkat çekerek olan biteni bir gösteriye dönüştürüyordu. Mekân terk edilmişti. Yaklaşık yarım yüzyıldır emekliye ayrılmış teçhizat, etrafa saçılmış paslı demir parçaları,

para etmeyecek ya da toplanmasının alacağı zamana değmeyecek kadar eski aletler ve mobilyalar dışında boştu. Ve tabii koku da vardı. Kapılardan, tıpkı Nuh'un gemisine binen hayvanlar gibi, ikişer ikişer girmiş olan ölümün kokusuydu bu. Ama burada onlar için bir kurtuluş yoktu. Zemin, mezbahanın çalıştığı yıllar boyunca kanı, dışkıyı ve idrarı emmiş, ölüm ve onun beraberinde getirdiği tüm pislikler çimentonun içine yerleşmiş, temellere, duvarlara ve hatta havaya bile gömülmüştü, burada hava sanki hiç hareket etmiyordu, durgundu, dışarıya çıkamayacak kadar ağır ve içeriye taze olan hiçbir şeyi almayacak kadar yoğundu.

Theodore Tate burada ne kadar kan döküldüğünü bilmek, bunun üzerine çok fazla ya da uzun uzun düşünmek istemiyordu. Tek istediği işini yapmak, tetikte olmak ve dikkat çekmemekti. Çağrı geldikten sonra suç mahalline ilk olarak o ve ortağı Carl Schroder gelmişti. Yavaşça, dikkatlice içeri girmiş ve ayağındaki diğer ayakkabı teki ve çorabı dışında üzerinde hiçbir şey olmayan genç kızı bulmuşlardı. Kalan tüm giysileri yırtılmış ve sol yanına yığılmıştı. İkisi de buna benzer cesetlerle çok karşılaşmamıştı (çoğunlukla bir iki intihar, birkaç araba kazası, ki bunlardan birinde sürücünün vücudu ikiye ayrılmıştı, bacakları ve göğsü arasında yirmi metre vardı ve bir eli hiç bulunamamıştı). Ayrıca bu Tate'in ilk cinayet vakasıydı. Kan tazeydi, gözler buğuluydu ve karşılarında duran, kötü şans sonucu değil de zor kullanılarak gerçekleşmiş bir trajediydi.

Alanı emniyete aldıktan sonra aralarında mümkün olduğunca az konuşarak, ellerini ovuşturarak ve kan dolaşımını hızlandırmak için ayaklarını yere vurarak diğerlerini beklemişlerdi. Genç kızı görmek aynı anda hem Tate'e polisliği bırakmayı düşündürmüş hem de bir cinayet dedektifi olmayı istemesine yol açmıştı. Papazının ona söylediği gibi, hayat çelişkilerle ve kötü insanlarla doluydu.

O andan sonra gelen dedektiflerin görüşebilecekleri kimse yoktu. Dışarıda, mezbahanın kapısından süpermarket spesiyal-

lerine ve hamburgere dönüşmek üzere satışa çıkan hayaletler dışında hiç tanık yoktu.

Saat onu biraz geçiyordu. Hava sıcaklığı sıfırın birkaç derece altındaydı. Dolunaya birkaç gün vardı. Kar önceki gece başlamıştı. Halojen lambaların vurmadığı alanlar solgun ay ışığıyla yıkanıyordu. Binanın önünde büyük harflerle *North City Slaughterhouse*[1] yazıyordu. Birileri tabeladaki S'yi kararttığı için şimdi sadece *laughterhouse*[2] kalmış, diğer kelimeler de kırıp dökülerek yerinden sökülmüştü. Bir buçuk gün önce de kesip doğrama işi tekrar başlamıştı, yalnız bu seferki inekler ve koyunlar değildi.

Bunu yapan adamı çoktan gözaltına almışlardı. Yirmi dört saattir ellerindeydi. Bunun yirmi iki saatinde hiçbir şey söylememişti. Tüm bu zaman boyunca aile de polis merkezindeydi ve kızlarını kaçıran adamla konuşmak için yalvarıp durmuşlardı. Kızlarını geri alabilmek için bir şansları olduğunu sanıyorlardı. Polisler onu geri alacaklarını biliyordu ama istedikleri durumda olmayacaktı.

Sonunda bir dedektif sorgu odasına girip zanlıyı dövmeye başlamıştı. Artık usanmıştı ve bir telefon rehberi alıp bunu tüm gücüyle sanık üzerinde kullanmıştı. Adam muhtemelen işini kaybedecekti ancak zanlı, kızın yerini söylemişti.

Polislerden biri binadan çıktı, Tate'i fark etti ve yanına gitti.

Memur Landry, "Ne olay ama," dedi ve sonra ceketinin ceplerini hafifçe vurarak yokladı. Bir paket sigara bulup çıkardı. "Tanrım, parmaklarım dondu, sigarayı bile yakamayabilirim."

"Belki de bırakman için bir işarettir," dedi Tate.

"Ne, Tanrı'dan mı? Burada gördüklerimize bakılacak olursa yapacak daha iyi işleri var," diye yanıtladı Landry. "O zemini gördün mü?"

Tate başını salladı. Görmüştü ve asla unutmayacaktı.

---

1 Mezbaha (ç. n.)

2 Kahkaha evi (ç. n.)

"Korkunç görünüyor," diye devam etti Landry. "O zeminin, insanın son gördüğü şey olduğunu hayal edebiliyor musun?" Ağır ağır içine çekerken sigarasının ucu parladı. Binanın yanındaki yazıya baktı. "Kahkaha evi," dedi. "Nedir bu, kötü bir şaka falan mı?"

Tate cevap vermedi. Elleri cebinde, olduğu yerde zıplamaya devam etti.

"Zavallı kız..." dedi Landry.

"Jessica," dedi Tate.

Landry başını iki yana salladı. "Bunu yapamazsın. Ona bir isim veremezsin."

Tate önce ona, sonra aşağıya baktı.

"Bak Theo," dedi sigarasını ağzından çıkarıp. "Onun bir adı olduğunu ben de biliyorum, tamam mı? Ama bunu yapamazsın. İleride daha bir sürü üzücü hikâye olacak ve senin de bu kurbanları vaka olarak görmen gerekecek. Daha fazlası olmamalı, aksi takdirde bu işte kalıcı olmazsın."

Başka bir dedektif, mezbahadan arkasına bir gökkuşağı çizilmiş parlak kırmızı bir okul çantasıyla çıktı. Çantayı önünde, sanki kedisinin eve getirdiği ölü bir fareyi tutar gibi, kolunu dümdüz uzatarak taşıyordu.

Landry sigarasından bir nefes daha çekti. "İtirafı duydun, değil mi?"

Tate başını salladı. Duymuştu.

Sigarasını bitiren Landry, "O orospu çocuğu bu işten paçayı sıyıracak," dedi. Sonra Tate'i karların içinde, adamın elinden daha büyük olmayan kahverengi deri ayakkabıya bakar halde bırakarak yeniden binaya girdi.

1

On Beş Yıl Sonra

Berbat bir cenaze havası. Pazartesi sabahı Christchurch güneşi yerini yağmura bırakmış. Bulutsuz gökyüzü şimdi mavilikten eser kalmamış bir grilikte. Bir an yağmur şiddetli ve sağanakken, hemen sonra arabamın sileceklerinin ayak uydurmak için çabalayıp durduğu sinir bozucu bir çiselemeden fazlası değil. Kullandığım araba sıkıntılı, yirmi yaşın üzerinde, ki bu da onu insan yaşına göre aşağı yukarı yetmişinde yapar. Yani kesinlikle emeklilik yaşı. Bazı sabahlar çalışır, bazılarında çalışmaz. Ama satın aldığımda ucuzdu ve dürüst olmak gerekirse benim gücüm de ancak buna yetiyor.

Sabah havası henüz çok soğuk değil. Mart ayı genelde bize karşı böyle nazik davranır, yine de hava her sabah muhakkak bir öncekinden daha soğuk olur ve günler bu şekilde temmuza, ağustosa, yani çok daha soğuğa doğru ilerler. Ve arabam kesinlikle o şartlar altında çalışmayacaktır. Belki ben de çalışmıyor olurum, ücretli işler olağan sayılmayacak kadar nadir çıkıyor. Son zamanlarda gelen özel dedektiflik işleri de Dedektif Carl Schroder'ın bana pasladığı, polisin ilgisini gerektirecek kadar önemli olmayan küçük vakalardan ibaret. Zira polis bugünlerde Christchurch'ün iyi insanlarının toprağı boylamasını durdurmaya çalışmakla meşgul.

Ne var ki artık mart da değil. Son on saattir nisan ayındayız ve bu daha merhametsiz bir ay. Bense yarısını uykuda, diğer yarısını da cebimde Lucy Saunders'ın fotoğrafıyla bir motelden diğerine araba kullanarak ve tezgâh arkasında duran resepsiyonistlere bu fotoğrafı göstererek geçirdim. Lucy Saunders sempatik, cana yakın, henüz yirmilerinin ortasına gelmemiş, çekici, sıcakkanlı ve dolandırıcı bir kadına uygun tüm özelliklere sahip. Polisle başını belaya sokan da işte bu özellikler. Kefaletle salıverilmesinin ardından mahkemesine gelmemiş ve iki haftadır onu gören olmamıştı. Kaderini belirleyen, çaldığı yirmi bin dolar da henüz ele geçirilememişti. Bu aslında artık özel dedektiflik işi de değil, bir ödül avcılığı ama faturaları ödeyebilmemi sağlıyor. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum; Lucy Saunders benim ilk işim.

Lucy ve erkek arkadaşı için en mantıklı davranış, bir arabaya atlayıp sürmeye devam etmek ve Christchurch'le aralarındaki mesafeyi mümkün olduğunca açmaktı ancak Lucy ve erkek arkadaşı gibilerine mantıklı olan şeyler zor gelir.

Arabamdan indim ve başımı bir gazeteyle koruyarak Everblue Motel'in büyük cam kapılarına doğru koştum. Burası ölü bulunmak istemeyeceğiniz türden bir motel, zira bulunursanız bu olay bir pezevengin, kızlarından birine karşı davranışlarınızdan memnun kalmadığı anlamına gelir. Resepsiyondaki adamın hamburger ve porno uğruna yaşıyor gibi bir hali var. Yemek lekeleriyle dolu gömleğinin açık düğmeleri, içindeki file atleti gözler önüne seriyor. Göğüs kılları atletin arasından fırça kılları gibi fışkırıyor, bu da son yirmi saattir bir şey yemediğim için şükretmeme neden oluyor. Oda sigara kokuyor, tavansa sinek bokundan neredeyse görünmez halde.

"Çift kişilik yataklı iki kişilik oda fiyatımız..."

Resmi önüne koyduğumda konuşmayı kesiyor. "Bu kadını gördün mü?" diye soruyorum.

"Bak dostum, burada birçok polis, baba ve pezevenk var, hepsi de birilerini arar ve hepsine aynı şeyi söylerim: Hiçbir şey bedava değildir."

"Aferin sana," diyorum. "Gerçek bir yardımseversin."

"Yardımseverlik karın doyurmuyor," diyor.

"Ya da yeni bir gömlek almanı sağlamıyor, değil mi? Sırf onun burada olmadığını söyleyesin diye sana yirmi dolar verecek değilim."

"Yirmi dolar istemiyorum ki. İstediğim elli dolar ve sen de o parayı bana vereceksin."

"Öyle mi?"

"Öyle, çünkü onu gördüm," diyor ve elini gömleğinin içine sokup en homoseksüel adamı bile bir heteroseksüele çevirecek şekilde meme uçlarından birini kaşıyor. "Yanında da hep aynı adam vardı. Ama bu ekstra bilgi bedava, iyi niyet göstergesi olacak, anlarsın ya? Şimdi, elli kâğıt daha fazlasını öğrenmeni sağlar."

"Eğer onu gördüysen demek ki ya buradadır ya da az önce buradaydı. Kapıları tekmelemeye başlayıp hepsine bakabilirim."

"İyi bir noktaya değindin," diyor ve aşağı uzanıp bir beyzbol sopası alıyor. Biri üzerine keçeli kalem ile *Caydırıcı* yazmış. "Ama izin verirsen ben de bu noktaya şununla karşılık vereyim. Bak, eğer polis olsaydın zaten bunu bana söylemiş ve kimliğini göstermiş olurdun. Polis buraya en azından deposundaki benzinden daha pahalı bir arabayla gelirdi... Ben ve buradaki bu arkadaşım olsa olsa tek bir kapıdan geçeceğini düşünüyoruz. Peki bu hangisi olacak?"

Pencereden dışarı, park yerine bakıyorum. Altısı kuzeyden güneye, altısı da doğudan batıya uzanarak L biçimi oluşturan yan yana on iki oda var. Dördünün arabası dışarıda park halinde.

"Elli dolarım yok," diyorum. "Arabamı gördün."

"O halde o kızın kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Zaman ayırdığın için teşekkürler."

Dışarı çıkıyorum. O ofisin ardından temiz hava rahatlatıyor beni. Neredeyse öğle yemeği vakti ve karnım aşırı tepki vererek beni hemen yemek yemezsem öleceğime ikna etmeye çalışıyor. Zaten elli dolarım olsaydı kıllı adama vermektense yemeğe harcardım. Oysa sahip olduğum tek şey arabama dönerkenki beş saniye ve bunu da yangın alarmını çalıştırmak için kullanıyorum.

Odaların perdeleri açılıyor, yüzler pencerelere dayanıyor ve doğudan batıya uzanan kanattaki sondan ikinci odadaki yüz, Lucy Saunders'a ait. Cebimden cep telefonumu çıkarıp arama yapıyorum. Hiçbir odadan koşarak çıkan olmuyor, bana kızgın bir ifadeyle bakan müdür dışında. Elinde *Caydırıcı*'yı tutuyor. Onu arabam üzerinde kullanmayı isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyor, sonunda bu darbenin sopasının değerini, benim arabamınkinden daha çok düşüreceği sonucuna varıyor. Sonra benim üzerimde kullanması gerekip gerekmediğini değerlendiriyor. Ben de arabamda kalıp yeniden içeriye girmesini dileyerek ona bakıyorum, neyse ki o da öyle yapıyor.

İki dakika sonra itfaiye geliyor, sireni gürültülü, feryat figan ve başımın ağrımasına neden oluyor. Araç park yerine çekiyor ve sirenlerini kapatıyor, ardından görünüşe göre pek bir şey olmuyor. Birkaç dakika sonra hâlâ orada öylece duruyor, bir grup itfaiyeci yağmurun altında beklerken Schroder iki polis arabasıyla çıkageliyor. Schroder'ın ekibi otel odasına yaklaşırken ben de sadece sürücü tarafındaki sileceğinin çalıştığı ön camımın ardından onları izliyorum. Schroder kapıyı çalıyor. Bir dakika içinde Lucy ve erkek arkadaşı kelepçeli olarak biraz ötedeki bir polis arabasının arka koltuğunda; sonra otel müdürüyle ve itfaiyeyle görüşmeler, ardından Schroder arabamın yolcu koltuğuna, koltuğun her yerini ıslatarak biniveriyor. Beraber yerel fahişelerle konuşan itfaiyecileri izliyoruz.

"İyi iş," diyor Schroder. "Sadece motel resepsiyonistini ve tüm itfaiye teşkilatını kızdırmakla kaldın, ki bunun senin için oldukça iyi bir sonuç olduğunu söylemeden edemeyeceğim."

"İltifatın için teşekkürler."

"Sadece kimseyi öldürmek zorunda kalmadığın için minnettarım."

"Hayat bir öğrenme eğrisidir yalnızca," diyorum.

"Bu öğleden sonra yine de geliyor musun?"

"Geleceğimi söylemiştim."

"Mecbur olmadığını biliyorsun. Zaten ondan çok hoşlanmazdın, o da senin hakkında iyi şeyler söylemezdi."

"Biliyorum," diyorum. Sonra, "Bu da boktan bir durum," diye ekliyorum, Bill Landry'yi son gördüğüm zamanı hatırlayarak. Geçen yıldı. Beni iki kişiyi öldürmekle suçluyordu. Ne var ki kısmen haklıydı. Bir hafta önce de birkaç kötü ipucunu takip etti. Bazı yanlış sonuçlara vardı ve ödediği bedel büyük oldu. Ve Landry artık vazife başında ölmüş bir başka polisten, büyüyen kötü istatistikler dünyasında bir başka istatistikten ibaret.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Ne?"

"Başını ovuyorsun."

Elimi, saçımın altında küçük bir çukur ile bir yara izinin bulunduğu, başımın yan tarafından çektim. Ovduğumun farkında bile değildim. Altı hafta önce beni öldürmeye çalışan bir adam, içinde kopmuş bir parmak bulunan cam kavanozu kafatasıma geçirmişti. O zamandan beri çok şiddetli baş ağrıları çekiyorum. Neyse ki bu sefer baş ağrısı tam ayrılmak üzereyken başladı.

"İyiyim," diyorum.

"Bir doktora görünmelisin."

"Başvurum nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

"Bu kolay bir süreç olmayacaktı zaten Tate, geçmişinde kötü deneyimler var."

"Ve insanlar her gün gemiyi terk ediyor," dedim. "Bir yıl içinde hiç polis kalmayacak. Neden teşkilata girip Landry'nin yerini alamadığımı anlamıyorum."

"Gerçekten mi? İşlerin böyle yürümediğini anlamıyor musun?"

Ölen hiçbir polisin yerine geçilemeyeceğini bilerek, "Bu sadece bir örnekti," diyorum. "Ancak teşkilatta iyi polislerin sayısı da az. Ne olursa olsun ben iyi bir polistim Carl."

"Öyleydin ama sonra işleri berbat edip kötü bir polise dönüştün. Bak, seni destekliyorum, tamam mı? Elimden geleni yapıyorum. Teşkilatın, onun karşısında durmandansa yanında olduğunda daha iyi durumda olacağını düşünüyorum. Dahası, şehrin de daha iyi durumda olacağı kanısındayım ancak başvuruların sonuçlanması zaman alır ve seninki kabul edilse bile daha birçok koşul olacak. Bunlardan biri de fiziksel form testi ve Tanrım... Tate, o konuda bana hiç güven vermiyorsun. Bu hafta hiç yemek yedin mi?"

"İşe ihtiyacım var Carl."

"Bir sürü iş var."

"Hayır, yok. Benim bu işe ihtiyacım var. Yapabileceğim başka bir iş yok."

Yeniden yağmura çıkmadan önce bana dönüp başını sallayarak ve yüzünde, bizim bir zamanlar keşlerle konuşurken takındığımız türden bir ifade var.

"Bir doktora görün," diyor ve kapıyı kapatıyor.

Lucy ve erkek arkadaşı bir polis arabasının arkasından, önlerindeki geleceklerine bakıyor, itfaiye arabası siren ışıkları kapalı halde yavaş yavaş uzaklaşıyor ve fahişeler onların gidişini izlerken hüzünlü görünüyor. Kontaktaki anahtarı çeviriyorum, araba çalışmıyor, ta ki beşinci denememe kadar. Hava, can çekişen arabam, cenaze... Islak sokaklardan eve doğru giderken içimde tüm bunların kötüye alamet olduğuna dair bir his var.

2

Evimde kızımın ve kedimin hayaletleri var ama ben, aklımı durmadan kurcalayan tamamen maddi bir ipotekle yaşıyorum. Eskiden bir polistim, sonra bir özel dedektif ve ardından bir suçlu oldum, şimdiyse yeniden polis teşkilatına dönmeyi ümit eden bir özel dedektifim. Hayatın döngüsü bu. Ama yeterli değil. Aldatan kocaları takip etmekten daha iyisini yapmam gerekiyor. Benimse tek bildiğim iş dedektiflik. Bir de insan öldürmek.

Bir saatimi öğle yemeği yiyerek geçiriyor ve ardından, var olan tek takım elbisemi giyiyorum. Bol geliyor. İki buçukta trafiğe çıkıyorum, yağmur dinmemiş. Sulu yüzeyler solmuş yol işaretlerini maskeleyerek neredeyse görülmesi imkânsız hale getiriyor. Otobüs duraklarındaki kocaman mantolu kadınlar ve cep telefonlarıyla çene çalan, çanta taşıyan üniformalı çocukların yanından geçiyorum. Kızımın gömülü olduğu ve papazımın, Dedektif Landry gibi bir başka istatistik haline dönüşene dek çalıştığı mezarlığa ulaşmam otuz dakika sürüyor. Park yeri, toplumun belli bir kesimini temsil eden arabalarla dolu. İki blok öteye park etmek zorunda kalıyorum ve yürüyerek dönüyorum. Su olukları yapraklarla tıkanmış. Kırmızı olanlar yeni, kahverengi olanlar daha eski ve çamura dönüşmekte. Hafif bir rüzgâr kıyafetlerimi uçuşturuyor. Park yerinde etrafta fırıl fırıl dönen daha fazla yaprak var ve çoğu, sonunda taşların üzerinde duruyor. Kalanlar ise arabaların ön camlarının alt kenarlarına takılıp kalıyor. Ve yağmur yağmaya devam ediyor.

Berbat bir cenaze havası.

Polis cenazeleri her zaman önemli olmuştur. Mezarlığın önünde, basın araçları park etmiş, ilk gelenler gazeteciler olmuş. Birkaç saniyeliğine kameralarını bana çeviriyorlar, sonra başka yöne dönüyorlar. Bir polisin ölümünün hâlâ ayrıntıları aktarılacak kadar önemli olmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Buna rağmen konuya belli bir açıdan yaklaşacaklar, bir nevi çarpıtacaklar. Gazetecileri maymundan ayıran da bu. Büyük ön kapının basamaklarını çıkıyorum, şemsiyemi sallıyor ve ceketimle beraber asıyorum. Kilise yüz yıldan daha eski, bodur gri taşlardan beyaz harçla inşa edilmiş ve vitray camlar, renkler kadar tozla da kaplı. İçerisi neredeyse yarı yarıya dolu ama arkamdan akın akın gelen insanlar var, bir de dışarıda toplanmış, tören başlamadan önce son bir sigara içen küçük gruplar. Schroder otuzlu yaşlarının ortalarında görünen çekici bir kadınla konuşuyor. Beni görüp yanıma geliyor, ardında bıraktığı yeri ise başka bir adam doldurup kocaman bir gülümseme sergileyen kadınla konuşmaya koyuluyor.

"Sonunda gelebildin," diyor Schroder. "Beni izle," diye ekliyor. Onu kilisenin önüne kadar takip ediyorum ve beni, geçen yıl kafasının bir çekiçle çökertilip dilinin kesilmesinin ardından Peder Julian'ın yerine geçen Peder Jacob'la tanıştırıyor.

"Christchurch'e hoş geldiniz," diyorum.

"Hakkınızda çok şey duydum," diyor Jacob elimi sıkarken. Altmışlı yaşlarının ortalarına yakın, başındaki kır saçlar siyahlardan fazla ve bir elektrik direğinin arkasına gizlenebilecek incelikteki bedeninin üzerindeki yüzü bezgin görünüyor. Tırnaklarında nikotin lekeleri ve burnunun çevresinde de sanki soğuğa karşı alerjik bir reaksiyonu varmış gibi görünen, kırmızı cilt lekeleri var.

"Bazılarının iyi olduğunu umarım," diyorum.

"Bazıları iyiydi," derken sıcak, babacan bir gülümseme takınıyor ancak karşılık alamıyor. "Ve bazıları da günah çıkarmaya gelmenize değebilir."

Tavanı döven yağmurun gürültüsünde, duyulabilmek için yüksek sesle konuşmamız gerekiyor. Kilise doluyor, insanların çoğu polis üniformalı, kalanlar da benim gibi siyahlar içinde. Herkes yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor ve duyabildiğim kısa kesitler Landry'yle ilgili değil hava durumu, arkadaşlar ya da geçen haftaki maç hakkında. Ön sıra Landry'nin ailesi ve eski eşleri için ayrılmış, görünüşe göre iyi geçiniyorlar; onunla evli olma mücadeleleri ortak noktaları. Schroder'la kilisenin arka sıralarına doğru yürüyorum ve sonunda, onun az önce sohbet ettiği ve şimdi kapağında Landry'nin resminin, içinde de bazı ilahilerin bulunduğu cenaze broşürünü okuyan kadının yanına oturuyorum. Tabutun yanında Landry'nin poster boyutunda bir fotoğrafı var ve gülümseyen yüzü, bu insanlardan birkaçının onunla paylaşmış olabileceği bir anıdan bize bakıyor.

Tam üç buçukta Peder Jacob kürsüye çıkıyor ve odaya sessizlik çöküyor. Kilisede birkaç ısıtıcı bulunsaydı fena olmazdı. Ayrıca boyası da yenilenmiş olsa... İnsanlar ısınmak için ellerini ovuşturuyor. Bir adamın, hiç tanışmadığı başka bir adamı anlatması oldukça zordur ama Jacob'ın sevgi, kayıp, hayat ve Tanrı'nın büyük planı hakkında bir sürü klişeden yardım aldığı denemesi gerçekten başarılı. Sonra hepimiz ayağa kalkıyoruz ve ilâhîlerden birini söylüyoruz. Bitirmemizin ardından Jacob, diğerlerine bırakmak için kürsüden ayrılıyor, Landry'nin kız kardeşi çıkıyor, ne var ki üç kelime edebildikten sonra kendini tutamayıp ağlamaya başlıyor ve onu saran kollar eşliğinde oradan uzaklaştırılıyor. Başkaları çıkıyor, daha iyi konuşuyorlar, kimileriyse aynısını yapıyor, tüm bu zaman boyunca Landry olan bitenin farkında olmadan orada yatıyor. Tabut kapalı, zira ölümü kalp krizi gibi güzel bir şekilde olmadı; birçok yerinden vurulmuş. Hollywood olsa onu yeniden yaratırdı. Suçla mücadele etmeye ve kıçları tekmelemeye devam edebilsin diye onu bir güç kaynağına bağlı bir zırhla ve silahlarla donatırdı. Ama yeniden yaratacak olan Christchurch olsaydı onu

geri dönüşümlü plastikten yeniden yaratır, ona asgari ücret öder ve silah olarak da kıvrılmış bir ışlak havlu verirdi.

Başka bir dedektif, Dedektif Watts kürsüye çıkıyor. Kalabalığa gülümsüyor, sonra yaklaşık on saniye boyunca bir şey söylemiyor, topluluk önünde konuşma korkusuyla savaştığını ve gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlıyorum, ardından konuşmaya başlıyor. Onun ve Landry'nin birbirlerine hep eşek şakaları yaptıklarını anlatıyor. Landry'nin bu yönünü hiç bilmezdim, bunu yaptığını hayal etmekte bile zorlanıyorum. Watts, onunla bir gözetleme esnasındayken Landry'nin kullandığı dürbünün etrafına ayakkabı boyası sürdüğünü ve arabada, Landry'nin gözlerinin etrafı siyah halkalarla kaplı olarak, bir saat boyunca oturduklarını anlatıyor. Bu şakanın tıpkı televizyondaki gibi işe yaradığını söylüyor, sonra birkaç blok ötedeki bir Çin restoranındaki silahlı soyguna destek kuvvet olarak çağırıldıklarını ve Landry'nin müşterilerle dolu restoranın önünde durup kimse onu uyarmadan tam üç saat boyunca bu şekilde ifade aldığını anlatıyor.

Kalabalık gülüyor. Schroder da gülenlere katılıyor, yanımdaki kadın da, ben de. Aslında o kadar komik bir hikâye de değil ancak o an için bu, duyduğumuz en komik şey.

"Ertesi gece intikamını aldı," diyor. "Bazı uzun geceleri böyle gözetlemelerle geçirirdik ve ofise geri döndüğümüzde masamda uyuyakalırdım. O da yapıştırıcıyla yüzümü masaya yapıştırmıştı."

Ayin doksan dakika sürüyor. Bir insanın canının, artık var olmayan her şeyinin, bu kadar küçük bir şeye nasıl sığabildiğine hayret ederek tabuta bakmayı sürdürüyorum. Yağmur biraz hafiflerken hepimiz dışarıda, otoparkta toplanıyoruz ve tabutun çıkmasını bekliyoruz. Tabut bir cenaze arabasının arkasına yerleştiriliyor, sonra da mezarlığın derinlerine indiriliyor. Çiseleyen yağmurda ceketlerimiz üzerimizde, ellerimizde şemsiyelerle yürüyoruz ve yeniden, bu defa Landry'nin defnedildiği toprak parçasının etrafında toplanıyoruz. Rahip tekrar konuşmaya başlıyor ve ben, konuşmayı bir doksan dakika daha sürdürme niyetinde olma-

sından korkuyorum. Ancak bu defa sadece beş dakika sürüyor: Topraktan geldi insan, yine toprağa dönecek.

Yağmur diniyor, şemsiyeler sallanıp kapatılıyor. Ancak gök kararmaya başlıyor. Birkaç kişi ayrılıyor ve bu eğilim giderek diğerleri arasında da yaygınlaşıyor. Arabaya geri dönüyorum, ön cam sileceğinin altına bir broşür iliştirilmiş. Şehir merkezindeki bir genelevin reklamı: "Kuponu getirene *giriş* yarı fiyatına." Hepimiz çıkmaya çalışırken trafik sıkışıyor. Cenaze alayı bizi şehir merkezine götürüyor ve burada park yeri aramak için çoğumuz yakındaki çok katlı otoparka yönelip dağılıyoruz. Lastikler rampalarda ciyaklıyor, dönüşleri fazla dar almış arabalardan kalmış boya izleri yıllar içinde duvarlarda birikmiş. En üst kata yakın park ediyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. En alt katta bana bira fiyatına İsa'yı satmaya çalışan evsiz bir adam var.

Popular Consensus, gündüzleri kafe restoran olarak faaliyet gösteren, dokuzdan sonra ise gece kulübüne dönüşen bir dizi mekânın olduğu Barlar Sokağı'na yakın bir gece kulübü. Kulüp, Landry'nin kardeşine ait ve gece şehri dolaşan binlerce alkollü gençle dolup taşmasına daha beş saat var. Ama şu an kapıları Landry'yi tanıyan bizlere açık. Masalar sosislilerle ve sandviçlerle dolu, içkiler de müesseseden. Neredeyse her düz yüzey üzerinde Landry'nin bir fotoğrafı var, akademideki günlerimizden kalma bir fotoğrafı inceliyorum. O, Schroder ve ben yan yanayız, saç çizgilerimiz daha ileride ve Landry ile Schroder'ın göbekleri şimdiki gibi yuvarlak değil, sanırım bunlar artık Landry'nin endişelenmek zorunda olmadığı şeyler. Kulübün tüm ışıkları açık, herkes barın çevresine ve masalara oturmuş, hikâyelerini ve gözyaşlarını paylaşıyorlar.

"Buyur," diyor Schroder bana bir içki uzatıp.

"Böyle iyiyim," diyorum.

"Sadece portakal suyu," diyor ve ben de alıyorum. Yudumladığı birasına iştahla bakıyor, biranın ve tüm arkadaşlarının geçen yıl

nasıl başımı belaya soktuklarını hatırlıyorum. "Sanki çok uzun zaman geçmiş," diyor başıyla resmi işaret ederek.

"Bu insanların yarısını tanımıyorum bile," diyorum.

"Landry ilk."

"Ne?"

Yeniden başıyla resmi gösteriyor. "Bu fotoğraftakiler arasında kendini ilk öldürten o."

İçkilerimizi yudumluyoruz ve bir iki saniyeyi az önce söylediği şeyi düşünerek, onun sonuncusu olup olmayacağını, diğerlerinin birkaç yıl içinde emekliye ayrılıp ayılmayacaklarını ya da şimdi işi bırakıp bırakmayacaklarını merak ederek geçiriyoruz. Müzik açılıyor, The Rolling Stones çalmaya başlıyor, Landry'nin en sevdiği grup, benim de favorilerimden.

"Tek başına ne yapıyordu ki?" diye soruyorum. Omuz silkiyor, sonra beklemediğim bir şey söyleyiveriyor. "Adli tıp doktoru kanser olduğunu söyledi."

"Ne?"

"Bu yıl bitmeden ölmüş olacakmış. Sanırım bu şehirde işlerin yürüme biçiminden sıkılmıştı." Birasını kaldırıyor ve yarısını yuvarlıyor. "Kendi başına fark yaratmaya çalıştı ve bu uğurda kendini öldürttü."

Bara geri dönüyoruz. Her dedektif, kış uykusuna geçecek kadar içmeye çalışıyor. Landry'nin kardeşi, öldürülen kardeşinden çok, üstlendiği faturaya üzülmüşe benziyor. Viskiyi daha fazla sulandırmış olmayı diliyor gibi bir hali var. Schroder başka bir bira daha alıyor ve ben daha meyve suyumun üçte birini bitirmeden o içkisini bitiriyor. Sesler yükseliyor ve her bir taraftan hikâye kesitleri duyuluyor, insanlar daha fazla içtikçe konuşulanlar giderek daha az Landry hakkında, daha çok Christchurch, hava durumu, suç oranı, hız tutkunu gençler, şehri ele geçirmiş ve bırakmaya da niyeti olmayan yarışçılar hakkında oluyor. Geceleri, havalı ve gürültülü olması için alçaltılmış ve modifiye edilmiş parlak renkli

arabalarıyla yolları kapatıyorlar. İlk saat geride kalıp ikinciye girdiğimizde sohbetler koyulaşıyor, diller dolanıyor, şehrin nasıl daha iyi bir yer haline getirileceği üzerine teoriler ortaya atılıyor ki bunun gerçekleştirilmesi de bizim ortalıkta ateş ederek dolaşmamızı gerektiriyor. Ben ikinci meyve suyumu içmeye başlarken Schroder üçüncü birasını bitiriyor. Konuşmak için başka polisler geliyor yanımıza. "Siz onunla akademide beraberdiniz değil mi çocuklar?" sorusu ile "Teşkilata geri dönmelisin Tate," ve "Teşkilatın son ihtiyacı olan şey senin geri dönmen," cümleleri havada uçuşuyor. İçimden oradan çıkıp gitmek geliyor, ekibe dönmeyi başarırsam bu insanlardan kaçının buna sinirleneceğini merak ederek içkimi yudumluyorum.

"Melissa X davası nasıl gidiyor?" diye soruyorum Schroder'a.

Yeni bir biraya başlıyor, bardağı yeniden bara koymadan önce, birkaç saniye boyunca yavaş yavaş içkisini yudumluyor. "Sanki bir hayaletin peşindeyiz," diyor.

Melissa X, şu an hapiste olan azılı seri katil, Christchurch Kasabı'nın ortağı olan kadın. Hâlâ serbest ve hâlâ öldürmeye devam ediyor. Şubat ayında salıverildiğimde, Schroder park yerinde benimle buluşmaya gelmişti, Melissa X dosyası arabasındaydı ve alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Kadının gerçek kimliğini öğrenmiştik. Asıl adı Natalie Flowers'tı ancak üç yıl önce üniversitedeki profesörü tarafından saldırıya ve tecavüze uğradıktan sonra kendisine Melissa demeye başlamıştı. O zamandan beridir de en az yarım düzine adama işkence etmiş ve hepsini öldürmüştü, cinayetlerden sonuncusu ise yedi hafta önce gerçekleşmişti.

"Yeni bir şey yok mu?"

"Arkadaşlarıyla ve ailesindeki herkesle konuştuk. Hiçbir şey çıkmadı," diyor. "Estetik ameliyat olup olmadığını kontrol etmek için cerrahları ve sağlık kliniklerini de araştırdık, yine bir şey çıkmadı. Gezegeni terk etmiş gibi ve insan tam da bunun doğru olabileceğini düşündüğünde o çıkıp başka birini öldürüyor."

"Görünüşe göre öyle," diyorum. Dosya bende de var ve Schroder gibi ben de her gün ona bakmaya devam ediyorum, lakin benim açımdan dosyaya bakmak karın doyurmuyor.

"Onu bulacağız," diyor Schroder. "Söz veriyorum."

Cenazede yanına oturduğum kadın bizi görüyor ve yanımıza geliyor. Schroder ayağa kalkıp ona gülümsüyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Theodore Tate, bu Dedektif Kent," diyerek bizi tanıştırıyor.

"Rebecca diyebilirsin," diyor elimi sıkarken.

Rebecca benden birkaç santim kısa, birkaç kilo daha hafif ve muhtemelen benden daha az soruna sahip. Atletik ve çekici. Schroder'la birlikte ona gülümsemekten kendimizi alamıyoruz. Omuzlarına gelen siyah saçlarını arkaya doğru taramış.

"Schroder'la mı çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Dedektif Kent, Auckland'dan yeni tayin edildi," diyor Schroder. "Henüz bir haftadır bizimle. Auckland'ın en iyilerinden, yani bizimle olduğu için çok şanslıyız."

Gülümsüyor. "Döndüğüm için asıl ben şanslıyım," diyor. "Christchurch'te doğup büyüdüm."

"Gerçekten mi?" diyorum. "Ne zaman ayrılmıştın?"

"Polis akademisini bitirir bitirmez," diyor. "On yıl önce Auckland'a atandım, o zamandan beri de dönmeye çalışıyordum."

"Aklıma gelmişken," diyor Schroder bana dönerek. "Emma Green akademiye kabul edildi."

"Başvurduğunu biliyordum," diyorum.

"Emma Green. Bu adı nereden biliyorum?" diye soruyor Rebecca.

"Bu yılın başlarında kaçırılan kız," diyor Schroder. "Onu Tate bulmuştu."

"Ah, tabii," diyor Rebecca. "Aynı zamanda senin şu..." diyor ancak cümlesini tamamlamıyor.

Emma Green aynı zamanda benim geçen yıl alkollüyken arabamla çarptığım kızdı. Hapsi boylamama sebep olan da buydu.

"Üzgünüm," diyor Rebecca. "Ne aptalım... Üçten fazla cin tonik içtim," diyor boş bardağının dibindeki buzları takırdatarak.

"Senin suçun değil. Geçen sene aptallık eden bendim," diyorum. Emma'nın teşkilata katılması konusunda nasıl hissettiğimden emin olamıyorum.

"Artık bunların hepsi geçmişte kaldı," diyor Schroder.

Birasından bir yudum daha alıyor ve sonra sohbetin konusu değişiyor.

Rebecca bir cin tonik daha alıp geri geliyor. Schroder'ın ailesi hakkında konuşmaya başlıyoruz. Cüzdanını çıkarıyor ve kızı ile altı aylık oğlunun fotoğraflarını gösteriyor. Daha önce oğlunu hiç görmemiştim, kızıyla birçok defa karşılaşmıştım ancak onu da son birkaç yıldır görmüyordum. Rebecca fotoğraflara gülümsüyor, ona çocuklarının çok sevimli olduklarını söylüyor, sonra kendisinin çocuğu olmasa da iki kedisi olduğunu ve Schroder'ın işinin nasıl da başından aşkın olduğunu çok iyi anladığını ekleyerek gülüyor.

Schroder tam da bize altı aylık oğlunun kendi kendine kulağına bir şeyler tıkıştırdığından bahsetmeye başlamışken cep telefonu çalıyor. Telefonu ararken tüm ceplerini baştan aşağı yoklamak zorunda kalıyor, ilk turda bulamıyor. Sonunda cevap veriyor, sonra başka bir telefonun çaldığını duyuyorum. Ve bir başkasının daha. Odadaki dedektiflerin hepsi ceplerini yokluyor, sonra Dedektif Kent de dâhil olmak üzere hepsi koro halinde isimlerini söylüyorlar. Onlara söylenenleri dinlemeye başladıklarında odaya bir sessizlik çöküyor. Sallanmamaya çalışan Schroder'ın bir eli bara dayanmış. Birasına bakıyor, sonra onu yavaşça itiyor. Rebecca henüz hiç dokunmadığı yeni içkisini barın üzerine koyuyor. Telefonları kapatmaya başlıyorlar, derken başka cep telefonları çalıyor, başka bir dizi dedektif aranıyor. Bir yerlerden akın akın bilgi geliyor. Dedektiflerden kimi içkilerini son bir yudumda biti-

rip kapıya yöneliyor, kimi ise tuvalete gidiyor. Schroder telefonu kapatıyor. "Bize birkaç taksi çağırın," diyor barmene.

"Ne oldu?" diye soruyorum Schroder'ı kapıya kadar izlerken.

"Ayıksın değil mi?"

"Evet."

"Araban da burada mı?"

"Evet."

"O zaman beni sen götür de yolda neler olduğunu anlatayım."

3

Caleb Cole heyecanlı. Yaşlı adamın onu hatırlayacağından şüpheli ama oraya bazı açıklamalarla gidecek. Başta ona ne alacağından emin değildi; çiçeğin uygun olup olmadığını düşündükten sonra bunun biraz garip olacağına karar verdi. Eli boş gitmek de tuhaf olacaktı, bu yüzden çok uygun olacağını düşündüğü altılı birada karar kıldı. Albert'ın ne içtiğini bilmese de yaşını göz önünde bulundurunca muhtemelen çok da fark etmeyeceğini düşündü. Biraymış, şarapmış, insan yüz yaşında hepsinin tadının birbirine benzeyeceğini tahmin edebiliyor. Albert'ın yaşı yüz olmasa da kesinlikle yüz yaşına, ellisine olduğundan daha yakın.

Emeklilik konutlarının dışına park ediyor. Saat daha yedi buçuk olmasına karşın içeriye arabayla girmesinin yaşlıların yarısını uyandırıp uyandırmayacağından emin değil. Sesi muhtemelen ölüyü bile uyandıracak kadar gürültülü olurdu ki bu böyle bir yerde büyük bir başarı sayılırdı. Birayı alıyor ve daha yarım saat önce, duş aldıktan sonra giydiği temiz gömleğini düzeltiyor. Yağmur bir yağıyor bir diniyor. Bir an var, bir an yok.

Daha önce bir emeklilik topluluğuna hiç gitmemişti. Bunun için sebebi yoktu. Anne ve babası, ölümlerinden neredeyse on yıl önce böyle bir eve yerleşmişti ama onları hiç ziyaret etmemişti, ayrıca görüştüğü herhangi bir amcası ya da teyzesi de yok. Etrafına bakıyor, emeklilik topluluğu tam anlamıyla neyse o; bu dünya ile öbür dünya arasındaki yaşlılar için bir bekleme yeri. Evlerin hepsi alüminyum pencereli tuğlalardan yapılmış ve izole edilmiş. Kışın sıcak tutuyor, yazın da içeridekileri kavurmuyorlardır. Yine

de hepsi birbirine benziyor ve Caleb birkaç dakika boyunca tam olarak hangi yöne gitmesi gerektiğini çözmeye çabalıyor. Eskiden Lara'yla birlikte böyle bir yerde yaşayacaklarını düşünürdü hep. Çocuklar onlara bakmaktan bıkıp ikisini de böyle bir eve yerleştirecekti. İçlerinden birinin hastalanacağı, durumu daha da güçleştirecek bir akciğer enfeksiyonu kapacağı ya da zatürre olacağı ve sonunda veda edeceği o günü korkuyla bekleyerek beraber yaşlanacaklardı.

Doğru evi buluyor. İçeride ışık var. Gergin hissediyor kendini. Birayı bir kolunun altına sıkıştırıyor ve kapıyı çalıyor. İçeride televizyonun açık olduğunu duyabiliyor ama başka ses yok.

Kapıyı tekrar çalıyor. "Albert?"

Ses yok. Evin etrafını dolanıyor ve aralık bir perdeden oturma odasını görebiliyor. Albert başka yöne bakıyor, her ikisinin de net olarak görebildiği televizyona dönük yüzü. Anlaşılan dünya bu günlerde reality show'larla dolu. Kendi hayatı böyle bir program için uygun olur muydu, merak ediyor, sonra muhtemelen olmazdı, diye düşünüyor. Onun yaşamı deyim yerindeyse fazla *gerçek* olurdu. Albert çiçek desenli bir kanepede oturuyor. Yanında, nem alıcıya benzeyen bir cihaz var. Tek fark bunun şeffaf bir boruyla, oksijen sağlamak için Albert'a bağlı olması.

Caleb hafifçe pencereye vuruyor.

Albert irkiliyor, sonra sese doğru bakıyor. Pencerenin ardındaki hiçbir şeyi göremediği belli, bu yüzden Caleb pencereye tekrar vuruyor ve sonra kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı çalıyor ve bekliyor, birkaç saniye sonra ön kapı açılıyor.

"Evet?"

"Albert McFarlane?" diyor Caleb.

"Evet, doğru," diye yanıtlıyor Albert. Yaşlı adam kel. Kırmızı ve tahriş olmuş burnuna sıkıştırılmış boruların üzerinden geçtiği kulakları da normalden büyük görünüyor. Konuşurken hırıldıyor ve çaba harcamak, soluk alırken zorlanmasına yol açıyor. Parmağı,

gözlüğünün köprüsüne uzanıyor ve gözlüğü iterek göz yuvalarına doğru iyice, neredeyse camları değecek kadar yaklaştırıyor. Bir anda büyüyen dünyaya odaklanırken gözleri kısılıyor.

"Adım Caleb Cole, beni hatırladınız mı?"

"Seni hatırladım mı, öyle mi?" Albert öne doğru eğiliyor ve daha yakından bakıyor. "Sen torunlarımdan biri misin?"

Caleb başını iki yana sallıyor. "Hayır. İçeri girmemde bir sakınca var mı?"

"Bana bir şey mi satmaya çalışıyorsun evlat?"

Caleb birayı kaldırıyor. "Hayır. Sadece sizinle biraz çene çalmak istiyordum," diyor ve bu söylediğinin Albert'ı mutlu ettiğini fark ediyor.

"Ah, evet çok güzel evlat ama ben seni hatırlayamadım. Ayrıca artık bira içmiyorum. Doktorun talimatı... Fakat yapacak pek bir işim de yok. Yani, tamam, hadi gir."

Albert kenara çekiliyor ve Caleb içeri girip kapıyı kapatıyor. Albert'ın giysileri, askıdaki çamaşırlar gibi sarkıyor üzerinden, görüşünü bulutlandıran kataraktın ötesini görmeye çalışırcasına kısılıyor gözleri. İyi görünmüyor. Caleb daha önce kanser olmuş insanlar görmüştü ve Albert da tıpkı onlara benziyor.

"Otursana," diyor Albert. "Kahve yapayım mı?"

"Olur, teşekkürler," diyor Caleb. Biraları sehpaya koyuyor ve Albert istemediği için evden çıkarken bunları da beraberinde götürmeyi aklının bir kenarına yazıyor. Albert'ı çok da uzakta olmayan mutfağa kadar takip ediyor. Oksijen cihazının ince borusu, birini birkaç defa asmaya yetecek kadar uzun. "Su ısıtıcısı daha birkaç dakika önce kaynadı," diyor Albert, sonra bir fincan almak için dolaba uzanıyor. "Kahveni nasıl seversin?"

"Koyu," diyor Caleb. "Şekersiz ve sütsüz."

"Pekâlâ, bunu yapabilirim."

Ev küçük. Mutfak ve oturma odası arasındaki alandan koridoru görebiliyor. Karmaşık bir plan değil. Bir yatak odası, bir

tuvalet ve bir de banyodan başka şey yok. Yalnız bir hayat yaşıyor gibi görünüyor, insan bu yaşa gelince böyle oluyor herhalde, diye düşünüyor Caleb. Onu buraya girerken gören olmadı, hiç şüphesiz giderken de kimse görmeyecek. Zaten bu topluluktaki insanlar sadece olsa olsa on metre ileriyi ve elli yıl geriyi görebilir.

"Adın ne demiştin?" diye soruyor Albert.

"Caleb Cole," diyor.

"Ve tanışıyoruz, öyle mi?"

"Bu senin ailen mi?" diye soruyor Cole, odadaki fotoğraflardan birine bakarak. Çoğunda bir kadının resmi var. Albert'la aynı yaşlarda görünüyor, sonra kayboluyor. Çocuklar ve torunlar var. Oturma odası süs eşyalarıyla dolu. Kanepenin yanındaki küçük sehpada bir telsiz telefon var, telefon büyük ve ağır, muhtemelen ilk üretilenlerden. Televizyonun sesi kısık ancak oksijen cihazı buzdolabı gibi uğulduyor. Albert'ın bu kadar yüksek seste geceleri nasıl uyuyabildiğini merak ediyor.

"Evet."

"Onları sık görüyor musun?"

"Hah! Şaka yapıyor olmalısın. Buyur," diyor Albert ve kahveyi tezgâha koyup Caleb'a doğru kaydırıyor. Kahve sıcak. Caleb kahveyi alıyor ve beraber oturma odasına geçip oturuyorlar, kahvesini sehpaya, biranın yanına koyuyor.

"Caleb Cole," diyor Albert. Sonra da kahvesinden bir yudum alıyor.

"Doğru," diyor Caleb ve kahvesini yeniden alıp üfleyerek soğutmaya çalışıyor. Televizyonda insanlar bir şeye tezahürat ediyorlar, sonra birine *atla, atla, atla* diye bağırıyorlar. Belki de reality show'lar hep çatı tepelerine çıkan insanlarla ilgilidir. Oda sıcak. Tavanda bir vantilatör var, nemli havayı yavaş yavaş devridaim yapıyor. Eğer istediği gelecek gerçekleşmiş olsaydı bunun gibi bir yerde yaşamanın çok hoşuna gideceğinden pek emin değil.

"Tanıdık geldiğini söyleyemem."

"Eskileri düşün," diyor Caleb. "On yedi yıl öncesini."

Albert'ın yüzündeki çizgiler aşağıya doğru kıvrılıyor ve yüzü sanki büzüşüyor. "On yedi yıl mı? Tanrım... Oğlum, ben daha on yedi saat öncesini hatırlayabilsem şanslıyım."

"Senin de dâhil olduğun bir dava vardı."

"Dava mı? Yanlış adama gelmişsin. Ben avukat değilim. Öğretmendim. Hem de iyisinden. Bu yüzden hâlâ öğrencilerim bana yazar. Sakladığım bir sürü mektup var, koca bir deste, çocuklardan belki iki düzinesi şimdi çok iyi yerlere gelmiş. Ah, tabii ya, seni de okuldan tanıyorum değil mi? Öğrencilerimden birisin. Hangi yıldan evlat? Kaç yaşındasın?"

"Elli," diyor Cole. "Geçen yıl ellimi devirdim."

"Elli! Pekâlâ, o zaman sen benim torunlardan biri olamazsın, ayrıca senin öğretmenliğini nasıl yapmış olabilirim, onu da bilmiyorum," diyor. "Yanlış öğretmene gelmişsin. Ne iş yapıyorum demiştin? Avukat mı? Ne tür bir avukatsın?"

"Hayır. Ben de öğretmendim."

"Öğretmen misin? Hukuk öğretmeni mi?"

"Lise öğretmeni. En azından eskiden öyleydim. On beş yıl önce bıraktım."

"Ah, ben de öyle. Kırk yıldan fazla oldu bırakalı. Sen o zamanlar on yaşlarında olmalıydın, tabii matematiğim yanlış değilse, bu da demek oluyor ki... Ah, pekâlâ benim öğrencilerimden biri olabilirsin. Oradan mı tanıyorum seni?"

Caleb başını iki yana sallıyor. "Hayır." Kahvesini üfleyerek soğutmaya devam ediyor. "On yedi yıl önce," diyor, "bir davaya katılmıştın. Bir duruşmaya çıkmıştın. Tanıktın."

"Tanık mı? Ah, şimdi hatırlamaya başladım. Yıllardır bunu hiç düşünmemiştim. Ne zamandı? Yirmi yıl önce mi?"

"On yedi."

"On yedi mi? Öyle diyorsan öyledir. Korkunç bir davaydı," diyor. "İlk defa duruşmaya çıkmıştım, sonra da tekrarı olmadı.

Böyle bir şeyi bir daha asla yapmak istemem. Ama ne yapabilirdim ki? Çıkmak zorundaydım. Ve şu zavallı kız…" diyor. "Kaçırılan ve… ve… Ona yapılan şeyler. Kurtulduğu için şanslıydı. Ve şu oğlan, o da. Çok korkunçtu. Ama bu onun hatası değildi, öyle değil mi? Ben de öyle demiştim. Benim öğrencilerimden biriydi."

"Biliyorum."

Albert makinenin oksijen akışını ayarlamak için öne doğru eğiliyor, kadranı üçten, üç buçuğa getiriyor. "Yani, çocuğun kafası belli ki allak bullak olmuştu. Annesi… onu perişan eden asıl o kadın. Çocuğu mahvetmiş. Akli dengesini bozmuş resmen. Zavallı piçin hiç şansı yoktu. Benim sınıfımda olduğu yıl kadın onu komaya sokmuştu. Öldüresiye dövmüş. O yıl daha sonra geri dönmeye çalışsa da yapamadı."

Caleb başını sallıyor. Kahve sonunda içilecek kadar soğuyor. İşini bitirdiğinde fincanı yıkaması ya da yanında götürmesi gerekecek. "Yani sen de tanık kürsüsüne çıktın ve jüri ile yargıca bunun onun suçu olmadığını söyledin."

Yaşlı adam ona öfkeyle bakıyor. "Öyle olmadı tabii ki. Oraya çıktım ve yapmam gerektiği gibi onun okulda nasıl bir çocuk olduğun anlattım. O çocuğun bunca dayağın ardından nasıl değiştiğini anlatmam gerekiyordu. Ve evet, elbette ki olanların onun suçu olmadığını söyledim. O da bir kurbandı. Oraya çıkıp da yaptığının doğru olduğunu söylemedim ki. Zaten yanlış hatırlamıyorsam serbest kalmamıştı. Hastaneye gönderilmişti, değil mi? Jüri cezai ehliyeti olmadığı için onu suçsuz bulmuştu. Kaç yıl aldığını hatırlamıyorum. On yıl. Belki de yirmiydi."

"İki."

"İki mi? Emin misin evlat?"

"Kesinlikle."

Caleb kahvesini içmeye devam ediyor, bunu yaparken de fincanın üzerinden adama bakıyor. Sonra dörtte biri bitince, kahvesine bakıyor. "Kahve güzelmiş Al. Sana Al dememde bir sakınca

var mı?" Al cevap veremeden kahveyi yeniden masaya koyuyor ve ayağa kalkıyor. "Sana bir sorum olacak Al. Seni şimdi burada öldürsem jüri, senin konuştuğun o jürininkiyle aynı kararı verir mi dersin? Sence cezai ehliyetim olmadığına kanaat getirip bana iki yıl verirler mi?"

"Birbirimizi tam olarak nereden tanıyoruz demiştin?" diyor Al. Yorgun ve ihtiyar yüzü şimdi endişeli bir hal alıyor.

"Tam olarak tanıştığımızı söylememiştim," diyor Caleb. "İşin doğrusu, bu geceye kadar hiç karşılaşmamıştık da," diyor ve kemerinin içine soktuğu, düz yüzeyi emniyetli bir şekilde omurgasına dayanan bıçağının kabzasının olduğu beline uzanıyor. Bıçağı çekiyor. "Ancak artık tanıştığımıza göre istersen sana burada olma sebebimi de açıklayayım, bakalım öğrencinin neden on değil de iki yıl almış olduğunu sana hatırlatabilecek miyim," diyor ve sonra açıklamasına başlıyor.

4

Popular Consensus'un önüne minibüs taksiler çekmiş bile. Yavaş yavaş polislerle doluyor ve ayrılıyorlar. Oluk ve yollardaki sular, barların ve sokak lambalarının ışıklarını yansıtıyor. Ne ay ne de yıldızlar görünüyor, gökyüzü uçsuz bucaksız bulutlarla dolu. Neyse ki yağmur durmuş ancak arabalar geçerken yerde biriken tüm suyu yoldan bize sıçratıyor. Bulutlar da yeniden yağmur yağacakmış gibi bir araya toplanmış. Kimse düz bir çizgide yürüyemiyor. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok, bu çağrı yerel bir bira fabrikasındaki taşkını engellemek için değilse, bu insanların hiçbirinin dâhil olmasına izin verilmemeli. Şayet ayık olsalardı bunu onlar da bilirdi. Ama sarhoşken farkında olabileceklerinden bile şüpheliyim. Sorun polis teşkilatının personel eksikliği, başka seçenek yok ve her ne olduysa, izindeki dedektiflerin hepsinin gelen minibüslere doluşmalarına yetecek kadar önemli olmalı.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye soruyorum Schroder'a.

"Tanrım! Acilen işemem lazım."

"Burada bekliyorum."

"Tamam, sorun yok, tutabilirim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir telefon görüşmesi daha yapmam lazım," diyor ve cep telefonunu çıkarıyor. Asansörle en üst kata çıkıyoruz ve tüm bu yolculuk boyunca Schroder duvara yaslanıp birkaç saniyede bir

kulağından çektiği cep telefonunun ekranına bakıyor. "Sinyal yok," diyor.

Arabama ulaşıyoruz.

"Bu emniyet kemeri çalışıyor mu?" diye soruyor onu çekiştirerek.

"Bilmiyorum. Daha önce yanıma oturan olmamıştı."

"Bir iddiayı falan mı kaybettin?"

"Ne?"

"Bu yüzden bu şeyi kullanıyorsun değil mi?"

"Yürümek istersen mutlu olurum."

"Daha güvenli olabilir. Ve daha hızlı."

"Ve daha ıslak. Nereye gittiğimizi söyle."

"Emeklilik konutları."

"Hangisi?"

"Hangisi derken ne kastediyorsun? Ah, kahretsin... Bekle bir saniye, düşüneyim. Şey... Ah, kahretsin, bekle." Öğrenmek için yazdığı mesajın yarısındayken hatırlıyor. "Lakeview[3] Konutları. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Dinle Carl, oraya gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sadece birkaç bira içtim Theo."

"Dördüncüye başlamıştın. Ve dört çok fazladır."

"Tanrım, diğerleriyle birlikte gitmeliydim."

"Ya sonra? Diğerleriyle birlikte işini mi kaybetseydin?"

"Bunun olması mümkün değil. Yerimize kimi getirecekler ki?"

Ne demek istediğini hemen anlıyorum. Trafiğe girdiğimde polislerle dolu taksilerden biri önüme kırarken arabamın bir yanını neredeyse yerinden söküyor. Korna çalmayı deniyorum ama çalışmıyor. Yağmur çiselemeye başlıyor. Silecekleri açıyorum. Schroder'ın tarafındaki silecek kısa ve sarsıntılı hareketlerle

3 (İng.) Göl manzarası. (ç. n.)

yukarıya çıkıyor, tepedeyken titriyor ve sonra orada duruyor. Schroder ön camın iç tarafına hafifçe vuruyor.

"Tanrım, Tate! Bundan daha iyi bir şey bulamadın mı?"

"Bana bu işin neyle ilgili olduğunu söylemek ister misin artık?"

"Zaten biliyorsun," diyor. "Çoğumuzun aranmasının nedeni de bu."

Haklı, biliyorum gerçekten. "Kurban kim?"

"Herbert Poole adında bir adam. Görünüşe göre paramparça edilmiş."

Trafik, Popular Consensus'a giderkenki haline göre azalmış ancak yağmur yüzünden hâlâ yavaş ilerliyor. Önümüzdeki kavşakta trafik ışıkları yanmıyor, sürücülerin yarısı bu bir göbekli kavşakmış gibi ilerliyor, diğer yarısının da yol vermeyi düşünemeyecek kadar acelesi var. Oluklar sokaklara taşıyor. Lakeview Konutları'na varmamız yirmi dakika sürüyor ve Schroder bu sürenin önemli bir kısmını bir eliyle yüzünü örtmüş halde başını koltuğa dayayarak geçiriyor, hâlâ uyanık olduğunun tek işareti ara sıra hıçkırması. Yağmur yine diniyor. Gökyüzünde hiç yıldız yok.

Lakeview Konutları'nın bir tarafı, karanlıkta gözden kaybolarak uzanıp giden çayırlara ve ormana bakıyor. Arkasında, gecenin bu saatinde boş olan ve bir raundu iki yüz dolar tutan bir golf sahası var. Ormanın bu tarafı ise uzun ve dar bir yolla ana yola bağlanan banliyöye bakıyor. Adına rağmen emeklilik konutlarının yakınında herhangi bir göl bulunmuyor. En yakın su birikintisi, altı blok ötedeki havuzlu bir spor salonu. Suç mahalline şimdiden yarım düzine polis arabası ve bir taksi gelmiş bile. Dedektifler sıra halinde çayırlara doğru ilerliyor, büyük ağaçların arkasına geçip mesanelerini boşaltıyorlar, farların ışıkları ise yollarını bulmalarına yardımcı oluyor.

"Tanrım," diyorum ve Schroder doğrulup bana bakıyor. "Teşkilattaki bütün dedektifler gelmiş ve hepsi sarhoş."

"Bu bizim hatamız değil. Böyle olacağını nereden bilebilirdik ki?"

"İstatistiksel olarak, sık sık gerçekleşiyor zaten. Kimseyi görevde bırakmadınız mı?"

"Sen Landry'den hoşlanmıyordun ama geri kalanımız onu severdi."

"Carl..."

"Endişelenme," diyor omzuma vururken. "Burada patron benim ve inan bana, bir cesede bakmak insanı ayıltacak en iyi yollardan biridir."

"Ve işinizi kaybetmenin de... Meslektaşların için en iyi seçenek o taksilere yeniden binip buradan çekip gitmek."

"Her şeyi kendi aramızda çözeceğimizden eminim."

O anda dedektifler zaten durumu çözmüş gibi görünüyor. Ağaçların arkasından geri dönüyor ve hepsi hâlâ orada olan minibüslerin kabinlerine yaslanıyorlar. Dedektif Kent de aralarında. Burada bir çizgi olduğunun ve aşmaları durumunda azarlanacaklarının ya da daha da kötüsü kovulacaklarının farkındalar. Pencereler, arkalarından televizyon ve yemek odası ışıklarının vurduğu, ziyaretçilerinin geldiğini uman yaşlılarla dolu.

Schroder, bir dedektifin daha ağaçların arkasına koşturmasını izlerken, "Şuraya bak, rezalet," diye tepki veriyor. "Ama öndeki çimenlere işemekten iyidir," diye ekliyor ve aynı şeyi yapmak için adamın peşinden gidiyor. Üniformalı memurlar ne yapacaklarını bilmiyor. Üstlerine, eve gitmelerini söylemek ile suç mahallini kirletmelerine izin vermek arasında kalmış durumdalar. Emeklilik konutlarının sakinleri ve personel de oldukça umursamaz. Ayrıca gazetecilerin gelmesi an meselesi. Bu iş Schroder ve sarhoş polisler için kötü sonuçlanacak... Ayık olsalardı burada olmalarının hata olduğunu bilirlerdi ancak sarhoş insanların sorunu da budur, kötü kararlar verirler. Ayıkken herkes içki içip araba kullanmaması gerektiğini bilir fakat sarhoş olduğunuzda bu o

kadar kötü bir fikir gibi görünmez. Geçen yıl hapsi boylamama sebep olan da buydu.

Burası küçük sayılabilecek evlerle dolu, çatılar siyah, duvarlar kahverengiydi. Bütün kompleksin arkasındaki yaratıcı hayal gücünü şekillendiren şey Lego olabilir. Her yerde yaşlıların hoşlanacağı türden milyonlarca çiçek var, soğuklar onları hayattan koparmadan önceki son günlerini yaşayan çiçekler. Bitkiler ile yaşlılar arasında bir bağlantı vardır; insanın altmışını geçer geçmez gülleri, ormangüllerini sevmesi bir zorunluluk olmalı. Görebildiğim kadarıyla her gün hırsız girmesini engelleyen tek şey, plak koleksiyonları, hatıralar ve bir zamanlar moda olan demode giysiler dışında çalacak pek bir şey olmaması.

"Efendim?" diye sesleniyor memurlardan biri bana yaklaşırken. Genç görünümlü ve gergin, bu onun ilk suç mahalli olabilir, olmayabilir de. Ancak burada olmak istemediği kesin. "Görünüşe göre burada kafası güzel olmayan tek dedektif sizsiniz."

Bunu düşünmek zorunda bile değilim. Başımı sallamaya başlıyorum. "Elimizde ne var, anlat," diyorum ona.

Başka iki memurun önünde durduğu eve kadar onu takip ediyorum. Bir ön veranda ve bir sallanan sandalye var, her şey sırılsıklam. Güzel havalarda yaşlılar belki de burada oturup limonata yudumlayarak savaş, Christchurch'ün ne kadar kötüye gittiği ve eski güzel günler hakkında konuşuyordur. Memurlar seksen yaşlarında, solgun suratlı ve muhtemelen bu verandada güneşin altında sayısız defa oturmuş olan ancak yarım saat önce gördüğü şey yüzünden bronzluğu uçup gitmiş bir adamla konuşuyor. Ondan otuz yaş daha genç olan ikinci bir adam, perçemlerinden damlayan yağmuru silip duruyor. İkinci adam daha kısa, daha yuvarlak hatlı ve burada bir yönetici pozisyonunda, muhtemelen de müdür olduğunu anlamam için yaka kartı takmasına gerek yok. Daha önce de ceset görmüş; insan bu tür yerlerde ölümden payına düşene şahit olmadan çalışamaz. Fakat hiç şüphesiz, bir numaralı kapının arkasındaki farklı bir ölüm. Olay yeri bandı,

lateks eldivenler ve ipucu arayan insanlar gerektiren türden. Bunun gibi ölümlere genellikle kova ve paspas da eşlik eder. Böyle bir durumda insan en iyi ihtimalle ölümün, cevapları da içermesini umabilir.

Memuru takip ediyorum, olay yeri bandının altından geçip verandaya çıkıyorum, ahşap zemin kaplama ayaklarımın altında hafifçe esniyor. Schroder bana sesleniyor fakat beklemiyorum. Dedektiflerin taksicilerle konuştuğunu duyabiliyorum, kimin çalışması gerektiğini çözmeye çabalıyorlar. Kimin kalıp kimin gitmesi gerektiğine karar vermeye çalışırlarken sesleri daha da yükseliyor. Tabii son sözü söyleyecek olan Schroder.

"Onu bu şekilde bulduk," diyor. Boynunun arkasındaki geçmek bilmeyen kaşıntıyı ovuşturmaya devam ediyor. "Kapılar kapalıydı. Televizyon ve ışıklar açıktı."

"Bir şeye dokundun mu?"

"Sadece kapı koluna," diyor. "Ancak cesedi bulan adam muhtemelen daha fazlasına dokunmuştur."

"Birilerinin bölgeyi kordon altına alması gerek," diyorum memura. "Sokağa kimsenin girmediğinden emin olun, ayrıca yeşil alanlardan da giriş olmaması için oraya da biraz insan gücü konuşlandırın. Fakat dikkatli olsunlar, katil o yönden gitmiş ve ardında bir şeyler bırakmış olabilir. Şu an en büyük sorunumuz medya. Buraya gelip de bu durumu görecek olurlarsa..." diyorum ve sonra başka bir taksi daha yanaşırken minibüslerin yanında toplanmakta olan gürültücü kalabalığı başımla işaret ediyorum, "bu gece bu şehirdeki işsizlik oranı epey artar."

"Baş üstüne efendim."

İçeri giriyorum. Ev, bir antreye sahip olamayacak kadar küçük. Bunun yerine kapı doğrudan oturma odasına açılıyor. Televizyonda bir erkek ile bir kadın tartışıyor, biri diğerini, yiyeceğini yemekle suçluyor. Sahne değişiyor, kameranın önünde oturan kadın şimdi izleyicilere Derek'in bir pislik olduğunu ve seks yapmış olma-

larının, adamın onun mısır gevreğinden yiyebileceği anlamına gelmediğini söylüyor. Sonra da Derek, mısır gevreğinin sahibinin yatakta ne kadar tembel olduğunu anlatmaya başlıyor.

Televizyonu kapatmak için dışarıdaki yaşlı adamın bembeyaz kesilmesine neden olan şeyin etrafından dolaşmam gerekiyor. Kanepedeki ölü adamın, onun arkadaşı olduğunu sanıyorum. Ölü adamın kıyafetleri kesilmiş ve kan içinde. Odadaki yüzeylerin çoğu gibi, adam da kana bulanmış. Kaç kez bıçaklandığını söylemek zor. Birin üzerindeki sayılar zaten kötüdür ve onun durumunda, *kötünün* en az bir düzine kez tekrarlandığını söyleyebilirim. Tavanda bıçaktan sıçramış, çizgiler halinde kan lekeleri var. Bir ressamın, boyayı fırçasından tuvale sıçratması gibi bıçak da kanı duvarlara ve tavana öyle sıçratmış. Televizyonun, sehpanın ve adamın yemeğinin üzerinde kan var. Etrafta ve kanepenin altında birikmiş kanın miktarına bakılırsa adamı ayağından assak, akacak kanla küçük bir fincanı doldurabilirsek şanslıyız demektir. Alnına keçeli kalemle bir şeyler yazılmış.

Bu kötü sonuçlanan bir soygun ya da evin önüne kimin park edip etmemesi gerektiği üzerine bir kavga değil; bu adamı kim öldürdüyse eylemine bol miktarda öfke de katmış.

Schroder kapıya gelip duruyor. Çömeliyor ve çamurla kaplı ayakkabılarının bağcıklarını çözüyor. Onları çıkarıyor ve bunu yaparken de devrilecek gibi oluyor. Ayakkabılarını kapının yanına koyduktan sonra yine ıslak olan pantolonunun paçalarını sıvıyor. Ardından içeri girip yanımda duruyor. Ayaklarına bakıyor, omuz silkiyor. Biranın kokusunu bastırmak için naneli sakız çiğniyor fakat istenen etkiyi yaratması için takım elbisesinin de çiğnemesi gerek. Gözlerini bana dikmeden önce on saniye kadar cesede bakıyor.

"Tanrım, biri ondan gerçekten nefret ediyormuş," diyor. Ardından o gün ikinci defa elini omzuma koyuyor ve diğer eliyle de ağzını kapatıyor; hıçkırık tutmuş. "Bak Tate, burada olmamalısın," diyor ve ben bir şey diyemeden ekliyor: "Ama olduğun için min-

nettarım. Kafamı bu işe verebilmek için biraz zamana ihtiyacım var. Olay yeri inceleme yolda, birkaç dakikaya burada olurlar."

"Ya diğerleri?"

"Diğerleri de sorular sormaya başlayabilmek için kahveye ve nane şekerine yükleniyor. Hiçbiri bu odaya girmeyecek."

"Onları eve göndermelisin Carl. Ve sen de eve gitmelisin."

"Biliyorum, peki ya sonra? Yarın gelip de bu işin en iyi şekilde sonuçlanmış olmasını mı umayım? Birilerinin burada olması gerek Tate."

"Ama kalırsanız hepiniz kovulabilirsiniz."

"Evet, işte o zaman da departman seni işe alır, değil mi? En azından telefonlara bakacak birine ihtiyaçları olacaktır."

"Eğer birileri sarhoş olduğunu anlarsa bulduğun her şey mahkemede geçersiz sayılacaktır," diyorum.

"Sarhoş değilim, hem şu an bir şey yapmazsak bu dava yirmi dört saat içinde son biram kadar soğuyabilir."

"Burada olmamalısın."

"Sen de olmamalısın. Ama ben gerçekçi biriyimdir Tate. Ve tam şu anda yardımının hiç de fena olmayacağını biliyorum."

"Bunu söylemen bile sarhoş olduğunu kanıtlıyor," diyorum.

Ölü adamın yüzüne iyice bakabilmek için kanepenin yanına çömeliyor. "Herbert Poole, sonunda *e* harfiyle yazılıyor, sekiz yıldır burada yaşıyor," diyor ve sesi gerçekten ayıkmış gibi geliyor. Dışarıda, biraz ötede, içlerinde Dedektif Kent'in de olduğu bazı dedektifler minibüslerden birine yeniden doluşuyor. Kahve ve çörek almaya gidiyor olabilirler. "Çok arkadaşı var, hiç düşmanı yok. Hem buradaki insanlar onu sevmiyor olsa bile bunu bu şekilde göstermezlerdi. Muhtemelen güllerini keser ya da yürütecinin bir bacağını kısaltırlardı."

Herbert'in alnında, *yeterince umursamadın*, sözcükleri yazıyor. İmlaya bile özen gösterilmiş. "Eski karısı mı?" diye soruyorum.

"Eski karısı yok ki. Adam dul."

"Eski sevgili? İyi geçinemediği bir oğul? Bu cümle yüz farklı anlama gelebilir."

Salon, bir veya iki haftalık bir zaman zarfında, bir aile ferdinin sergileme niyetiyle kutulayacağı ancak daha sonra bir depoya kaldıracağı duygusal anlamı olan eşyalarla dolu. Çocukların ve torunların parkta, sahilde, spor karşılaşmalarında çekilmiş fotoğrafları var. Hayat bir Harry Potter romanına benzeseydi o fotoğraftaki insanlar haykırarak, bize o gece o odada olanları anlatırdı. Sehpanın üzerinde yarım bir bira kutusu ile bir yemek tabağı var ve odanın geri kalanı, tüm o kanı saymazsak tertemiz görünüyor. Hayattayken, *e* harfiyle yazılan Herbert Poole, epey düzenli biriymiş.

"İki çocuğu var," diyor Schroder. "Yöneticinin söylediğine göre. Karısı da yaklaşık on yıl önce beyin tümöründen ölmüş. Çocuklarla konuşacağız. Bilmiyorum, belki içlerinden biri babasına kızmıştır."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden Herbert Poole ve ailesinin trajedisinin yatışmasını bekliyoruz.

"Bir şey alınmış mı?" diye soruyorum.

"Bir anda her şeyi öğrenemem Tate."

Herbert Poole'un kafası geriye düşmüş şekilde kanepenin kolunun üzerine yaslanmış, bir kolu kendi altına sıkışmış, diğeri kucağında, bedeni ise neredeyse yan yatmış. Yüzü muhtemelen kendisinin ve karısının kırk yıl öncesinden baktığı bir fotoğrafın olduğu duvara dönük ancak bu fotoğrafın yüz hatları ölü adamınkinden farklı. Hayata veda ederken Herbert Poole için bakılacak iyi bir şeydi bu muhtemelen.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Schroder.

"Kanlı ayak izleri koridorun başına kadar ilerliyor, sonra geri dönüyor," diyorum halının üzerindeki lekelere bakarak. "Neden bilmem, katil evin içinde dolaşmış."

"O zaman bunları giy," diyor ve bana bir çift lateks eldiven uzatıyor.

Ayakkabılarıma kan bulaştırmamaya özen göstererek oturma odasından geçip antreye giriyorum. Ayak izleri banyoya gidiyor. Duş duvarları ıslak ve yerde buruşmuş bir pantolon ile gömlek var. Giysileri, kan görene kadar bir köşesinden tutup kaldırıyorum. Yanında ıslak bir havlu var. Katil buraya gelip duş almış, kanı temizlemiş, sonra giysilerini değiştirmiş ancak aynı ayakkabıları giymiş. Daha sonra evi dışında bir yerlere gitmesi gerektiği anlamına geliyor olabilir bu. Olay yeri inceleme, giysilerden kıl ve saçları ayıklayacak. Bir sürü DNA tespit edecek ve katilin bir kaydı varsa onu bulacağız. Sorun DNA'nın birkaç hafta sürecek olması. Diğer sorun ise katilin kaydının olmama ihtimali.

Antreye geri dönüyorum. Yatak odasında daha fazla fotoğraf var, tanıdıkları bir adamın artık aramızda olmadığından henüz bihaber insanların olduğu fotoğraflar. Birinden diğerine, gelişigüzel düşünceleri olan rastgele insanlara bakıyorum. Belki de içlerinden biri bunu yapmıştır.

Çekmeceleri açıp kurcalıyorum, üst çekmece bütünüyle, açılmamış iç çamaşırı paketleri ve düzgünce katlanmış mendillere ayrılmış. Altındaki ise adama ya da ailesinden birine ait olan savaş madalyalarıyla dolu. Dolapta gri bir takım elbise, ancak yaşlı birilerinin giyebileceği gömlekler, yaşlı ayakkabıları ve yine yaşlı kravatları var. Birkaç makbuza göz gezdiriyorum. Poole geçtiğimiz günlerde birkaç caz CD'si, bir çift yeni terlik, birkaç karton ciltli kitap almış. Randevularını takip eden hastaneden gönderilmiş mektuplar var, anlaşılan Herbert Poole sağlıklı biri değilmiş. Böbrekleri ve karaciğeri iflas ediyormuş, mektuplara bakılırsa cinayeti onu beklenenden aşağı yukarı iki ay önce ölüme göndermiş. Birileri bekleyememiş… Bu da asıl meselenin, Herbert Poole'un öldüğünü görmek değil onun ölümünden *mesul* olmak olduğu anlamına geliyor.

Oturma odasına geri dönüyorum. Poole'un yüzünde tüm bu karışıklığa neden olduğuna inanamıyormuş gibi boş bir ifade var hâlâ. *Yeterince umursamadın*. Neyi umursamadı? Ya da kimi?

Schroder boştaki eliyle yüzünü ovuşturarak cep telefonuyla konuşuyor. Dışarıda başka polis arabaları da var, birkaç da steyşın vagon. Taksiler, buraya getirdikleri insanların yüzde doksanıyla beraber ortadan kaybolmuş. Olay yeri teknisyenleri verandaya doğru ilerlemekte. Geri kalanımızın çoktan yaptığı gibi, olay mahallini kirletmemek için beyaz naylondan giysiler giyiyorlar. Başka bir steyşın vagon daha evin önüne çekiyor ve içinden adli tabip Tracey Walter iniyor. Arabanın yanında duruyor ve siyah saçlarını atkuyruğu biçiminde sıkıca bağlıyor. Yeni gelenler olay yerini ele geçirirken mutfakta durup Schroder'ın telefon konuşmasını dinliyorum. Kimse benimle konuşmuyor ya da bana dikkat etmiyor. Eve, on dakika önce orada olmayan bir otorite duygusu hâkim oluyor. İnsanlar adli inceleme araçlarıyla dolu alüminyum valizler taşıyor. Alternatif ışık kaynakları kuruluyor, parlak halojenler her bir gölgeyi ortadan kaldırıyor. Birkaç dakika sonra uzaydan görülebilen tek oturma odasına giriyorum. Tracey cesede, sanki yerinden fırlayıp onun soğuk ellerinden kaçmasından korkuyormuş gibi dikkatle yaklaşıyor.

Schroder telefonu kapatıyor. Daha bir şey söyleyemeden telefonu tekrar çalmaya başlıyor. Gözlerini deviriyor ve özür dilercesine gülümsüyor. Kalabalığın çoğaldığı verandaya çıkıyorum. Oradakilerden birinin, cesedi bulan Bernard Walsh olduğunu öğreniyorum. Üzerinde gömlek ile kravat var ve Bernard ya bir mıknatıs ya da nişanları çok seviyor çünkü ceketinin yakasına en az iki düzine takmış. Kendimi tanıtıyorum ve onu verandadan uzaklaştırarak, içerisinin görülmediği bir yere götürüyorum. Boyu üç apartman katı ve gövdesi küçük bir araba genişliğinde olan meşe ağacının altında duruyoruz. Ağaç, çiseleyen yağmurdan bizi koruyor. Walsh'un elinde yarısı bitmiş, buz gibi görünen bir fincan çay var. Titriyor ve bana savaştan beri böyle bir şey

görmediğini söylüyor. Son yüzyılda olmuş herhangi bir savaştan bahsediyor olabilecek kadar yaşlı.

"Yani... Tanrım, bu hiç mantıklı değil. Çok saçma," diyor Walsh. "Herb iyi bir adamdı. Gerçek bir beyefendiydi. Kim ona zarar vermek ister ki?"

"Benim için olayın şöyle bir üzerinden geçin lütfen."

"Sizin için neyin üzerinden geçeyim?"

"Onu buldunuz. Sonra ne oldu? Buluşacaktınız ama o gelmedi mi? Neden içeri girdiniz? İçeriye hep böyle girer misiniz, yoksa kapısı mı açıktı?"

"Burasının, bu yerin ne olduğunu bilmediğimi sanmıyorsunuz değil mi? Eskiden bir fotoğrafçıydım, savaştan çıktıktan sonra insan çığlıklarının olmadığı bir şeyler yapmak istedim. Pek çok gazete için çalıştım, çok şey gördüm. Bir mezbahada fotoğraf çekimi yapmak zorunda kaldım ve inekler yüzlerce metre boyunca sıralanmıştı ve o sıranın başına geldiklerinde alınlarından vuruluyorlardı, anlıyor musunuz? Ve tabancanın sesini her duyduklarında ne olduğunu anlıyorlardı. Her biri, arkadaşlarının öldürüldüğünü ve yakında *kesileceklerini* bildiği için panikliyordu. Burada tam olarak aynı olmasa da bu his vardır, kırk yıl içinde belki bir gün ne demek istediğimi anlarsınız. Burası bu bir piyango çekilişine benzer, ne kastettiğimi anlıyor musunuz? Hepimiz, sıradaki kişinin kim olacağı üzerine kumar oynarız. Arkadaşlarımızı kaybederiz ve sonrakinin kendimiz olduğunu biliriz. Fakat bu, Herb'ün ölüm şekli beni tam anlamıyla alt üst etti. Tabancaya bakan sığırlar olduğumuzu zaten hepimiz biliyorduk ama bu..."

Sözünü bitirmiyor, devam etmeden önce birkaç saniye düşünüyor, konuşmasına ve gerginliğini tüketmesine izin veriyorum. "Beraber satranç oynuyoruz. Birkaç kişiyiz; toplulukta devam eden bir turnuvamız da var. Hepimiz birbiriniz kadar iyi ya da birbirimiz kadar kötüyüz, bu kime sorduğunuza göre değişir. Mick, Mick en iyimizdi ama artık satranç bilmiyor. Çünkü... zihni

lapaya dönüştü. Birkaç ay önce neredeyse bir piyonla boğuluyordu. İnsanların akıllarını kaybettiklerini daha önce de gördüm ve görmeye devam edeceğim. Herb karısını yaklaşık sekiz ya da dokuz yıl önce kaybetti."

Elini başının üzerine kaldırıyor, psişik bir bağlantı kuruyormuş gibi bir hali var, belki de Herb'ün karısıyla iletişime geçiyordur, zira aniden devam ediyor: "On yıl oldu. Şimdi hatırladım. Gelecek ay tam on yıl olacak. Yoksa geçen ay mı dolmuştu on yıl? Neyse, sorun şu ki Dedektif, bizim yaşımıza geldiğinizde zaman böyle... Nasıl desem... Zaman bir şekilde seninle dalga geçmeye başlar."

"Peki Bay Walsh," diyorum ve bir sonraki düşünceye geçmeden önce sözünü kesiyorum. "Peki..."

"Bana Bernie deyin, herkes öyle der. Sizin de farklı olmanız için bir neden görmüyorum."

"Tamam Bernie, anladığıma göre Herb satranç maçına gelmedi, öyle mi?"

"Gelemeyeceğinde mutlaka arar. Hepimiz öyle yaparız. Yani, bu sağduyu gereğidir, değil mi? Böyle bir yerde, insanın yukarıya çıkıp Büyük Patron'la çene çalması an meselesidir. Keşke Herb için farklı bir zaman seçseydi. Ve tabii keşke onu almak için daha iyi bir plan yapsaydı."

"Saat kaçtı?"

"Yedi."

Saatime bakıyorum. Şimdi dokuz buçuk.

"Buraya geldim ve kapıyı çalmaya başladım, Herb açmayınca içeri girdim. Normalde açardı ancak bunun gibi bir yerde arkadaşın kapıyı açmazsa insanın aklına türlü şeyler gelir evlat. Cenaze için takım elbiseni hazırlama vaktinin geldiğini düşünürsün." Bu arada benim takım elbiseme, cenaze takımıma bakıyor. "Ben de aynı anda hem düşündüm hem de dua ettim Dedektif. Uyuyor olabileceğini düşündüm ve onu yatağında, tahta gibi kaskatı bul-

mamak için dua ettim. Sanırım... duamın ikinci kısmı bir bakıma kabul edildi."

"Kapı kilitli değil miydi?"

"Anahtarım var. Kilitliydi."

"Peki ışıklar ve televizyon? Açık mıydı?"

"Evet, Herb hep haberleri izlerdi. Gazetecilerden nefret ederdi. Tanrım, yanıyor olsalar bile üzerlerine tüküreceği tek bir gazeteci yoktu, sadece gece haberlerindeki şu iki kız dışında. Hani en korkunç haberleri sunarken bile seksi görünebilen şu kızlar. Tanrım..." diyor ve ağlamaya başlıyor, "Bu akşam da Herb'den bahsedecekler. Yine seksi görünecekler... ve... kendimi çok yaşlı ve... ve..." Başını iki yana sallıyor, bardağında kalan çayı bahçeye döküyor. "Ve işe yaramaz hissediyorum."

Elimi omzuna koyuyorum. "Bunu yapan adamı yakalayacağız."

Az önce döktüğü çaya bakıyor, elim omzuna değer değmez başını kaldırıyor. "Çok şey gördüm Dedektif," diyor. "Bu ülke için savaştım. Ölen iyi adamlar gördüm, harika insanlar tam önümde patlayıverdi, iç organları ve uzuvları her yana dağıldı. Bir an oradayken, bir an sonra çorbaya döndüler." Başını iki yana sallıyor. "Ama size şunu söyleyeyim Dedektif, o dünyadayken kendimi kesinlikle Christchurch'te olduğumdan daha güvende hissediyordum."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

Yüzü kıpkırmızı, gözyaşlarını siliyor. "Onu hemen hemen her gün görürüm. Burada yalnız kalmak ya da ölmek dışında, insanın tek başına yapacağı çok şey yok," diyor ve dünyanın çirkinliğine gülümsüyor, ardından arkadaşının kaybı üzerine çökerken yüzü geriliyor. "Kahretsin," diyor. "Ben... Ben... Ah, kahretsin."

"Onu bugün gördünüz mü?"

"Hı? Ne? Ah, evet, evet, elbette. Saat dört gibi geldi ve televizyonda at yarışı izledik." Gülümsüyor. "Bize çok faydası olmasa da bahis oynamayı az çok severdik. Yani ara sıra para yatırır ve..."

"Ne zaman ayrıldı?" diye soruyorum.

"Ne zaman mı? Bilmiyorum. Muhtemelen beşte, sanırım. Akşam yemeği için dönmesi gerekmişti. Bu bizim için bir seçenektir, yemeklerimizi alabilir ya da kendimiz pişirebiliriz. Herb bu konuda oldukça inatçıydı. Bir adamın daima kendi yiyeceklerini masaya koyabilmesi gerektiğini düşünürdü. Ama yaşlanıyordu ve sınırlarının farkındaydı. Artık ona akşam yemeği getirmelerine izin veriyordu. Ama kahvaltı ve öğle yemeğini kendisi hazırlamakta kararlıydı. Bu yüzden akşam yemeği için vaktinde eve dönmesi gerekiyordu."

Herb akşam yemeğinin çoğunu yemişti, yani bu, ona yemek getiren kişinin eve gelip ayrıldığı anlamına geliyordu, yine de birileriyle konuşmamız gerek.

"O dönerken onunla yürüdünüz mü?"

"Onunla yürüdüm mü? Neden onunla yürüyeyim ki?"

"Yani saat beş civarı ayrıldı ve hepsi bu kadar, öyle mi?"

"Bu kadar, ta ki... Yani, onu yedide bulana kadar."

"Dün ya da bugün etrafta dolaşan birilerini gördünüz mü?"

"Şüpheli biri gibi mi? İnsanlar buralarda pek dolaşmaz evlat. Aslında özellikle uzak durmak isterler. Herb'ün çocukları da elbette, tıpkı benimkiler gibi. Onlara her şeyi veriyorsun ve sana karşılığını bu şekilde ödüyorlar, seni buraya tıkarak..."

"Herb'ün atıştığı kimse var mıydı? Herhangi bir tartışma yaşamış mıydı?"

"Tanrı aşkına, nasıl bir tartışma böyle sonlandırılmayı gerektirirdi ki? Her neyse, zaten herkes Herb'ü severdi. Herkes."

"Herkes değilmiş demek ki," diyorum ve Bernie yavaşça başını sallıyor.

"Bunu uzun uzun düşüneceğim. Ama gerçekten yoktu, hakikaten. Birinin neden Herb'e bu şekilde zarar vermek isteyeceğini bilmiyorum. Orada o kadar çok kan vardı ki önce onun Herb olduğunu bile anlayamadım, ama peruk onundu. Anlıyor

musunuz?" Cevap vermemi beklemiyor. "O şey hep kafasından sarkardı, çok sinir bozucuydu. Onu bu konuda hep azarlardım, aptalca görünürdü ve herkes onun bir peruk olduğunun farkındaydı. Peruğu görür görmez onun Herb olduğunu anladım. O olmak zorundaydı. Bu küçük dünyada aynı zamanda iki kişinin peruk konusunda böyle korkunç bir zevke sahip olma ihtimali yoktur," diyor ve gülümsemek için kendisini zorluyor.

"Ve çevrede kimseyi görmediniz, öyle mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Söylediğim gibi, kimse bizim gibi ihtiyarların etrafında olmak istemez."

"Herb ne iş yapardı?"

"Ne? Çalışmazdı ki. Hiçbirimiz çalışmıyoruz."

"Yani emekli olmadan önce."

"Ah, tabii ya, evet," diyor ve kederli bir şekilde gülümsüyor. "Avukattı."

"Ne tür bir avukat?"

"Bilmiyorum, gerçekten. Bu konuda fazla konuşmaz. Bildiklerim içinde de ilginç pek bir şey yok, bilirsiniz işte, sözleşme hukuku, alınıp satılan mülklerle ilgili sözleşmeler falan, saati için bize dört yüz dolar fatura gönderilen sıradan işler işte."

"Ne zaman emekli oldu?"

Omuz silkiyor, kafasında hesaplamaya başlıyor. Sanki o bunu düşünürken, vücudunun geri kalanındaki tüm faaliyet duruyor ve beş saniyeliğine bir heykele dönüşüyor. Ya Herb'ün karısıyla psişik bağlantısı sürüyor ya da bizzat Herb'le bağlantıya geçiyor, zira kendine geldiğinde verecek bir cevabı var.

"Karısının öldürülmesinden birkaç yıl önce emekli olmak istememiş ama olmuş. Sigara içiyordu. Akciğerleri mahvolmuştu. İşten ayrıldığında sigarayı da bıraktı. O zamanlar doktorlar iki yıl ömrü kaldığını söylediler, ancak karısı ondan önce öldü. Beş yıl önce ona altı ayı kaldığını söylediler, o zamandan bu yana da

üç dört defa, sadece iki aylık ömrü kaldığını. Ve birkaç yıl daha benzer bir şey söylemeye devam..."

O sırada hatasını anlıyor ve cümlenin ortasında duruyor. Elini yüzüne götürüyor ve akmaya başlayan birkaç damla gözyaşını siliyor. Elleri, gözleri için tehlikeli olabilecek kadar şiddetli titriyor.

"Bunu yapan adamı bulacaksınız değil mi?"

"Evet."

"Ona ne olur?"

"Hapse girer."

Yavaşça başını sallayarak onaylıyor ama daha fazlasını soramayacak kadar çaresiz olduğunu görebiliyorum. "Savaşta, işleri kendi yöntemlerimizle hallederdik. Bir adam vardı, bunun hakkında konuşmazdık çünkü..." diyor ve sonra kimsenin bu konuda konuşmamasının bir nedeni olduğunu hatırlıyor. "Onun için iyi olmadı. Keşke... Tanrım, keşke bunu Herb'e yapan adamla beş dakika yalnız kalabilseydim."

Herb'ün katiliyle beş dakika yalnız kalmak, Bernard Walsh için eğlenceli bir beş dakika olmazdı. Kırk yıl önce olabilirdi ama şimdi olmazdı.

"Alnına ne yazıldığını gördünüz mü?" diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Buna bir anlam verebildiniz mi?"

"Herb özenli bir insandı," diyor. "Bu hiç mantıklı değil." Böyle şeyler bazen mantıklıdır bazen değildir, ama şimdi bu konuya girmiyorum. Zaman ayırdığı için ona teşekkür ediyorum, uzaklaşıyor ve kötü haberleri alan ve giderek genişleyen bir yaşlı grubuna katılıyor. Bu insanlar arkadaşlarının yatay konumda dışarı taşındığını görmeye alışkın. Bazıları yarın bunu hatırlamayacak bile. Belki Alzheimer bir hastalık değildir de vücudun doğal bir hayatla başa çıkma mekanizmasıdır. Bu arada, tanık ifadeleri de yirmi yıldır görmedikleri, uzun süre önce ölmüş eşlerin tarifleriyle dolu olacak.

Schroder'ın elinde köpükten kahve bardağı var ve olay yerine geldiğimizde verandada olan diğer adamla konuşurken daha dengeli görünüyor. Adam konuşurken ellerini öyle çok kullanıyor ki havada resim çiziyormuş gibi bir hali var ve Schroder, adam ona çarpmasın diye kahvesini hareket ettirip duruyor. Sohbet ilgimi çekiyor, ben onlara doğru ilerlerken Schroder'ın cep telefonu çalmaya başlıyor.

Schroder dinlerken başını sallıyor ve telefonu kapattığında solgun görünüyor.

Konuştuğu adam, belki de asistanı olan genç bir kadınla sohbet etmek için verandanın kenarına doğru yürüyor. İçimde, Schroder'ın az önce kovulduğuna dair kötü bir his var.

"Seni eve götürebilirim," diyorum Schroder'a. "Adli tıp işlerini sürdürebilir ve memurlar da ifadeleri alabilir."

"Ne? Ah, konu bu değil."

"Değil mi?"

Uzanıp ayakkabılarını giyiyor. "Başka bir cesedimiz var," diyor ve iki dakika sonra tekrar yola koyuluyoruz.

5

Caleb Cole düzgün düşünmüyor ya da uzun zamandır hiç olmadığı kadar net düşünüyor. Emin olduğu tek şey, zihninin bu ayrımı yapan kısmının uzun zaman önce ölmüş olduğu. Geriye kalan kısım çürümeye başladığı zaman ayrım yapan kısım ölmüştü. Uzun zamandır ölü bir adam, artık kendisinin ne olduğunu bile tam olarak bilmiyor. Ne istediğini biliyor, bu onu hayatta tutan tek şey. Ölü. Canlı. Aklının büyük bir kısmı kalmış olsaydı, ikisi arasındaki ayrımı da yapabilirdi.

Yorgun, her yanı kana bulanmış ve ailesini özlüyor. Ölü birinin bu kadar yorgun hissetmesi anlaşılır değil. Tüm bunların bitmesini istiyor, oysa henüz başlamadı bile. Önünde uzun bir gece var, yıllar içinde yavaşlamıştı, içindeki tüm gençlik dövülmüş, soyulmuş ve ayaklar altında ezilmiş, eklemleri burkulmuş, kemikleri kırılmış, dişleri dökülmüş, her türlü cezaya maruz kalmıştı. Tüm bunlara dayanmıştı çünkü başka seçeneği yoktu; ölmüştü ve uzun süredir dayanıyordu, önceden olduğu adam uzun süre önce yok olmuştu ve o, yeni bir adama dönüşmüştü. Aslında, hâlâ insan olup olmadığını o bile bazen bilmiyordu. Başlangıçta bu düşünce aklından çıkmazdı. Fakat artık öyle değil. Hayatta kalmış olmasının nedenlerini düşündüğünde, içinde bir parça insanlık kalmış olabileceğinden şüphe ediyor. Ama kalmış olamaz. Yaptığı şeyler, yaşadığı şeyler, yapmaya başlayacağı şeyler... Hayır, insanlığından geriye hiçbir şey kalmamış.

Apartman dairesi küçük, gücü ancak buna yetiyor. İçerisi kauçuk gibi kokuyor, nedeni birkaç blok ötedeki lastik fabrikası.

Altı haftadır burada çalışıyor, arabasını ve telefonunu alabilmek için para biriktiriyor, zamanını ödevini yapmak ve gücünü yeniden kazanmak için kullanıyor. Bir hafta önce aldığı telefon. İki gündür sahip olduğu araba. Başlamak için ihtiyaç duydukları bunlardı zaten.

Bazen geceleri eve gelir, tuvaletin önünde çömelir ve titreyerek kusardı, kauçuk kokusu derisine işlemişti artık. Evi, yol kenarlarına park etmiş arabalarla daralan kıvrımlı bir sokağın üzerinde. Ancak bu darlık, apartmanın yıkılmasını da önlüyor. Evinin temellerinden sarsılması için önünden büyük bir kamyonun geçmesi yeterli olurdu. İkinci katta yaşıyor, apartmana dönüştürülmüş eski bir devlet binasında. Her bir daire küçük, duvarlar o kadar ince ki insan komşusunu işerken duyabiliyor. Yine de, son evine kıyasla burası bir kale sayılabilir ve birilerinin işemesini dinlemek, izlemekten çok daha iyi. On beş yıl boyunca kaldığı hapishaneyle kıyaslandığında burası mükemmel bir ev.

Yatak odası, mutfak ve oturma odası aynı. Ayrı olan tek oda, hemen bitişikte olan banyo. Bir penceresi var, birçok dairenin arasında yer alan ve hurda otomobil parçalarıyla dolu olan ortak bir arka bahçeye bakıyor.

Duşa giriyor ve yaşlı adamın kanını yıkıyor. Bunu ikinci defa yapmak zorunda kalıyor. En son, birinci yaşlı adamın evinde duş almıştı, ikincisine gitmeden önce temizlenmek zorundaydı. Albert'ın kapısını kanlar içinde, elinde altılı birayla çalamazdı. Daha sonra yaşlı adamın gömleklerinden birini bile giymişti. İkinci evden çıkıp doğruca kendi evine gelmişti, yine her tarafı kan içindeydi ama hava zaten kimsenin fark edemeyeceği kadar karanlıktı. Sabunlanıyor, saçlarında kan var, şampuanlanıyor, köpük kırmızıya dönüyor…

On beş yıl önce bir katile dönüşmek ona kendini iyi hissettirmişti. Oysa bu gece hiçbir şey hissetmedi. Orada heyecan ve gerilim vardı ama sonrasında… hiçbir şey. Yıllardır o anları hayal ediyor, tüm o kanın, kaybettiklerinin bir kısmını geri getirmesine

yardım edeceğini düşünüyordu. Ama yanılmıştı işte. Birinci yaşlı adamın evinde dururken ölü hissediyordu kendini. İkinci ev de aynıydı. Bu intikamla değil, duyguyla değil, cezayla ilgiliydi.

Yine de çok fazla kesip doğramıştı. Kendini kaybettiği o anlarda, on beş yılın öfkesi ve acısı ortaya çıkmış, kontrolü ele geçirmişti, ilk bıçak darbelerini hatırlayabiliyor ancak diğerlerini hatırlamıyor. Kendisini, yüzünden kan damlayarak cesetlere bakar halde bulana kadardan öncesini hatırlamıyor. Anımsamaya çalışıyor, ne zamandır oradaydı? Kolu kaç kere yukarı aşağı savrulmuştu? Önündeki ölü adam ona çok şey söylüyordu. O zaman insanlığın geleceğini düşünmüştü, partiye gecikeceğini, sonra ortaya çıkacağını ve onu engelleyeceğini. Ama o gelmemişti. Kapıyı bile çalmamıştı.

Bu insanların hepsi, tıpkı onun ödediği gibi, hatalarının bedelini ödemeliydi. Bu gece iki tanesi ödemişti, onu hatırlamaları içinse biraz hafızalarını zorlamaları gerekmişti. Diğerleri daha iyi hatırlayacak çünkü onlar daha genç. Polis elbette bağlantıyı kuracak. Ancak sırayı dikkatlice belirledi, onlar bu bağlantıyı kurana kadar gece sonlanacak ve çok geç kalmış olacaklar.

Duştan çıkıyor. Banyo aynası buğulanmış ve bu iyi bir şey, kendini görmek istemiyor. Yansıması, bakamayacağı kadar acı verici. Kurulanıyor ve yatak odasına gidip giyiniyor. Sonra cep telefonuyla oynuyor. Bir haber sitesi açıyor ve henüz iki ölü adamdan söz edilmiyor.

Telefon kilit ekranına geçiyor ve ekranı açmak için parmağını kaydırması gerekiyor. Daha önce böyle bir telefon kullanmamıştı. Yıllar önce telefonlar çok daha büyük ve ağırdı, eğer insan ekrana doğru açıdan bakmazsa hiçbir halt göremezdi. Artık parmak kadar ince ve aşağı yukarı aynı ağırlıktalar, üstelik bunlarla her şey yapılabiliyor. İnsan ırkının Kaptan Kirk gibi yaşamasına sadece birkaç yıl kalmış gibi görünüyor.

Saat ona çeyrek var. Anahtarlarını, ceketini, bıçağını ve daha önce satın aldığı çiçekleri alıyor. Kapıda durup dairesine birkaç

saniye bakıyor. Bu onu son görüşü. Zaten burası hiçbir zaman ev olmamıştı. Burada olmayı özlemeyecek.

Christchurch şehri yıllar sonra, gece bile aynı görünüyor ancak farklı hissettiriyor. İmkân bulduğunda haberleri okurdu, suç oranının arttığını biliyordu ama şimdi bunu hissedebiliyor da. Bu şehrin halkı değişmiş. Dazlak kafalı ve dövmeli insanların sayısı artık çok daha fazla, yürürken birilerine çarpıyor ve kavgaya tutuşuyorlar. Birçoğu gürültülü motorları olan hızlı arabalar kullanıyor. Uzun zaman geçmiş olsa da bu dünyanın bir parçası olduğu zamanlarda arabalar farklıydı ancak temsil ettikleri statü aynıydı; büyük egolu ve küçük penisli adamlar... Şu anda da durumun aynı olduğundan şüpheleniyor. Gençler ise en kötüleri. On beş yıl önce kasabadaki iki ana cadde üzerinde bir aşağı bir yukarı süren adamlar, hurdadan yeni çıkarılmış gibi görünen büyük arabalar vardı. Şimdiki arabalar daha gürültülü, renkleri de daha parlak, camlarında pelüş zar süsler ve karoserlerin kenarları boyunca neon ışıkları olan arabalarıyla çocuklar, şehrin tüm sokaklarında dolaşıyor ve Caleb bunu anlamıyor, kesinlikle anlamıyor. Parlak arabalı gençlerin büsbütün aklını kaçırdığı, canlı renklerle dolu bir çizgi film dünyasında yaşıyormuş gibi hissediyor.

Yoldan gelip geçenler, o yokmuş gibi davranıyor.

Arabası yarım blok ötede park halinde. Çeyrek asırdan yaşlı ve bu arabayla ilgili bildiği tek şey, kaputun altında birkaç dakikada bir öksürüp homurdayan ancak kasabada dolaşmayı başaran bir şeylerin bulunduğu. Arabayı aldığı adam teybi çıkarmış ve yerine siyaha boyalı kontrplak takmış. Banliyölerin içinden geçerek şehrin en kötü kesiminden, daha az kötü bir kesimine doğru ilerliyor.

Kadının evine ulaşması yirmi dakika sürüyor. Araba kullanmak, tıpkı bisiklete binmek gibi; direksiyona geçince her şeyi hatırlıyor. Ehliyetinin süresi yıllar önce doldu ancak bu sadece kenara çekilirse sorun olur. Şoförler bugünlerde şüphesiz ondan çok daha kötü ve yollardaki kötü şoförlerin sayısı iki misli fazla

olmalı. Kimse bir kavşağı nasıl kullanacağını bilmiyor. Görünüşe göre sinyal vermenin ne işe yaradığını hatırlayan da yok.

Mahalle hoşuna gitmiyor pek. Eskiden, bir ailesi varken, oldukça iyi bir yerde yaşıyordu. Civarda dostça davranan komşular, güzel evler olurdu. Kendi evinin dört yatak odası vardı, iki katlıydı ve arka bahçesinde, eğer isterlerse bir havuz için yeterli alan bulunuyordu. Şu anda baktığı ev ise oturma odasının tabanında bir havuz oluşmuş gibi görünüyor. Çatının birkaç kiremiti eksik ve bir kısmı bir brandayla kaplı. Belki hapishane bile bu evden daha iyi olabilir. Çalışmayan bir sokak lambasının altına park ediyor. Eli kapıya uzanıyor ancak kolu çekmiyor. Bunun yerine arabada oturup eve bakıyor. Gergin. Ve gergin olmak ölü bir adam için oldukça büyük bir başarı. İçerideki kadına ilk söyleyeceği cümle ne olacak, emin değil.

Belki de ona bira götürse daha iyi. Paket hâlâ arabanın arkasında.

Evin önüne bir taksi yanaşıp iki kısa korna çaldığında Caleb hâlâ kadına nasıl davranması gerektiği üzerine düşünüyor. Bir süre sonra Ariel Chancellor evden çıkıyor, taksiye doğru hızlı adımlarla yürürken saatine bakıyor, elbisesi o kadar kısa ki taksiye binerken Caleb başını çeviriyor. Kadın kapıyı kapatıyor ve taksi şoförüne bir şeyler söylüyor. Hareket etmeden önce yaklaşık bir dakika konuşuyorlar, Caleb ücret üzerine pazarlık ettiklerini tahmin ediyor.

Kahretsin, elindeki fırsatı kaçırıyor. Önceki gece ya da hapisten çıktıktan sonra herhangi bir gece gelmeliydi.

Arabayı çalıştırıyor ve taksiyi takip etmeye başlıyor.

6

Schroder yolcu penceresini açıyor ve çakısını kullanarak ayakkabılarındaki çamurunu kazıyıp dışarı atıyor. Yağmur tekrar başlamayacak gibi. Trafik, olay yerinden üç yüz metre önce kilitlenmiş. Haber minibüsleri, ilk fotoğraf gönderen olabilmek için birbirlerinin yolunu kesiyor. Geçiş yetkim yok çünkü bir polis arabasında değilim, bu yüzden sireni açıp insanların yoldan çekilmelerini sağlayamıyorum. Yavaş yavaş ilerlerken ikimiz de durmadan küfrediyoruz. Aracın içi soğuk, koltuklar nemli ve bacaklarımın arkası kaşınıyor. Yukarıda, uzakta bir yolcu uçağı uçuyor ve uçaktakiler belki de şu anda olunabilecek en iyi yerdeler. Dört polis memurunun tuttuğu güvenlik kordonuna ulaşıyoruz. Schroder onlara rozetini gösteriyor ve böylelikle geçmemize izin veriyorlar.

Saat onu çeyrek geçiyor ve hayat sanki birkaç saat geriye sarılmış gibi. Benzer binalar, etrafta toplanmış benzer izleyici grupları, benzer bir ölümle hayatını kaybetmiş benzer bir ölü adam. Tek fark, insanların isimleri ve ortalıkta işemek için koşuşturan dedektiflerin olmayışı.

Buradaki ölü adamın adı Albert McFarlane. Bernie'nin rolü, benzer bir takım elbise giyen benzer görünümlü bir adam tarafından oynanıyor ancak bu kişinin üzerine yapışmış nişanları yok. Daha da fazla ışık kuruluyor, yeni bir izleyici grubu var, buradakiler farklı insanlar ancak akıllarında aynı soru var: *Neler oluyor?*

Her saat birkaç derece daha soğuyan geceye çıkıyoruz. Hava durgun. Ortalıkta hiç kuş yok. Herkes kütüphanedeymiş gibi fısıldıyor. Bizi metanetle, başlarıyla selamlayan iki polis memu-

runun yanından geçiyoruz. Verandaya adım atıyoruz. Döşemeler ağırlığımızla hafif hafif gıcırdıyor. Ön kapı parlak maviye boyanmış ve sonuna kadar açık. İçerdeki hava dışarıdaki kadar soğuk. Manzara, son evdekinden güzel değil. Aslında daha da kötü. Bu sefer kan, tavandaki vantilatöre sıçramış. Pervaneler kan damlalarını odaya saçmış ve duvarın orta kısmında, küvetlerdeki kir halkasına benzer bir hat oluşturmuş. Çok sayıda nokta ve tire var, Mors alfabesi gibi görünüyor, neredeyse bir yardım çağrısı gibi. Adam o kadar çok bıçak darbesi almış ki bıçak, vantilatöre yeniden dağıtılmak üzere kan sıçratıp durmuş. Fizik kanununun yaratıcılık kanunuyla buluşması gibi.

McFarlane de tıpkı Herb gibi görünüyor. Benzer bir pozisyonda, benzer kesikler, onu da ayağından bir iple assanız aynı miktarda kan akar. Alnına aynı keçeli kalemle, aynı el yazısıyla bir şeyler yazılmış ancak bu defa mesaj farklı: *Buna değdi mi?*

Birkaç farklılık daha var. McFarlane, elindeki yaralanmaların kanıtladığı üzere kendini biraz olsun savunmayı başarmış. Bir oksijen makinesine bağlı, daha doğrusu bağlıymış. Yerde duran ince boru, halıya doğru hava üflüyor. Uzun, pürüzlü kesikler kolayca görülebiliyor çünkü gömlek çoğunlukla parçalanarak, dün solgun olan ve bugün kırmızıya boyanmış pörsük tenini açıkta bırakmış. Kesikler derin ve adamın, belki de kalp cerrahı dışında hiç kimsenin görmediği parçalarını ortaya çıkarmış. Sanki kırık bir bira şişesiyle deşilmiş gibi.

Bu emeklilik konutu diğerinden daha küçük ancak insana aynı hissi veriyor, gerçi bu tam anlamıyla bir emeklilik konutu da değil, küçük sıra evlerden oluşan bir parselasyon ve buradaki en genç insan, tekerleğin test sürüşünü yapmış olabilecek kadar yaşlı görünüyor. Bunun, akşamın ikinci cinayeti olduğu ve aradaki bağlantının inkâr edilmediği haberi sızdırılmış. Medya bu haberi yayın araçlarıyla yayıyor ve gösteriyi izlemeye gelen insan kalabalığı her dakika daha da büyüyor. Yaşlı bir kadın elinde çayla

dolu bir tepsiyle dolaşarak görev başındaki memurlara sıcak çay ikram ediyor.

Olay yeri bantları çekiliyor ve teşkilatın, bizi sabaha kadar idare edebilecek stoğunun olup olmadığını ancak zaman gösterecek. Bitişik olsalar da her bir evin önünde kendi çalıları, süs bitkileri ve güllerinin olduğu ayrı bölümleri var. İçeri giriyoruz. Daha fazla kanlı ayak izi var, neyse ki hepsi aynı katile ait. Bir seri katilin ortada dolaşması yeterince kötü tabii ama elinde keçeli kalemle ve keskin bir bıçakla gezen iki deli adamın olması çok daha kötü olurdu. İlk olay mahallindeki olay yeri inceleme uzmanlarının birçoğu gelmiş bile. İşlerini yapıyorlar, parmak izlerini, lifleri ve DNA'ları kontrol ediyorlar. Cesedin yanında çalışıyorlar ve Schroder iki kişiyle konuşuyor.

Yeterince umursamadın.

Buna değdi mi?

Bir açıklama. Ve bir soru. Yemek masasındaki leylaklarla dolu vazoya bakıyorum. Gündelik işlerini yaparken, belki de akşamın o saatindeki ışık miktarı yüzünden kafası karıştığı için birazcık kaybolan, çiçeğin üzerindeki gelincik böceğini izlerken bu sözcükleri düşünüyorum.

Yatak odasından başlıyorum. Farklı yüzeylerin üzerinde parmak izi tozu var. Olay yeri inceleme ekibi hızlı çalışıyor. Belki eve dönmek ya da diğer olay mahalline yetişmek için hevesliler veya belki de bu gece daha fazla ceset olacağını seziyorlar. Yatak yapılmış ve sıradan görünüyor. Karısını kaybetmiş büyükbabaların uyuduğu cinsten çiçek desenli bir örtüsü var. Geniş bir kitap yelpazesine sahip bir de kitaplık. Birkaç saksı bitkisi, bir de manzara resmi var ama birini, neden onu tekrar tekrar bıçaklayacak kadar öfkelendirmiş olabileceğini gösteren hiçbir şey yok. Şifonyerin üzerinde kurbanın çocuklarının ve torunlarının fotoğrafları var; adamın her gece yatmadan önce baktığı fotoğraflar bunlar. Fakat karısıyla ilgili hiçbir şey yok.

Son olay yerinde kullandığım eldivenleri ters yüz edip giyiyorum. Çekmeceleri ve dolapları kurcalıyorum, birkaç dakika sonra Schroder da bana katılıyor, bira kokusu artık o kadar keskin değil.

"Olayla ilgili bir teorin var mı?" diye soruyor.

"Bir numaralı kurban bir avukat," diye cevap veriyorum. "Belki birilerini üzmüştür."

"On yıldır avukatlık yapmıyormuş. İnsan neden bu kadar bekler ki?"

"Belki de sinirlendirdiği kişi hapisteydi ve daha yeni çıktı," diyorum.

"Bu mümkün. Ancak kurbanımız ceza avukatı değildi, boşanma avukatıydı."

"Bazılarına göre öldürmeyi istemek için daha geçerli bir neden olabilir bu."

"İki numaralı kurban, yetmiş sekiz yaşında," diyor Schroder. "Kırk yıl boyunca lise öğretmenliği yapmış. On üç yıl önce emekli olmuş."

"Ailesi?"

"Boşanmış. İki çocuğu var."

"Bu da fotoğrafları açıklar," diyorum. "Boşanma avukatının kim olduğunu kontrol ettin mi?"

"Biz konuşurken araştırıyorlar."

Bir adres defterine bakıyorum, Herbert Poole'un adı geçmiyor.

"Belki uzun zaman önce arkadaşlardı. Belki Albert, Herb'ün çocuklarının öğretmeniydi ya da Albert'in boşanma davasını Herb almıştı. Boşanma sebeplerini biliyor musun? Karısının bir ilişkisi var mıydı? Geçmişte buna yol açabilecek herhangi bir şey ya da?"

"Daha on beş dakikadır buradayız Tate. Üstüme gelme."

Hızla nefes veriyorum. "Tamam, anlaşıldı. Ben sadece ortaya fikir atıyorum," diyorum. "Ve biraz da idmansızım. Parmak izi var mı?" diye soruyorum.

"Evet, çok fazla. Ama sınırlandırmamız lazım. Hiçbiri şüphelimize ait olmayabilir."

"Tanık var mı?"

"Henüz yok ama daha soruşturmaya başlamadık."

"Mesajlardan ne anlam çıkardın?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor Schroder. "Biri soru, diğeri de bir açıklama. *Buna değdi mi?* Her şey olabilir... Belki televizyonu için ödediği bin dolara, belki de dün gece fahişeye ödediği yüz dolara değdi mi, diyordur. Her anlama gelebilir."

"Diğer mesajda olduğu gibi," diyorum. "Yeterince umursamadın. Muhtemelen bir şeyi değil de birilerini yeterince umursamadığı kastediliyor. Herbert Poole'un çocuklarıyla konuşan oldu mu?"

"Evet. Listede isimleri var," diyor.

"Uzun bir liste."

"Ve gittikçe de uzuyor."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Burada ölen bir adama bakarak pek yardımcı olmuyorum, belli ki burada bir şey bulunmayacak da. Benden farklı bir şekilde faydalanabilirsin."

Schroder, "Bak Theo," diyerek lafa giriyor ve işte, gece boyunca dilinin ucunda olan şey sonunda dışarı çıkıyor. Bu zaten an meselesiydi. "Yardımların için minnettarım ama istersen artık eve git."

"Bu kadar mı yani? Beni postalıyorsun demek."

Elini kaldırıyor. "Bitirmeme izin ver. Patron yolda," diyor. Polis Şefi Dominic Stevens'ı son birkaç yıldır görmedim ve Schroder'ın sözü nereye getireceğini anlıyorum. "Yaklaşık on beş dakika içinde burada olacak ve seni burada görürse... Kariyerine geri dönme şansına veda edersin, tabii ben de terfiyi unuturum. Sen sivilsin Theo, burada olman hoş karşılanmaz, şu an için karşılanmayacaktır en azından. Gelip de seni burada çalışırken görmesindense onu benim bir kenara çekip de durumu açıklamama izin ver."

"Evet, tabii, olur," diyorum.

"Kızdığını biliyorum. Onunla daha önce de konuştum, bize fayda sağlayacağından eminim ama bunu yapacaksak da bazı kurallara uymamız gerek. Sen bir polis değil özel bir araştırmacısın, kuralları esnetemezsin. Tabii teşkilata geri dönmeyi istiyorsan."

"İyi bir çocuk olacağım," diyorum ona. "Uslu duracağıma söz veriyorum."

Birkaç saniye cevap vermiyor. Sadece bana, onu öfkelendirdiğimi anlamama yetecek kadar uzun bakıyor.

"Tamam, hadi eve git de biraz dinlen. Yakında seni arayacağım. Dönmen mümkün olursa sana haber veririm. Aksi takdirde sabah görüşürüz. Ve Tate, eğer bu dava üzerinde çalışacaksan bana bir iyilik yapman lazım. Şaka yapmıyorum, bu sefer kimseyi öldürmemen gerekiyor."

7

Caleb taksiyi şehir merkezine kadar takip ediyor. Kadın bir kulübe ya da bara gidiyorsa etrafında bir sürü insan olacak. Bu hiç iyi değil. Öğrencilerin, tesisatçıların ve avukatların gündüz olduklarından iki misli aşağılık oldukları bir dizi barın önünden geçiyorlar. Kulüplerden ve sokaktaki diğer arabalardan gelen müzik sesi, hapse girmeden önce duyduklarına hiç benzemiyor.

Taksi, Manchester Caddesi'ne ulaşınca yavaşlıyor, her seferinde kırmızı ışığa denk gelip tüm kavşaklarda duruyor. Ardından, ses sistemleri satan bir mağazanın önünde, yeşil ışıkta duruyor. Taksi kenara çekiyor, Caleb da kavşağı geçtikten sonra kenara çekiyor. Dikiz aynasından kadının şoföre para uzattığını ve para üstü beklediğini görüyor. Taksiden indikten sonra cebinden cep telefonunu çıkarıyor ve birini arıyor. Eteği şimdi çok da kısa görünmüyor; sokaktaki diğer bazı kızlarınkiyle, yürüdüğü yol boyunca köşe başlarında duran fahişelerinkiyle kıyaslanınca...

Kadın yürümeyi bırakıyor. Bir noktada duruyor, sonra yavaş yavaş dönüyor, telefonunu yeniden çantasına koyuyor, şimdi onun yerine elinde bir sigara var, yakıyor. Fahişelerden biri ona yaklaşıyor, sohbet etmeye başlıyorlar. Caleb neler olduğunu anlamıyor. Bunun nasıl göründüğünün farkında; bir köşede durmuş ona ödeme yapmaya hevesli birileriyle sevişmeyi bekliyor gibi görünüyor. Ama bu olamaz. Aklına gelen tek şey, onun bu kızlara yardım etmeye çalıştığı. Ariel ve arkadaşı sohbet etmeye başlıyor ve ikisi de titriyor çünkü hava çok soğuk ve ikisi de manto giymiyor. Sigara içip gülüyorlar. Karşı köşede bir araba yavaşlıyor,

oradaki bir kız arabaya yaklaşıp yolcu penceresine yaslanıyor. Birkaç saniye sonra biniyor ve araba uzaklaşıyor.

Aynı köşede başka bir araba duruyor. U dönüşü yapıyor ve Ariel ile arkadaşının yanında duruyor. Her iki kız da sigaralarını su oluğuna atıyor ve Ariel arabaya yaklaşıyor. Olan biteni izlerken midesi bulanıyor. Ne konuştuklarını duymuyor çünkü hava ve mesafe bu ihtimali yok ediyor. Ariel'ın arabadan uzaklaşmasını bekliyor, ancak kız bunu yapmıyor, bunun yerine yolcu kapısını açıyor, arkadaşına gülümseyerek omuz silkiyor ve arabaya biniyor. Fiyatı konuşurlarken araba yarım dakika hareket etmiyor, sonra kaldırımdan uzaklaşıyor, önce kavşağı, sonra Caleb'ı geçiyor ve bir sonraki köşeden sağa dönüyor.

Caleb arabasını çalıştırıyor ve takip ediyor.

Kısa bir yolculuk oluyor. Kilometre sayacındaki sayılar bile değişmiyor. Doğu yönünde yarım blok gittikten sonra araba, bir ara sokakta duruyor. Farları kapanıyor ve kimse dışarı çıkmıyor. Sokak o kadar karanlık ki tek bir gölge bile yok ve içindeki insanlar kayboluyor. Karşı kaldırıma park ediyor, direksiyonu daha da sıkı kavrıyor, soluğu hızlanıyor, başı dönüyor ve elleri, özellikle de sağ eli ağrımaya başlıyor. Alnını direksiyona dayıyor. Kendi canını yakmak için arabaya kafa atmak istiyor. Derin derin nefes alarak kusma dürtüsünü bastırmaya çalışıyor. Ön camın iç kısmı buğulanmaya başlıyor. Koluyla siliyor.

Ağzını açıyor ve direksiyonun üst kısmını ısırıyor. Çığlık atmak istiyor.

Bıçağını çıkarıyor. Etrafta, çok sayıda olmasa da insanlar var (yarım blok geride başka bir fahişe, sokaktan geçen tek tük arabalar, yolda yürüyen bir çift) ama muhtemelen birileri polisi arayamadan, doğrudan o arabaya gidip bol miktarda kan dökebilir.

Bıçağını yeniden bırakıyor. Bu aptalca olur. İşinin daha yarısını bitirmeden tutuklanmaya katlanamaz. Direksiyonda diş izleri var. Ön camdan, arabanın yukarısındaki dev bir reklam

panosuna bakıyor. Bir turizm acentesinin reklamı bu; adaların, denizin, gülen insanların resimleri var. Tam olarak istediği hayat bu. Panoya odaklanarak asla sahip olamayacağı şeylere bakıyor. Ancak bu onu daha da öfkelendiriyor.

Araba hareket ederek sokağa çıkıyor, duruyor. Yolcu kapısı açılıyor ve iç lamba yanıyor, Ariel iniyor. Arkasına bakmadan kapıyı kapatıyor ve kavşağa doğru yürümeye başlıyor. Otomobilin farları yanıyor, ters yönde ilerliyor. Ariel çantasına uzanıp başka bir sigara çıkarıyor, yürürken çakmakla oynuyor. Caleb, kadının indiği arabayı hâlâ görebiliyor, sokak lambalarının altında duruyor.

Caleb arabayı takip ediyor.

Kendine engel olamıyor. Saatine bakıyor. On kırk. Bu iş onu programının dışına çıkaracak, ancak daha önünde uzun bir gece var. Plana uygun hareket etmeli. İlerleyen saatlerde Ariel işini bitirdiği zaman geri dönüp onu görmeli.

Yapması gereken bu. Ancak yapmıyor.

Manzara değişiyor. Şehir merkezinden çıkıp banliyöye varıyorlar. Kimi evler diğerlerinden daha iyi durumda. Sürerken dişlerini gıcırdatıyor. On dakika kadar ilerliyorlar, sonunda orta sınıf evlerle dolu olan bir mahalleye giriyorlar. Yol boş, sokak lambaları karanlığın içinde keskin ışık çemberleri oluşturuyor. Araba yavaşlıyor. Bir garaj yolunda duruyor. Otomatik kapı açılmaya başlıyor. Burası, birileri polisi aramadan, elinizde bıçakla, hurda bir arabayla uzun süre dolanamayacağınız bir mahalle.

Elini çabuk tutması gerekiyor.

Arabasını durduruyor ve koltuğun altından bıçağını çıkarıyor.

8

Kimseyi öldürmemeye bak.

Emeklilik konutlarından ayrıldığımdan beri Schroder'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Bunun benim için mesleki bir tehlike haline geldiğini ima eder gibiydi.

Gökyüzü karanlık ve bulutlu, gece şehirle aydınlanıyor ve hayat onun içinden geçip gidiyor. Karımın yaşadığı bakımevine gidiyorum. Ana kapılardan geçip fuayeye giriyorum, sıcak renkler ve sıcak hava beni sarıyor. Saat on bir ve resepsiyon masasının arkasındaki hemşire gülümseyerek nasıl olduğumu soruyor. Ona iyi olduğumu söylüyorum. Ziyaret saatleri üç saat önce sona erdi ancak hemşireler, ayağa dolanmadığım sürece hemen her saat içeri girmeme izin verecek kadar beni iyi tanıyorlar.

Gözlerim karımın hemşiresini ararken odaya ilerliyorum, bir gün beni iyi bir haberle kapıda karşılayacağını umut edip duruyorum. Ancak şu sıra haberler önceki günküyle hep aynı, yeni bir şey yok. Karımın durumu değişmiyor, hiç değişmeyecek. Uyumadığında öylece dik dik bakıyor. Ona yemek verildiğinde, beyninde çiğneyebilmesine yetecek kadar sinaps olsa da gözlerini herhangi bir şeye odaklayamıyor; bana gülümseyip elimi tutmasını sağlayacak kadar ateşleyici sinaps yok. Bu durum kalıcı, tabii bir mucize ya da teknolojik bir gelişme olmazsa. Bense bu ikisi için dua ediyorum.

Hemşire Hamilton'ı hiçbir yerde göremiyorum, doğrudan Bridget'in odasına yöneliyorum. Uyuyor. Yumuşak bir abajur ışığı var ve perdeler kapalı.

Bir yıl önce Bridget'e çiçek alırdım çünkü gücüm buna yetebiliyordu. Şimdi ise tıbbi masraflar ile kendi faturalarım ortasındaki mevcut durumuma göre, evimi kaybetmeme sadece birkaç ay kaldı. Bridget'e bunların hiçbirinden bahsetmiyorum. Bir şekilde beni anlayabiliyorsa onu endişelendirmek istemem. Tüm bu sağlık masraflarından, karımı bu hale sokan sarhoş sürücü mesul olmalı, ne var ki bu dünyada işler bu şekilde yürümüyor. Hiçbir zaman sorumluluk almayacak, ta ki ben onu bir silah ve kürekle hiçliğin ortasına götürüp (asla bağışlayamayacak olsam da) af diletene kadar. Bridget'in yanına bir sandalye çekip oturuyorum, elini tutuyorum ve onunla yarım saat geçiriyorum.

Yanından ayrıldığımda üzerime çöken yorgunluk, sabah beşte Lucy Saunders'ı aramak için arabamla otelleri dolaşmaya başladığımdan bu yana çalıştığımı fark etmemi sağlıyor. Sadece yorgun da değilim; bir de uyuyakalmamı ve bir sokak direğine çarpmamı engelleyen açlık krampları var. O kadar açım ki sanki kramplar pençelerini çıkarmış ve midemi deşerek dışarı çıkıyor. Belki de artık eve gitmem iyi olacak çünkü açlığımı kabul edip bir fast food restoranının arabaya servis yoluna giriyorum. Önümde bir dizi araba var ve uyanık kalmaya çalışarak oyalanıyorum. Sonunda bir şeyler sipariş ediyorum, bana yemeğimi uzatan adamın, gün bitiminde satılmayan her hamburgeri yiyerek keyfine bakıyormuş gibi bir hali var. Bir parka gidiyorum ve bir gün bitip diğeri başlarken karanlıkta oturuyorum. Benimki civardaki tek araba. Gece yarısı yemeğim, ben daha ısırmadan parçalara ayrılıyor, köfteye küçük karton kutunun tadı geçmiş. İçeceğimle birlikte çabucak yiyorum. İyi değerlendirilmiş bir on dolar bu, zira kendimi daha uyanık hissediyorum. Arabaya oturup iki ölü adamı düşünüyorum, ikisi de emekli, aralarında kesinlikle bir bağlantı var. İkisinden başka kurban olmayabilir, fazlası da ola-

bilir. Müstakbel kurbanlar, belki de emekliler... Belli ki geçmişte bir ortak noktaları var, ancak her ne yaşanmışsa şu an onları birbirine bağlayabileceğimiz kadar net değil.

Başka bir araba parka girerken oradan ayrılıyorum. Farları kapalı halde doğrudan üzerime geliyor. Yoldan sapıyorum ve bir ağaca çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Belki de buraya hamburger yemeye gelen başka bir özel dedektif ya da aylaklık etmek isteyen birkaç çocuktur.

Islak sokaklara geri dönüyorum ve gecenin bu saatinde sıklıkla olduğu gibi, karımı ve kızımı düşünmeye başlıyorum. Ruh halimin çöktüğünü hissediyorum. Kazanın üzerinden üç yıl geçmesine rağmen ağlamaya başlayıveriyorum. Artık kendimi yorgun hissetmiyorum, aç da değilim. Şimdi olduğu gibi, bazı zamanlarda gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum. Gözyaşları süzülmeye başlamadan önce bir parmağımla gözümü siliyorum ve birden, güvende olduğundan emin olmak için küçük kızımı görmek zorunda olduğumu hissediyorum. Mezarlığa gidiyorum ve kilisenin önüne, başka bir arabanın yanına park ediyorum. Puslu yağmurda kızımın mezarına doğru ilerlerken iki ölü adamı düşünüyorum ve ortak noktalarının ne, daha doğrusu *kim* olduğunu merak ediyorum.

9

Karısı çiçekleri beğenmeyecek. Sonuçta Caleb'dan nefret ediyordu, öyle olmalıydı, yoksa onu asla terk etmezdi. Her şey onun hatasıymış gibi davranmıştı, her şey. Ölü kızları, mezbahada döktüğü kan. Yalnızca... kendine hâkim olamamıştı, bunu anlayamıyor muydu? Ailesini korumak onun göreviydi; bir baba, bir koca ve bir erkek olarak onun görevi. Eğer bunu yapamazsa insanlara bedelini ödetmek de onun işiydi. Biyolojik bir gerçekti bu. Bu yüzden bu çiçekleri karısı için getirdi, bir de çocukları için. Onları nasıl da özlüyor. Elinden gelse geriye dönüp her şeyi farklı yapar, onları bir şekilde güvende tutardı.

On beş yıl... Şimdi oğlu on dört, kızı yirmi beş olacaktı. Sayısız olasılık vardı. Büyükbaba olabilirdi, kızı doktor ya da sanatçı olabilirdi, oğlu bir müzik grubunda çalma hayalleri olan, dersleri çok iyi bir öğrenci olabilirdi. Onların çok küçük yaşta ölmesiyle, bu olasılıklar da sınırsız, sonsuz kalıyor.

Mezarlık soğuk ve ıslak, mezarların başında hareketsiz dururken ayakları yumuşak çimlerin içine biraz batıyor. Toplamda üç mezar var, bunlardan biri boş ve onu bekliyor. Daha sonra, on beş yıl önce öldürülen çocuklarının yanında yatabilir. Karısı da fark yaratmakla yeteri kadar ilgilenmeyen bir grup insan tarafından öldürüldü. Hepsi cahil, tembel ve aptaldı.

Karısı, yaptığı şey yüzünden ondan nefret ediyordu. Adli tıp uzmanı onun elliden fazla hap aldığını söylemişti. Demek ki karısı onu terk edecek kadar çaresizdi. Ona yardım edememişti. O öldüğünde hapisteydi, duruşması olmadan hapse girmiş, polise

ve mahkemelere yaptığı şeyi itiraf ederek müsamaha istemişti, neticede kendini kontrol edemiyordu. Ancak müsamaha gösterilmemişti. Bunun yerine, on beş yıl hüküm giymiş ve bir hafta sonra anne ve babası gelerek ona karısının ve doğmamış oğlunun öldüğünü söylemişti.

Anne ve babası… Onları özlüyordu. Her ikisi de yetmişinden sonra yakalanmanın kolay olduğu hastalıklardan ölmüştü. Onu hapishaneye ziyarete gelirlerdi. İlk on yıl boyunca her hafta aksatmadan gelmişlerdi. Sonra yıllar yavaş yavaş üzerlerine çöktü ve önce bir hafta, sonra birkaç haftayı atlamaya başladılar. Öldüklerinde Caleb yanlarında değildi. Karısını da hayatta tutamamıştı. Tüm ailesi ölmüştü ve şimdi onlar için tek yapabildiği, isimlerini kontrol etmekti. Karısının ve kızının mezarını ilk olarak hapishaneden çıktığında görmüştü. Yerini öğrenmek için bitişikteki kilisenin papazından yardım almak zorunda kalmıştı.

"Geride kalanlar için her zaman daha zordur," demişti Papaz Jacob.

"Çok doğru söylediniz," diye cevaplamıştı Caleb.

Mezarlık bir labirent gibi. Mezar kısımları ağaçlar ve çitlerle bölünmüş, parseller kerpiç ve taş yollarla ayrılmış. U biçimindeki ağaçların arkasındaki kilise, mezarlıktan görünmüyor, sadece ağaçların üzerinden çatısı seçilebiliyor ancak sonbaharla yapraklar döküldüğünde daha görünür hale geliyor. Caleb mezar taşlarına bakarken burada kaç kişinin onunkine benzer bir hikâyeye sahip olabileceğini düşünüyor ve hiçbirinin olmadığı sonucuna varıyor.

"Üzgünüm," diyor karısına. Gerçekten de öyle. Çimlerdeki ve ağaçlardaki yağmur damlalarını üzerine sıçratan bir rüzgâr esiyor, Caleb titremeye başlıyor.

"Gerçekten üzgünüm," diyor ve başka ne söyleyeceğini bilmiyor. Karısı onu duyamaz. Buraya gelmek anlamsız, gerçekten anlamsız. Ölenler konuşamaz, dinleyemez, duyamazlar. Fakat Caleb'ın onlar için bir mesajı var, öldükten sonra onlara söyleyemeyeceği

bir mesaj. Yaptığı şey yüzünden, bunların hepsi bittiğinde onlara katılamayacak. Onlardan farklı bir yere gideceğini biliyor. Onlara ne kadar üzgün olduğunu söylemek zorunda. Bilmelerini istediği tek bir şey var, olanları telafi edemeyecek olsa da bunun olmasına izin veren kişilere acı çektirebilir. Kendisi de dâhil olmak üzere.

Onu affetmelerini istediğini de itiraf etmesi gerek. Affetmeyecekler, bunu biliyor ve medyumların bu duyguyu sömürmesi ona acı veriyor.

"Keşke..." diyor ama başka hiçbir kelime gelmiyor aklına. Yine de farklı olmasını istediği çok şey var.

Mezardan uzaklaşıyor, ayakkabıları daha da ıslanıyor, labirent onu yavaşlatıyor. Islak çimlerin ve bahçelerin arasından geçerek park yerine geri dönerken bedeni geçmişe dair düşüncelerle ağırlaşıyor.

19

Kızımın mezarını ziyaret ettikten sonra arabama dönerken yalnız değilim. Yanına park ettiğim arabada, arabasını çalıştırmaya uğraşıp duran bir adam var. Motor tam olarak çalışmıyor ama adam kontağı çevirip duruyor. Adam bana bakıyor, sokaktan çok fazla ışık gelmiyor, kilise tarafıysa tamamen karanlık, bu yüzden onu iyi göremiyorum ama seçebildiğim kadarıyla iyi görünmüyor. Yüzünde yara izi var, burnu birkaç kez kırılmış gibi görünüyor. Baktığımı görüyor, yardım teklif etmekten başka seçeneğim yok, oysa tek yapmam gereken arabama binip buradan çekip gitmek. Sonra, gecenin bu saatinde burada olduğuna göre bir kaybın, belki de benimkine benzer bir kaybın acısını yaşadığını düşünüyorum.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum.

"Arabalardan pek anlamam," diyor arabadan inerken. Ellilerinde olmalı, kırlaşmış gür ve düz saçları var.

"Ben de anlamam," diye itiraf ediyorum, "Ama iş görecek bir akü takviye kablosu takımım var."

Arabamın bagajını açıp kabloları bulup çıkarıyorum. Kaputları açıp kabloların ilgili uçlarını bağlıyoruz. Kimin arabasının daha kötü olduğuna dair bir yarışma olsa herhalde ikimiz de kazanırız. Kontağı çeviriyorum, motorum zar zor çalışıyor ve bir saniyeliğine ikimiz de burada mahsur kalabileceğimizi düşünüyoruz. Ancak sonra araba çalışıyor ve birkaç kez gaz pedalına basıyorum.

Diğer sürücü, arabasına binerken ben arabamın etrafını dolaşıyorum. Birkaç deneme gerekiyor ama sonunda motoru çalı-

şıyor. Birkaç kez gaza basıyor, sonra arabadan iniyor ve farlar sayesinde ona daha iyi bakabiliyorum. Dayak yemiş gibi bir hali var, yakın zamanda değil de uzun zaman önce pek çok kez dövülmüş sanki. Bağlantı kablolarını çıkarıyoruz, onları doluyorum ve bagaja atıyorum.

"Gerçekten minnettarım," diyor.

"Önemli değil," diyorum, içgüdülerim beni dürtüyor ve bir de bakmışım ki ona elimi uzatıyorum.

Birkaç saniye elime bakıyor. Ne yapacağından emin değil gibi görünüyor ve kendimi salak gibi hissetmeye başlıyorum. Ama sonra uzanıp elimi sıkıyor. Ben de onun elini sıkıyorum, biraz irkilerek yüzünü buruşturuyor.

Hemen bırakıyorum. "Özür dilerim," diyorum.

"Sizin hatanız değil," diyor parmaklarını ovuştururken. "Eskiden kalma bir hasar."

"Eh, bir iki gün sonra bu iyiliğe karşılık vermek zorunda kalırsan şaşırma," diyorum arabama bakarak.

"Arabamın bir iki gün daha dayanacağını sanmıyorum," diye cevaplıyor.

Bir süre geçiyor ve pislik olmayan bir yabancıyla, gecenin bu saatinde cüzdanımı çalmaya çalışmayan biriyle tanışmak güzel. İkimiz de zamanın farkındayız ve arabalarımıza biniyoruz. Giderken bana belli belirsiz el sallıyor. Sonra yeniden yola çıkıyorum ve birine yardım ettiğim için kendimi iyi hissediyorum.

Eve geldiğimde saat bir. Ayakkabılarımı çıkarıp sabaha kadar kurumalarını ümit ederek radyatörün yanına koyuyorum. Bilgisayarı açıyorum ve birkaç gün önceden kalan bir süpermarket pizzasının kalan yarısını ısıtıyorum çünkü hamburger ancak birkaç dakika tok tuttu. Biraz kahve yapıyorum. Hapishaneden çıktığımdan beri sağlıklı bir şey yemedim ve bu geleneği bozmak için bir neden göremiyorum. Parmaklıkların ardında dokuz kilo

verdim ve hiçbirini geri alacakmışım gibi görünmüyor, üzerimde gömleğim olmadan bir ceset gibi görünüyorum.

Duvarlarında Melissa X hakkındaki makalelerin ve onun, Natalie Flowers adını taşıdığı zamanki fotoğraflarının asılı olduğu çalışma odama oturuyorum. Odanın orasında burasında, kronolojik sıraya göre dosyalanmış olay yeri raporları var. Buz mavisi gözleri bana farklı görüntülerden bakıyor; iki kişi arasında aynı olan tek şey gözleri. Geri kalan her şey makyajla, saç rengiyle ve üç yıllık öldürme süreciyle değişmiş.

Melissa'ya sırtımı dönüp o günkü kurbanları internette arıyorum. İsimleri olmasa da yaşananlar haber sitelerine düşmüş, buna karşın bir numaralı kurban Herbert Poole'un ismi geçmişteki davalardan çıkıyor ve iki numaralı kurban Albert McFarlane'in okuldan emekli olması, öğrencilerinin ona teşekkür etmesi ve iyi dileklerde bulunmasıyla ilgili geçmişe ait bir şeyler var. Schroder, iki numaralı kurbanın boşanma davasını yürüten kişinin, bir numaralı kurban olmadığını çoktan teyit etmişti. Bağlantı başka bir yerde olmalı.

Bilgisayarı kapatıp salona gidiyorum. Kanepeye uzanıyor ve haberleri izliyorum. Başım ağrımaya başlıyor ama şiddetleneceğini sanmıyorum. Otuzlu yaşların başında, büyük bir gülümsemesi ve düz saçları olan bir kadın kameraya bakıp programı açarken başımın iki yanını ovuyorum ve ağrı hafifliyor. İki yaşlı adam aynı gün öldürüldü ve medya hemen *seri katil* etiketini yapıştırmış. Ona çoktan bir isim vermişler: *Dede Azraili*. İsmi duyunca yüzümü ekşitiyorum. Bunu kimin böyle çabucak ortaya attığı, vahim olaylar üretip duran medyanın, sadece bu haberler için bodrum katında gizlice asgari ücretli çalışanları olup olmadığı merak konusu. Eğer öyleyse, son çabası için ona daha az para ödemeliler. Olay yerlerinin kamera görüntüleri var ama sarhoş Dedektiflerden bahsedilmiyor. Minnettarım fakat Schroder ve diğerlerinin olacağı kadar değil. O ve çalışma arkadaşları ucuz

atlatmış, işlerine devam edecek gibi görünüyorlar. En azından şimdilik.

Habercileri iyi tanıdığım için bu durumun değişmesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

11

Caleb'ın bir sonraki durağı iki mahalle ötede, komşuların görünüşe göre sahip olduklarını en iyi şekilde değerlendirdiği, çıkmaz sokakta bulunan bir ev. Düzenli avluları olan eski evler, kırık olsa da hepsi temiz olan pencereler, yamalı olsa da pullanıp dökülmemiş boyalar, çıplak ancak zımparalanmış ahşap zemin. Kadının evinin önüne park ediyor, kimse arabasını çalmak istemeyecek olsa da, yine de onu kilitliyor, çalsalar da önce çalıştırmaları gerekir. Bıçağı yolcu koltuğunun altında bırakıyor.

Evin kapısına kadar uzanan yolun kenarları, solmuş günebakanlarla kaplı. Son güçlü rüzgârla kalın sapları bükülmüş, bazılarının sadece kökleri kalmış, diğerleri kopmamış ama çimlerin üzerinde yatıyorlar. Yandaki evin köpeği çitler boyunca koşuyor, pençeleriyle çitleri kazısa da havlamıyor. Caleb ön kapıya ulaşıyor. Kapı zili bozuk mu yoksa duyamadı mı, emin olamıyor. Tam kapıya vuracakken bir kadın karşısına çıkıyor ve parlak kırmızı rujlu dudaklarında büyük bir gülümseme beliriyor.

"Tam zamanında," diyor gülümseyerek. "İçeri gel."

Tam zamanı dediği, sabaha karşı bir. Herhalde kadın seansları bu saatte yapmanın daha etkili olacağını düşünüyor. Onu kalın kumaştan mor renkli perdelerle karartılmış bir odaya kadar izliyor. Evin içi bir çeşit tavuk yemeği kokuyor. Kadının başında bir eşarp ve üzerinde yere kadar uzanan kadife bir elbise ve elinde de Caleb'ın ne olduğunu çıkaramadığı dövmeler var. Ellilerinin başlarında olmalı. Muhtemelen otuz yıl önce çok güzel görünüyordu, eli dışında. Sağ elinde biçim bozukluğu var ve vücuduna

dönük olan parmaklarını pençe gibi gösteriyor. Bu şekilde mi doğmuş, kaza mı geçirmiş yoksa rolüne sahte bir sakatlık eklemek için taklit mi yapıyor, Caleb emin değil.

Kadın bir koltuğu işaret ederek, "Otur," diyor.

Oda, karşılıklı köşelerde bulunan iki lambayla aydınlanıyor. Kitaplık, *Öbür Dünya* ya da *Ruhlar* gibi başlıkları olan kitaplarla dolu. Oturdukları masa, üzerinde sadece siyah bir örtü olan bir oyun masası. Duvarın dibinde bir kanepe var ve kol dayanağında bir kedi hareketsizce oturuyor. Caleb'a bakıyor, zihnini okuyormuş gibi bir hali var, seansın sonunda bunun için de para ödememeyi umuyor. Pencerenin yanında yanan tütsülerle dolu bir vazo var.

Buraya ilk defa geliyor, ancak daha önce üç kez benzer bir ortama girmişti. Gördüğü diğer üç medyumun hepsi de seansları koyu renklerde eşyaların, aynı yazarların kitaplarının ve loş bir aydınlatmanın olduğu evlerinden yapıyordu. Ölülerle temas kurma yolları hep aynıydı. Şimdi bu kadının daha gerçekçi olmasını umuyor.

"Bana ellerini ver," diyor kadın.

Bu aşamaya kadar her şey aynı. Caleb ellerini masanın üzerine uzatıyor, sol eli biraz tereddütlü, zira bu elini, kadının pençe biçimli eli kavrıyor.

"İçinde çok acı var," diyor ama bunu söylemek için bir ruh çağırmıyor. Bu bilgi onun el çizgilerinde yazıyor. "Hissediyorum," diyor, sonra kafasını hafifçe kaldırıyor, gözleri kapalı ve Caleb, onun bir şeyler duyabilmek için çok uğraştığını anlayabiliyor. Gerçek olduğuna inanmak isteyerek ona bakıyor. "Sana yakın olan birini kaybettiğini hissediyorum," diyor. "Bu doğru mu?"

Caleb başını sallıyor ancak sonra kadının onu göremediğini fark ediyor. "Evet," diyor.

"Eşin mi?"

"Evet," diyor tekrar. Acaba yalnızca bir tahmin mi bu?

Gözlerini daha da sıkı kapatıyor. Diğer medyumlar karısından sonra durmuştu. Çocuklarının da öldüğünü anlamamışlardı. Ama bu odaklanıyor… Odaklanıyor...

"Daha fazla acı hissediyorum," diye ekliyor. "Sevgili eşinden daha fazlası. Başka… başka biri de var mıydı?"

Ucu açık bir soru bu. Ancak inanmak istediğinden yanıtlıyor. "Evet."

"Daha genç birini hissediyorum," diyor ve Caleb bir şey söylemeyince ellerini sıkıyor. Düzgün olan eli, pençe elinden daha güçlü, birkaç saniye daha düşünüyor. "Oldukça genç biri."

"Kızım," diyor ve sonra ona bu bilgiyi verdiği için kendini aptal gibi hissediyor. Fazla hevesli davrandı.

"Evet, evet. Genç bir kız hissettim. Çok güzel. Senin kızın."

Başını sallıyor, onu göremediğini biliyor ancak yine de başını sallayıp duruyor. "Evet," diyor ve oğlundan bahsetmiyor.

"Bir süre önceydi. Doğru mu?"

"Evet," diye yanıtlıyor, hâlâ hevesli ama artık daha şüpheci. Konuşma biçimi, sanki ölü olandan çok, yaşayandan bilgi almaya çalışıyormuş gibi.

"Ve bana, onlarla konuşabilmek için geldin," diyor. Gözlerini açıyor ve ona bakıyor. "Çok acı verici," diyor. "Herkes için acı verici. Değil mi?"

Caleb başını sallıyor.

"Peki buraya ne sebeple geldin?" diye soruyor kadın. "Onlarla konuşmak için mi? Onları özlediğini söylemek için?"

"Ne kadar üzgün olduğumu bilmelerini istiyorum. Onları hayal kırıklığına uğrattım. Bunu onlara söyler misiniz?"

Kadın ona gülümsüyor. "Onlara kendin söyleyebilirsin. Burada biri var," diyor ve Caleb'ın omzunun üzerinden bakıyor. Ses tonu o kadar inandırıcı ki dönüp bakıyor ama orada olan tek şey kanepə, kedi ve koridora açılan kapı.

Kadın tekrar gözlerini kapatıyor. "Evet, burada kesinlikle birilerini hissediyorum," diyor. O anda başını diğer yana eğiyor Caleb. Ruhun (tabii varsa) odanın hangi tarafında olduğundan emin değil.

"Bir kadın burada. Onu... Onu net olarak göremiyorum. Güzel bir kadın. Eşin. O... seni terk ettiği için üzgün. Ani olmuş, hem karın hem de kızın için çok ani."

"Evet."

"Bir çeşit kaza," diyor. "Tam olarak... Tam olarak göremiyorum."

"Onun gibi bir şey."

"Çok acı var."

"Onları özlüyorum," diyor Caleb.

"Seni duyabiliyor. O da seni özlediğini söylüyor."

"Acaba ona..."

"Bekle," diyor ellerini daha da sıkarak. "Bekle, bana bir şeyler anlatıyor. Gitmesi gerekiyor ama sana söylememi istediği bir şey var. Evet, evet," diyor başını sallayarak ve heyecanla dinleyerek. "Evet anlıyorum. Ona söyleyeceğim."

Ardından kadın gözlerini açıp, "Gitti," diyor.

"Gitti mi?"

"Gitti. Ama bir mesajı var sana. Acısının artık dindiğini, kızınızla birlikte olduğunu, seni sevdiklerini ve mutlu olmanı istediğini bilmeni istiyor."

Caleb ellerini çekiyor. Kadın, yanlış bir şey söylediğini anlayarak irkiliyor ve gözlerini birden açıyor. "Bazen mesajlar belirsiz olabilir, birkaç deneme gerekebilir."

Ona telefonla söylediği seksen doları veriyor ve para, kadının pençesinin içinde kayboluyor. Kadın onunla birlikte ön kapıya doğru yürüyor. Caleb dışarı çıkarken kapının yanında, içeri girerken görmediği birkaç valiz görüyor, üstlerinde de iki pasaport ve bir dizi bilet var. Kadın belki de bu gece veya yarın kocasıyla ya da sevgilisiyle ülkeden ayrılıyor. Caleb yirmi beş

yıl önce karısıyla yaptığı tatili, güneşli havayı, harika yemekleri ve güzel şarabı hatırlıyor. Ve dokuz ay sonra da kızları olmuştu.

"Karım," diyor Caleb, "asla mutlu olmamı istemezdi. Olanlar için beni suçluyor, daima da suçlayacak."

Kadın başını sallıyor ve Caleb medyumluğun böyle bir şey olduğunu düşünüyor; hatalarından ders çıkarmak. Caleb kadının kendisini savunmasını, Caleb'ın yanıldığını, karısının onun mutlu olmasını istediğini söylemesini bekliyor ama o hiçbir şey söylemeden kapıyı yavaşça kapatıyor.

Böyle olacağını tahmin etmeliydi.

Araba ilk denemesinde çalışıyor. Arkasına bakmadan evden uzaklaşıyor. Oyun zamanı sona erdi. Artık sıradaki kurbana geçme vakti. En kolayı bu kadın olacak. Sonuçta, listesinde komada olan tek kişi o.

12

Telefonum çalmaya başlıyor ve ilk olarak kanepede uyuyakaldığımı fark ediyorum, üzerimde hâlâ cenazede giydiğim takım var. Saatime bakıyorum. İki. Sadece on dakika uyumuşum. Haberler bitmiş ve televizyondan satışı yapılan ürünlerden biri gösteriliyor, şu katlanıp yatak altına konulabilen, böylelikle komşular geldiğinde utanmayacağınız, evde bulundurması şart yeni bir fitness aleti. Ürünü tanıtan kadının karın kasları, benim vücudumun içinde dolaşan besin miktarından çok daha fazla. Arayanın kim olduğuna bakıyorum: Schroder. Bana davada çalışıp çalışamayacağımı haber vermek için arıyor.

"Patronla konuştum," diyor.

"Ee?"

"Onlara, seri katiller söz konusu olduğunda, yanlış yollara girsen bile doğru yerde görünmeyi becereceğini hatırlattım."

"Eee?"

"Ve o da bana senin başarı oranının, cinayet oranıyla doğru orantılı olduğunu söyledi."

"Birincisi kazaydı," diyorum, "İkincisi de kendisini öldürdü." İlki kısmen doğru, kısmen değil. İkincisi de aynı şekilde. Schroder bunu bilse de kanıtlayamıyor, elinden gelse bile bunu yapmak istemez.

"Davadasın," diyor. "Ama polis olarak değil resmî danışman olarak."

"Bu noktada umduğum tek şey buydu zaten."

"Evet. Olur da iyi giderse bu senin teşkilata dönme fırsatın olabilir."

"Aman ne hoş, benim şansımın dönmesi iki kişinin ölmesiyle mümkün oluyor."

"Üç," diyor.

"Ne?"

"Seni sabah değil de şimdi aramamın nedeni bu. Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Bir cinayet daha işlendi."

"Şaka yapıyorsun."

"Christchurch Hastanesi'nde. Yaşam mücadelesi veriyor. Sonuç her iki yönde de olabilir. Hemen orada buluşalım."

Yollar rahat, yüzde doksanını sarhoşları taşıyan taksiler oluşturuyor. Hastaneye yaklaşırken trafik biraz yoğunlaşıyor, ana girişin önünde bir kaza olmuş, bir yarışçı kaldırıma çıkmış, bir direğe çarpmış ve yanındaki kişi arabanın içinde sıkışmış. Park yeri çoğunlukla boş, parkmetreye para atmıyorum. Acil servise giriyorum, içerisi sarhoş olup da kendilerine zarar vermiş insanlarla dolu. Schroder'ı arıyorum ve güvenlik kapılarından geçip yanıma geliyor.

"Güzel ayakkabılar," diyor spor ayakkabılarıma bakarak.

Ben de onun spor ayakkabılarına bakarak, "Seninkiler de," diyorum. Muhtemelen benimki gibi tek *kuru* ayakkabısı bu. Ayrıca yeni bir gömlek de giymiş. "Ayakkabı kardeşi olabiliriz. Peki, şu danışmanlık işinin bir ücreti var mı?"

Schroder omuz silkiyor. "Var. Ama ne kadar olduğunu bana sorma, belki benim kazandığımdan fazladır."

Kapılardan geçiyoruz. Bir dizi kesişen koridor var ve muhtemelen burada doğru yeri ararken pek çok insan ölmüştür. Doktorlar ve hemşireler aceleyle yürüyorlar, perdelerin arkasında, hastaların olduğu odalardan sesler, hıçkırıklar ve kahkahalar geliyor.

Koridoru izleyerek sonunda biri ağlarken diğerinin onu teselli ettiği iki kadının oturduğu küçük bir bekleme salonuna ulaşıyo-

ruz. İlki eş, ikincisi bir komşu ya da arkadaş. Bizi duymasınlar diye onlardan on metre uzakta duruyoruz.

"Durumu kötü," diyor Schroder. "İç organlarda hasar var, çok fazla kan kaybetmiş. Doktor on dakika önce, adamın bir papazı varsa şimdi aramanın tam zamanı olduğunu söyledi."

"Ne olmuş?"

"Karısının anlattığına göre eve gelmiş, arabayı park etmiş ama yatağa gelmemiş. On dakika sonra onu bulmak için kalkmış. Onu garajda, arabasının yanında bulmuş, iç organlarını avuçlarında tutuyormuş. Hareket edemeyecek kadar acı içindeymiş, öyle ki bağıramamış bile. Ambulans gelene kadar da bilincini kaybetmiş."

"Kadın bir şey görmüş mü?"

"Sadece kocasını görmüş." Schroder kimsenin bizi duyamayacağı kadar alçaltıyor sesini. Üzerinden hâlâ bira kokusunu alabiliyorum. "Bu kez durum farklı, tek bir bıçak yarası var ve üzerine bir şey yazılmamış. Ancak bu seferki de bizim adamımız."

"Öyle mi? Elimizde ne var?"

"Katil ön çimlerden geçmiş ve ayakkabıları çamurluymuş. Bu izler, emeklilik konutlarındaki kanlı ayak izleriyle eşleşti. Tam bir eşleşme bu, adımları arasındaki boşluğa kadar. Bu bizim adamımız."

"Yine aynı kişiyse olay mahalli neden bu kadar farklı?"

"Panik yapıp kaçtığını düşünüyoruz."

"Başka ne buldun?"

"Üç numaralı kurbandan pek bir şey çıkmadı. İlk ikisinden ise... her iki olay yerinde de kahve içtiğini ve fincanları temizlediğini biliyoruz. Banyo da dâhil dokunmuş olabileceği tüm yüzeyleri temizlemiş. Yani parmak izi yok. Ama elimizde bol miktarda DNA var. Ne var ki sonuçlar gelene kadar işimize yaramayacak."

"Tanrım," diyorum. "Üç kişi, hem de altı saatte... Yedi mi yoksa?" Başka bir koridora ve şu anda, içinde bir masada yatan kurbanımızın olduğu ameliyathaneye açılan büyük kapıları başımla işaret ediyorum. "Peki ya son kurbanımız?"

"Üç numaralı kurbanın adı Brad Hayward," diyor. "Kırk bir yaşında, muhasebeci, iki çocuğu var ve evli. Olay gerçekleştiğinde ailesindeki herkes evdeymiş."

"Çocuklar bir şey görmüş mü?"

"Uyuyorlarmış."

"Katilin işini tamamlamak için ortalıkta dolanmama nedeni evdeki diğer insanlar olabilir."

"Varsayımımız bu," diyor Schroder. "Şimdiye kadar diğer kurbanlarla bir bağlantı bulunamadı."

"Bir öğretmen, bir muhasebeci ve bir avukat..."

"Bir bara girer..." diye tamamlıyor Schroder sonra başını iki yana sallıyor. "Kulağa şaka gibi geliyor."

Karısı bütün bu zaman boyunca kapılara bakıyorken artık bize bakıyor, arkadaşına bir şeyler fısıldıyor, ayağa kalkıyor ve yanımıza geliyor. Ceketinin alt kısmını tutup çekiştiriyor, düzleştiriyor, sonra gözyaşlarını eliyle temizliyor. Schroder beni tanıtıyor ancak unvanımı söylemiyor. Kadın başını sallıyor fakat tokalaşmak için elini uzatmıyor. İstenmediğimi hissediyorum.

Soruyu ikimize birden yönelterek, "Henüz bir şey bulamadınız mı?" diyor.

"Şu anda neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz," diyor Schroder.

"Şu Azrail denen katil mi?"

"Dede Azraili," diye düzeltiyor Schroder.

"Ne?"

"Dede Azraili."

"Dede mi?"

"Evet, yani büyükbaba anlamındaki."

"Ne hoş," diyor ama sesinden aslında bunu kastetmediği anlaşılıyor.

"Katilin o olduğunu kesin olarak bilmiyoruz ama mümkün," diyor Schroder.

"Kocanız hangi firma için çalışıyor?" diye soruyorum.

"Goodwin, Devereux, and Barclay," diyor.

"Avukatlarla bağlantıları var mı?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bunu onlara sormanız gerek ama olduğunu sanıyorum."

"Herbert Poole ya da Albert McFarlane isimlerini hiç duydunuz mu?" diye soruyorum.

"Ortağınız da bunu sordu zaten. Ve cevabım hayır. Bugün öldürülen iki adam mı bunlar?"

"Kocanız hakkında bana neler anlatabilirsiniz?" diye soruyorum. "Sevilen biri miydi? Herhangi bir sorunu var mıydı? Garip telefon görüşmeleri ya da geceleri yapılan toplantılar, buna benzer herhangi bir şey olur muydu?"

Kaşlarını çatarak bana bakıp, "Brad harika bir adamdır," diyor. "Bu imkânsız, herkes onu çok sever. Herkes. Umarım bundan daha iyi sorular sorarsınız."

"Normalde saat kaçta çalışmayı bitiriyor?"

"Değişiyor. Çoğu akşam altı gibi çıkmaya çalışıyor ama genelde yedi ya da sekize kadar çıkamıyor. Bazen de bu gece olduğu gibi daha geç saatlere kalıyor. Eve gece yarısından sonra gelmesi alışılmadık bir durum değil."

"Gecikince arar mı?"

"Yaklaşık beş gibi aradı ve eve on birden erken gelemeyeceğini söyledi. Şu sıra çok işi var. Meslektaşlarından biri cinayet nedeniyle tutuklandı ve şimdi hapiste. Bu yüzden Brad'in iş yükü arttı."

"Yani gece geç saatlere kadar çalışması yeni bir durum," diyorum.

"Geçmişte de geç çıktığı olurdu, ayda bir ya da iki kez, ama artık neredeyse her gece ve daha geç saatlere kadar çalışıyor. Şikâyet etmiyorum çünkü işyerinde çok stres altında. Yani... birden bu geç saate kadar çalışmalar başladı, birden. Eve ve çocuklara

tek başıma bakmaktan bıktım, bir muhasebe şirketi yüzünden dul kalmak istemiyordum ve... ve..."

Konuşmayı kesiyor. Dul sözcüğünün anlamını kavrıyor ve yüz ifadesi değişiyor. Kocasının olmadığı bir geleceği düşünmeye çalışıyor, telefon konuşmalarının ve tartışmaların olmadığı, onun ne zaman eve geleceğini dert etmeyeceği bir gelecek. Bundan böyle hiçbir şeyi olmayacak, sadece bir boşluk kalacak. Belki bu boşluğu bir gün başka biriyle dolduracak, belki de hiç dolduramayacak.

"Bunu atlatacak," diyor. "Çok kan kaybetti. Ve doktorlar... Henüz bilmiyorlar, onun yaşayıp yaşa..." Susuyor. Arkadaşı ayağa kalkıyor ve gelip onu bir koluyla sarıyor. Hepimiz onunla aynı hisleri paylaşsak da sanki her şey bizim suçumuzmuş, sanki tüm bu sorularla onu zorluyormuşuz gibi bize ters ters bakıyor.

"Şirkette ne zamandır çalışıyor?" diye soruyorum.

"Beş yıl oldu, altıya giriyor."

"Öncesinde?"

"Öncesinde vergi dairesi için çalışıyordu."

Schroder'a bakıyorum, o da bana bakıyor. Vergi dairesi meselesi sıkıntılı. Yani, telefon defterinden rastgele isim seçsek bile her seferinde cinayet sebebi olan birilerini bulabiliriz. Bunun Brad Hayward'dan nefret ettiğim anlamına geldiğini biliyorum, Schroder da ondan nefret ediyor. Her gün maaşlarımızın üçte birini devlete verebilmek için hayatlarımızı riske atıyoruz ancak devlet bu riskin üçte birini üstlenmiyor. Ve bir gün Schroder vurulsa, vergi dairesi ne çiçek gönderir ne iyi dileklerde bulunur ne de ödediği vergiler için ona teşekkür eder.

"Peki o zamanlarda herhangi bir sorun var mıydı? Tehdit edildiği bir durum yaşandı mı?" diye soruyorum.

Kadın, "Hayır, hiçbir sıkıntı yoktu," diyor ve o sırada Schroder'ın telefonu çalıyor. İzin isteyip birkaç adım uzaklaşıyor.

"Oradan neden ayrıldı?" diye konuşmayı devam ettiriyorum.

"Aslında sadece biraz değişiklik yapmak istemişti," diyor ve bakışlarını aşağıya çeviriyor.

"Sadece bu mu?"

"Söylediğim gibi."

"Tehlikede olsa size söyler miydi?"

"Brad bana her şeyi anlatır."

Kız arkadaşların ya da eşlerin buna gerçekten inanıp inanmadığını hiç bilemiyorum.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," diyor. Devam etmesi için onu teşvik etmem gerekmiyor. "Gece geç saatlere kadar çalıştığı için Brad'in bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsunuz. Ama hayır, yoktu."

Aslında bunu düşünmüyordum, en azından ciddi olarak. Ama artık kesinlikle öyle düşünüyorum.

"Bayan Hayward, insanlar kocanızın bir ilişkisi olduğundan mı şüpheleniyordu? Her şeyi bilmem gerekiyor. Sakladığınız herhangi bir şey hayati öneme sahip olabilir, bunu yapan kişiyi bulmamıza yardımcı olabilir."

"Hiçbir şey saklamıyorum."

"Vergi dairesinden neden ayrıldı?"

"Size söyledim, değişiklik yapmaktı amacı," diyor ve bu defa gözlerini çekmeden önce birkaç saniye gözlerime bakıyor. Bunu, kocasının sadakati hakkında söylediklerleriyle birlikte değerlendirdiğimde, bana yalan söylediğini anlıyorum. Bu işi, Bayan Hayward gibi birinin beni kandırmasına izin vermeyecek kadar uzun süredir yapıyorum.

"Daha iyi bir maaş, daha iyi koşullar. Eh, aslına bakarsanız zaten kimse vergi dairesinde çalışmak istemez."

Başımı sallıyorum. Bu doğru. "O zaman ne olduğunu öğrenmek için sabah ilk iş onları arayacağım ve eski patronuyla konuşacağım," diyorum. "Yani, siz şimdi söyleseniz de olur."

"Bu gerekli mi?" diyor arkadaşı.

"Tamam, sorun değil," diyor Bayan Hayward ve sonra gözlerini gözlerime dikiyor. "Önemli bir şey değildi. Sadece… bilirsiniz işte, başka bir kadınla ilgili sorun yaşandı. Öyle bir şey yapmadığı halde kocamın onu taciz ettiğini söyledi. Aptalca şeyler. Brad'den hoşlanmazdı, bu yüzden onun hakkında bir şeyler uydurdu. Bu konuyla uğraşmaktansa ayrılmak daha kolaydı. İşte böyle Memur Bey, artık siz de Brad'in beni aldattığını düşünüyorsunuz ama aldatmıyordu, asla yapmaz, aldatan tiplerden değildir o," diyor. Fakat bana kalırsa aldatıyor olabilir ve karısı da muhtemelen onun aldatabileceğinin farkında. Gece geç saatlere kalmalar, fazla mesailer… Bunun ne anlama geldiğini anlamak için muhasebeci olmaya gerek yok.

Ona zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum ve kocası için iyi dileklerde bulunuyorum. Schroder da telefonu kapatıyor.

"Bir şey çıktı mı? Biraz üzerine gittin galiba."

"Kocasının bir ilişkisi varmış. Eve geç gelmesinin nedeni muhtemelen buydu. Belki de yanlış kişiyle takılıyordu. Belki de bağlantı budur."

"Sana bunu o mu söyledi?"

"Açıkça söylemedi," diyorum.

O esnada kederli görünen doktor kapıdan çıkıyor ve o daha tek kelime etmeden hepimiz ne söyleyeceğini anlıyoruz. İki kadın ağlamaya başlıyor ve Christchurch'teki cinayet oranı yükselmeye devam ediyor.

13

Bir seri katille uğraşmıyoruz. Çılgın bir katille uğraşıyoruz ve bu ne Schroder'ın ne benim ne de teşkilattaki başka birinin deneyimli olduğu bir alan. Bir seri katil acele etmez. Çılgın katil ise işini elinden geldiğince hızlı şekilde halledebileceği kişileri öldürerek etrafta koşturup durur. Biz daha bir kurbanla uğraşırken failimiz hemen yeni bir kurban yaratıyor.

Sabah üçte hastaneden ve şehrin en acılı dulunun yanından ayrılıp kendi arabalarımızla olay yerine gidiyoruz. Vampirler gibi asla uyumayan ve vampirler gibi, insanların yaşamlarını emen gazetecileri geçiyoruz. Şu dünyada gazeteciler yerine vampirler var olsaydı dünya daha iyi bir yer olurdu.

Bu muhit dolgun maaşlı muhasebecileri akla getiriyor, sokakta onlardan çok sayıda yaşıyor olmalı. Muhtemelen birkaç ayda bir muhasebeci partileri düzenliyorlar ve birbirlerine en güncel avukat şakalarını yapıp her şeyi masraf olarak yazıyorlar. Muhabirler bize sorular soruyor ve onlarca objektifin yüzümü yakın çekim aldığını hissedebiliyorum. Arka koltuğunda, boynunda bir basın kartı asılı olan, elleri kelepçeli bir adamın kilitlendiği polis arabasının arkasına park ediyoruz. Aracın tavanında, düştüğü için bir tarafı çizilmiş ve kazınmış olan pahalı bir fotoğraf makinesi duruyor.

Ev tek katlı, dört odalı ve önünde oldukça küçük bir çim alan var. İçerisi yemek kokuyor. Başka birkaç dedektif daha var, Dedektif Kent de gelmiş, komşularından biriyle konuşuyor. Yanından geçerken bizi içten bir tavırla başıyla selamlıyor. Tüm

garaj zemininde ve Brad'in geriye doğru düşüp üzerinden kaydığı arabanın yan tarafında kan var. Beton üzerinde el izleri ve şeritler halinde kan lekeleri var. Brad, bedeni pes etmeden önce sürünerek ilerlemeye çalışmış gibi görünüyor. Garaj kapısı katil tarafından açık bırakılmış ancak Brad orada karısının ya da bir komşusunun yardımını bekleyerek yatarken onu gören olmamış. Komşular şimdi sokakta ve sayıları hayli fazla. Hepsi evlerinin önünde durmuş, ölümden ve olan bitenden büyülenmiş halde, merak içinde bu dramatik olayı izliyor. Gözlerini alamıyorlar. Kan miktarına bakılırsa doktorların yapabileceği pek bir şey yokmuş.

Kanın üzerinden geçip içerideki giriş kapısından koridora giriyorum. Ev, dışarıdan on derece daha sıcak. Salonda sıcak hava üfleyen bir ısı pompası var. Açık kapıdan giren soğuk havayla mücadele etmek için çabalıyor. Haberlerin açık olduğu büyük ekran bir televizyon var. Olay yerindeki bir muhabir ekranda ama televizyonun sesi kısılmış. Ve arka planda arabamı görebiliyorum. HD görüntüde araba yaşını belli ediyor, muhabirin yüzündeki her bir kırışık gibi. Kamera muhabire on kilo, arabama da yirmi yıl ekliyor.

Yatak odalarından biri çalışma odasına dönüştürülmüş. Duvara, yüzlerinde farklı derecede mutluluk ifadeleri olan aile fotoğrafları asılmış. Bir de poster boyutunda, üzerinde bir kadına sarılmış bir uzaylının olduğu, çerçeveli bir sinema afişi var, fon 1950'lerin tanklarıyla ve askerleriyle dolu. Sanırım hiçbir şey değişmemiş. Bilgisayarın düğmesine basıyorum, o açılırken çekmecelere ve çalışma masasına göz atıyorum, eşyaları üzerine istiflemeye başlıyorum; bir adres defteri, işle ilgili dosyalar, banka hesapları ve sosyal paylaşım sitelerinin şifrelerini de içeren bir listesi var. Bilgisayar açılıyor ve tarayıcı geçmişine bakıyorum, banka hesapları, ailenin ziyaret ettiği sayfalar var ancak işe yarar bir şey bulamıyorum. Brad'in bir ilişkisi varsa da otel odası ya da çiçek masraflarına dair bir iz yok. Adres defterindeki isimler ve

faturalar ile ilk iki olay yerinde bulunanlar arasında bir bağlantı olup olmadığına bakılacak.

Garaja giriyorum. Brad'in anahtarları hâlâ kontağın üzerinde. Benimkinden çok daha güzel bir araba ve karısı bunu ödünç almama aldırır mı diye merak ediyorum, ne de olsa onu kocasının katilini bulmaya yardım etmek için kullanacağım. Ama bunu istersem morgdaki ölülere katılacağımı düşünüyorum. Kapısını açar açmaz bir parfüm kokusu geliyor burnuma. Oldukça güçlü ve yolcu koltuğunda daha da yoğun. Baş dayanağının kumaşında koyu sarı saç telleri var ve bunlar, karısınınkinden iki kat daha uzun ve farklı renkte. Torpido gözüne, bagaja ve koltukların altına bakıyorum. Bol miktarda buruşturulup atılmış benzin fişi, boş içecek kutuları, bir çift çorap ve şeker ambalajları var. Arabanın kapısını kapatıp karısının makyaj malzemelerini gözden geçiriyor, parfümlerini kokluyorum ancak eşleşen bir şey bulamıyorum.

"Kendine yeni koku mu arıyorsun?" diye soruyor Schroder.

"Ne olmuş, bir erkek güzel kokmak isteyemez mi?"

"Peki ne yapıyorsun?"

Schroder'a arabadan bahsediyorum.

"Ee?"

"Ve bunların hiçbiri eşleşmiyor. Bulduğum saç tellerini de eklersek..."

"...arabasında başka biri varmış."

"Parfüm belirgin şekilde hissediliyor. Bu gece olmalı."

"Bir meslektaşını evine bırakmış olabilir," diyor Schroder.

"Patronuyla konuştun mu?"

"Henüz değil. Bak Tate, bu saçmalık, tamamen delilik ama... dördüncü bir ceset daha ortaya çıktı," diyor. Telefonunu da sanki kötü haberlerden kurtarmaya çalışıyormuş gibi sallıyor.

İçimden parfümleri fırlatıp ellerimi yukarı kaldırmak ve *tamam, benden bu kadar* demek geliyor çünkü tek yaptığımız psikopatın tekinin şehirde bıraktığı izleri kovalayıp durmak, üstelik daha

gecenin bitmesine saatler var ve cinayetlerin sabah aydınlığında duracağından emin bile değiliz. Yarın bu saatlere kadar gırtlağımıza kadar cesede batmış olabiliriz.

Başımı iki yana sallayıp, söylediğini kabul etmiyormuşum gibi, "Hayır..." diyorum.

"Dört ceset. Bu... bu sanki şey gibi... Kahretsin, bunun neye benzediğini bile bilmiyorum."

"Dünya tımarhaneye dönmüş olmalı." Parfümü yerine koyuyorum, midem bulanıyor. "Tanrım," diyorum ama sesim cılız çıkıyor. Dört kişi. En az dört aile. Dünyaları alt üst olan onlarca, düzinelerce insan. Anne ve babalar, arkadaşlar, aileler... Bu çok büyük bir acı.

Schroder, "Bu konuyla Tanrı ilgilenseydi çok daha kolay olurdu," diyor.

"Peki yeni kurbanımız kim?"

"Adı Victoria Brown," diyor. "Avukat olduğunu biliyoruz ve lanet olsun ki..." Başını sallamasından devamının kötü olacağını anlıyorum. "Yedi yıldır komadaydı."

"Ne? Ne dedin?"

"Komadaydı. Evet biliyorum, durum boktan. Beni dinle, şimdi oraya gidiyorum. Senin de Brad Hayward'ın patronuyla konuşmanı istiyorum, neler öğrenebileceğine bir bak."

"Seninle gelmemi istemiyor musun?"

"Bak Tate, şimdi kötü tepki vermeni istemiyorum, tamam mı?" diyor, benimse ağzım kuruyor.

"Carl..."

"Benimle gelmeni istemiyorum çünkü aşırı tepki vereceksin. Ama bil ki karın iyi," diyor.

İrkilirken başımı hızla iki yana sallıyorum. "Karım mı? Ne?"

"Dördüncü kurbanımız karının kaldığı bakımevindeki bir hastaymış Tate. Ancak Bridget iyi. Kesinlikle iyi."

Bir adım geriliyorum. "Sen ne diyorsun? Biri ona zarar vermeye mi çalışmış?"

"Hayır, hayır, yok öyle bir şey. Sadece öldürülen kişi onun kaldığı bakımevindeymiş."

"Hemen oraya gidiyorum."

"Tate…"

Tabii ki dinlemeden yanından geçip koşar adımlarla arabama ilerliyorum.

14

Tüm bu cinayetler Caleb'ı yoruyor. Uzun bir gece olacaktı zaten. Sadece odaklanmaya devam etmeli. Güçlü kalmalı. Sağlam durmalı. Bir sonraki kurbanın işini bitirmesi daha zor olacak ve daha çok kan akacak çünkü bir değil de dört kurban var: doktor, eşi ve iki çocuğu. Bu zor olacak. Komadaki kurban kolaydı. Hiç çırpınmadı bile, Caleb'ın orada olduğunun farkında dahi değildi. Ama doktor... En önemlisi o. Doktor için planladığı şey, bir insanın herhangi bir suç için alabileceği cezadan çok daha büyük.

Her yanı kan içinde. Yanında yedek giysisi yok ama yakında olacak.

Sabahları hizmetçilerle, bahçıvanlarla ve orta sınıftan annelerin kocaman arabalarla okula götürdüğü çocuklarla dolu olan pahalı bir mahallede yaşıyor doktor. Pencerelerin hiçbirinde ışık yok. Saat zaten üçü geçti ve kendini yorgun hissediyor. Bir deliğe girip hemen uykuya dalabilecek kadar, bir gecede yapmak istediği şeyi iki geceye çıkarabilecek kadar yorgun. Ancak her şeyi bir gecede halletmezse polise neler olduğunu çözmek için zaman bırakmış olacak. Hedefi bir geceydi. Tek hatası, o aşağılık herifi evine kadar izlemek oldu. Boş yere zaman ve enerji kaybetti, ayrıca yakalanabilirdi de.

Evin tam önüne park ediyor. İçeri girmek için izleyebileceği farklı yollar var ancak bunlardan biri diğerlerinden daha basit. Koridordan bir ışık gelene kadar zili çalıyor.

Yorgun bir erkek sesi, "Kim o?" diyor.

Caleb karısının yatakta kaldığını umuyor.

"Dr. Stanton?"

"Evet."

"Ben James, yolun karşısından," diyor Caleb heyecanlı konuşmaya çalışarak. "Kızım! Kaza yaptık. Lütfen, lütfen, bana yardım etmelisiniz," diyor ve cümlesini tamamlamadan kilitlerin açılmaya başladığını duyabiliyor.

Kapı açılıyor.

Dr. Stanton'la daha önce hiç karşılaşmadı ama on yedi yıl önceki duruşma resimlerini görmüştü, Stanton o zaman kürsüye çıkıp herkesin eylemlerinden sorumlu tutulamayacağını söylemişti ama yanılıyordu. O zamandan bu yana kilo almış, saçları tamamen kırlaşmış ve alnında birkaç santim gerilemiş, nedense bunu görmek Caleb'ı mutlu ediyor.

Stanton onu baştan aşağı süzüyor, kanı gördüğünde sarsılıyor.

"Kızınız nerede?" diye soruyor.

"Beni tanımıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor Caleb.

Stanton tam kapıdan çıkacakken duruyor. Doktorun bir şeyler sezdiğini anlayabiliyor, psikiyatr radarı, daha birkaç adım önceden tehlikeyi algılamaya başlıyor, ne var ki artık çok geç.

"Sizi tanıyor muyum? Hayır, tanımıyorum," diye cevap veriyor, şimdi tereddütlü. "Sizin... Bir kızınız var mı?" diye soruyor. Ve bu soru bir şeylerin yanlış gittiğinin farkında olduğunu kanıtlıyor.

"Evet."

"Nerede?"

"Öldü."

Stanton duruyor. Geriye doğru küçük bir adım atıyor. Kapıyı tutmak için bir elini uzatıyor. "Adınızın ne olduğunu söylemiştiniz?"

"James olduğunu söyledim. Ama değil."

"Bak James," diyor ve bir adım daha gerilerken asıl meseleyi gözden kaçırıyor. "Bunun ne tür bir oyun olduğunu bilmiyorum..." Cümlesi bitiyor, sonraki sözcüğü ise Caleb'ın yumruğu Stanton'ın burnuyla buluşurken farklı bir şekil alıyor. Adam eliyle yüzünü kapatarak içeriye doğru düşüyor.

Caleb, doktoru takip ederek içeriye giriyor ve ardından kapıyı kapatıyor. Elini silkeleyerek acıyı dindirmeye çalışıyor. Sol elini kullanması gerekirken içgüdüsü devreye girdi ve sağ elini kullandı, şimdi de bunun bedelini ödemesi gerekiyor. Eli yumruk biçiminde kilitlenmiş durumda ve düzelmesi biraz zaman alacak. Ayağını doktorun karnına dayıyor. Beline uzanmak için sağlam elini kullanıyor ve doktoru yere bastırırken bıçağını çıkarıyor. Caleb etrafına bakınıyor, sol tarafı bir salona ve karşı tarafta muhtemelen oturma odası olan bir odaya uzanan antredeler. Sağda merdivenler var. Etrafta kimse yok.

"Bunu görüyor musun?"

Stanton yüzünü kapadığı ellerinin arkasından bakarak, "Burnumu kırdın," diyor.

"Şikâyet etmeyi kesmezsen her yerini kıracağım. Karın nerede?"

"Ne?"

"Karın. Yatakta mı?"

"Kim..."

"Ne?"

"Kimsin sen?"

"Dön," diyor Caleb, bu işin bu kadar karmaşık hale gelmesine sinirleniyor. "Dönmezsen bıçağı göğsüne saplayacağım. Sonra da aynı şeyi çocuklarına yapacağım."

"Çocuklarıma zarar verme."

Kahretsin. Bunun için vakti yok. Karısı çoktan polise telefon etmiş olabilir. Bıçağı var gücüyle indiriyor, doktor ilk darbeden kurtuluyor ancak bir sonrakinden kaçamıyor. Bıçağın kabzası

başına iniyor ve bu onu sessizleştiriyor, epey bir süre de sessiz kalacak.

"Baba?"

Ses yukarıdan geliyor. Bıçağı pantolonunun arkasına sıkıştırıyor ve merdivenlere ilerliyor. Merdivenlerin başında duran bir kız var, dağınık kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş küçük bir kız. Üzerinde pembe bir pijama ve bir kolunun altında oyuncak bir ayı var, diğer elinin parmağı ağzında, ısırıyor. İri gözleri var ve yüzü solgun. Caleb ona doğru ilerliyor.

"Sen kimsin?" diye soruyor kız.

Caleb antredeki Stanton'a bakıyor, kızın oradan babasını göremeyeceğini düşünüyor.

"Sorun yok," diyor Caleb sakin bir ses tonunda konuşmaya çalışarak. Ama kız bir şeyler olduğunu hissetmiş olmalı ki çığlık atmak üzereymiş gibi görünüyor. "Gerçekten, sorun yok," diyor, kızın ağzını açacağından emin. Ancak çığlık atmaya çalışınca bunu yapamayıp hıçkırıklara boğuluyor. Caleb aralarındaki mesafeyi kapatıyor. Yüzüne bakabilmek için önünde eğiliyor, bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle göğüs kafesine bastırarak kızı duvara dayıyor. Küçük kız, Caleb'ın elinin ardında hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve Caleb onu incitmemeye özen gösteriyor. Ona bakarken kafasının karıştığını hissediyor. Hiçbir şey hissetmemesi gerekiyor, aksi takdirde tüm bunlar işe yaramaz. Ancak bir şeyler hissediyor.

"Seni incitmeyeceğim, söz veriyorum. Ben babanın eski bir arkadaşıyım. Annen nerede?"

Küçük kız başını iki yana sallıyor.

"Bana yardım etmen gerekiyor çünkü ben de annene ve babana yardım etmeye çalışıyorum," diyor. "Elimi ağzından çekersem çığlık atmayacağına ve benimle bir yetişkin gibi konuşacağına söz veriyor musun?"

Kız başını sallıyor. Caleb, çığlık atarsa hemen kapatmaya hazır halde elini çekiyor ancak çocuk çığlık atmıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Başını da sallamıyor.

"Adın Katy, değil mi?"

"*Y* ile yazılıyor," diyor kız.

"Kaç yaşındasın Katy?"

"Haftaya dokuz yaşında olacağım."

"Vay canına, yani kocaman bir kız olacaksın."

"Evet. Sen kimsin?"

"Benim adım Caleb. Babanı tanıyorum."

"O nerede?"

"Aşağıda bizi bekliyor. Annen nerede? Yatakta mı?"

Kız başını sallıyor.

"Uyanık mı?"

"Bilmiyorum. Artık burada yaşamıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem ve babam artık birbirini sevmiyor ve annem, sevdiği biriyle yaşamak için buradan taşındı."

"Ama onun yatakta olduğunu söyledin."

"Saat geç," diyor kız. "Geç olduğunda herkes yatakta olur."

"Sen hep burada mı kalıyorsun?"

Kız başını sallıyor.

"Annenle yaşamıyor musun?"

Kız başını iki yana sallıyor.

"Tamam, tamam, peki. Beni dinle. Babanla kısa bir yolculuğa çıkacağız. Ve seni burada kız kardeşinle bırakmamız doğru olmaz, bu yüzden sizi de yanımızda götüreceğiz. Şimdi bana kardeşinin nerede olduğunu gösterir misin, ha? Uslu bir kız olursan her şey yolunda gider," diyor ancak bu söylediğinin gerçekle uzaktan yakından alakası yok. "İşler kötü gitsin istemezsin, değil mi?"

Kız yavaşça başını iki yana sallıyor.

"Pekâlâ Katy, *y* ile yazılıyordu değil mi? Evet, şimdi beni kız kardeşinin yanına götür."

"Hangisinin?"

"Hangisi derken ne kastediyorsun?"

"Hangi kız kardeşim?"

"Melanie elbette," diyor Caleb. Ancak kızın sorusu onu endişelendiriyor.

"Katy, senin kaç kız kardeşin var?"

"Babamla arkadaş olsaydın bunu bilirdin, değil mi?"

"Bir süredir uzaklardaydım Katy. Bana neden yardımcı olmuyorsun?"

"İki."

İki. Nasıl böyle bir hata yapabildi? Adamın karısı yok, üç kızı var... Acaba daha ne sürprizler yaşayacak?

"Katy, evde başka bir yetişkin var mı?"

"Hayır."

"Hiç erkek kardeşin var mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Kötü birine benziyorsun."

"Kötü biri değilim."

"Birine zarar verecek misin?"

"Hayır. Bak sana ne diyeceğim, söylediğim her şeyi yaparsan kimsenin zarar görmemesini sağlayabilirsin. Benim özel yardımcım olabilirsin."

"Özel yardımcı olmak istemiyorum," diyor.

"Ablanın adı Melanie," diyor.

"Evet."

"Peki diğer kız kardeşin? Senden büyük mü küçük mü?"

"Daha bir yaşında," diyor.

On bir, sekiz ve bir yaşında üç çocuk. Bunun planlarını nasıl değiştireceğini düşünüyor ama bir an sonra aslında değiştirmeyeceğini fark ediyor. İşlerin yapılma biçiminde küçük bir değ-

şiklik yaratabilir, doktora daha fazla yüklenecek ancak sonuç değişmeyecek.

"Onun adı ne?"

"Octavia. Peki ya babam? Ona kötü davranacak mısın?"

"Baban kötü bir şey yaptı," diyor.

"Babam insanlara yardım eder."

"Bazen yanlış insanlara yardım ediyor."

"Ne yaptı?"

"Yetişkinlerin arasında bir mesele bu Katy. Anlayamazsın."

"Ben büyüdüm," diyor. "Unuttun mu? Seninle bir yetişkin gibi konuşuyorum."

İçinde bulunduğum duruma, yerde yatan adama, akan tüm kana ve hapiste geçen onca yıla karşın gülümsemekten alamıyor kendini. Bu iyi hissettiriyor, ilk defa bazı duygulara kapılıyor ve bu çok tehlikeli.

"Belki de babam sana yardım edebilir. Hastalarından biri misin? Sen deli bir adam mısın?"

Caleb'ın gülümsemesi kayboluyor. "Hayır, ben dost canlısı bir adamım."

Kız gözlerini kısarak ona bakıyor. "Sana inanmıyorum."

"Aslında Katy, bana inanıp inanmaman önemli değil çünkü sana söylediklerimi yapacaksın. Yapmazsan başın derde girer ve en son istediğim şey, söylediklerimi yapmadığın için senin ya da kız kardeşlerinin incindiğini görmek," diyor cebindeki koli bandına uzanırken. "Şimdi, beni delirtmeden nerede olduklarını göster bakalım." Ve Katy tek kelime etmeden Caleb'ı kız kardeşlerinin yanına götürüyor.

15

Yağmur yine aniden bastırıyor. Çalışan cam sileceğinin hızını artırmak zorunda kalıyorum. Ön camımdan uçup gideceği ve birinin ön bahçesinde kaybolacağından endişeleneceğim kadar tuhaf bir gıcırtı çıkarıyor fakat sonra yağmur diniyor. Otuz saniye süren bir saldırı gibiydi bu. Hızlı gitmek zorunda olsam da dikkatli sürmeliyim. Saatte elli kilometrenin üzerine çıkarsam arabamın motorunun darmadağın olacağından korkuyorum. Bakımevinin önünde polis arabaları ve onların da arkasında uykulu görünen gazetecilerin minibüsleri var, Schroder'dan önce yola çıkmış olmama rağmen o varmış bile.

Schroder lobide, yanında da Hemşire Hamilton duruyor ve o an kendisi gibi değil de son yirmi yıldır bir kanepenin altında durmakta olan Hemşire Hamilton kostümünü giymiş bir kadın gibi görünüyor. Bana doğru yürümeye başlıyor, sonra fikrini değiştiriyor. Schroder, beni ikinci kata çıkarıyor ve Bridget'in odasının tam aksi yönünde ilerliyor. Ancak önce karımın nasıl olduğuna bakmadan onu takip edemem. Odasına gidiyorum ve koridordan gelen ışık, onun huzur içinde uyuduğunu görmeme yetiyor.

"O iyi," diyor Schroder bana. "Olanların onunla hiçbir alakası yok."

Ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Düşüncelerimi yatıştırmaya, zihnimi zapt etmeye çalışıyorum, Bridget'i başka bir bakımevine naklettirmek istiyorum. Buraya saldıran adamı yakalamak istiyorum.

Schroder bana ince bir dosya uzatırken, "Hadi ama Theo, yapacak işlerimiz var," diyor. "Bak, kızgın olduğunu biliyorum fakat önemli olan şeylere odaklanmalısın, burada önemli olan da bir başkasının öldürülmesi. Bu yüzden cinayetleri mümkün olduğunca doğru şekilde çözmemiz gerekiyor çünkü bizim işimiz bu."

Schroder'ın söylediklerini birkaç saniye sonra dinlemeye başlıyorum. Sözlerini anlamaya çalışıyorum. Haklı olduğunu fark ediyorum.

"Bu konuda anlaştık mı Theo?"

"Anlaştık."

"Güzel," diyor, arkasını dönüyor ve onu bakımevinin, daha önce hiç ziyaret etmediğim kısımlarına doğru izliyorum. Ama burası da geri kalanıyla aynı görünüyor. Koridorlarda saksılarda yapay çiçekler, manzara tabloları ve bahçeye bakan pencereler var. Odaların, karımla benzer durumdaki hastaların yanından geçiyoruz. Bazıları daha iyi durumda, zira biz geçerken dönüp bakanlar oluyor, bazılarıysa daha kötü durumda, hortumlar ve tüplerle suni yaşam ünitesine bağlılar.

"Victoria Brown," diyor Schroder. "Kırk dokuz yaşında, evli, çocuksuz. Yedi yıl önce bir alışveriş merkezinin tuvaletinde saldırıya uğradığından beri burada kalıyor. Kafasını bir lavaboya çarpmış ve bir daha hiç uyanmamış. Bunu yapan da yakalanmamış."

Odanın önünde durup içeri bakarken, "Çok kan var," diyorum.

"İlk iki kurbanın bıçaklandığı gibi bıçaklamış."

"Yani adamımızı sinirlendiren şey her ne ise en az 7 yıl önce olmuş," diyorum.

"Herhalde. Kadının burada olduğu sürede kimseyi kızdırdığını sanmıyorum. Ama katil oldukça öfkeli olmalı," diyor. "Kurban karşı koyacak durumda olmasa da onu aynı şekilde bıçaklamaya devam etmiş."

"Ne iş yapıyormuş? Yani saldırıdan önce."

"İşte mesele de bu. Bir ceza avukatıymış."

Bir bağlantı kurulmasıyla omurgamda küçük bir ürperti geziniyor. "Böylece iki avukat, bir öğretmen ve bir de muhasebeci oldu. Bir mesaj bırakmış mı?"

"Alnına. Tıpkı diğerleri gibi. *Suç ortağıydın.*"

"Neyin suç ortağı?"

"Bir numaralı kurban neyi umursamadıysa ve iki numaralı kurban için neye değmediyse, onun."

Koridorda sağa sola bakıyorum. "Ve kimse bir şey görmemiş, duymamış, öyle mi?"

"Hayır, anlaşılan kadın da pek ses çıkaramamış."

"Kocasıyla konuştun mu?"

"Ölmüş. Birkaç yıl önce intihar etmiş. Kendini asmış."

Bu şehirdeki her hikâye kötü sonla mı bitiyor? Herkesin acıklı bir hikâyesi mi var?

Odanın içinde ve dışında olay yeri inceleme uzmanları var. Yerdeki kan damlalarının yanında plastik işaretler duruyor ve cesede yakın yerlerde koyu olan, ancak merdiven kenarlarına gelene kadar her adımda rengi açılan ayakkabı izleri var. Ölen kadının kolları hâlâ iki yanında ve yüzünde korkuya benzer bir ifade yok. Gözleri kapalı, yüzünde rahat bir ifade var. Hem Schroder'ın hem de benim, komadayken öldürülen bir kurbanı ilk görüşümüz. Belki de böyle bir şeyi daha önce kimse görmemiştir. Komadayken hamile kalanı ya da hastalık kapanı görmüştük ancak bununla daha önce hiç karşılaşmadık.

"İyi misin?" diye soruyor Schroder.

"Emin değilim," diyorum.

"Biraz hava alsan iyi olur sanki."

Ölen kadının alnındaki el yazısı diğerleriyle uyuşuyor.

"İki avukat, bir öğretmen ve bir muhasebeci," diye tekrar ediyor Schroder.

"Artık kulağa bir şaka gibi gelmiyor," diyorum.

"Hayır. Hiçbir zaman da öyle değildi." Ellerini beline götürüyor ve esnetiyor, omurgası hafifçe çıtırdıyor. Bir defasında böyle yapan bir adamın belinin tutulduğuna şahit olmuştum. "Personel bugün burada olduğunu söyledi. Hiçbir şey görmedin mi?"

"Elinde kanlı bir bıçakla dolaşan birini gördüm ama bahsetmeye değer olduğunu düşünmedim."

"Hadi ama... sadece soruyorum."

"Bir şey görseydim söylerdim. Onu kim bulmuş?"

"Rutin kontrol sırasında, hemşirelerden biri bulmuş. Kanlı ayak izlerini görmüş ve hastalardan birinin yaralandığını düşünmüş. İzleri takip etmiş ve sonra çığlığı basmış. Diğer hastalar uyanmış ve personelin kalanı koşup gelmiş. Kurbanların rastgele seçilmediği ortada. Rastgele seçimler insanı iki emeklilik konutuna ve bir bakımevine götürmez. Katilimiz bir listeye göre çalışıyor. Asıl soru, o listede kaç kişi var?"

Bu iyi bir soru. Odanın manzarası karımınkiyle aynı görünüyor, iki kadın da bu görüntüden aynı ölçüde yararlanmış. Düzeni de aynı; yatak, hemşirelere etrafında dolaşabilecek alan bırakacak şekilde odanın tam ortasında. Komadaki bir hastayı bile gerçek olduklarına inandıramayacak kadar yapay olduğu belli olan çiçeklerin bulunduğu bir vazo var. Bu odada fazla duygu yok, en azından deli bir adam gelip de burayı öfkeyle doldurana kadar öyleymiş.

"Üç numaralı kurban listeye uymuyor," diyorum. "Katil buraya gizlice girmek, bu kadını birçok kez bıçaklamak ve mesaj bırakmak için çok çaba harcamış, Brad Hayward için de aynı çabayı sarf edebilirdi. Şehir merkezinde onu arabasıyla bekleyebilir veya ışıklarda onun yanına yanaşabilir ya da karısı uykuya dalana kadar bekleyebilirdi. Hatta işyerine gizlice girmeye çalışabilirdi."

Adli tıp doktoru Tracey Walter arkamızdan odaya giriyor. Yorgun görünüyor. Tüm günü cesetleri inceleyerek geçirmiş ve şimdi tüm geceyi yine onları kesip açarak geçirmek zorunda.

"Hadi şu işi halledelim," diyor bizi selamlarken. Çantasını yere koyuyor ve içinden, üzerinde bir şiş bulunan bir termometre çıkarıyor. Termometreyi kadının karaciğeri civarında bir yere sokarken başımı çeviriyorum, sonra Tracey dereceyi kontrol ederken yine ona dönüyorum. Sanki odanın sıcaklığını anlamak istiyormuş gibi etrafına bir göz atıyor. Bazı notlar alıyor, hesaplama yapıyor gibi bir hali var. Sonra yanımıza yaklaşıyor.

"Ön tahminlerime göre doksan dakika önce ölmüş," diyor saatine bakarak. "Yani bu durumda ölüm zamanı, iki buçuk."

"On bir buçuk, belki de on bir kırk beş civarında buradaydım," diyorum, daha geç gelseydim ya da katil daha erken gelseydi işlerin çok daha farklı olabileceğini düşünüyorum. O ayrılırken ben içeri giriyor ya da ben çıkarken o geliyor olabilirdi. Onu görebilirdim, belki neler olduğunu anlayabilirdim, belki Victoria Brown'dan arta kalan şey hâlâ hayatta olabilirdi.

"Ceset artık götürülebilir," diyor Tracey ve koridora çıkıp merdivenlere doğru ilerliyor.

"Kurbanların sabıkalarını araştırıyorduk," diyor Schroder.

"Ne çıktı peki?"

"Bu insanların en kötü sabıkası hız cezaları." Olay mahallini adli tıp uzmanları devralıyor. Brad Hayward'ın patronu John Morgan'ı ziyaret etmek gerekiyor. Saat dört. Schroder bana Morgan'ın adresinin yazılı olduğu bir kâğıt veriyor. Akademide tanıştığımızda el yazısı zaten kötüydü ama yıllar içinde daha da kötüleşmiş. Harfler birbirine karışmış ve ne yazdığını bana açıklaması gerekiyor.

"Yardımı dokunacaksa..." diyor merdivenlere yaklaştıkça silinen kanlı ayak izlerinin yanından benimle yürüyerek. "Ben de seninle aynı şeyi hissediyorum."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çaresiz."

"Umutsuz mu yoksa?"

Omuz silkiyor. "Fark etmez, sen seç," diyor.

Ayrılmadan önce eşime veda etmeye gidiyorum. Odasına giriyorum, Bridget pencerenin yanında duruyor ve perdeler açık. O an öyle bir irkiliyorum ki dengemi kaybetmemek için bir adım geri gitmek zorunda kalıyorum. "Bridget?" diyorum ve bana dönüp gülümsemesini bekliyorum ancak yapmıyor. Hızla yanına yürüyorum, elini tutup yüzüne bakıyorum ancak beni görmüyor, dokunmama tepki vermiyor. Park yerindeki polis arabalarına bakıyor; kırmızı ve mavi ışıklar teninden yansıyor.

"Bridget?"

Onu kendime doğru çeviriyorum, bana odaklanmasını bekliyorum, bunun için dua ediyorum ama olmuyor. Ayakta olması dışında, dışarıdaki tüm o telaşa karşın, farklı görünmüyor. Hapiste olduğum dört aylık boşluğu da dönüşümü de fark etmemiş. Pencerenin dışında basın, ölen bir kadının, aralarında sadece bir koridor olmasına karşın Bridget'in hiç tanımadığı bir kadının haberini vermek için toplanıyor. Belki Bridget katili oradan ayrılırken gördü. Belki de arabasına binip uzaklaşmasını izlemişti. Hemşire Hamilton bazen Bridget'i gece sandalyesinde otururken bulduklarını söylemişti. Bazen onu koridorda, elinde kızımızın fotoğrafıyla bulduklarını da söylüyordu. Bu anlar bana umut veriyor.

"Bridget," diyorum ve elinden tutup onu yatağına götürüyorum. Onunla oturuyorum, buna ihtiyacım var çünkü onu ayakta görmek bana bacaklarımın kaldıramayacağı kadar büyük bir sarsıntı ve heyecan yaşattı. On beş dakikayı onunla geçiriyorum, aşağıya inmeden perdeleri kapatıyorum ve giderken Hemşire Hamilton'a ne gördüğümü anlatıyorum. Başını sallıyor, onun yüzünde kederli, benimkindeyse gerçek bir gülümseme var.

"Onu odasının dışında ilk gördüğümde neredeyse kalp krizi geçiriyordum," diyor. "Daha önce pencerede hiç görmedim."

"Belki de neler olup bittiğini görmek istiyordu."

Kederli gülümseme hâlâ yüzünde ve benimkinin kaybolduğunu hissediyorum.

"Belki," diyor. "Beyin hasarları söz konusuyken neler olduğunu tam olarak bilemeyiz."

Oysa biliyor, ben de biliyorum. Bakımevinden çıkarken zihnimde ihtimalleri döndürüp duruyorum, Bridget bana dönüp gülümseyebilirdi, benimle eve gelebilirdi, doktorlar kafalarını kaşıyarak bunun bir mucize olduğunu söyleyebilirdi. Beyin hasarlarının "ne olduğunu bilemeyiz" kuralı burada da kendini gösteriyor.

Arabama ulaştığımda pencereye tekrar bakıyorum. Bir yanım, karımın orada olduğunu görmeyi bekliyor ama öteki yanım görmeyeceğini biliyor. Bu yüzden açık perdelerin arasından dışarıyı izleyen yüzünü gördüğümde neredeyse yerimde sıçrıyorum. Solgun yüzü ve beyaz pijamaları, polis arabalarının kırmızı mavi ışıklarıyla parlıyor ve karım onları izliyor. Elim araba kapısındayken onun hareket ettiğini görmeyi umarak izlemeye devam ediyorum. Hemşire Hamilton yanında beliriyor, kolunu Bridget'in omzuna koyuyor ve aşağıdaki manzaraya bakıyor, beni görmüyor ve karımı götürüyor.

John Morgan'ı görmeye giderken ellerim titriyor ve nedeninden emin değilim. Nedeni umudun yarattığı heyecan, Bridget'in bir hayalet gibi camdan baktığını gördüğümde kapıldığım ürpertici duygu, bir kahveye ihtiyacım olması ya da bu dava olabilir. Saat beşte, sonunda John Morgan'ın evine varıyorum ama Bridget'in arabalara bakan yüzünü düşünmeyi bırakamıyorum. Boş bakmadığına, onlara odaklanmış gibi göründüğüne yemin edebilirim.

Ya da sadece bunu gördüğümü umuyorum.

16

Doktorun güzel bir evi var ve Caleb elinde olsa burada kalırdı. Dışarı çıkıp listede kalan son birkaç kişiyi öldürmeyi, sonra dönüp doktorla ve ailesiyle rahatça ilgilenebilmeyi isterdi. Geceyi orada geçirebilirdi. Kendine güzel bir kahvaltı hazırlardı. Alt kattaki büyük, yumuşak kanepede rahatlar ve biraz televizyon izlerdi. Ancak doktorun evi, aklındaki son yer değil.

Doktor Stanton'ın üzerine bagajı kapatırken ve sürücü koltuğuna doğru ilerlerken gözleri ağırlaşıyor. Bedeni acıyor. Dayaklar yüzünden... Hapishane onu mahvetti. Yıllar içinde sol bacağı dört kez kırıldı, sağ ayağı ise bir kez. Sanki ona zarar veren adamlar bir şekilde simetriden hoşlanmadığını öğrenmişlerdi. Sol kolu iki kez kırıldı, sağ kolu ise hiç kırılmadı. Parmaklarının çoğu ezildi ve kırıldı, artık sağ elini canı acımadan yumruk yapamıyor. Eskiden bir matematik öğretmeniydi. İstatistikler hakkında çok şey biliyordu. Bir istatistiğe göre insan vücudunda iki yüz sekiz kemik bulunurdu ve Caleb'ın tam on sekiz kemiği kırılmıştı.

Hapishanede dayak yemişti çünkü diğer tutuklulara Caleb'ın, kızına tecavüz edip onu öldürdüğü söylenmişti. Bu bilgiyi yayan polislerdi çünkü Caleb bir polisi öldürmüştü. Onlar ne kadar döverse dövsün Caleb karşı koymadı, onlar dövdükçe Caleb kendi içinde ölmeye başladı ve bunun olmasına izin verdi. İnsanlığını elinden almışlardı ve bir adamdan bunu aldığınızda bir olasılıklar dünyasını da açığa çıkarırsınız.

Arabaya birkaç battaniye koyuyor ve buzdolabı ile kilerden aldığı yiyecekleri bir torbaya dolduruyor. Birkaç dakikayı telefonundan haberleri okuyarak geçiriyor ve kendisi hakkında yazı-

lanları görüyor, bunlar aslında onun hakkında değil, en azından özel olarak değil. İlk iki kurban yaşlı olduğu için basın ona Dede Azraili adını takmış. Üç numaralı kurbandan da bahsediyorlar fakat ismini vermiyorlar. Dördüncü kurbandan ise hiç bahsedilmiyor.

Üçüncü kurban… Caleb listenin dışına çıkmıştı ve bu hataydı. Ya adam yalnız olmasaydı? Ya orada çocukları olsaydı? Ya birileri garaja girseydi? Oradan kaçabilir miydi?

Yukarı çıkıyor. Katy ve Melanie aynı yatak odasında. Koli bandı ve plastik kelepçelerin de yardımıyla bir süredir çocukları orada bekletiyor. Onları birbirine bağlamadan önce daha sıcak kıyafetler giymelerini sağladı, iki kız da kot pantolon, gömlek ve ceket seçmişti. Katy'den iki yaştan biraz daha büyük olan Melanie şikâyet edip duruyor. Gözleri ve saçları tıpkı kız kardeşininki gibi ancak yüzü daha yuvarlak ve karakteri de daha huysuz.

"Bu aptalca," diyor Melanie. "Ellerim acıyor ve polis gelip seni tutuklayacak. Ve çok yoruldum!"

"Daha sonra uyuyabilirsin," diyor Caleb. "Fakat polis falan gelmiyor."

"Şimdi uyumak istiyorum. Ve evet, geliyorlar. Hem sen de kimsin? Söylemedin."

"Adı Caleb," diyor Katy.

"Sersemlik etme," diyor Melanie kız kardeşine bakarak. "Kastettiğim bu değil. Demek istediğim, tam olarak kim olduğu."

"Haa," diyor Katy.

"Size zarar vermeyeceğim," diye araya giriyor Caleb.

"Zarar verdin bile. Babam burada olsa senin kandırıldığını söylerdi. Senin gibi insanları tarif etmek için hep böyle sözcükler kullanır."

"Kapa çeneni."

"Kandırılmışsın," diye tekrarlıyor. "Gördün mü Katy? Hassas noktasını yakaladım."

Caleb koli bandını çıkarıyor.

"Onu kızdırma," diyen Katy ağlamaya başlıyor. "Lütfen canımızı yakma."

Caleb biraz koli bandı koparıyor ve Melanie başını çevirip kurtulmaya çalışırken onun ağzını bantlıyor. Katy'ye de aynı şeyi yapıyor, arabaya giderlerken çığlık atmaları riskini göze alamaz. Onları birer birer alt kata taşıyor ve arka koltuğa oturtuyor.

Sonra Octavia'yı alıyor.

Yatak odası pembeye boyanmış, üzerinde tek boynuzlu atların ve prenseslerin resimlerinin olduğu tavan süsleri var. Bebek uyuyor. Onu kucağına alınca sesler çıkarıyor. Başını omzunun üstünde tutmak için onu göğsüne dayıyor ve birkaç kez yukarı aşağı salladığında bebek sessizleşiyor. Onu nazikçe alt katta taşıyor. Bebek koltuğunu Stanton'ın arabasından çıkarıyor ve kendi arabasının yolcu koltuğuna koyuyor. Ve koltuğu, bebeğin yüzü ön cama değil de koltuğa bakacak şekilde çeviriyor. Üzerine bir battaniye örtüyor.

Araba çalışmıyor.

Kontağı çevirmeye devam ediyor, motor homurdanıyor ancak bir türlü çalışmıyor. Ayağını gaza dayıyor, arabayı sarsması sanki yardımcı olacakmış gibi ağırlığını ileri geri vererek sallanıyor ama bir faydası olmuyor. Otuz saniye sonra anahtarı döndürdüğünde motordan sadece küçük bir tıklama sesi geliyor.

Saat sabah beşe geliyor. Yakında kuşlar uyanacak.

Octavia ağlamaya başlıyor.

"Şşş," diyerek yavaşça koltuğu sallıyor ama bebek susmak yerine daha yüksek sesle ağlamaya başlıyor. "Lanet olsun! Sus dedim sana."

Arka koltuktaki iki kız huzursuzlanmaya başlıyor. Caleb arabadan iniyor, bebek koltuğunu çözüyor, bebek hâlâ içindeyken onu eve taşıyor ve antreye koyuyor. Diğer iki çocuğu da içeri getiriyor.

"Nesi var?" diye soruyor. "Aç mı?"

Kızlar cevap vermiyor. Koli bandı yüzünden veremiyorlar. *Kahretsin.* Zaman tükeniyor. Kızları oturma odasına sürüklüyor, böylece babalarını görmüyorlar, bir dakika sonra adamı bagajdan çıkarıyor ve garaja sokup kendi arabasının bagajına koyuyor. Kızları da arabaya bindiriyor, sonra mutfaktan bir kavanoz bebek maması alıyor.

"İşte," diyor Octavia'nın ağzına bir kaşık mama tıkıştırarak. Ama bebek ağlayarak başını çeviriyor. "Hadi... Ye şunu, yoksa seni burada bırakacağım," diyor ama Octavia onu duyamayacak kadar yüksek sesle ağlıyor, zaten duysa bile anlayamayacak. Caleb diğer eliyle bebeğin başını tutarak kaşığı ağzına sokuyor. Bebek mamayı emiyor, çiğniyor, yutuyor, sonra tekrar ağlıyor. Caleb koli bandına bakarak onu sessiz tutmanın daha kolay bir yolu olup olmayacağını düşünüyor, sonunda bu yolu denemeye karar veriyor. Bir parça bant soyuyor fakat bebek o anda geğiriyor ve sessizleşiyor. Ardından gülümsüyor, gözlerini kapatıyor ve on saniye içinde uykuya dalıyor.

Bebeği doktorun arabasına yerleştiriyor, sonra kendi arabasına dönüyor. İçeri eğilip el frenini indiriyor. Eğimli garaj yolunda arabayı itmesi kolay oluyor ancak yol düzleştiğinde bu güçleşiyor. Sürücü kapısının önünde durup direksiyonu çeviriyor ve elinden geldiğince itiyor, dizleri ve kalçası deli gibi ağrıyor, omzu sızlıyor ancak o var gücüyle itmeye devam ediyor, bu işi halletmesi lazım. Araba hareket etmeye başlıyor, yavaş ama istikrarlı. Bir evin önünden geçiyor, hızı artıyor ve iki dakika sonra doktorun evi ile arabası arasına yarım düzine ev girmiş oluyor. Artık itmeye devam etmek için ne gücü ne de zamanı var. Evlerin birkaçında ışıklar yanıyor bile. Fakat sokakta kimse yok. Dokunduğu yüzeyleri siliyor. Arka koltuğu hiç kullanmamış olsa da yine de siliyor. Polisin onu bulmasını istiyor ama henüz değil. Ve arabasının bu şekilde bozulması işleri güçleştiriyor.

Garaja geri dönüyor. Kapı açma düğmesine basıyor ve sadece annenin eksik olduğu, hepsi arabanın arkasına tıkışmış olan çe-

kirdek aileyle birlikte dışarı çıkıyor. Saat çoktan beşi geçmiş ve işlerin bir değil de iki gecede halledilebileceği artık kesinleşti. Dizlerini ovuşturmaya başlıyor, sol dizi daha kötü ve masaj yaparken de eli acıyor. Yol daha önce olduğundan daha bulanık. İki şerit birleşip tek bir şeritmiş gibi görünürken dünyanın tüm keskin kenarları kayboluyor ve gözlerini ovuşturmak pek yardımcı olmuyor. Yargıcın evine sürüyor. Onu, ardından da Whitby'yi öldürecek; sonra da bu işi bitirmek için mezbahaya gidecek.

Kenara çekiyor. Esniyor. Alnını direksiyona dayayıp birkaç saniye gözlerini kapıyor. Her şeyi bir gecede bitirmek zaten zor bir görev olacaktı. Hatta imkânsızdı. On yıl önce bunun için gücü olabilirdi ama şimdi her şey farklıydı. Hayal kırıklığına uğrasa da bu olasılığın olduğunu hep biliyordu. Yine de sonuç değişmeyecek. Herkesi belirlediği sıraya göre öldürmesinin nedeni de bu. Polis bağlantıyı kuramayacak. Kurbanlarını internette araştırmak ve ödevini yapmak için saatler harcadı ve öldürdüğü üç kurbanın hiçbirinin adı aynı hikâyede geçmiyor. Sonuçta yaşananlar on yedi yıl önceydi ve o zamanlar, şimdi olduğu gibi haberler internetten verilmiyordu. Hatta o zamanlar internet bile yoktu. Polislerin araştırmalarını arama motorlarından daha fazlasıyla yapacaklarını, ellerinde ceza kayıtları ve mahkeme belgeleri olduğunu biliyor ancak bunların hepsi, onlar araştırmaya nereden başlayacaklarını bilene kadar işe yaramayacak.

James Whitby'nin annesi… Ancak Caleb onu parçalara ayırırken bu işi çözebilecekler.

Belki de bu şekilde olması daha iyidir. Böylece Ariel Chancellor konusunda ne yapacağına karar vermek için bir günü olacak. Onun sokak köşesinde duruşu, kısa eteği, yanında duran araba hâlâ gözlerinin önünde. . .

Yönünü değiştiriyor, yargıcın evinden uzaklaşarak kuzeye sapıyor. Radyoyu açıp haberleri dinliyor. Dördüncü ceset bulunmuş ancak ismi verilmemiş. Bu iyi. Polis bu bilgileri ne kadar uzun süre kendisine saklarsa, on yedi yıl öncesinden birilerinin bağlantı kurma şansı o kadar az olur. İki kere başının düştüğünü

fark ediyor; ilki bir saniyeden kısa sürüyor ve bir direğe doğru ilerlerken buluyor kendini, ikincisi ise biraz daha uzun ve neredeyse bir ağaca çarpacak. O anda bebekten aniden, pencereyi açtığında bile kaybolmayan bir koku geliyor. Bu onu uyanık tutmaya yardımcı oluyor.

Mezbahaya gitmesi yirmi dakika sürüyor. Buraya en son on beş yıl önce gelmişti. Gece, sadece farların binanın önünden geçtiği yerleri aydınlatmasına izin verecek şekilde, mezhabanın etrafını tamamen kuşatmış. Eskiden ofis olan yerin kapısının önüne park ediyor. Bileğinin burkulmasını önlemek için dikkatli yürümesi lazım. Birinci çantayı boşaltıp ayak sesleri yankılanırken binanın derinliklerine götürüyor. İçerisi, dışarıdan daha soğuk. Battaniyeleri ofislerden birinin köşesine koyup arabaya geri dönüyor. Hava, sabahın bu erken saatinde nisan ayına girdiklerini hissettirecek kadar nemli. İleriki haftalarda her gün, insana ya yazı ya da kışı hatırlatacak.

Bağlarını çözerken Melanie'ye, "İşte tuvalet," diyor ve başıyla, birini seçebileceği düzinelerce ağacın olduğu yol kenarını işaret ediyor. "Bir yere kaybolma. Hangi yöne gidersen git ormandan ancak bir hafta yürürsen çıkabilirsin," diyor ama bu söylediği doğru değil. "Ve kaybolursan aileni cezalandırırım."

Uzanıp ağzından koli bandını çekiyor.

"Etrafı nasıl göreceğim?"

Ona bir el feneri veriyor.

"Neden içerideki tuvaletlerden birini kullanamıyorum?"

"Çalışmıyorlar."

"Orada hiç..." Sesi boğazına takılıyor, sonra kendini kontrol etmeyi başararak devam ediyor ve, "Tuvalet kâğıdı yoktur," diyor. Sesi kendinden emin. "Sence var mıdır?"

"Kâğıtsız yapman gerekecek."

"İğrenç."

"Hayır, asıl şimdi gitmezsen iğrenç şeyler olacak çünkü bu, tuvaletini yapman için tek şansın," diyor.

"Sen izleyecek misin?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmem, belki de sapığın tekisindir. Bizi bu yüzden bağlamadın mı? Bu tarz ya da daha kötü bir şey için."

Caleb başını iki yana sallıyor ve *bugünlerde insanların neyi var böyle,* diye düşünüyor. "Acele et, sabrım tükeniyor."

Kız el fenerini önünde tutarak aceleyle ağaçlardan birinin arkasına gidiyor. İki dakika sonra geri dönüyor. Onu içeri götürüyor ve battaniyeleri uzatıyor.

"Rahatına bak," diyor.

"Ne? Yerde mi? Şaka yapıyor olmalısın."

"Hadi acele et."

"Hayır."

"Ne?"

"Yerde uyumayacağım."

"Başka yer yok."

"Evet var. Evimiz var. Bizi oraya geri götür," diyor somurtarak. "Hem senin yüzüne ne oldu? Neden bu kadar iğrenç?"

"Bak sana ne diyeceğim Mel, bu arada sana Mel dememde bir sakınca var mı?" diye soruyor ona bıçağını göstererek. "Senin cesur bir kız olduğunu biliyorum ve şu anda senin ve ailen için işlerin epey kötüye gittiğini anladığını sanıyorum. Dirayetli olmaya çalıştığını biliyorum ve buna saygı duyuyorum. Fakat sorun şu ki eğer susmazsan Katy'ye zarar vereceğim. Beni anladın mı?"

Melanie'nin çatık kaşları gevşiyor ve ağzının iki kenarı da aşağıya kıvrılıyor. "Yapmazsın," diyor ama sesi hiç de kendinden emin değil.

Caleb başını sallıyor. "Elbette yaparım," diyor ona öfkeyle. "Ve bu da senin hatan olur. Şimdi yat, rahatına bak."

Kız yatıyor ve Caleb onu plastik kelepçelerle bağlayıp ağzını koli bandıyla bantlıyor. Sonra arabaya geri dönüyor ve Katy'yi çözüyor. Aynı şeyleri ona da söylüyor, kız ablasıyla aynı soru-

ları soruyor ve aynı şekilde uzlaşıyorlar, tek fark Katy'nin gözyaşları içinde olması. Aynı ağacın arkasına gidip aşağı yukarı aynı zamanı harcıyor ve geri döndüğünde yüzü pislikle kaplı. Caleb ona oyuncak ayısını uzatıyor, sonra ağzını yeni bir koli bandıyla bantlıyor. Gözleri kocaman açılıyor, iki kız da korkmuş görünüyor ve hâlâ hiçbir his yok, içinde hiç insanlık yok, sadece kızı Jessica'nın, şimdi bu kızların yattığı yerde kanlar içinde ve parçalanmış olarak yatışının anıları var.

"Kaçmaya çalışmayın," diyor. "Bu ancak işleri daha da kötüleştirir."

Ona sözlü olarak değil de gözyaşlarıyla cevap verebiliyorlar. Yanlarına pilli bir kamp feneri bırakıyor. Işığı, odanın kenarları karanlık kalacak kadar düşük seviyede.

Arabaya gidip Octavia'yı alıyor. Yüzünü çeviriyor ve onu kendinden kol boyu uzakta tutarak içeriye taşıyor. Bebek uyanmış, gülümsüyor ve gülüyor.

"Komik olan ne?" diye soruyor Caleb.

"Hey," diyor Octavia.

"Neden gülüyorsun?"

Yalnızca, "Hey, hey," diye tekrar ediyor.

"Hey," diye cevap veriyor Caleb. "Nasıl sessiz olacağını biliyor musun Octavia?"

"Hey."

Bebeği yere bırakıp dönüyor ve geri geldiğinde onu poposunun üzerinde, odanın diğer tarafına ilerlemiş, orada da paslı bir çiviyle oynarken buluyor. Çiviyi elinden alıp mezbahanın derinliklerine atıyor.

"Kahrolsun," diyor diğer kızlara. "Bununla oynamasına neden izin verdiniz?"

Kızlar cevap veremiyor ve elbette bu onların suçu değil. Octavia'nın oynamasını engelleyemezlerdi. İçlerinden birini, onunla ilgilenebilmesi için bağlamamalıydı. Caleb eğilip ağlamaya başlayan bebeğe bakıyor.

"Ağlama," diyor ama işe yaramıyor. "Harika," dedikten sonra onu battaniyeye yatırıyor.

Bunu yapmayalı yıllar olmuştu. Nefesini tutuyor, başını çeviriyor ve bebeğin bezini çözüyor. Kendi kızının bezini değiştirmek bile yeterince kötüydü, bir de başkasının bebeğinin bezini değiştirmek... Bezdeki dışkıya bakıyor, öğürüp başını çeviriyor. Tekrar öğürüyor, sonra birden ayağa fırlıyor. Ofisin kapısına koşuyor ve eğilip karanlığın içine kusuyor. Bu iş kız kardeşlerden birine yaptırmalıydı. Bir dahaki sefere öyle yapacak. Geri döndüğünde Octavia'ya bakamıyor bile. Bezini çıkarıp bir poşete koyuyor, başka yöne bakıp bir mendille onu temizliyor. Bebek ağlamayı kesiyor.

"Hapiste kalmalıydım..." diyor ve sonra mendilleri, bezin olduğu poşete tıkıştırıyor. Poşeti sallayarak çeviriyor ve ucunu düğümledikten sonra çiviyi attığı yöne atıyor. Ardından yeterince uzağa atamadığına karar veriyor, gidip geri alıyor ve dışarıya atıyor.

Octavia'nın altına yeni bir bez bağlıyor, pijamasının altını çekiyor, sonra onu araba koltuğuna geri koyup kayışlarını bağlıyor.

Onu ablalarının arasına koyuyor. "Hey," diyor Octavia yine. Caleb koli bandından biraz koparıyor ancak bebeğin ağzını bantlayamıyor.

"Buvivi," diyor bebek, sonra gülüyor. Yakında uykuya dalmazsa ağzını bantlamak zorunda kalacak. Sonra küçük yüzü buruşuyor, kırmızıya dönüyor ve tekrar gülümsüyor. Odaya pis bir koku doluyor.

"Lanet olsun," diyor Caleb.

"Buğğviğğvi."

Torbaya uzanıp içinden başka bir bez ve koli bandı alıyor.

17

John Morgan uyanık ve salona benim için kahve bırakmış. Koku beni biraz kendime getiriyor ve bu benim için bir parça şaşırtıcı çünkü güçten düştüğümün farkında değildim. Onunla bu kadar erken vakitte görüşmek zorunda olduğum için özür diliyorum fakat bunu çok dert etmiş değil. Karşılıklı kanepelere oturuyoruz ve aramızda, ortasına kare halinde yığılmış dergilerin olduğu bir sehpa var; moda ile mimarlık dergileri ve en üstte de son zamanlarda bardak altlığı olarak kullanılmış televizyon rehberi. Karısı yatakta; ya uyuyor ya da uykuya dalmaya çalışıyor. Kahve sıcak, oldukça iyi ve gerçekten içince toparlanıyorum. Morgan'ın kırçıllı saçlarının bir tarafı, saatlerdir yastığa gömülü olduğu için başına yapışmış ve aynı nedenden, sağ favorisi soldakine nazaran fırça gibi görünüyor. Üzerinde pijama ve robdöşambr var.

"Brad harika bir muhasebeciydi," diyor John. "Ve yerinin doldurulması zor olacak. Edward Hunter'ı duymuş muydunuz?"

Edward Hunter, ailesi öldürülmüş bir muhasebeciydi ve polisin onun için adalet sağlamasına izin vermek istemedi. Bunun yerine adaleti kendisi sağladı ve şimdi hapiste. Bu, Brad'in karısının da daha önce bahsettiği adam.

"Onunla karşılaşmıştım," diyorum.

"İyi adamdır. Gerçekten iyi bir adamdır. Fakat işte, deliler genellikle deliliklerini nasıl gizleyeceklerini iyi bilirler."

Bunun bu kadar iyi ifade edildiğini daha önce duymamıştım.

"Sanıyorum onda hep bir şeyler vardı... Garip bir şeyler," diyor Morgan.

"Brad, Edward'ın iş yükünü mü üstlenmişti?"

"Hepsini değil. Bölüşmüştük ancak Brad de kesinlikle payını almıştı."

"Yani fazla mesai yapıyordu."

"Hepimiz gibi," diyor.

"Bildiğiniz kadarıyla Brad'in şirkette görüştüğü kimse var mıydı?"

"Görüştüğü mü? Her gün herkesle görüşüyordu."

"Kastettiğim bu değil."

İki saniyeliğine kafası karışmış görünüyor, sonra söylediğimi ne kadar geç anladığına şaşırarak yavaş yavaş başını iki yana sallıyor. "Yani birileriyle yatıp yatmadığını mı soruyorsunuz?"

"Evet, tam olarak."

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bu gece geç saate kadar çalışıyor muydu?"

"Evet. Hepimiz çalışıyorduk. Aynı saatte ayrıldık."

"Kaçtı?"

"Muhtemelen on otuz civarıydı."

"Kimseyi eve bıraktı mı?"

"Hayır, en son ikimiz ayrıldık."

"Onu işe aldığınızda, en son çalıştığı işyerinde sorunlar yaşadığından haberdar mıydınız?"

Kahvesini üflüyor, sonra yavaşça yudumlayarak cevabını düşünmek için birkaç saniye kazanıyor. "Duydum," diyor. "Ancak hiçbir şey kanıtlanmamıştı ve Brad dedikodulara dayanarak yargılanmayı hak etmeyen, harika bir muhasebeciydi. Bizimle çalıştığı zaman boyunca hiçbir yanlışı olmadı. Bu işi uzun zamandır yapıyorum Dedektif ve işyerindeki insanlar, diğer meslektaşlarının başını belaya sokmak için hep ortalığı karıştırırlar. Bu yeni bir

şey değil. Benim bildiğimse, şirketimizde hiç kimsenin böyle bir iddiada bulunmadığı."

"Başka..."

Lafım yarıda kesiliyor. "Olayın nasıl olduğuna dair söylenenler doğru mu?" diye soruyor sanki bir sır almaya hazırlanır gibi öne eğilerek. "Biri kapısını çalıp onu karısının önünde mi öldürmüş gerçekten?"

"Bu aşamada bunu anlatamam," diyorum.

"Ah Tanrım, yani..." diyor. "Yarın onunla..." Başını iki yana sallıyor. "Nasıl ölebilir? Bu hiç mantıklı değil."

"Zaten hiçbir zaman mantıklı olmaz," diyorum. Ama bu doğru değil. Bazen çok mantıklı olur. "Bana onun hakkında başka neler söyleyebilirsiniz? İşyerinde mutlu muydu? Çok arkadaşı var mıydı? Sevilir miydi, sevilmez miydi, ofis malzemelerini çalar mıydı ya da uzun sigara molaları verir miydi?"

John Morgan arkasına yaslanıyor ve sonraki otuz dakika boyunca Brad Hayward hakkında konuşuyoruz. Söylediklerinin çoğu kulağa övgü gibi geliyor, John'un nihai özeti yalnızca iyi şeylerden oluşuyor. Hiçbirinden şüphe etmiyorum. Ayrıca başka birinin Brad Hayward hakkında bunların aksini söyleyeceğinden de şüpheliyim. Dikkatle dinliyorum, not alıyorum ve Hayward'ın aldatma yöntemlerinin o gece olanlar üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu ya da etkili olup olmadığını çözmeye çalışıyorum.

İşimiz bitince kapıya kadar bana eşlik ediyor. "Bunu yapan adamı bulacak mısınız?"

"Evet."

"Dede Azraili'yle mi ilgili?"

Basının bunu zaten bilip bilmediğini merak ederken, "Muhtemelen," diyorum. "Siz buraya gelmeden önce radyoda bir kurban daha olduğunu duydum. Dört kurban olmuş," diyor. "Neler oluyor?"

Ona verecek cevabım yok.

Arabaya geri dönüyorum, bu sokaktaki insanlar küçük, güvenli dünyalarına gömülmüş. Sıcaklık sekiz, dokuz derecede sabitlenmiş. Birkaç hafta daha geceler, sıfır dereceye inene kadar bu seviyede kalacak, daha sonra sıfırın da altına inecek. O zamana kadar bu iş bitmiş olacak. Ya bu adamı gözaltına alacağız ya da öldüreceği insanlar tükenecek. Cep telefonumu çıkarıp Schroder'ı arıyorum ve Morgan'la işimin bittiğini söylüyorum, o da başka bir cinayet olmadığını söyleyerek karşılık veriyor, en azından bildiğimiz kadarıyla. Başımı kafa dayanağına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, sonra onları altı yedi saat kadar açamama ihtimalimi düşünüp doğruluyorum. Bir elimle cep telefonumu kulağıma dayarken boştaki elimle yüzümü siliyorum, çıkmaya başlayan sakallarım avucumu çiziyor. Hemen aynaya bir bakış atıyorum, kesinlikle bok gibiyim. Ve bu, son günlerde başıma çok geliyor.

"Sana bir haberim var," diyor.

"Ne?"

"Kahvaltı. Bir şey yemezsem daha fazla dayanamayacağım. Froggies'te buluşalım."

Şehir merkezine sürüyorum, bir yandan da yolcu koltuğundaki cep telefonuna bakıp çalmasını bekliyorum, Schroder'ın arayıp da beşinci ve altıncı kurban ortaya çıktığı için planın değiştiğini söylemesini bekliyorum. Neyse ki telefon çalmadan şehir merkezine varıyorum ve polis merkezinden iki blok uzaktaki Hereford Caddesi'nde bulunan Froggies Diner'a ulaşıyorum.

Froggies Diner yaklaşık beş yıldır var ama sanki hep buradaymış gibi. Açıldığı günlerde teşkilattaki her polisin ikinci evi haline gelmişti ve çoğumuz, haftanın en az beş saatini orada geçiriyorduk. Sabah yedi ila dokuz arasında insan şanslıysa boş yer bulabiliyordu. Tipik bir yol kenarı restoranı burası. Bar taburelerinin olduğu uzun bir formika tezgâh, pencere boyunca uzanan kırmızı vinil masalar ve duvarlarda eski New York posterleri var. Köşede CD ve MP3 çalan bir müzik kutusu duruyor, sabah güneşi dar açıyla vuruyor, cam ve plastik kaplamalardan bütün

bir renk spektrumu yansıyor. İçeri girdiğimde kapıyı açarken bir zil çınlıyor. Sabahın altısında orada tek oturanın Schroder olacağını düşünüyorum fakat öyle değil. Restoranın yaklaşık dörtte biri, Schroder kadar kötü görünen polislerle dolu ki Schroder da neredeyse benim kadar kötü görünüyor. Dedektif Kent bir yandan hararetle telefonda konuşurken bir yandan da pencereden dışarıyı izleyerek kahve içiyor. Onu birkaç saniye izliyorum ve bana dönüyor, beni yakalıyor ve gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum, iki saniye kadar bakışıyoruz ve sonra tezgâhta oturan Schroder'a doğru yürüyorum.

Önünde bir tabak domuz pastırması, yumurta ve mantar var, yanında da içinde aynı şeylerin olduğu bir tabak beni bekliyor. Üç yıldır buraya adım atmamıştım. Hem onun hem de benim için birer kahve var, ikisinin de buharı üzerinde ve beni, kahveyi kafama dikmekten alıkoyan tek şey sıcaklığı. Yanına oturuyorum. Arka tarafta bir aşçı kendi kahvaltısıyla meşgul. Garson kızlardan biri servis yaparken diğeri tezgâhı siliyor. Servis yapan garsonun üzerinde dar bir tişört var ve üzerinde *5x5=25* yazıyor, altında da *Güzel Zamanlar*. Kız beni ona bakarken yakalıyor ve hesap mı yapıyorum yoksa bu güzel zamanların ne olduğunu merak ederek göğüslerine mi takılıp kalıyorum, emin olamıyor. Dönüyor. Tişörtünün arkasında 4x4=15 ve altında da *Kötü Zamanlar* yazıyor.

"Morgan'dan ne öğrendin?" diye soruyor Schroder.

"Hayward örnek bir çalışanmış. İşten saat on otuz civarında çıkmış. Gece o saatte arabayla evine varması on beş ila yirmi dakika sürer. Karısı polisi, 11:32'de aramış. Onu kontrol etmeye gitmeden on dakika kadar önce eve vardığını tahmin ediyor. Bu da otuz dakikalık bir açıklanamayan zaman demek."

"Belki de açıklanabilir," diyor Schroder. Ağzını dolduran pastırma yüzünden kelimeleri net çıkmıyor. "Ben de adli tıp doktoruyla konuştum. Senin teorinden bahsettim. Cesedi bir ön incelemeden geçirdi ve kurbanın penisinde ruj izlerine rastladı."

"Yani ya bir ilişki yaşıyordu ve bunun için yalnızca otuz dakika ayırabilmişti ya da bir fahişeyle görüştü," diyorum.

"Ya da belki de rujları seviyordur," diyor Schroder.

"Söylemek istediğin başka bir şey mi var?" diye soruyorum.

Gülüyor. "Bir fahişeyle görüşmüş olsa bile bunda yasadışı bir durum yok."

"Kadın vergi ödemiyorsa, var."

"Evet, belki de Hayward hizmetleri karşılığında ona muhasebe tavsiyeleri veriyordu."

Şimdi pastırmaya yumulma sırası bende. Pastırma, birazcık yandığı zaman ulaştığı o gevrek dokuya sahip ve ben buna mükemmel derim. Bir dilim yiyorum ve duramıyorum. İkinciyi ağzımın içine tıkıştırıyorum, biraz yumurta, biraz mantar ve çeşniler beni uyandırmaya başlıyor. Kahveme uzanıyorum ama hâlâ çok sıcak.

"Kemerinden ve arabasından parmak izi alabiliriz. Belki bir eşleşme buluruz. Kadın belki küçük hırsızlıklar ya da uyuşturucu bulundurma gibi suçlardan sisteme girmiştir," diyorum. Tüm fahişeleri aynı kategoriye sokmak istemesem de aynı zamanda sabıka ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu biliyorum.

"Evet. İyi fikir."

"John Morgan'a nereye park ettiklerini sordum. Yakındaki bir otoparkı kullanıyorlarmış ve burası birilerini öldürmenin çok daha kolay olacağı bir yer. O zaman mesaj yazmaya da zamanı olurdu. Neden orada beklemedi ki? Bu kesinlikle onu garaja kadar takip etmekten ve sonra adamın evinden kaçmaktan çok daha mantıklı olurdu."

"Evet. Bu mantıklı değil," diyor Schroder. "Dinle, senin için başka bir şeyim daha var," diyor ve son lokmasını ağzına atıyor, arkasına yaslanıp cebine uzanıyor. "Bu senin," diyor ve bana üç yıl önce istifa ettiğim zaman bıraktığım rozeti ve kimliğimi veriyor.

"Yeniden teşkilata mı döndüm?" diye soruyorum heyecanımı belli ederek.

"Geçici," diyor ve sonra yumurtasını yemeye başlıyor. "Fakat berbat etmezsen kalıcı olacak. Sen sadece kurallara uy ve senden istenen şeyleri yapmaya devam et."

"Araba da alıyor muyum?"

"Şansını zorlama," diyor. "Fakat ehliyetini geri aldın, bu da araba kullanmanın artık yasal olduğunu gösteriyor."

Başparmağımı metal rozetin üstünde gezdiriyorum. Onu son gördüğüm anı, rozeti masamın üzerine koyup oradan uzaklaştığım zamanı hatırlıyorum. İşi bırakmıştım çünkü bölümdeki herkes, kızımın katilinin ortadan kaybolmasının nedeninin ben olduğumdan şüphe ediyordu. Mesleği bırakmanın, dikkat çekmemenin en iyi yolu olacağını düşünmüştüm. İşe yaramıştı da. En azından ben tekrar öldürene kadar.

"Çok şey oldu," diyor Schroder. Üfleyerek soğutmaya çalıştığı kahvenin sıcaklığını kontrol etmek için yemeye ara veriyor. "Onu geri kazanmadın Theo. Ancak koşullar bunu gerektiriyor ve bu işte faydan dokunabilir."

"Teşekkürler," dedikten sonra rozeti ve kimliği arka cebime koyuyorum.

"Şefe teşekkür et. Karar onun. Ve ikimize de teşekkür etmenin en iyi yolu, bizi aptal durumuna düşürmemen."

Schroder'ın önceki gün bir ağacın arkasına işemek için çimlerde koşuşunu hatırlıyorum. "Göstermem," diyorum.

"Lütfen kahvaltını çabuk bitir, saat yedide bir toplantımız var."

18

Stanton uyanıyor. Caleb kapağı açtığında bagajın derinliklerine sinmeye çalışıyor. Caleb daha önce bir adamın bu kadar paniğe kapıldığını hiç görmemişti. Çocuklarının hayatta olup olmadığını bilmeyen birinin yüz ifadesine sahip. Bunun daha kolay kısım olduğu, bundan sonra yaşanacaklar düşünülürse korkmak için yanlış zaman olduğu konusunda onu uyarsa iyi olacak. Kafasının yanında golf topu büyüklüğünde bir şişlik var, canı yanmaya devam edecek ama yaşayacak. Kolları arkasında bağlı ve pijamaları kırış kırış, ayak bilekleri de birbirine bağlı.

"Kızların iyi," diyor Caleb. "Ama istediğimi yapmazsan onlara zarar veririm. Yüzlerini keserim, öyle bir hale sokarım ki baktığında tanıyamazsın onları. Bana inanıyor musun?"

Adam başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Caleb onun inandığını görebiliyor.

"Bak işte Doktor, geçmişte yanlış insanlara inandın ancak bu hatalarından ders çıkardığını görmek güzel. Kim olduğumu biliyor musun?"

Kafası iki yana sallanıyor.

"Hayır, tanıdığını sanmıyorum. Hayat devam etti ve sanırım ben de o zamanlardaki kayıtlarda olduğumdan biraz farklı görünüyorum. Zaten hiç tanışmamıştık. Seni son birkaç haftadır izliyorum ve bu sürede senin hakkında, yıllar içinde öğrendiklerimden bile fazlasını öğrendim. Ama senin hakkında anlamadığım bazı şeyler var. Karının seni terk ettiğini görüyorum. Bu utanç verici. Çünkü

onu senin gözünün önünde öldürmek eğlenceli olurdu. Hapishanede bazı şeyleri öğrenmek zordu ama bazen kütüphaneye ve internete erişimimiz olurdu. İnternette bu kadar çok zırva olması şaşırtıcı." Bu söyledikleri doğru. Hapishaneden bu yana onu en çok şaşırtan şeylerden biri de bu; mahremiyet sınırlarının nasıl da aşındırıldığı. İnsanlar hayat hikâyelerini internete koyuyor. Nasıl hissettiklerine dair arkadaşlarına güncelleme yapıyorlar. Onun güncellemesi de herhalde *Caleb şu anda çok öfkeli* olurdu.

Tüm dünya kafayı yemiş.

"Çocuklarıma zarar verme."

Buraya yarım saat önce geldiğinden beri manzara değişiyor. Mezbaha biraz daha aydınlık, grinin yüzlerce tonuna sahip sabahın puslu ışığıyla yıkanıyor. Ağaçlar soğuk ve uğursuz görünüyor. Caleb kendisinin de o yaratıklardan biri, Stanton'ın hiç hayal etmediği öcü olduğunu fark ediyor. Bagajın içine uzanıyor ve doktorun burnunu kapıyor. Hiç tereddüt etmeden büküyor, bir kıtlama sesi geliyor ve adamın burnu eski şekline geri dönüyor. Doktor kıvranırken burnundan kan fışkırıyor. Yüzünün yanından kulağına kadar akıyor kan, ama iyi olacak. Darbe alan burunlar konusunda Caleb epey tecrübeli ve bu burun da kırılmamış, sadece kaymış. On saniye sonra onu izlemekten sıkılıyor.

"Ayağa kalk," diyor Caleb.

Doktor bagajdan bakarak, "Ne istiyorsun?" diye soruyor. Burnundan hâlâ kan akıyor ama şimdi daha yavaş. Ağlıyor ve yüzündeki gözyaşı izlerine kirler bulaşıyor.

"Ayağa kalk," diye tekrarlıyor Caleb bıçağını göstererek. Dr. Stanton elleri arkasındayken dışarı çıkmaya çalışıyor, sonunda bagajdan yuvarlanarak çıkıyor, yanlamasına yere düşüyor ve nefesi kesiliyor.

"Kaçacak bir yer yok ve yardım istemek için bağırırsan kimse seni duyamaz."

"Sen kimsin?" diye soruyor Stanton ve burnunu çekiyor, sonra balgam ve kan tükürüyor. Ayağa kalkıyor, nefes nefese ve biraz sallanıyor.

"Hâlâ anlamadın mı?"

"Hayır."

"James Whitby'yi hatırlıyor musun?"

"James Whitby? Hayır, o kim ki..." diye başlıyor ama sonra duruyor ve Caleb hatırlamaya başladığını anlayabiliyor. "Fakat... O öldü."

"Doğru."

"O... öldürülmüştü," diyor Stanton kaşlarını çatarak.

"Hadi bakalım, neredeyse çözdün."

"Sen... Sen onu öldüren adamsın... Sen Caleb'sın... Caleb Cole, değil mi?"

"Bildin."

"Ah Tanrım, Tanrım," diyor başını iki yana sallayarak. Burnunun ucundan, gecenin son kalıntılarının içine kanlar damlıyor. Gözleri sonuna kadar açık, yüzünde geçmişin ve yakın geleceğin farkındalığı var. "Hiçbiri benim suçum değildi," diyor. Sesi giderek yükseliyor. "Sadece işimi yapıyordum ve sahip olduğum kaynaklarla elimden gelenin en iyisini yaptım. Sana yemin ederim. Ve onun yaptığı şey için... Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm."

Caleb bu sözcüğü duyduğuna şaşırdı. "Üzgün müsün? Üzgün ha? Tek söyleyebileceğin bu mu? Üzgün olduğun mu? Ben son on beş yıldır hapisteyken neredeydin?"

"Ben..."

"Kapa çeneni," diyor ve doktorun midesine var gücüyle bir yumruk atıyor, bu darbe iki adamın da iki büklüm olmasına neden oluyor, Stanton'ın nefesi kesilirken Caleb elini karın hizasında tutup sallıyor. Yapabilecek duruma gelince koli bandını çıkarıp doktorun ağzını bantlıyor. Stanton burnundan zorlukla nefes alıyor. Nefes almasına yardımcı olmak için bantta küçük

bir kesik açmak Caleb'a cazip gelse de öyle öfkeli ki kesmeye başladığında devam edebilir ve sonunda da elinde işe yaramaz üç çocuk ve ölü bir doktor kalabilir. Bu yüzden bunun yerine adamı saçından tutuyor ve onu sürükleyerek mezbahanın içine götürüyor.

Bu durumda, bir günlük plan, iki güne çıkacak. Bu büyük bir sorun değil. Ve daha önce düşündüğü gibi, bu ona Ariel Chancellor'a ne yapacağını düşünmesi için zaman verecek. Şu anda çözmesi gereken tek şey ise nasıl rahat edeceği. Elinde sadece beton zemin ve birkaç mobilya kalıntısı olduğu için bu epey zor olacak.

Stanton'ı yere, kızlarının yanına fırlatıyor, sonra ayaklarını bağlıyor ve duvarın dibine birkaç battaniye serip üzerine uzanıyor. Betondan yükselen soğuğu hissedebiliyor. Kızlar ona bakıyor. Burunlarını çekmelerini, ağlamalarını ve kıpırdanmalarını duyabiliyor. On beş yıl boyunca başkalarının çıkardığı seslerle, başkalarının horlamaları, ağlamaları ve birbirlerine sataşmalarıyla uğraştı. Bu yüzden şu anda uyumasını engelleyebilecek tek şey ön kapıdan bir tankın girmesi.

Feneri kapatmayı düşünüyor fakat çocuklar için açık bırakıyor, onları gerektiğinden daha fazla korkutmak istemiyor. Stanton ona bakıyor. Gözlerinde hem şaşkınlık hem de korku var, ayrıca oldukça fazla öfke ve nefret de. Bu iyi. Caleb bu piç herife küçük kızlarının öleceği sırayı seçtirdiğinde, hangi hissin daha belirgin olacağını merak ediyor.

19

Şehir iyi ve kötü şeylerle dolu, bu sabah da buna iyi bir örnek. İyi olan, yağmurun tamamen durmuş olması. Gökyüzü açık ve güneş ortaya çıktığında tüm gökyüzü masmavi görünüyor. Sıcaklık beş derece civarında ancak öğleden sonra neredeyse on beşe kadar çıkacaktır. Dünkü soğuk rüzgârlar şimdi Güney Pasifik'te bir yerlerde, soğuk olmasa da serin serin esiyor olmalı. Kötü şey ise havadaki nem. Yine yorgunum ve kahve içmekten artık dilim yandı ve hissizleşti. Arabam hava aydınlandıkça daha kötü görünüyor ve şimdiden polis merkezinin ana girişinin dışında bekleyen gazeteciler var. Fırsatçılar gibi dolanıyorlar, küçücük bir bilgi kırıntısını kapmak için can atıyorlar ve içlerinden en kötüsü, arkaya taranmış siyah saçları ve ultra beyaz dişleri olan Jonas Jones isimli bir yerel medyum. Onu yüksek maaşlı bir avukat gibi gösteren, ipek bir kravat ile ince çizgili bir takım elbise giyiyor. Gazeteciler beni soru yağmuruna tutuyor ama hiçbirine cevap vermiyorum, Jonas ise beni içeriye kadar takip ediyor, kaybolmadığından emin olmak için elimle cüzdanımı yokluyorum. Toplantıya girmeden önce günün üçüncü gömleğini giyerek kendisine biraz çeki düzen vermek isteyen Schroder benden on dakika önce gelmiş.

İyi olan, Jonas'ın bir espriyle söze başlaması. "Sizin yardım edeceğinizi hissetim," diyor bana.

Kötü olan, tam da gülmeye başladığımda onun şaka yapmadığını anlamam.

Jonas iflas etmeden ve insanları mahvetmenin yeni bir yolunu bulmadan önce bir araba satıcısıydı. Bu işinde reality show'lara çıkacak ve ölülerle kurduğu iletişim üzerine kitaplar yazacak kadar başarıya ulaştı. Şimdiye kadar ülkedeki en sinir bozucu medyumun kim olduğu sorununun çözümünde çok faydalı oldu ve eminim ki o da anahtarlarını evde, hepimiz kadar sık kaybediyordur. Bu adam yıllardır teşkilatın başına bela. Yine de kitapları satıyor ve insanlar şovlarını izliyor, bu da insana kitap ve televizyon endüstrilerinin, dünyanın geri kalanı kadar mantıklı olduğunu düşündürüyor.

Onu görmezden gelip yürümeye devam ediyorum.

"Yardımcı olabilirim," diyor. İşini batırmadan önce müşterilerine attığı gülücüklerden birini atıyor bana da.

Jonas'tan sadece beş santim kadar daha uzunum ama bu farkın hepsini ona tepeden bakmak için kullanıyorum. "Kaybol Jones, hadi!"

"Tekrar öldürecek."

"Öyle mi dersin?"

Jonas'ın psişik yetenekleri şu anda pek iyi değil, zira onun beni takip etmesini istemediğimi anlamıyor. Bacaklarını kırmama ramak kaldığının farkında değil.

"Onları on dokuz kez bıçaklamış," diyor ve, "nedenini biliyorum," diye ekliyor.

Yürümeyi bırakıp ona bakıyorum. "Bunu sana kim söyledi?" diye soruyorum.

"Öyleyse doğru," diyor.

"Yorum yok," diyorum.

"Ah, anlıyorum, gerçekten bilmiyorsun. Eh, yakında öğrenirsin. Ben de daha yeni öğrendim."

"Psişik bağlantılarından mı?"

"Bu bir yetenek."

"Kazanç getiren bir yetenek." Asansörü çağırıyorum. Düğmeye birkaç defa basıyorum, bunu defalarca yapmanın asansörü hızlandırmayacağının bir şehir efsanesi olmasını umarak. "Peki neden on dokuz kez?"

"Basit," diyor. "Fakat size söylersem gelişmelerden haberdar olmayı isterim. Siz polis değilsiniz, danışman olmalısınız çünkü dün bütün olay mahallerine gittiniz ve şimdi de buradasınız, paraya ihtiyacınız olduğunu da biliyorum," diyor sesini alçaltarak.

Masanın arkasındaki memur bizi izliyor.

"Bunu anlamak için medyum olmaya gerek yok," diyorum ama bir medyum olsaydı sadece bir danışman değil polis olduğumu da bilirdi.

"Size bilgi veririm, siz de beni gelişmelerden haberdar edersiniz ve bu yararlı bir ortaklığın başlangıcı olabilir."

Daha önce işe yaramayan şeyi, bu defa işe yaramasını umarak tekrar deniyorum. "Dediğim gibi Jones, kaybol, tamam mı?"

"İnsanlara yardım etmek istiyorum," diye uzatıyor. "Siz de insanlara yardım etmek istiyorsunuz. Birbirimize yardımcı olmamamız için hiçbir neden yok."

Düğmeye tekrar basıyorum. Asansör hızlanmıyor. "Ve bu işten kazanç sağlamaman için hiçbir neden yok."

"İnsanın önce karnının doyması gerekir," diyor. "Ve hiçbiriniz farklı değilsiniz. Bu binadaki herkes zarar gören insanlardan kazanç sağlıyor Tate, yoksa bu departmandakiler işlerini bedavaya mı yapıyor?" Bana kartını veriyor. "Yardıma ihtiyacınız olduğunda beni arayın."

Asansör kapıları açılıyor ve o dışarı çıkarken aslında haklı bir noktaya değindiği için tepem atıyor. Kartına bakıyorum, fildişi bir zeminde gümüş kabartma harflerle *Jonas Jones*, isminin altında ise kalın harflerle *Psişik Medyum* yazıyor. Bu bir yazım hatası, *Psişik* yerine *Psikopat* yazmalıydı. Asansörde çöp kutusu yok, kartı yırtıyorum ve cebime koyuyorum. Dördüncü kata ulaş-

tığımda kartın iki yarısı yeniden birleşmiş olursa Jones'un bazı psişik yeteneklerinin olduğunu kabul edeceğim. Kurbanın neden on dokuz kez bıçaklandığını gerçekten bilip bilmediğini merak ediyorum. Yakasına yapışıp onu yukarıya kadar sürükleyerek sorguya almalıydım. Ancak işin tuhafı, medyumlar palavracı olmalarının yanı sıra benzersiz bir bakış açısına da sahip olabilirler ve yanlış da olsa bir teori ortaya atarak bir yerlere varabilecek yeni bir düşünce silsilesi oluşturabilirler.

Toplantıdan sonra onu arayacağım.

Dördüncü katta kapılar açılıyor, burası aşağıdan farklı bir dünya. Aç ve yorgun görünen düzinelerce insan var. Zemin, ucuz burbon gibi kokuyor. Baş hademeleri, insanları öldürmek gibi özel bir zevke sahip olduğu ortaya çıktıktan sonra geçen yıl hapse girdiği için polis merkezi pek de temiz değil. Schroder'ın üzerinde yeni bir gömlek var ve artık kurumuş ayakkabılarını giymiş. Bir bira içip üzerine dişini fırçalamış gibi kokuyor.

Toplantı odası, en son burada olduğum zamandan çok daha büyük. Burası eskiden, bir düzine kişinin oturabildiği, ayakta da en fazla on kişiyi alan bir salonken şimdi bir duvar yıkılmış ve odanın boyutunu iki katına çıkaracak şekilde yeniden inşa edilmiş; Christchurch'teki suç oranı bu değişimi zorunlu kılmış olmalı. Köşede eskiden birkaç saksı bitkisi, duvarda da birkaç manzara resmi vardı ama şimdi hepsi gitmiş. Şimdi şehrin geçen yıl havadan çekilmiş büyük bir fotoğrafı var, kameranın perdesi kapanıp açıldığında her biri gözle görülemeyecek kadar küçük olan yüzlerce suçu da yakalamış olmalı.

Pencere, güneşin doğduğu doğu yönünde bir parıltının olduğu şehre bakıyor. Avon Nehri'nin Durham Caddesi boyunca ilerleyişini, kıyılarının hâlâ yeşil olduğunu ve sokak lambalarıyla aydınlandığını görebiliyorum. Birkaç kişi kıyıda koşuya çıkmış, yoğun nefesleri havada buhar oluşturuyor. Durgun bir sabah, başka bir hayat belirtisi yok, hatta kuşlar bile yok.

Odanın ana duvarında, suç mahallerinin raptiyelerle işaretlendiği bir harita var. Duvarda kurbanların fotoğrafları var. Suç mahallerinin fotoğrafları da. Yirmi dört saat içinde bu duvarda neredeyse hiç boş yer kalmamış. Yarın daha fazla inşaatçının gelmesi ve odanın boyutunu iki katına çıkarması, hatta hemen bitişiğe bir ek bina inşa etmesi gerekebilir. Satranç tahtası biçiminde düzenlenmiş oturakların hepsi ön tarafa bakıyor. Arkalarda bir yere oturuyorum, Schroder ise önlere yakın bir yere oturuyor. Odaya daha fazla insan giriyor. Birçoğu esniyor. Birçoğunun elinde polis merkezinin dışından alınmış kahveler var. Çoğu beni tanıyor ve şaşkın şaşkın bakıyorlar.

Saat yediyi geçiyor ve toplantı başlamıyor. Çoğumuz birkaç dakika içinde başlayacağını bilerek koltuklarımızda kalıyoruz. Gökyüzü aydınlanıyor, şehrin parıltısı güçleniyor. Yedi çeyrekte Polis Şefi Dominic Stevens içeri giriyor. Odada en az yorgun görünen kişi o. Hepimiz sessizleşiyoruz ve o öndeki yerini alırken onu izliyoruz. Stevens altmışlarında ve Schroder'a göre sigarayı bıraktığından beri öfke dolu kötü günler geçiriyor. Başı tıraşlı ve yüzü eski sivilce izleriyle dolu. Sesi ciddi ve iyi ütülenmiş üniformasını kuşanmış.

"Dört kurban," diyor *günaydın* niyetine. "Her birinden bahsetmeye, elinizden gelenin en iyisini yapmanız gerektiğini söylemeye gerek duymuyorum. Ayrıca, eğer içinizden biri bir daha suç mahalline içki kokarak giderse yemin ederim ki rozetle geçireceği son günü olur," diyor. Sözleri dingin ve sakin, tehdidi de çok gerçekçi görünüyor. "Eğer insan gücünden feragat edebilseydim size ne kadar kızgın olduğumu ispatlamak için şu anda birkaçınızı kovardım. Bu söylediklerim odadaki herkes için geçerli," diyor ve birkaç saniye boyunca bakışlarını Schroder'a odakladıktan sonra geri kalanımıza şöyle bir bakıyor.

"Şimdi burada esip gürleyerek ya da dırdır ederek bir pislik gibi görünmek istemiyorum fakat bu sizin kendi iyiliğiniz için. Çünkü belli ki buna ihtiyacınız var. Yani, işinin ehli olan insanlara

görev başında sarhoş olmanın kötü bir fikir olduğunu açıklamak zorunda kalacağımı hiç düşünmezdim. Belki de hepinizi gözümde büyüterek ben hata etmişimdir."

Odadaki hiç kimse onunla göz göze gelmiyor. Bazıları için, şimdiye kadar gördükleri en ilginç masalarda oturmaktalar. Diğerleri için de ayakkabıları ya da pencereler veya Stevens'ın iki metre sağında bir nokta çok ilgi çekici.

"Evet, söylemek istediklerimi açıkça ifade ettiğimi düşünüyorum. Şimdi, hepinizin yorgun olduğunu biliyorum. Burada hiç kimse daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ancak hasta ruhlu bir sapık dışarıda yurttaşlarımızı öldürüyor ve bugün o orospu çocuğunu yakalayacağız. Ve bunu yaptığımızda hepiniz eve gidip biraz uyuyabilirsiniz. Aslında buraya çıkıp da size bir motivasyon konuşması yapmak istemiyordum ancak buna ihtiyacınız var." Sonra bize rutin prosedürü anlatıyor, işi elimize yüzümüze bulaştırmamamızın önemini vurguluyor ve detaylı olarak her ayrıntının üzerinden geçiyor. Konuşmanın son bölümünde, hiç kimsenin teşkilatın yüzünü kara çıkarmaya gücünün yetmeyeceğini ve bu şehrin hiç olmadığı kadar bize ihtiyacı olduğunu söylerken bana bakıyor. Söylediklerine tamamen katılıyorum.

"Duygularınızın yoğun olduğunun farkındayım. Daha dün aramızdan birini toprağa verdik ve acı içindeyiz," diyor. Odanın ön tarafındaki, çoğunlukla Landry'nin oturduğunu düşündüğüm boş bir sandalyeye bakıyor. Hepimiz sandalyeye bakıyoruz, ayrıca Stevens'ın söyleyeceklerine dair taktikler almak için dün geceki son polis dramasını izleyip izlemediğini merak ediyorum. "Sayımız ve desteğimiz az, buna rağmen yarın bu saate kadar dört cesedimiz daha olabileceğini biliyoruz."

Odada bir mırıldanma yükseliyor ve buna ben de katkıda bulunuyorum. Bugün dört ceset daha, belki yarın birkaç tane daha. Bir model oluşurken ve detayları bilmiyorken iyimser olmak zor.

"İlk kurbanlarımız, kurbanların en yaşlıları hakkındaki sonuçlar elimizde. Her biri çok defa bıçaklanmış," diyor ve bı-

çaklanma sayısı, Jonas'nın sesiyle kafamın içinde yankılanıyor. "Bir numaralı kurban on dokuz kez. İki numaralı kurbanın kaç kez bıçaklandığını daha sonra öğreneceğiz. Üçüncü kurbanın sadece bir bıçak yarası var, müdafaa yarası yok ve dört numaralı kurbanımızın da, en az bir düzine bıçak yarası olduğunu ve hiç savunma yarası olmadığını bildiren ön rapor elimizde. Üç numaralı kurban, diğerlerine kıyasla planlı olmayan bir saldırı olarak göründüğü için kapsam dışı kalıyor. Katilimiz, kimseye görünmeden iki emeklilik konutuna ve bir bakımevine girmeyi başardı ancak üç numaralı kurbanı evinde, karısı ve çocukları içeride bulunduğu sırada bıçaklamayı seçti. Bir bıçak yarası var ve hiç mesaj yok. İki ihtimal var; Brad Hayward modelin bir parçası değil ya da bir parçası ancak katil sonunu getiremedi. Elimizde ölü bir muhasebeci, ölü bir öğretmen ve iki ölü avukat var; birisi ceza, biri aile avukatı. Ve şimdiye kadar aralarında hiçbir bağlantı bulunamadı. Birileri bir şeyler görmüş olmalı, bir şeyler biliyor olmalı. Kimse sebepsiz yere insanları öldürmeye başlamaz," diyor. Çok haklı. İnsanlar başka insanları para, aşk ya da intikam için öldürürler. Öldürürler çünkü ya bunun verdiği hissi severler ya da Tanrı'nın sesini duyuyorlardır. Tüm bunlar sebep olabilir. Birini, sırf izlemek için öldürmek de. Sadece bunlar anlayabildiğimiz sebepler değil.

Panoya dönüyor ve ilk kurbanın, üzerinde not olan alnının yakından çekilmiş fotoğrafını işaret ediyor. Cildin üzerindeki keçeli kalem yazısı düzgün değil, kırışıklıklar yüzünden birkaç yerde mürekkep eksik. Alnında kan var, bir tarafında ise yazı yazmak için bir giysi kolu ya da bezle temizlenmiş olduğu için çizgi çizgi lekeler var.

"*Yeterince umursamadın*," diyor. "Birisi kurbanımıza kızmış, hayal kırıklığına uğratıldığını hissetmiş, geçmişindeki bir şeyin Herbert Poole yüzünden, olabileceğinden farklı olduğunu düşünmüş."

Benzer bir fotoğrafı işaret ediyor, bu da iki numaralı kurbanın alnı. Aynı el yazısı. Keçeli kalemin, kırışıklıkların üzerinden geçtiği yerlerde aynı şekilde mürekkebin eksik olduğu boşluklar var, aynı şekilde kanın temizlenmesiyle oluşan izler de. "*Buna değdi mi?*" diye soruyor. "Soru işaretiyle tamamlıyor. Neye değdi mi? Herbert Poole'un hayal kırıklığına uğrattığı şey mi?" Ardından Şef, dört numaralı kurbana ait fotoğrafı gösteriyor, aynı elyazısı, Victoria Brown'ın cildinde daha az kırışıklık olduğundan el yazısı daha düzgün. "*Suç ortağıydın.*" "Katilimiz, bir ve iki numaralı kurbanlar ona her ne yapmışsa dört numaralı kurbanın bunu yapmalarına izin verdiğini düşünmüş." Bize dönüyor. "Dinleyin millet. Basından, vatandaşlardan ve kurbanların ailelerinden gelen baskılar var, bense onlara bazı cevapları vereceğimize söz verdim. Sözümü tutacağımdan kesinlikle eminim ve muhakkak hepiniz bunun gerçekleşmesi için çok sıkı çalışacaksınız. Buna izin vermeyeceğiz. Bu şehirdeki boktan durum artık son bulacak. Hepinizin davayla ilgili bilgisi var, biraz geri bildirim almak istiyorum. Şimdi... sorular, fikirleriniz?"

Kimse bir şey söylemiyor. Sanki yeniden okuldaymışız da öğretmene nasıl cevap vereceğimizi bilmiyormuşuz gibi. Hepimiz yeniden ilginç masalara, ayakkabılara ve Stevens'ın sağındaki o noktaya bakıyoruz.

"Çekinmeyin," diyor. Sonra onu hayal kırıklığına uğratmışız gibi, yavaş yavaş kafasını iki yana sallıyor. Sonra onunla göz teması kuruyorum ve hemen bunun bir hata olduğunun farkına varıyorum.

"Tate?" diye soruyor.

Herkes dönüp bana bakıyor ve dünya duruyor. Bunu beklemiyordum. Yüzümün kızardığını hissediyorum. Bakışları karşılamak için elimden geleni yapıyorum.

"Dedektif Theodore Tate'i çoğunuz hatırlarsınız," diyor Stevens. "Destek olması için göreve atandı, geçmişteki performansından

dolayı, yani iyi kısmı için tabii ki. Zira hepimizin bildiği gibi son zamanlarda performansının kalan kısmı daha baskın geliyordu."

Dedektif Kent yüzünde anlayışlı ve belki de kısmen rahatlamış bir gülümsemeyle bana bakıyor. Burada olmasam, ekibin en yeni üyesi olması vesilesiyle bu soruyla yüzleşen de kendisi olacaktı.

"Birçoğunuz daha önce Tate'le çalıştınız, yani onun neler yapabileceğini biliyorsunuz ve şimdi onunla tekrar çalışma şansınız var. Tekrar tekrar, bu teşkilatın bir parçası olmayı talep etti çünkü son birkaç yıldır bizden daha iyi bir iş çıkarabileceğine inanıyor, değil mi Dedektif?"

"Sadece yardım etmek ve en iyilerle çalışmak istiyorum," diyorum.

Cevabımla kimseyi kazanamıyorum.

"Peki, sana tanınan bu fırsatı kullanmaya ve bize duymak isteyeceğimiz bir şeyler vererek hepimize ne kadar akıllı olduğunu kanıtlamaya ne dersin?"

Artık gerçekten okula dönmüşüm ve öğretmen bana takmış gibi hissediyorum. Schroder'a bakıyorum. Yüzü ifadesiz. Stevens'ın beni oyuna getireceğinden haberi olmadığını umuyorum. "Peki, herhangi bir teorin var mı?" diye soruyor Stevens.

Bir sürü teorim var. Bunlardan biri, Polis Şefi Dominic Stevens'ın bundan daha beş dakika önce bir pislik gibi görünmek istemediğini söylemiş olmasına karşın tam anlamıyla pisliğin teki olması. Ama bu bir teori değil hakikat olduğu için bunu onunla paylaşamıyorum. Çünkü o teori duymak istiyor. Bir başka teorim de birileri onu işten önce park yerinde bir güzel pataklasaydı hayatımın daha iyi olacağı. Bu dayak, işten sonra atılsa da hayatımın kısmen daha iyi olacağını farz ediyorum.

"Bıçak yaraları," diyorum. Elim cebimde, Jonas'ın iki parça halindeki kartını birbirine sürtüyorum. Sihir zamanı!

"Ne olmuş onlara?"

Jonas bunu çözebildiyse ben de yapabilirim.

"İlk iki kurban... Ya ikisinin de aynı sayıda bıçak yarası varsa?"

Stevens önce Schroder'a, sonra yine bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Adli tıp doktorundan iki ve dört numaralı kurbanların da tam olarak kaç kez bıçaklandığını öğrenmemiz gerekiyor."

"Çünkü..."

Çünkü bir medyum, ilk ikisinin on dokuz kere bıçaklandığını bildi ve sonuncusunun da aynı sayıda bıçak yarası olduğunu tahmin etti.

"Çünkü diğer iki kurban için de en az bir düzine denmesi belki de bu sayının on dokuz olabileceği anlamına gelebilir, ki bu da üç mağdurumuzun aynı sayıda bıçak darbesi aldığını gösterir."

"Ama dördüncü değil," diyor.

"Bu da üç numaralı kurbanın modelin dışında kalmasıyla ilgili söylediklerinize uyuyor. Aynı katil, ama farklı bir cinayet sebebi. Üçüncü kurban modelin bir parçası değil."

"Devam et."

"Şey..." diye lafa giriyorum. Herkes hâlâ bana bakıyor ve beynim hızla çalışıyor. "Yani, eğer üç kurban on dokuz kez bıçaklandıysa o zaman bu bir şeyler ifade ediyor olmalı."

Kimse bir şey söylemiyor. Artık herkesin ilgisini çektiğimi anlayabiliyorum.

"Ne gibi bir şey?" diye soruyor Stevens. "Örneğin bir yıl gibi mi? Ya da bir kişi? Bunu mu demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Kesinlikle. Katili rahatsız eden her ne ise on dokuz yıl önce olmuş olabilir. Ya da bu iş başına, on dokuz yaşındayken gelmiş olabilir."

Schroder, "Listesinde on dokuz kişi olabilir," diyerek bir fikir daha atıyor ortaya. Bu fikir üzerine, odadaki insanların çoğu, aynı anda soluğunu tutuyor. İçimizden bazıları da muhtemelen on dokuzda durursa şanslı olacağımızı düşünüyor.

Stevens şimdi başını onaylarcasına sallayarak, "Evet, evet," diyor. "Ya da sevdiği birine, on dokuz yaşındayken zarar vermiş ya da onu bu yaşta öldürmüş olabilirler."

"Veya hayatının on dokuz yılına mal olmuş olabilirler," diyorum. "Ya da ölü muhasebeciler ve avukatlarla uğraştığımız için bu on dokuz rakamı parayla ilgili olabilir," diyorum ve ardından ölü avukatlar ve muhasebecilerin normalde en iyi mağdur türü olduğunu söylemek istemiyorum. "Ona on dokuz bin dolara, yüz doksan bin dolara ya da on dokuz yıl hapse mal olmuş olabilirler."

"Tamam, bunun bir anlamı olabilir, olmayabilir de," diyor Stevens. Sonra, "Dedektif Schroder," diyor Carl'a dönerek, "toplantı biter bitmez adli tıp doktorunu aramanı ve Tate'in teorisinin bir dayanağı olup olmadığını öğrenmeni istiyorum."

Sonra Stevens bize doğru dönüyor, başını sallayarak tam olarak anlayamadığım bir jest yapıyor, ardından odanın yan tarafına ilerleyerek sözü Schroder'a bırakıyor. Schroder hafifçe öksürüyor, bir dakika için bana, ardından diğerlerine odaklanıyor. Sonunda güneş de, sabahın bu erken saatlerindeki kâbusta bize katılıyor ve pencereden süzülerek konuşmasına başlamak üzere olan Schroder'ın üzerine vuruyor. Bir başka dedektif ayağa kalkıp jaluzileri kapatıyor.

Schroder neler yaptığımızı listeliyor. Polis arabaları sokaklarda. İkinci cesedin ortaya çıkmasından bu yana yaptıkları şeyi yapıyor ve her mahallede devriye gezerek şüpheli bir şeyler arıyorlar. Biz bir bağlantı kurana kadar yapabilecekleri tek şey bu. Bu yüzden de Schroder bize bunu anlatıp duruyor, ardından da elimizdeki (ne yazık ki çok da fazla olmayan) bilgilerin üzerinden geçiyor. Bizi farklı suç mahallerinde veya farklı tanıklarla çalışmak üzere gruplara ayırıyor. Dedektifler, avukatlar cephesinde çalışmaya gönderiliyor, iki kişi bir numaralı kurbanın, diğer iki kişi de dört numaralı kurbanın dava dosyalarını inceleyecek. Bu işe arama izinleri çıkartmak da dâhil. Ne de olsa hukuk firmaları bilgi ver-

mekten hoşlanmaz. Onlara arama izni sunmak bile zordur çünkü her şeye itiraz ederler.

Her şey kuralına uygun olmalı. Şayet cevaplar bu avukatların müvekkil dosyalarındaysa elde edilmeleri zor olacak. Hatta avukat-müvekkil gizliliği yüzünden olanaksız bile olabilir. Bu yüzden dedektifler, mağdurları birbirine bağlayan şeyleri bulmak için insanların geçmişlerini araştırarak yoğun bir gün geçirecek. Albert McFarlane'in öğrenci dosyalarını da inceleyip ceza kayıtlarıyla karşılaştıracaklar. Odadaki herkes işlerden pay almaya hevesli. Schroder bana görev vermiyor. Bittiğinde herkes ayağa kalkıp kapıya yöneliyor ancak Schroder yeniden konuşmaya başlayınca duruyorlar.

"Bir şey daha var... Bu gece şehirde yarışçıların toplanacağını duyduk," diyor ve herkes homurdanmaya başlıyor. "Bu da yolların tıkanacağı anlamına geliyor. Yani devriyelerin yanıtlarında gecikme yaşanabilir; A noktasından B noktasına varmak daha uzun sürebilir. Sayılarının iki binin üzerinde olacağı tahmin ediliyor. Kasten başa bela olan iki bin araç... Ve büyük ihtimalle sadece gençlerin anlayabileceği türden bir amaç için. Lütfen, lütfen onları vurmayın," diyor ve kimse şaka yapıp yapmadığından emin olamıyor. "Bunu aklınızın bir köşesinde tutun, dikkat edin."

Sonra herkes yine hareket etmeye başlıyor. Bazıları omzumu hafifçe sıvazlıyor, diğerleri de kapıya doğru ilerlerken beni başıyla selamlıyor. Ayağa kalkıp ölüm duvarına yaklaşıyorum ve fotoğraflara bakıyorum.

Stevens bana birkaç saniye bakıyor, sonra yanıma geliyor. Uyarı bekliyorum, *bu işi batırma* ve ardından da *burada olmamalıydın* uyarılarını.

"Nasıl gidiyor Theo?" diye soruyor ve elini uzatıyor. Elimi biraz tereddütle, sanki elini çekerek tüm önerilerimi hiçe sayacakmış hissiyle uzatıyorum. Elini sıkıyorum. "Dünkü yardımın için minnettarım."

"Teşekkürler," diyorum.

"Orada kafası yerinde tek adam senmişsin. Duyduğuma göre kontrolü biraz ele almış olmasaydın dedektiflerim manşetlere çıkabilir ve şu an yeni bir iş için gazetelerin arka sayfalarını karıştırıyor olabilirdi. Bu şansı elde etme nedenin bu. Bunu hak ettin. Ancak dizginler kısa, hem de çok. Bak, on dakika önce bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama en azından artık herkes senin tarafındadır. Oraya çıkıp senin geri dönmenin bizim için büyük bir ayrıcalık olduğunu söyleseydim hepsi senden nefret ederdi çünkü bu, kulağa sanki senin yardımına ihtiyaçları varmış gibi gelirdi. Ancak bu şekilde olunca benim sana davranış biçimim konusunda kendilerini kötü hissettiler ve bu da sana ısınmalarına yardımcı olacaktır."

Bunun sandığı şekilde işe yaradığından emin değilim ama niyetini anlıyorum.

"Ayrıca söylediklerinde haklıysan bu iyi bir ipucu olabilir. Carl senin gerçekten yardımcı olabileceğini düşünüyor," diyor ve sonra yanımıza gelip yanımda duran Carl'ı başıyla selamlıyor. "İnsanlar bana senin serseri bir mayın olduğunu söyleyip duruyor. bana kalırsa bu tam da ihtiyacımız olan şey, değil mi?" diyor ve sonra ellerini birbirine vuruyor. "Yani… bu kaçık katil de serseri mayın değil mi? Şimdi ateşe ateşle karşılık verme zamanı."

"Bu bir iltifat sanırım… Teşekkür ederim."

"Eh, size zamanınızı böyle boşa harcamanız için para ödemiyoruz," diyor gülümseyerek. "Bu orospu çocuğunu yakalamak için para alıyorsunuz. İyi şanslar," diye ekleyerek hakkımda gerçekten ne düşündüğü konusunda kafamı iyice karıştırıyor. Sonra Schroder'a dönüyor. "Konuşalım mı?" diyor ve odadan çıkarken Schroder onu izliyor. Pencereye doğru yürüyüp gözlerimi güneşten koruyarak manzaraya bakıyorum. Gökyüzünün her yanı hâlâ masmavi ancak bu açıdan güney yönü görünmüyor. Aşağıda insanlar, bazıları belli bir amaçla bazıları amaçsızca yürüyor. Bazıları ise Garden City'yi oluşturan parklara yöneliyor.

Kıştan önceki bu son güneşli günlerde, kimi bebek arabalarını itiyor kimileri de frizbi fırlatıyor.

Schroder geri geldiğinde duvara doğru ilerliyorum. "Kötü müydü?"

"Ne kötü müydü?" diye soruyor.

"Stevens'ın benim hakkımda sana verdiği uyarı."

"Onun da söylediği gibi, dizginlerin sıkı tutuluyor."

"Evet? Başka ne söyledi?"

"Seni vurmak zorunda kalırsam kimsenin resmî olarak şikâyette bulunmayacağını."

Şaka yapıp yapmadığından emin değilim ve yapmadığı olasılığına karşı ona bunu sormuyorum. "Peki benim görevim nedir? Bıçak yaralarını mı takip etmemi mi istiyorsun?"

"Onun üzerine ben çalışıyorum. Senin şununla ilgilenmeni istiyorum," diyor ve bana bir dosya uzatıyor.

Açıyorum. İçinde, doğum tarihine göre şu an yirmi beş yaşındaki (sabıka fotoğrafı ise yirmi iki yaşında bir kadına ait olan) Ariel Chancellor adında bir kadının sabıka kaydı var. Gençliğinden beri patates cipsinden daha kalın bir şey yememiş gibi görünüyor. Yüzü çökük ve solgun, sarı saçları düz ve cansız, uçları yıpranmış. Fotoğrafçıya kaşlarını çatıyor, eli gözükseydi hareket çektiğini görebileceğim hissine kapılıyorum. Parmak izleri ile kısa bir biyografisi var. Uyuşturucu bulundurma ve hırsızlıktan tutuklanmış. Başımı fotoğraftan kaldırıp Schroder'a bakıyorum, onun yüzünde de makyaj ve uzun saçlar dışında, kızınki gibi bir ifade var.

"Dost canlısı bir kıza benziyor. Dün gece Hayward'ın arabasındaki o muymuş?"

"Kemerindeki ve arabadaki parmak izlerine bakılırsa, evet. Bu senin ipucun Tate."

Dosyada fuhuş kelimesi geçmiyor çünkü tek fuhuş suçu, gelirini beyan etmemek. İnsan isterse vazife başındayken vurulsun, isterse

para için orgazm taklidi yapıyor olsun, vergi dairesi kendi payını ister. Dosyada hâlâ güncel olduğunu umduğum bir adres de var.

"Tanrım… Eğer gece onun yanında olan kız buysa ve bir fahişe ise, Brad Hayward'ın onu arabasına almasının ölümüyle hiçbir ilgisi olmayabilir. Diğer kurbanların, arabalarına fahişeleri alması pek olası değil."

"Bu bir ipucu," diye hatırlatıyor Schroder bana. "Muhtemelen bir şey çıkmaz ancak bunu takip edecek olan sensin."

"Peki bıçak yaraları?"

"Adli tıp doktoruyla..." Saatine bakıyor, "bir saat sonra morgda görüşeceğim. İşini zamanında bitirirsen seninle orada buluşabiliriz. O zamana kadar gidip şu kadınla konuş. İfadesini al. Soruşturmanın her satırının eksiksiz olması gerek Tate. İşin bu kısmı değişmedi."

29

Ya hepimizin yapması gerektiği gibi kaynakları israf etmemek adına enerjiyi idareli kullanmak için ya da sırf biraz egzersiz olsun diye, aşağıya asansörü değil de merdivenleri kullanarak iniyoruz. Zemin kata ulaştığımızda Schroder bir kapıdan otoparka girerken ben binanın ana kapısına yöneliyor, buradan da caddeye uzanan basamaklardan iniyorum. Bir gazeteci kalabalığı yarım daire oluşturacak şekilde toplanmış ve tam merkezinde tıraşlı başı güneşin altında parlayan Polis Şefi Stevens var. Herkesin dikkati onun üzerinde, gruptan uzak duran Jonas Jones dışında. Konuşma ya da sorular için beklemiyorum. Jones beni takip ediyor. Onu atlatabileceğimi düşünüyorum ancak onun gibi yetenekli bir adam nereye park ettiğimi de bilecektir.

Yarım blok ötedeki arabama ulaşıyorum. Birileri geri geri çıkarken ona çarpmış, sol ön far kırılmış ve yerde cam kırıkları var, bırakılan bir not da yok. Camları ayağımla kaldırıma doğru itiyorum. Işıklar arasındaki trafik sıkışık, insanlar iş gününe başlamak için yollara düşmüş.

"Dur tahmin edeyim," diyorum Jonas'a doğru dönerek, "Bu sabah uyandığında birinin arabama zarar vereceğini biliyordun, değil mi?"

"Çok komik... Dedektif. Doğru mu söyledim? Yeniden Dedektif mi oldunuz?"

"Onu sen söyle."

"Size yardım edebilirim Dedektif. Birbirimize yardım edebiliriz. Benim bu konuda yeteneğim var ve bunu reddederek boşa zaman kaybediyorsunuz."

"İnanılmazsın," diyorum. "Bir sabahta iki defa. Çok çaresiz olmalısın."

"Beni uzaklaştırma Theodore. Yardım edebilirim. İyi bir şeyler yapabilmemiz için fırsat bu."

"Ve bunun hakkında bir kitap mı yazacaksın?"

"Sen de övgü alacaksın. Ve elbette ödeme de. Ki arabana bakılırsa ödemelere çok da alışkın olmadığını anlayabiliyorum."

"İstemiyorum, teşekkürler," diyorum ona.

"Yardım edebilirim Theodore."

"Öyle mi? O zaman neden yardım edip de bana şu bıçak yaralarının ne anlama geldiğini söylemiyorsun?"

"Sen neden bana biraz davadan bahsetmiyorsun? İstersen benim bir üçkâğıtçı olduğumu düşün, yine de birbirimize yardımcı olabiliriz. İnsanların nasıl düşündüğünü bilirim. En azından bunun doğru olduğunu bilmen gerek."

"O zaman şu anda ne düşündüğümü de biliyor olmalısın," diyorum ve arabama binip uzaklaşıyorum, arkamdan birkaç saniye bakıyor, daha sonra geldiğimiz yoldan dönüp gidiyor.

Hava ısınmaya devam ediyor. Durduğum ilk ışıkta ceketimi çıkarıyorum. Yaz saati uygulaması yüzünden biyolojik saatim biraz şaşmış. Nedense her yıl bu saat uygulamaları insana saatlerin yalnızca bir saat değil de altı saat ileri ya da geri alınmış hissini veriyor. Bir kafeye uğrayıp artık bunun parasını ödeyebileceğimi ve bunun için birkaç dakikamı ayırmazsam arabamı bir oluğa yuvarlayacağımı düşünerek, başka bir kahve daha alıyorum. Gün boyu uyanık kalmak için bir saatte iki fincan içmem gerekeceğini hissediyorum. Bir masaya oturup pencereden şehri, gelip geçen insanları izliyorum, arabalar her zamanki gibi ilerliyormuş, her

şey normalmiş gibi görünüyor ve o an için, Christchurch tıpkı eskisi gibi bir hava veriyor.

Güneyden gelen bulutlar kafenin üst kısmında ilerleyerek şehri kapatmaya başlıyor. Bir araba diğerine korna çalıyor ve karşılıklı el hareketleri yapıp küfür ediyorlar. Kapüşonlu bir genç geçerken, benim pencereden dışarıyı izlediğimi görüyor. Durup balgam çıkarıyor ve bana doğru tükürüyor. Çoğunlukla yeşil renkli olan, birazcık da kan içeren balgam pencereye çarpıyor ve yavaş yavaş aşağıya kayıyor ve genç, önündeki yola kızgın kızgın bakmaya devam ediyor. Kafede, arkamda oturan bir adam garsona *kaltak* diyor, kahvesinin daha ucuz olması gerektiğini söylüyor ve bir hışımla çıkıp gidiyor. İşte, her zamanki Christchurch geri dönüyor.

Kahvemi bitirip Ariel Chancellor'ın evine gidiyorum. Burası, çökmek üzere görünen evleri ve bakteriler tarafından canlı canlı yenmiş gibi görünen bahçeleriyle asla yaşamak istemeyeceğim bir mahalle. Sokakta her on metrede bir çukur var. Kaldırımlar, ağaç kökleri ittiği için çatlayıp kırılmış. Arabam yüzünden kimsenin polis olduğumu düşünmeyeceğini ve arabamın çalınmaya değmeyeceğini bildiğimden, Ariel'ın evinin önüne güvenle park ediyorum. Ev berbat durumda, çatının bir kısmı bir muşambayla kaplanmış. Duvar boyalarının verandadaki su birikintilerinin içine pul pul döküldüğü evin ön kapısına kadar uzanan patikada yürüyorum. Kapıya vururken elimin içine gömülüp yok olacağını sanıyorum, zira kapı tamamen çürümüş ve onu bir arada tutan tek şey termitler.

Bir kadın kapıyı açıyor, parlak ışık yüzünden elini yüzüne götürüp gözlerini kısarak bakıyor. Cildi solgun, ağzının kenarlarında uçuklar var. Ariel olduğu sonucuna varmam birkaç saniye sürüyor çünkü bu gördüğüm, fotoğraftaki kızdan farklı. Daha yaşlı, daha zayıf ve altı saat önce kolunu delen iğneler ne içeriyorsa onun etkisindeymiş gibi görünüyor. Elinde, yarısına kadar sarı bir sıvı ve buz küpleriyle dolu bir bardak var. Siyaha boyadığı

saçlarının uzunluğu ancak boynunun üst kısmına geliyor, yani resimdekinin yarısı kadar.

Rozetimi gösteriyorum. "Ariel Chancellor siz misiniz?"

Yüz hatlarından Ariel Chancellor'ın bir zamanlar, hayat onu ezmeden önce son derece çekici bir kız olduğunu görebiliyorum.

Sesi, boğazına bir sigara izmariti tıkanmış gibi çıkıyor. "Kimsin? Ne istiyorsun?"

"Ben Dedektif Tate," diyerek kendimi tanıtıyorum. Bu sözleri tekrar söylemek, daha doğrusu bunu yaparken yalan söylememek çok güzel.

Gözleri odaklanırken parıldıyor. Saçlarını kulaklarının arkasına atarken, "Polise benzemiyorsun," diyor.

"Öyle mi?"

"Öyle. Polisler ucuz takım elbise giyer. Seninki ucuzdan da beter."

"Bu adamı tanıyor musunuz?" diye soruyorum ve ona Brad Hayward'ın bir fotoğrafını gösteriyorum.

Fotoğrafa hiç bakmadan, "Hayır," diye cevap verip kapıyı kapatmaya yelteniyor, elimi uzatıp onu durduruyorum.

"Yeniden bakmaya ne dersiniz?"

"Hayır. Sen verandamdan çekip gitmeye ne dersin?"

"Parmak izleriniz arabasında bulundu."

"Parmak izlerim bir sürü arabada bulunabilir. Ondan bir şey çaldığımı mı söyledi? Eğer öyleyse yalan söylüyor. Seks için para veren insanlara güvenemezsin."

"Yani müşterilerinizden biriydi."

"Eğer onları böyle adlandırıyorsanız, evet."

"Dün gece öldürüldü."

"Peki bu benim umurumda olmalı mı? Bir ara sokakta ölü bulunsam, senin arkadaşın bunu umursar mıydı dersin?"

"Bir karısı ve iki çocuğu vardı."

"Evet, onsuz daha iyi durumdalardır şimdi." Benimle konuşması gerektiğini kabul etmiş olacak ki kapıyı bırakıyor. Cebine uzanıp bir paket sigara çıkarıyor.

"Bu konuda yanılıyorsunuz," diyorum.

"Yanılıyor muyum? Kristal küren mi var? Kötü bir babaya, bir ayyaşa, çocuklarını döven birine dönüşebilirdi."

"Lütfen. Çocuklarının önünde öldürüldü," diyorum ki bu söylediğim gerçeğe oldukça yakın.

Bir sigara yakıyor. Paketi bana doğru uzatıyor, başımı iki yana sallıyorum.

"Onsuz daha iyi olurlar," diyor. "Sadece bunun farkında değiller henüz."

Bundan şüphe duysam da, "Haklı olabilirsiniz," diyorum.

"Haklıyım. Erkekleri okumakta iyiyimdir Dedektif, işim bu."

"En azından biraz huzur bulmalarına yardım edin ve konuşun benimle."

Gökyüzüne bakıyor, sanki yanıtlar oradaymış gibi yaklaşık beş saniye boyunca, gözlerini kısarak parlak ışığa bakıyor. "Yağmur yağacak" diyor. "Yağmur yağdığında işler hep yavaşlar." Yeniden bana bakıyor. "Elli dolar... Bana elli dolar ver, seninle konuşayım."

Önceki sabah otelde beysbol sopasıyla oynayan adamı hatırlayarak, "Elli dolarım yok," diyorum.

Arabama bakıyor. "Evet, olduğunu sanmıyorum."

"Fakat isterseniz sizi tutuklayabilir, birkaç saatliğine bir hücreye atabilir ve biraz ayılmanıza izin verebilirim. Hepsini şimdi, ücretsiz olarak yapabilirim."

"Sanırım yapabilirsin," diyor ve içkisini yudumluyor. "Pekâlâ, içeri girebilirsin." Bardağının içindeki buzu sallıyor ve sonra onu göz hizasına kaldırıyor. "Sana bir içki hazırlayayım mı?"

"Çok erken bir saat."

"Hayır, hiç de değil, bunu anlayabiliyorum," diyor bana sırıtarak. "Erkekleri okumak hakkında söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Gözlerinde görebiliyorum. Sen de bir iblisle savaşıyorsun."

"Belki sizin için çok erkendir," diyorum.

Omuz silkip, "Bu saatte bile bir yerlerde indirimli içki içilebilen mutlu bir saat olabilir," diyor. Bense en son ne zaman gerçekten mutlu bir saat geçirdiğini hayal dahi edemiyorum.

21

Caleb Cole güçlükle hareket edebiliyor. Kollarını kaldırdığında göğsü ağrıyor, dirseklerindeki ve omuzlarındaki eklemler alev alev yanıyor. Ancak boynunu sertçe ovduktan sonra etrafına bakmaya başlayabiliyor. Arabada uyumak daha iyi olabilirdi ama bir şeylere kalkışması ihtimaline karşı Stanton'dan uzaklaşmak istemiyordu. Saatine bakıp homurdanıyor, doksan dakika uyumuş. Tüm bunlara inanamıyor. Doksan dakika uyumuş ve bebek ağlıyor. Her nasılsa bandı ağzından çıkarmayı başarmış ve bant çenesinden sarkıyor.

Üşüyor. Mezbaha, tümüyle ateşe verilse bile ancak on dereceyi zar zor aşacak bir bina. Buradan nefret ediyor. Dün gece bitirmek istediği şeyleri bitirmek için bu geceye kadar beklemek zorunda. Ancak tüm günü burada geçirmeye katlanamıyor.

Ellerini kalçasına dayayıp belini esnetiyor. Bacaklarına his gelene kadar ilk birkaç adım topallıyor. Bu iş şimdiye kadar bitmeliydi.

"Sessiz ol," diyor Octavia'ya ama bebek susmuyor, hatta sesi daha da yükseliyor. Koltuğunun kayışını çözüyor, onu iki eliyle tutuyor ve koltuğundan çıkarıyor. Biraz sallamak işe yarayabilir. Peki diğer iki çocuk nasıl oluyor da hâlâ uyuyor? Havaalanı yakınlarında yaşayan insanlar gibi, gürültüye alışmış olduklarını tahmin ediyor. Octavia'yı biraz yukarı aşağı sallıyor ve yüzünde kalan koli bandını çekip çıkarıyor, ağlaması biraz hafifliyor ama yine de Caleb'ı rahatsız etmeyecek kadar değil.

"Aç mısın yoksa?"

Ağlamaları bir dizi hıçkırığa dönüşüyor ve Caleb'a boş boş bakıyor, sonra başını sallıyor.

"Sana biraz yemek vereceğim. Çok konuşamıyorsun değil mi?"

Doktor onu izliyor. Plastik iplerini esnetiyor ancak Caleb'ın onu izlediğini görünce çabalamayı bırakıyor. Caleb, erzak çantasını açıyor ve başka bir bebek maması buluyor. Diğer iki kız da uyanıyor. Katy'yi çözüyor ve ona mamayı veriyor.

Başıyla bebeği işaret ederek, "Biraz yedir," diyor.

Katy onu beslemek yerine koşup babasına sarılıyor ve ağlamaya başlıyor, Stanton da ağlıyor. Koli bandının ardında sesi boğularak bir şeyler söylüyor. Sözcükler ayırt edilemiyor fakat tonlamasından ne dediği açıkça anlaşılıyor. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Endişelenmemesini söylüyor. Caleb onlara doğru bir adım atıyor, kızı yakalayıp sürüklemeyi düşünüyor fakat sonra bu an için onlara izin vermeye karar veriyor. Sonuçta bu insanların geleceğinde artık güzel anlar yaşanmayacak. Ancak otuz saniye sonra hiç ayrılmayacakmış gibi göründükleri için fikrini değiştiriyor.

"Hadi," diyor ama Katy babasını bırakmıyor. "Hadi," diye tekrar ediyor Caleb, "yoksa hepiniz aç kalacaksınız."

Katy babasını bırakıyor. Burnunu çekerek gözyaşlarını tutuyor ve yüzünü, ceket koluna siliyor. "Tamam," diyor ve mamayı almak için elini uzatıyor.

Octavia'yı sandalyeden çıkarıyor ve bacaklarının arasına yerleştiriyor, babasına sarıldığı gibi onu da kollarıyla sarıyor ve kavanozu açıyor. Octavia hızla, kaşık kaşık yiyor. Mamasını yerken Caleb da bir mısır gevreği paketini açıyor. Bir avuç yiyor, süt kutusuna bakıyor ve biraz da süt içip içmeyeceğine karar vermeye çalışıyor. Sonra bunun yerine ekmek yiyor. Katy mamayı yedirmeyi bitiriyor, sonra Octavia'ya plastik bir suluk veriyor. Bebek ablasına bakarak suyu içiyor. Yüzünün her yerine mama

bulaşmış ve muhtemelen bezini yine dolduruyor ve Caleb artık bu konuda bir şey yapmaya niyetli değil.

Octavia'nın elinden kayan suluk yere düşüyor, uzanıp almaya çalışıyor ancak ulaşamıyor ve ağlamaya başlıyor. Bir kaplumbağa da sırt üstü düştüğünde böyle hissediyordur, diye düşünüyor Caleb. Katy suluğu alıp bebeğe veriyor ve gözyaşları kesiliyor.

"İşte, al," diyor Katy.

"Hey," diyor Octavia.

Octavia su içerken Katy onun kollarını okşuyor. Caleb mısır gevreğini, portakal suyuyla birlikte mideye indiriyor.

"Tuvalete gitmem gerek," diyor Katy.

"Tamam," diyor Caleb çünkü onun da gitmesi gerek. Katy, Octavia'yı yeniden koltuğuna yerleştiriyor, sonra Caleb kızı dışarı çıkarıyor. Katy gidip aynı ağacın arkasında gözden kayboluyor. Caleb da arabanın yanına gidip kaputa işiyor.

Mezbaha sabah ışığında ürkütücülüğünden hiçbir şey kaybetmemiş. Oysa sadece doğanın ortasında duvarları yükselen, terk edilmiş, zararsız bir bina olmalı. Fakat öyle değil. Burası kızının, bebeğinin öldüğü bina ve içinde hayaletler var. Büyük et kancalarının olduğu karanlık odaları var. Kâbuslar var. Mezbaha, dünyadaki tüm ıstırapların yuvası.

Yüzü güneşe dönük, öylece duruyor. Elbiseleri biraz nemli ama on beş dakika burada durursa sorun çözülür. Hiç bulut yok, sadece mavi gökyüzü. Bu başladığı gibi kalacak güzel bir gün olabilir ya da şehir yağmurla yıkanabilir. Gözlerini kapatıyor ve bir an, kısa bir an için tüm bunların dışına çıkıp çıkamayacağını soruyor kendine. Mezbahaya dönmek zorunda değil, doktorla ve çocuklarla uğraşmak zorunda değil, kimse ölmek zorunda değil. Buradan çıkıp gidebilir, bir yerlerde bir sahil bulup sonbahar güneşinde oturabilir, havayı içine çekebilir, işler farklı şekilde sona erebilir. Yüzebilir. Sadece bir yön seçip ilerler. Yorgunluk onu alt etmeden önce ne kadar ilerleyebileceğine bakar. Eskiden

iyi bir yüzücüydü. Bir zamanlar hiç yorulmadan uzun mesafeler yüzebiliyordu. Sakince nefes alıp vermeye devam eder, kolları zahmetsizce suya dalıp çıkardı. Evlenmeden önce haftada üç kez, birer saat yüzerdi. Yapabileceği tek egzersiz buydu. İşten önce, havuzda sadece kendisi gibi yüzmeye düşkün insanlar varken giderdi yüzmeye. Evlendiğinde ise daha az boş zamanı olmaya başladı. Sonra kızı doğdu ve yüzme, yaşlandıkça insanın hayatından kayıp giden şeylerden birine dönüştü, yerine sorumluluklar geldi.

Hayır, buradan çıkıp gidemez. Ailesi doktor yüzünden, diğer insanlar yüzünden öldü. Henüz ailesi için adaleti sağlayamadı.

İşemeyi bitiriyor. Katy de öyle. İçeri dönünce çantayı karıştırıyor ve bir ton balığı konservesi açıyor. Koku yüzüne öyle bir çarpıyor ki öğürecek gibi oluyor, onu kapı eşiğinden diğer odaya fırlatıyor, konserve yanlamasına düşüp gözden kayboluncaya dek yuvarlanıyor. Fareler kokuya tahammül edebilirse şanslılar. Katy, Octavia'yı koltuktan çıkarıyor, kollarını arkasından Octavia'nın göğsüne dolayarak Melanie'ye doğru yürüyor. Bu, bir oyuncak bebeğin, daha da küçük bir oyuncak bebek taşımasını izlemek gibi. Bebeği aralarına alıp ablasının yanına oturuyor.

Caleb doktora, "Aç mısın?" diye soruyor.

Doktor bandın arkasından Caleb'ın anlayamadığı bir şeyler mırıldanıyor ancak açlıkla ilgili bir şey söylemiyor gibi. Ses tonu daha çok *siktir* ile eski moda *cehennemin dibine kadar yolun var* küfürlerinin bir karışımını andırıyor.

Octavia ona bakarak suluğunu emiyor, salyaları Caleb'ı rahatsız ediyor. Katy uzanıp Melanie'nin ağzındaki bandı çıkarıyor.

"Tuvalete gitmem gerek," diyor Melanie.

"Tamam," diyor Caleb ve plastik kelepçeleri kesiyor. Katy'ye, başıyla Octavia'yı işaret ederek, "Onu bırakma," diyor.

"Zaten bırakmayacaktım."

"Ve babanı da çözmeye kalkışma. Onu çözmek için kullanacak bir şeyin yok zaten, hem denersen beni delirtmiş olursun. Ve eğer

deliye dönersem kötü şeyler olur, seni, Melanie'yi ve Octavia'yı cezalandırmak zorunda kalırım. Tamam mı?"

Başını sallıyor, dudaklarının kenarları aşağıya doğru kıvrılıyor. "Tamam," diyor.

Melanie'yi dışarı çıkarıyor. Kız ona somurtmaya devam ediyor. "Bir bebeğe nasıl bakacağın konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Yanılıyorsun."

"Asla yanılmam."

"Bu sefer yanıldın. Eskiden bir kızım vardı."

"O nerede? Onu da bağlayıp buraya getiriyor musun?"

"Hayır ama bir başkası bunu yaptı. Ve onu öldürdü."

"Ah," diyor ve başka bir şey söylemek için ağzını açıyor, Caleb onun ne diyeceğini ve tam olarak ne olup bittiğini bilmediğinin farkında olarak bekliyor. "Ah," diyor tekrar, sonra aşağıya bakıyor.

Caleb, "Tuvalet orada," deyip ağaçları işaret ediyor. "Kaçmaya çalışma. Hiçbirinize zarar vermeyeceğim, söz veriyorum. Söylediklerimi yaptığınız sürece tabii. Bana güvenmek zorundasın. Ancak kaçmaya kalkışırsan..." diyor, sonra derin bir nefes alıp yüzünü buruşturuyor. "Eh, o zaman neler olacağını söylememe gerek var mı?"

Kız başını iki yana sallıyor.

"Güzel. Şimdi acele et," diyor.

Kız ağaçlara koşarken Caleb binanın yanında durup portakal suyu içiyor. Ağaçların çoğunun sadece iskeleti kalmış, bazılarında hâlâ birkaç yaprak var ve aralarından süzülen güneş soğuk görünüyor. Dünkü yağmur yüzünden zemin yumuşak, arabanın önünde ve arkasında çamurlu ayak izleri, Stanton'ın düştüğü yerde de pek çok el izi var. Arabanın üzerine yapışmış en az bir düzine ıslak yaprak var, camlar nem yüzünden buğulanmış.

"Polisin bizi aradığını biliyorsun," diyor Melanie. "Polis insanları izleyebilir. Bunu her zaman yaparlar."

Caleb, "Televizyonda öyle yaparlar," diyor. "Ama biz televizyonda değiliz."

"Hayır, sadece televizyonda değil. Okulda bir kız vardı ve kaçtı. Polis bir gün içinde onu buldu. Ve başka bir kız daha vardı..."

"Melanie. Artık konuştuğunu duymak istemiyorum, tamam mı? Ve seni incitmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Ama sen bana, bunu istiyormuşum gibi hissettiriyorsun."

Onu yeniden içeri götürüyor. Katy'nin daha önce yaptığı gibi babasına gidiyor ve kollarını ona doluyor. Caleb duvara yaslanıp onlara bakarak portakal suyunu içiyor. Kendi kızının ona bu şekilde sarılmasını hatırlıyor.

"Bu kadar yeter," diyor ve kız, Katy'nin aksine hemen babasından ayrılıyor. "Octavia'nın bezinin değiştirilmesi gerekiyor."

"O halde neden değiştirmiyorsun?"

"Bunu sen yapacaksın. Kardeşin de sana yardımcı olabilir."

Octavia'yı battaniyenin üzerine yatırıyorlar. Katy mırıldanmaya başlıyor. Caleb şarkıyı tanımıyor fakat bunun kendi melodisi, uydurduğu bir şey olduğunu anlıyor. Doktor ağlıyor. Gerçekten çok dokunaklı.

"Kontrolün sende olmaması neye benziyor?" diye soruyor ama Stanton tabii ki cevap veremiyor. Kızlar ona bakıyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar. "Pek de erkekmiş gibi hissettirmiyor, değil mi?"

Stanton doğrudan ona bakıyor. Bandın ardından küfretmeye çalışıyor ve kelepçelerle mücadele ediyor fakat işe yaramıyor.

"Bitirdik," diyor Melanie.

Katy mırıldanmayı bırakıyor ve şarkı söylemeye başlıyor. "A, b, c, d, g, f, g... g, f, g," diyor tekrar tekrar.

Caleb kızın sesinin çok güzel olduğunu fark ediyor ama şu an bunu umursayacak durumda değil. "Kes şunu," diyor ama kızın sesi daha da yükseliyor. "Sana kes şunu dedim."

"Duramaz," diyor Melanie. "Gerçekten üzgün olduğunda böyle yapmaya başlar."

"Neden?"

"Çünkü üzgün, dinlemiyor musun beni? Önceden yapmazdı."

"A, b, c, g, c, g..."

"Ne zamandan beri yapıyor bunu?"

"Annem gittiğinde başladı."

"G, f, g..."

"Peki ne zaman gitti?"

"Bunu sana neden söyleyeyim?" diye soruyor Katy'nin oyuncak ayısını Octavia'ya uzatırken. Octavia gülümsüyor ve oyuncağı kapıyor. Katy şarkı söylemeye devam ederek onlara bakıyor, tatlı sesi odada yankılanıyor.

"Çünkü sana bunu güzelce sordum. İstersen böyle güzelce sormayabilirim de."

"Altı ay önce. O bir kaltak..."

"Ne?"

"Kaltak. Lanet olası bir kaltak."

"Hey, ağır ol," diyor ona avucunu göstererek. "Böyle bir dil kullanma."

"Nedenmiş? Sen kullanıyorsun ama."

"Ama ben bir yetişkinim."

Omuz silkiyor. "Annemin bizi terk etmiş bir kaltak olduğu gerçeğini değiştirmiyor bu. Kahrolası kaltak. Babam da onu duyamayacağımızı düşündüğü zamanlarda böyle söylüyor."

Stanton'dan şimdi daha fazla ses geliyor. Daha çok mücadele ediyor. Belki de onu tekrar yere devirmesi gerekecek.

"Kulağa zor geliyor," diyor Melanie'ye.

"Zor mu? Hayır, asıl zor olan sensin. Zor bir adamsın, değil mi? Öyle olmalısın çünkü babamı bağlı tutuyorsun ve etrafta bıçakla dolaşıyorsun. Annen ve baban görse seninle gurur duyardı."

Octavia uzaklaşıyor ve parmağını yerde ileri geri gezdirmeye başlıyor. Caleb, Katy'nin sesini kesmesi gerektiğini düşünüyor. Bu gerçekten çok dikkat dağıtıcı. Katy'nin ağzını bantla. Stanton'ı yere devir. Yapılacaklar listesi uzuyor... Çantayı işaret ediyor ve Melanie'ye bakıyor. "Bir şeyler ye," diyor. "Diğerlerine de ver. Biraz enerjiye ihtiyaçları var. Ve daha fazla küfür yok."

"Yani babamın ağzındaki bandı çıkarabilir miyim?"

Caleb başını sallıyor. Katy hâlâ şarkı söylüyor, yüzünde yaşlar var ve burnu ile eli arasında örümcek ağı gibi asılı duran uzunca bir sümük var. Katy sümüğünü üzerine silerken Melanie babasına doğru yürüyor ve üzerinde kuru kan damlaları olan ağzındaki bandı yavaşça çıkarıyor.

"Onlara zarar verme," diyor Stanton, sonra yere tükürüyor.

"Söz verdin," diyor Katy.

"Onlara zarar verme," diyor tekrar, sonra kızlarına bakıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor ses tonunu değiştirerek. Melanie ona tekrar sarılıyor.

Stanton'ın da onu kucaklamak istediği ama yapamadığı belli. Melanie ona sımsıkı sarılırken, adamın da onlara güvence veren boğuk sözleri duyuluyor. Melanie bir adım geri çekiliyor, ardından Katy de Octavia'yı bırakıp yanlarına gidiyor ve hepsi birbirine sarılıyor. Bu o kadar sevgi dolu bir an ki Caleb'a farklı senaryoları düşündürüyor ve senaryoların hepsi de çokça kan bulaşmış bir bıçak içeriyor. İyi haber, Katy'nin şarkı söylemeyi bırakmış olması. Hem Melanie hem de doktor güçlü görünmeye çalışıyor ve ikisi de bunu pek beceremiyor. Duygularını gerçekten gösteren tek kişi Katy. Octavia zaten *mutluyum* ya da *altıma yaptım* dışında başka bir duyguya sahip olamayacak kadar küçük.

"Korkuyorum," diyor Katy babasına.

"Sorun yok tatlım, gerçekten," diyor ve sonra birkaç saniyeliğine öksürüyor. "Hepimiz iyi olacağız."

Caleb hiçbir şey söylemiyor. İstediklerine inanabilirler, hepsinin yanlış olduğunu yakında kanıtlayacak.

Baba, kızlarının arkasından Caleb'a bakıyor, sonra boğazını tekrar temizlemeye çalışıyor. "Dinle Caleb, bunu neden yaptığını düşündüm ve ben, ben..." diyor ama boğazı tıkanıyor, tekrar temizlemesi gerekiyor. "Neden benden nefret ettiğini anlıyorum," diyor, gözlerindeki ifade ise başka şeyler söylüyor, gözleri bunun üzerine düşündüğünü, neler olduğunu anlamadığını ve Caleb'ı öldürmek istediğini söylüyor. "Gerçekten anlıyorum ve bunun için seni suçlayamam Caleb, gerçekten yapamam." Sözcükler seri bir şekilde birbiri ardına çıkıyor ağzından. "Benden nefret etmeye hakkın var fakat çocuklarımdan yok. Ne demek istediğini açıkça anlattın. Tanrı aşkına onları bırak."

Caleb başını iki yana sallıyor. "Hayır Doktor, henüz yeterince anlatamadım. Daha başlamadım bile. Ve çocuklarınız, onlar da bunun bir parçası, tıpkı benimkiler gibi."

"Hayır, hayır değiller. Dinle beni, olanlardan onlar sorumlu değiller."

"Sen sorumlusun," diyor Caleb. "Çocuklarım öldü, eşim de öyle. Ben on beş yılımı hapiste geçirdim ve her gün dayak yedim, peki sen ne yapıyordun, ha? Güzel bir ev satın alıyordun, çocuklarını yetiştiriyor, gülüyor, gülümsüyordun, bir aile kuruyor, karınla atışıyor..."

"Olanlar benim hatam değildi," diyor Stanton ve Melanie'nin ona bir bardak meyve suyu uzatmasıyla, devam etmesi mümkün olmuyor. İştahla içiyor. Caleb ilk kez Melanie'nin, babasına ne kadar benzediğini fark ediyor. Katy de öyle. Ama Octavia benzemiyor. Bir yaşındayken, Octavia alelade bir bebekten başka bir şeye benzemiyor. Zaten eğer sizin değilse tüm bebekler aynı görünür.

"Sen benim kızımı öldürdün."

"Hayır, hayır, ben öldürmedim," diyor portakal suyunu püskürterek.

"Evet öldürdün," diyor Caleb. "Sen ve diğerleri onu öldürdünüz."

"Bunu nasıl algıladığını görebiliyorum Caleb, gerçekten görebiliyorum. Ama öyle olmadı."

"Tam da böyle oldu. Yaşadıklarımı yaşamanı istiyorum."

"Ne?"

"Kayıp ve suçluluk, yaşadığım şeyleri yaşamanı istiyorum ve ben nasıl öldüysem senin de öyle ölmeni istiyorum."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bence biliyorsun." Caleb, Stanton'ın yüzündeki acı dolu ifadeye bakarak, onun ne kastettiğini anlamasını izliyor. "Çocuğunu kaybetmenin... Değil birini, ikisini birden kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Katy, Octavia'ya doğru ilerleyip tekrar şarkı söylemeye başlıyor. Melanie babasıyla kalıyor ancak artık çabaladığı kadar cesur görünmüyor. Stanton güçlü görünmeye çalışmak konusunda ondan da kötü bir iş çıkarıyor. Octavia kir tabakasında parmağıyla bir daire çiziyor ve dairenin neden ortadan kaybolup durduğuna şaşırmış görünüyor.

"Ben... anlamıyorum," diyor Stanton.

"Bence anlıyorsun," diyor Caleb. "Bak, ben iki çocuğumu kaybettim. Sen de en az iki çocuğunu kaybetmiş olsan bile elinde bir tane olurdu." Stanton başını iki yana sallamaya başlıyor. "Hayır, yapamazsın. Yapamazsın. Lütfen onlara zarar verme."

"Sen bana zarar verdin."

"Ben... üzgünüm," diyor. Sesi yine kuru. "Gerçekten çok üzgünüm."

"O ne demek istiyor baba?" diye soruyor Melanie.

"Hiçbir şey demek istemiyor," diye yanıtlıyor Stanton. Daha sonra, tüm çocukları onu duyabiliyor olsa da daha alçak bir sesle, "Caleb, bunu yapamazsın," diyor.

"Borcunu ödemen lazım doktor."

Şişmiş dudaklarından tükürükler saçarak, "Borç yok!" diye bağırıyor.

"Üzgün olduğunu söylüyorsun ancak bunun nedeni sadece burada, kızımın öldüğü yerde bulunman ve çaresiz olman. On beş yıl önce de üzgün müydün? Hayatlarımızı çaldığın için üzgün müydün? Hayır, değildin çünkü öyle olsaydın gelip beni görürdün. Ne kadar kötü hissettiğini söylemek için gelirdin."

"İstediğin bu mu? Whitby gibi olmak mı? Karın ve çocukların bunu ister miydi?"

"Onlar hayatta olmak isterdi."

"Onların onuruna leke sürüyorsun."

"Hayır, ben onları onurlandırdım. Onları burada canlı tuttum," diyor başına dokunarak. "Ve burada," diyor kalbine dokunarak. "Bunu bir tek ben yaptım. Dünyanın geri kalanı hayatına devam etti. Sen devam ettin. Hâlâ bir doktorsun, hâlâ insanları tedavi ediyorsun. İçinde herhangi bir suçluluk duygusu olsaydı farklı birine dönüşürdün, yıllar önce yaptığın şeyi anladığında on beş yıl önce işi bırakırdın. Ama sen hiçbir şey hissetmiyorsun, şu an duyduğun pişmanlık dışında. Seni cezalandırmak için buradayım. Bu hayatının anı Stanton, kötü bir insan olmanın seni yakaladığı an. Sorumlu olmak zorunda olduğun an."

"Yanılıyorsun. Ailene olanları hep düşündüm. Bunu da insanları iyileştirmek için kullandım. Lütfen..."

"Melanie, gidip kız kardeşlerinle orada otur," diyor Caleb.

"Hayır. Babamı bırakmam."

"Tamam sorun yok Miniğim," diyor Stanton. Ve kızı için kullandığı lakap, Caleb'ın kalbini hoplatıyor. Bazen o da kızına

böyle derdi. Minik. Balkabağı. Prenses. Bazen de Minik Prenses veya Prenses Balkabağı.

Melanie ağlamaya başlıyor.

Stanton yalvarırcasına, "O ne derse yap," diyor. "Üçünüz de odanın diğer tarafına gidin."

Babalarının istediğini yapıyorlar, Katy ve Melanie, Octavia'yı aralarında taşıyorlar. Caleb yaklaşıyor, doktorun önünde çömeliyor. Sesini alçaltıyor. "Senin için farklı olacak, söz veriyorum," diyor.

Stanton da sesini Caleb'ınki gibi alçaltarak, "Lütfen, lütfen, çocuklarımı incitme," diyor. "Sana bir şey yapmadılar. Her şeyi yaparım, her şeyi. Yeter ki onlara zarar verme."

"Takma adları ne?" diye soruyor Caleb.

"Ne? Neden?"

Gerçekten, neden? Caleb nedenini bilmiyor. Bilmesi de gerekmiyor. Ya da en azından öyle olmalı. Ancak o anda bu onun için önemli. "Söyle," diyor.

"Minik ve Kedicik," diyor Stanton. "Minik Mel, Katy Kedicik."

"Peki Octavia?"

"Ha?"

"Octavia."

Stanton başını iki yana sallıyor. "Onun takma ismi yok."

"Neden?"

"Onlara zarar verme."

Caleb başını iki yana sallıyor. Kahretsin. Artık harekete geçme zamanı. Onların takma isimlerini neden önemsiyor ki? "Bunun için çok geç."

"Hayır, hayır değil. Çok geç olması için bir sebep yok. Onlara henüz zarar vermedin, yapman gerekmiyor, bana istediğini yapabilirsin, ama onlara zarar vermek zorunda değilsin. Lütfen, sana yalvarıyorum."

"Yalvarma. Kızım da hayatı için yalvarmıştı," diyor. Evet, yalvarmış ve ağlamıştı, ona ve karısına seslenmişti. "Ayrıca biz de ona Minik diyorduk," dediğinde Stanton irkiliyor ve Caleb bunun nedenini anlıyor, birden tüm bunlar ona çok daha insani geliyor. Stanton'ın kendi kızını kaybetmenin nasıl olacağını hayal etmesi... Hoş, bunu çok da uzun süre düşünmek zorunda değil. "Hangisinin önce öleceğine karar vermene izin vereceğim," diyor Caleb. "Benim böyle bir seçeneğim olmamıştı." Güneş ofise sızıyor, ışınlar havadaki tozlara vuruyor. Kızların onu duyamadığını düşünüyor çünkü duysalar ağlamaktan daha fazlasını yapar, avazları çıktığı kadar bağırıp çığlık atarlardı.

"Ölürlerken onlarla birlikte olacaksın. Kızım burada onu öldüren adamla yalnız kalmıştı." O günden beri bu sahne zihninde günde bin defa oynuyor. Her zaman aklında, durmadan tekrar ediyor. Zihninden atamadığı, onu tanımlayan bir görüntü bu. "Onu bıçakladı ve kış ortasında ona tecavüz etti. Hava -2 dereceydi. Kızımı göğsünden ve karnından tekrar tekrar bıçakladı. Onu çırılçıplak soydu ve küçücük bedenini buz gibi soğuk betona yapıştırdı, sense o sırada sıcak ofisinde oturmuş kahveni içiyor, insanların nasıl yaşadığına dair hiçbir halt bilmemene rağmen saçma sapan tavsiyelerde bulunuyordun."

"Ben..."

"Onu öldürdün lanet herif!" diye bağırıyor ve çocuklardan hıçkırık seslerinin yanı sıra küçük çığlıklar geliyor. O anda duygular geri geliyor, tüm varlığında dolaşıyorlar ve onları püskürtemezse, her kelimesiyle sanki yumruk yemiş gibi büzüşen doktoru yattığı yerde deşerek her şeyi mahvedecek. "Sen ve senin şu lanet olası çarpık zihnin, sen ve kibrin, kendini beğenmişliğin, itibarın. Böyle bir adam olmak zorundaydın, değil mi? Her haltı herkesten iyi bilen bir adam olmalıydın! Evet, sadece kariyerini, adını duyurmayı düşündün."

Minik Mel ve Katy Kedicik şimdi aralarındaki oyuncak ayılarını tutarak hıçkıra hıçkıra ağlıyorlar. Yerde oldukları için Octavia'yı da

tutabiliyorlar. Caleb onlara bakıyor. Korkuyu görseler de korkunun ne olduğunu daha bilmiyorlar. Onları soyup betona yatırana kadar da anlamayacaklar.

Kontrolünü kaybetmemeye çalışıyor. Başını iki yana sallıyor ve sesini alçaltıyor. "James Whitby, kendine engel olamadı. O hasarlıydı, kötü biriydi ama… öyleydi işte. Sen sadece işini yaptığını söylüyorsun ancak başkaları da bunu yaptı. Sen ise daha fazlasını yaptın. Whitby'ye yardım edilmesi gerektiğini sen söylemiştin. Ve onun avukatı senin bu söylediğin sözle savunmasını yaptı. On yedi sene önce, o on iki insanı James Whitby'nin sağlam bir adam olduğuna ikna eden tek kişi sendin..."

"Ben asla öyle bir şey demedim!"

"Ama o hapisteyken hepimizin daha iyi olacağını da söylemedin. Bunun yerine yardıma ihtiyacı olduğunu, tıbbi yardımın ona iyi geleceğini söyledin. Onun iyileşebileceğini söylemiştin, jüri ve hâkim de buna inandı."

"Ben… Ben, gerçekten üzgünüm, öyleyim... Ah Tanrım… Lütfen çocuklarıma zarar verme."

Caleb eğilip ona elinden geldiğince kuvvetli bir tokat atıyor. Kızlardan, ağlamaktan çok daha yüksek perdeden sesler geliyor. Ses oda boyunca, kapının dışında ve mezbahanın merkezinde yankılanıyor, ton balığı konservesini ve muhtemelen onu yiyen fareleri ve boklu bezlerle dolu poşeti aşıp kaputu çişli arabaya kadar ulaşıyor. Bir an için odadaki tek ses bu yankı oluyor, kızlar ağlamayı kesiyor, sonra yeniden başlıyorlar, en küçükleri dehşet içinde avuçlarını yere vuruyor.

"Onlara ne söylemek istediğini düşün," diyor Caleb. Sesi hâlâ alçak ama şimdi çok daha güçlü. "Karar vermek için koca bir günün var çünkü bu akşam aileme yapılanları senin ailene yapacağım."

"Lütfen."

"Ve sana onları biraz olsun rahatlatma şansını da vereceğim orospu çocuğu. Kızım bu kadar şanslı olmamıştı. Onlarsa burada yalnız başına ölmek zorunda değiller."

"Bunu yapma."

"Dindar bir adam mısın doktor?"

"Ne? Hayır, hayır... Neden?"

"Şu an dua etmeye başlamak için iyi bir zaman. Kısasa kısas doktor. Bu İncil'de de var. Sembolik olarak burada olanları özetliyor."

"Bunu yapman gerekmiyor..."

"Nefesini benim için tüketme," diyen Caleb çocukları bağlamak için yeni plastik kelepçeleri çıkarıyor. "Fayda etmez, çocuklarına sakla. Onlarla konuş, onlarla birlikte ol, onlara elveda de. Ancak hata yapma. Bu akşam, Tanrı'nın bile unuttuğu bu yerde aileni öldürmeye başlayacağım ve bu konuda yapabileceğin hiçbir halt yok."

22

Ariel Chancellor'ın evi ıslak kedi köpek gibi kokuyor. Giysilerimin kuru kalması için duvarlardan uzak duruyorum. Halıya bastıkça su sıçramadığından emin olmak için ayakkabılarıma bakıyorum. Tavanında, dökülen sıva ve boya lekelerinin bulunduğu odanın ortasına yürüyoruz. Yerde, damlayan su için bir kova var. Lambanın içinde ampul yok, bu kadar ıslakken orada yangın tehlikesi olmalı. Ariel bana çay, kahve ya da eroin ikram etmiyor. Onu yutmaya çalışan bir kanepeye oturuyor ve içkisinin yarısını bitiriyor. Buradan bir an önce çıkmak isteyerek ve bana faydalı bir şeyler söyleyebileceğini umarak ayakta bekliyorum.

"En son ne zaman bir şeyler içtin?" diye soruyor bana.

"Birkaç saat önce kahve içtim."

"Hah, bu iyi. Gerçekten komik."

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?" diye soruyorum oturma odasına bakarak.

"Neyi ne zamandır yapıyorum? Para için erkeklerle yatmamı mı, yoksa bunun için elime hiçbir şeyin geçmemesi mi?"

"İkisi de."

"On üç yaşımdan beri."

"Tanrım..." diyorum.

"Benim için niye üzülüyorsun ki?" Bir sigara yakıyor, sonra bana bir tane daha tutuyor. Onun için üzülüyorum, kim üzülmez ki? Uzattığı sigarayı başımı iki yana sallayarak geri çeviriyorum. "Hayat böyle işte, değil mi?" diyor, sonra sigarasının ucu birkaç

saniyeliğine dikkatini çekiyor. "Bu kötü gözükebilir, ancak tanıdığım diğer insanlar daha da kötüye gitti."

Duvarlarda beyaz kaplan resimleri ve güçlü Amerikan arabalarının posterleri var. Bir şömine rafının üzerinde, içinde uzun süre önce solmuş bir gülün bulunduğu bir vazo duruyor. Ne kadar eski olduğu üzerindeki düğmelerden ve tuşlardan belli olan ve arkasına bakarsam muhtemelen seri numarasının yalnızca iki basamaklı olduğunu göreceğim bir televizyon var. Boş bakışlara sahip arkadaşların fotoğrafları var ancak başka resimler de görüyorum. Ariel'ın yüzünün masumiyetle dolu olduğu çocukluk fotoğrafı, ailesi ya da arkadaşları, babası ya da amcası da var fotoğraflarda. Normal görünümlü, normal gülümseyişleri olan bir ailenin fotoğrafları bunlar. Şimdi nerede olduklarını ve kızlarının bu yola girmeyi istemesine neden olmak için neyi yanlış yaptıklarını merak ediyorum.

"Nasıl olduğunu mu merak ediyorsun?" diye soruyor. Ona dönüyorum. "Bu hale nasıl geldiğimi merak ediyorsun, öyle mi?" diyor.

"Evet."

"Evren kaderimi sikti. Hem de bedavaya. Bana neyi sormaya geldiysen sor, ben de içkimi bitirip yatayım."

Brad Hayward'ın resmini çıkarıyorum. İki ay önce çekilmiş. Karısı bunu bir fotoğraftan kesmiş. Mutlu, bunun nedeni belki iyi bir yaz geçirmiş olmasıdır ya da belki bir kupon kartı kazanmıştır, belki on fahişeyi becermiş ve on birincisi bedavaya gelmiştir.

"Onu dün gece gördünüz."

"Evet."

"Onu daha önce görmüş müydünüz?"

Omuz silkiyor. "Hepsi aynı görünüyor. Duş alıp almadıklarını daha iyi hatırlarım. Bu adam... gelmeden duş almamıştı. Ayrıca ben de duş almadım," diyor gözlerimin içine bakarak.

Gerçeği söylemesini umarak, "Dün gece onu kaçta gördünüz?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Ajanda tutmuyorum."

"Ne yaptığını biliyormuş gibi görünüyor muydu? Gergin miydi? Bunu ilk kez yapar gibi miydi? Deneyimli miydi?"

"Hatırlamıyorum. Sanırım bunların hepsi olabilir. Ya da hiçbiri. Her neyse..." Belli ki soruya ilgisini kaybetti.

"Ama bu önemli."

İçkisinden bir yudum alıyor ve yutmadan önce birkaç saniye ağzında döndürüyor. "Bir fahişeyle ilk kez görüşmüyordu," diyor buz küplerine bakarak. "Sanırım ikinci veya üçüncü seferdi."

Sigarasını çekiyor ve dumanı, yüzünün önünde asılı duran soğuk havaya üflüyor, duman bir yere gitmiyor, yüzünün önünde bir maske gibi kalıyor. Bir saat sonra geri dönsem o maskenin hâlâ orada olacağını görecekmişim hissine kapılıyorum. Onu dağıtmak geliyor içimden. Her geçen saniye ya da her göz kırpışında gözleri bir öncekinden biraz daha kapalı görünüyor.

"Nerede çalışıyorsunuz?"

"Normalde Manchester ve Hereford'un köşesinde."

"Dün gece orada mıydınız?"

"Çoğunlukla."

"Ve arabasına bindiniz. Sonra sizi nereye götürdü?"

"Yaklaşık yarım blok öteye. Hereford Caddesi'nin biraz ilerisinde bir ara sokak var."

"Normalde de oraya mı gidersiniz?"

"Benim işimde neyin normal olduğu pek belli değildir. Ama evet, o sokak favori bir yer. Arabalar oraya pek girmez," diyor.

"Onunla ne kadar kaldınız?"

"Bilmiyorum. Tüm bunlar neden önemli?"

"Önemli çünkü birileri onu öldürdü ve kim olduğunu öğrenmek benim görevim."

"Peki benim umurumda olmalı mı?"

"Evet. İnsanlar birileri öldürüldüğünde umursamalıdır."

Omuz silkiyor. "Her neyse. Bilmiyorum. Beş dakika. Belki de on. Sana bildiğim her şeyi anlattım. Yorgunum."

Ben de yorgunum. "Birkaç soru daha. Sadece iki dakika, sonra gitmiş olacağım."

Sanki ondan önümüzdeki hafta taşınmama yardım etmesini istemişim gibi iç çekiyor.

"Tamam ama çabuk ol," diyor.

"Onunla ne kadar kaldınız?" diye soruyorum tekrar.

"Beş dakika."

"Bu insanlardan herhangi birini tanıyor musunuz?" diye soruyorum ve diğer üç kurbanın fotoğraflarını gösteriyorum. Hepsi *önceki* fotoğrafları. Kanlı ceset fotoğrafları göstererek tanıklara travma yaşatmaya gerek yok. Onları sehpanın üzerine yan yana koyuyorum.

"Hayır."

"Yakından bakmak ister misiniz?"

"Hayır."

"Hiçbiri müşteriniz olmadı mı?"

"Kadınlarla yapmam."

"Diğer ikisi?"

"Onunla beraberken ölecekmiş gibi görünen adamlarla da yapmam. Başımı belaya sokmak istemem."

İsimlerini söylüyorum, başını iki yana sallamaya devam ediyor. "Bilmiyorum. Olabilir. Ünlüler mi?"

"Hayır," diyorum resimleri toplarken.

"Sonuncusu avukat, değil mi?"

Elimde fotoğraflarla duruyorum. Victoria Brown'ın resmini yeniden sehpaya koyuyorum. "Onu tanıyor musunuz?"

"Bu fotoğraf ne zaman çekildi?" diye soruyor.

Bir bağlantı yakalanabileceğini hissederek, "On yıl önce," diyorum ve içimde bir heyecanın büyüdüğünü hissediyorum.

"Tanrım... on yıl öncesiyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Üç yıl önce uyuşturucu konusunda sorunlar yaşadım, ki senin de bunu bildiğinden eminim. Nispeten daha iyi bir bok çukuru yerine bu bok çukurunda yaşıyor olmamın nedeni de para cezası. Sanırım o kadın benim avukatımdı."

Heyecanım kayboluyor. "Bu kadın üç yıl önce komadaydı."

"Eh, o kadar kötü iş çıkarmasını açıklıyor işte," diyor.

"Onu başka bir yerden tanıyor olmalısınız. Bir daha bakın," diyorum resme dokunarak.

"Sadece birkaç dakika sürecek demiştin."

"Lütfen."

"Bilmiyorum," diyor. Böylelikle onu yine kaybediyorum.

"Peki ya diğer iki adam?" diye soruyor ve ona ilk fotoğrafı tekrar gösterip, "Bu da bir avukat," diyorum.

"Onu hiç görmedim."

"Emin misiniz?"

"Hayır, tabii ki emin değilim. Sonuçta dışarı çıkarım. Bir şeyler alırım. Yiyecek ve yemek gibi. Belki de bir süpermarkette ya da sokakta yanından geçmişimdir. Bunu nereden bilebilirim ki?"

Tekrar iki numaralı kurbana dönüp, "Peki bu?" diye soruyorum.

"Onu hatırlamıyorum."

"Hatırladığınızı söylediniz. Yedi yıldır komadaydı. Yani onu daha öncesinden hatırlıyor olmalısınız. Bundan önce hiç avukata ihtiyacınız olmuş muydu?"

"Olmuştu tabii. Ama bunu karşılayacak param olmamıştı."

"Bu adam sizin öğretmeniniz olabilir mi?" diye soruyorum, McFarlane'i işaret ederek.

"Ne? Bilmiyorum. Öğretmenlerimi hatırlamıyorum."

"Papanui Lisesi'nde öğretmenmiş, orada mı okudunuz?"

"Elbette hayır. Orada okuduğumu sandığın için annem ve babamın benden gerçekten nefret ettiğini düşünüyor olmalısın."

"Onun avukat olduğunu bildiniz," diyorum yeniden Victoria'nın fotoğrafına hafifçe vurarak. "Onu bir yerlerden tanıyor olmalısınız."

"Tanrım... avukat konusunu artık kapatsan olur mu? Onu nereden tanıdığımı bilmiyorum." Esniyor ve bunu yaparken ağzını kapatma zahmetine girmiyor. Sonra içkisini bitiriyor. "Belki onu televizyonda görmüşümdür. Belki de haberlere çıkacak kadar büyük bir davaya bakmıştır. Ne dersin?"

İyi bir noktaya değiniyor.

"Şüpheli bir şey fark ettiniz mi?" diye soruyorum. "Sizi takip eden biri oldu mu? İzleyen biri?"

"Ne? Ne zaman? Dün gece mi?"

"Evet, dün gece. Ya da önceki gece."

Omuz silkiyor. "Öyle bir şey olmadı."

"Bana dün geceki diğer müşterileriniz hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Bunun hakkında söylediğim kadarını," diyor ve sehpada, diğer üç fotoğrafın yanında duran Hayward'ın resmini başıyla işaret ediyor. "Bana fotoğrafları göster ve ben de sana kimin duş alıp almadığını söyleyeyim, ama hepsi bu kadar."

Ona zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum, resimleri topluyorum ve onların yerine kartımı bırakıyorum.

"Polis olduğunu düşünmüştüm," diyor karta bakarak.

"Öyleyim. Ama bu benim numaram," diyorum özel dedektif olduğumu gösteren karta bakarak.

"Anlamıyorum," diyor. Evet, ben de anlamadığı bir sürü şey olduğu fikrine kapılıyorum. Çünkü gerçekten düz mantıkla düşünüyor. Ve hâlâ çok toy.

"Aklınıza bir şey gelirse beni arayın, tamam mı? Sokaklarda dolaşan bir katili bulmaya çalışıyoruz."

"Ben de şunu bitirmeye çalışıyorum," diyor neredeyse boşalmış votka şişesini göstererek. "Yatmadan ve yaklaşık dokuz saat sonra rüyalarımın işine tekrar dönmeden önce."

Onu içkisiyle ve rüyalarıyla baş başa bırakıyorum. Schroder'la buluşmaya yetişmeyi umarak hastaneye gidiyorum. Park yerinin yarısı inşaat nedeniyle kapatılmış, işçiler kahve molasında ve elinde sigara olmayan tek bir işçi yok. Sigara içenlerin bazıları sigarayı, sırf sosyal ortamlarda elleriyle yapacak bir şeyler olsun diye içiyormuş gibi görünüyor. Personele ayrılan park yerlerinden birinde telefonla konuşan Schroder'ın arabasının yanına park ediyorum. Bana bakıp başını sallıyor. Birkaç doktor dışarıda durmuş bir yandan sigara içip bir yandan da daha yeni porno setinden çıkıp gelmiş gibi görünen uzun, sarı saçlı bir hemşireyle sohbet ediyor. Kadın saçını omzunun üzerinden savurup dururken ve doktorların söylediği her şeye gülerken onun ameliyatlar da dikkat çekmek için göz süzüp güldüğü fikrine kapılıyorum. Üzerinde biyolojik tehlike işareti olan büyük bir çöp kutusunun yanından geçiyorum, iğnelerle dolu olabilir, içinde vücut parçalarının olması da muhtemel. Bana görünürdeki tek asansöre gidiş yolunu tarif eden, boynu olmayan güvenlik görevlisini aşmak için imza atmam gerekiyor. Asansöre binmeden önce Schroder'ı bekliyorum.

Bana yetiştiğinde kaşlarını çattığını fark ediyorum. "Sorun ne?"

"Belki de daha fazla içmem lazımdır," diyor. "Bu şekilde kovulabilirim, muhtemelen eşimin beni terk etmesini engelleyecek tek şey kovulmak," diyor bana düşünceli bir ifadeyle bakarken. "Ona her şeyin daha iyi olacağını söylüyorum her seferinde. Ama sonra başka bir dava geliyor ve... ortadan kayboluyorum. Bunun bir hayaletle evli olmaya benzediğini söylüyor. Ve bebekle birlikte durumlar daha da gerildi, hepsi bu."

"Eminim düzelecektir," diyorum fakat emin olduğum tek şey bu söylediğimin kulağa ne kadar imkânsız geldiği.

"Ya, evet... Neyse siktir et," diyor ve bizi hastanenin derinlerine götürecek asansörün düğmesine basıyor.

Şu hayatta şaşmaz olan tek şey bu; morgdayken duyulan hissin hiç değişmemesi. Yıllar içinde insanlar (personel, adlı tıp uzmanları, temizlikçiler, kurbanlar) gelip geçer ve teçhizatlar, muhtemelen satış temsilcileri tarafından hastaneye getirilen kataloglardan seçilenlerle değiştirilir. Değiştirilemeyecek tek şey ise atmosfer. Burası son derece kasvetli ve iç karartıcı. Asansörle buraya her inişinde insan bir ıstırap çukuruna inmiş oluyor.

Morg, soğuk görünen parlak yüzeylerle dolu. Sert beyaz ışığı yansıtarak steril ortamın daha da steril görünmesine neden oluyorlar. Üzerinde cesetlerin olduğu tekerlekli sedyeler var, bunların dördünü teşhis edebiliyorum ama ikisini edemiyorum, hepsinin de yüzünde aynı ifade var.

Normalde burada çalışan iki adli tıp uzmanı var ancak ikinci uzman Sheldon izinde. Kızı, Fiji'de bir sahilde evleniyor. Muhtemelen şu an ailesi ile birlikte güneşlenip kokteyl içiyor ve hepimiz, buradaki ölü insanlar da dâhil olmak üzere, Tracey'den çok Sheldon'la birlikte olmayı yeğlerdik. Oysa Tracey daha çekici ve neşeli olanı. Mevcut yükü yüzünden, birkaç saat öncesine nazaran daha yaşlı.

"Hadi ama çocuklar, bana biraz zaman tanıyın," diyor. Elindeki bir dosyayla o denli meşgul ki başını kaldırıp bize bakmıyor bile. "Çaresiz olduğunuzu biliyorum fakat bu insanlara katılmak istemiyorsanız," diyor başıyla kurbanları işaret ederek, "bana biraz zaman tanımanız gerek."

Schroder yatıştırıcı bir tonda konuşmaya çalışarak, "Sadece genel izlenimini söyle," diyor.

"Aslında ilk izlenimim, bana daha fazla ödeme yapılması gerektiği. İkinci izlenimim ise Sheldon'ın tatil yapmak için doğru haftayı seçmiş olduğu. Ve isterseniz gerçekten çabuk öfkelenen bir adli tıp doktorunun saldırdığı izlenimi yaratabilirim; bir polis memuruna ve bir de..." bana bakıyor, "şimdi sen ne oluyorsun?"

"Bu durumda adli tıpta cinnet adlı gösterinizin iki polisi kapsaması gerekecek," diyorum.

Schroder'a bakıyor ve Schroder başını sallıyor. "Doğru," diyor, sonra uzanıp elini kadının koluna koyuyor. "Bak Tracey, çok şey istediğimi biliyorum ve önemli olmasa burada olmazdım, lütfen söyle, elinde ne var?"

Yavaşça başını sallıyor ve bir an için yüzünde küçük bir tebessüm beliriyor. "Tamam," diyor, "bu tarafa gelin." Ve Victoria Brown'ın cesedinin başında toplanıyoruz. "Her şeyden önce, bıçak yaraları konusunda haklıymışsın," diyor Schroder'a bakarak. "Tam olarak on dokuz tane. Darbelerin üçü aynı yara üzerinde, her biri yüzeyin altında farklı açılarda ilerlemiş. Ama şuradaki adamımızın sadece bir yarası var," diyor kendisinden bahsedilmesine tepki göstermeyen Brad Hayward'ı başıyla işaret ederek. "Her kurbanda aynı bıçağın kullanıldığını onaylayabilirim. Ve iki numaralı kurbanın da aynı sayıda bıçak yarası olduğunu."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum. Tam on dokuz bıçak yarası olan üç kurban. Bunun bir anlamı olmalı.

"Bir numaralı kurban ölüyormuş, akciğer kanseri yıllardır ensesindeymiş," diye doğruluyor. "Dördüncü mağdur ölmüyordu, ama gerçek anlamda yaşamıyordu da. Birkaç saat önce söylediğim gibi, üç numaralı kurbanın da ölümünden yakın zaman önce seks yaptığına dair işaretler var. Ve eşi de test yaptırmalı," diye ekliyor. "Frengi için."

Anlaşılan bu konuşma daha da kötüye gidecek.

Bu insanları öldürmek için kullanılan bıçak üzerine tahminlerini söylüyor. Yaralarından birisini izole edip, içine yaranın şeklini alan yoğun bir sıvı döküp, sonra da bunu sertleştirmiş. Bu bize bıçağın boyutlarını veriyor. Mutfak bıçağı gibi görünüyor, bir şefin soğan doğradığı ya da Hitchcock'un bir delinin eline tutuşturacağı türden bir bıçak. Ne tür bir silah olduğunu bilmek, özellikle de bu bıçaktan dışarıda bir milyon kadar varken, bizi

onu kimin kullandığını bilmeye yaklaştırmıyor. Fakat on dokuz bıçak yarası bunu yapabilir. Sadece bunu nasıl yapacağını... henüz bilmiyoruz. Ve son olarak, "Daha fazlasını öğrendiğimde seni ararım," diyor.

Asansörle tekrar yeryüzüne çıkmak, aşağıya inerken kapıldığım mutsuzluk ve çöküntü hissini tersine çevirmiyor, sadece buna daha fazla çelişki katıyor. O kasvetten kurtulmak her zaman birkaç dakika sürer. Kahve molası bitmiş. İnşaat ve yol çalışması tozuyla çevrili otoparkta duruyoruz. İnşaat işçileri motor gürültüsü ve alet seslerinin arasından birbirlerine bağırıyorlar. Doktorlar ve hemşireler, doktorculuk oynamayı bırakmış. Gün aydınlık, esnerken elimle ağzımı kapatıyorum, Schroder'a bir şeyler söylüyorum, sonra yine esniyorum, bu sefer diğer elimle kapatıyorum. Taraf tutmaktan hoşlanmam. Schroder da esnemeye başlıyor, sonra cebine uzanıyor ve üzerine turuncu harflerle *Wake-E* yazılmış küçük, beyaz bir karton kutu çıkartıyor.

"Kafein tabletleri," deyip bir tanesini ağzına atıyor. "İster misin?"

Ben de bir tane istiyorum ama ihtiyacım olan son şey de bağımlılık. Ki kahve bağımlılığımı gerçekten bırakmam gerek. Başımı iki yana sallıyorum. Arabalarımıza doğru yürüyoruz. Schroder kırılmış farıma bakıyor, bir an bunun arabama nasıl da karakter kattığını söyleyecekmiş gibi görünse de sonra diyecek bir şey bulamamış gibi görünüyor.

"Geçen sene başıma bir şey geldi ve sonum orası olabilirdi," diyor arkadaki kapıları başıyla işaret ederek. "Yani aşağısı, morg. Birçok kişi bunu bilmiyor. Bazı doktorlar tarafından baştan aşağı kontrol edilmem gerekti, ancak bir hasar yoktu."

Ne tür bir şey olduğunu sormak istesem de onu sıkboğaz etmiyorum.

"Yağacak mı dersin?" diye soruyor bulutlara bakarak.

Omuz silkiyorum. "Belki. Gerçi Ariel Chancellor yağacağını düşünüyordu."

"Evet, bence de yağabilir," diyor ama kafasının hâlâ başka yerde olduğu belli.

"Biraz anlatmak ister misin?"

"Aslında çok da istemiyorum... Tam Noel öncesiydi, seni şu Hunter davasında bana yardım etmen için hapiste gördüğüm zaman. Evdeydim, arkamda bir serseri belirdi. Beni vuracağını sandım. Herhalde vücudumun parçalarını banyo duvarına saçılmış halde bulacaklar diye düşündüm. Neyse, beni vurmadı ancak Hunter'a beni suyla dolu banyo küvetine sokmasını söyleyip nefessiz kalana kadar orada tutturdu."

"Tanrım."

"Ölmek üzereydim. Suyun altındaydım ve panikliyordum, boğulmanın huzurlu bir yol olduğunu her kim söylemişse belli ki hiçbir şey bilmiyor. Yani en azından elleri arkasında tutulup kafası su dolu banyo küvetine sokulmamış, orası kesin. İnsanın hava yerine su soluması dünyanın en berbat şeyi. Her şey yanıyor. Her şey kararıyor. Sonrası, sadece hiçlik. O anlar zihnimde kayıp. Herhalde birkaç dakika sonra Hunter beni küvetten çıkardı. Ben öksürerek su çıkarana kadar suni teneffüs yapıp göğsüme vurdu. Banyoda yerde yattığımı ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını hatırlıyorum, birinin bana az önce yaptığı şey için sinirden kudurduğumu hatırlıyorum, üç ya da dört dakikalığına ölüp tekrar dirildiğim için korktuğumu hatırlıyorum, başka da bir şey yok. Bu işi dünyayı daha iyi bir yer yapmak için yapıyoruz, bilmiyorum... Yani Tanrı'ya gerçekten inanmıyorum ancak bir Tanrı olduğunu düşünmekten de hoşlanıyorum, anlıyor musun? Ve o dört dakika, Tanrı'ya hiç olmadığım kadar yakın olmama rağmen hiçbir şey elde etmedim. Bu yüzden belki karım haklıdır, belki de ayrılma zamanıdır."

"Şimdi seninle bu konuyu tartışmamı mı istiyorsun? Bunun teşkilat ya da bu şehrin insanları için nasıl bir kayıp olacağını söylememi mi istiyorsun?"

"Bir dahaki sefere beni hayata döndürecek birinin olmamasıyla kıyaslandığında, o kadar da büyük bir kayıp değil," diyor.

"Yani ne demek istiyorsun?"

Gökyüzüne bakıyor, sonra bir eliyle yüzünü siliyor. "Hiçbir şey," diyor. "Sadece yoruldum, hepsi bu. Yorgunum, kızgınım ve... ve hepsi bu. On dokuz bıçak yarasını iyi yakaladın," diyor ilerlerken. Ama yanılıyor. Ben değil, Jonas yakaladı bunu. Ve zaten yakında da öğrenecektik. Tracey bu bağlantıyı mutlaka keşfederdi. Peki Jonas bunu nasıl bilmişti? Tracey bile bilmiyorken bunu ona kimse söylemiş olamazdı.

"Carl..."

"Bak Tate, ben iyiyim. Sadece davaya odaklanalım. Ariel Chancellor'la görüşmen nasıl geçti?"

"İlginçti," diyorum ve sonra ona ayrıntıları aktarıyorum.

Ben bitirince Schroder, "Ve Victoria Brown'ı nereden tanıdığını bilmiyor, öyle mi?" diye soruyor. Çalışmaya başlayan bir kaya matkabı yüzünden yüksek sesle konuşuyor.

"Ben de onu diyorum. Televizyonda görmüş olabilir. Kamuoyunda duyulmuş davalara bakmış mı, kontrol etmemiz gerek. Ve eğer öyleyse, bu büyük dava şu an olanlarla da ilgili olabilir. Eğer böyle bir dava almamışsa da o zaman Chancellor onu başka bir yerden tanıyor olmalı. Ama hiç yardımcı olmadı, aldığı bir şeylerin etkisindeydi ve içki de içiyordu, ayrıca konuşma uzadıkça daha az şey hatırlar oldu. Görünüşe göre sıradan bir fahişe, Hayward eve giderken onu arabasına almış ama kadının olan bitenle bir ilgisi yok."

"Yakında Brown'ın dava dosyaları için arama emrini almış oluruz," diyor Schroder. "Fakat haber arşivlerini çoktan kontrol ettiğimizi ve isminin geçtiği hiçbir şey bulamadığımızı söyleye-

bilirim. Bu da, haberlere çıkan bir davası olmadığı anlamına gelmiyor, zira medya daha çok şüphelilere ve kurbanlara odaklanır, avukatların adını nadiren verirler. Şu an mahkeme kayıtlarını kontrol ediyoruz ancak devlet yönetimindeki herhangi bir departman gibi, kimse *verimlilik* sözcüğünü daha önce hiç duymamış. Buradan ya da çalıştığı hukuk firmasından gün sonuna kadar bir şeyler elde etmemiz lazım ama bu çok yıldırıcı... Herkesin bu piçi yakalamak için birlikte çalışmak isteyeceğini sanıyor insan."

"Bugün daha sonra, biraz kendine geldiğinde Chancellor'ı tekrar görmeye giderim. Sabıka kayıtlarından ne çıktı?"

Schroder, "Yakın zamanda on dokuz yıldır hapiste olan hiç kimse tahliye olmamış," diyor.

"Peki ya on dokuz ay?"

"O konuda bir şeyler var işte. Sadece bu yıl tahliye olanların listesinde yaklaşık yüz isim var. Ancak hapishaneyle ilgili olmayabilir de. Tüm bunların nedeni intikam. Adamımız bunca yıl neredeydi? Neden bu insanları çok daha önce öldürmedi. Victoria Brown onu son yedi yılda kızdırmış olamaz, peki hapiste değilse neredeydi?"

"Hastane? Yurtdışı? Ordu?"

"Hapishaneden başka ihtimal yok," diyorum ve Schroder başını sallıyor.

"Ben de öyle düşünüyorum. Sadece, içeride olduğu süre on dokuz yıl olmamalı. Bunun başka bir anlamı olmalı, ülkede son altı ayda tahliye olan tüm mahkûmları gözden geçireceğiz. Buradan başlayalım ve bir şey elde edemezsek de herhangi bir ipucu çıkana kadar daha eskiye doğru ilerleriz."

23

Hastaneden dönerken radyo dinliyorum. Medya ve politikacılar son birkaç aydır ölüm cezasını tartışıyorlar. Bazıları geri getirilmesini istiyor. 1961'de kaldırılmıştı ve dönüşü üzerine tartışmalar var. Bazıları da bu düşünceden tiksiniyor; bunun bir cinayet olduğunu, asla savunulamayacağını söylüyorlar. Tartışmalar bir başlayıp bir yok oluyor, ne zaman bir cinayet soruşturması olsa hep alevleniyor, her iki taraf da hararetle destekleniyor. Ortak bir noktada buluşmanın mümkün olmadığı, herkesin görüş sahibi olduğu tartışmalardan biri. Bana sorsalar, bunun katilleri sokaklardan uzak tutmanın kalıcı bir yolu olduğunu söyleyebilirim. Aslında tek yol bu. Halk referandum istiyor, duyulmak istiyor. Ancak bu dünyada kurbanların kanı yerde kalır, katiller serbest bırakılır ve halkı dinleyen olmaz. Bunun hiç değiştiğini görmedim. Eh, belki maymunlar gerçekten dünyaya egemen olursa bu durum da değişir.

Bir kafede durup kahve ve çörek alıyorum. Tezgâhın arkasındaki kadın yirmili yaşlarında ve bana kocaman bir gülümsemeyle günümün nasıl geçtiğini soruyor. Ona iyi gidiyor diyorum ve gördüğüm cesetlerden ya da günümün yaklaşık otuz saat önce başladığından bahsetmiyorum. Onun gününün nasıl geçtiğini soruyorum, bana harika olduğunu söylüyor ama o da ayrıntılarını anlatmıyor, farklı sebeplerden olduğunu umuyorum. Kafenin arka tarafları sessiz, ben de oradaki masalardan birine geçiyorum. Masada bir gazete var, manşeti *Dede Azraili.* Ancak işin tuhaf yanı, daha gazetenin mürekkebi kurumadan haberin eskimiş olması.

Manşet gözüme girmesin diye gazeteyi ters çeviriyorum ve yanındaki sörf tahtası kadar zayıf olan bikinili bir kadın resminin olduğu spor sayfasına bakıyorum. Birisi mavi kalemle bir bıyık ile bir penis çizmiş ve içindeki yazının okunamayacak kadar kötü olduğu bir konuşma baloncuğu da eklemiş. Bunları sörf tahtasına değil de kadına eklemelerini beklerdim. Gazeteyi masanın diğer ucuna itiyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum.

Kanmın bakımevini arıyorum. Resepsiyonistin Hemşire Hamilton'ı bağlaması bir dakikayı buluyor.

Daha ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan, "Ne düşündüğünü biliyorum Theo," diyor. "Ancak sadece beş dakika için kayıptı ve kendine bir zarar vermedi."

Ne düşündüğümü bilmediği ortaya çıkıyor. "Ne? Bridget kayıp mı?"

"Hayır *değil*, ama *öyleydi*..." diye ekliyor. *Öyleydi* sözcüğünü öyle uzatıyor ki söylemesi birkaç saniye sürüyor.

"Bu yüzden aramıyor musun sen?"

"Hayır. Dün gece olanlar için aradım, pencereye çıkmaya devam ediyor mu diye."

"Ah, ah, anlıyorum. Şey..."

"Kayıptı derken ne demek istedin?"

"Hiçbir şey, paniğe kapılma," diyor rahat bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. Ancak paniğe kapılmaya başlıyorum. "Sadece biraz dolaştı, o kadar. Bu süre boyunca da tamamen güvendeydi."

"Karım katatonik olmasına rağmen dolaştı, öyle mi?" diyorum ve kahveyi yapan kadın bana bakıyor, gülümsemesi siliniyor. Gözlerimi indirip sesimi alçaltıyorum. "Nasıl dolaştı?"

"Çok uzaklaşmadı. Ama dışarı çıktı."

Sesimi alçak tutmak için mücadele ediyorum ve gerçekten başarıyorum. "Dışarı mı? Çıkmayı nasıl başardı?"

"Lütfen Theo, sakin ol."

"Sakinim," diyorum sörf tahtasındaki penise bakarak. Gazeteyi daha da uzağa itiyorum. "Ama onun dışarı çıkmayı nasıl başardığını anlamıyorum."

"Dün gece burada olanlar yüzünden," diyor Hemşire Hamilton. Sesi şimdi daha otoriter. "Zavallı Victoria'nın ölümünün üstesinden gelmek kolay olmadı Theo, hem de hiç. Sen bu tür şeyleri görmeye alışmış olabilirsin ama emin ol buradakiler alışkın değil. Bugün üç personelimiz eksik Theo, üçü de bu kadar çabuk işe dönmeyi başaramadıklarını söylediler ve muhtemelen yarın da öbür gün de gelmeyecekler. Burada hâlâ sorular soran polisler var, bu yüzden evet, bazı şeyler gözden kaçabiliyor. Ancak onu bulduk Theo. Bridget bizimle ve zarar görmedi, en önemlisi bu."

Gözlerimi kapatıyorum. Kızgın olmalıyım ancak değilim. Hemşire Hamilton haklı ve o tartışmayı kaybetmeye razı kadınlardan değil. Asıl önemli olan Bridget'in iyi olması. Hem… karımın bir şekilde dışarı çıkmış olması gerçeğine nasıl kızabilirim?

"Ne yapıyordu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey yapmıyordu," diyor. Ses tonu şimdi daha az savunmacı. "Onu dışarıda, bahçe havuzuna bakarken bulduk o kadar. Sonra onu yeniden içeri götürdük, şimdi odasında ve gözümüz üzerinde."

"Havuza *gerçekten* bakıyor muydu? Yoksa boş boş mu bakıyordu?"

"Ne kastettiğini anladım Theo. Ama hayır, havuza bakmıyordu. Güneşin suda yansıması öyle parlaktı ki bir şey görmesinin yolu yoktu zaten."

"Gelip onu göreceğim," diyorum.

"Umutlanacak bir durum yok. Sonuçta bu ilk yürüyüşü değil."

"Biliyorum," derken başımı ovuşturuyorum. Sağ şakağımın arkası zonkluyor. "Ancak söylediğin gibi, bu onun dışarıya ilk çıkışı. Oraya bir sebepten gitmiş olmalı."

"Hayır Theo, burada ilk kez cinayet işlendi ve ilk kez personelimiz eksikti. Dışarıya bu şekilde çıkabildi. Daha önce personelimiz eksik olsaydı muhtemelen o zaman da çıkardı."

"Doktorunu arayacağım. Bunun zaman kaybı olduğunu düşündüğünü biliyorum ama yine de bazı testlerin yapılmasının bir zararı olmaz diye düşünüyorum, anlıyor musun?"

Birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor, başını hem öne arkaya hem de iki yana salladığı fikrine kapılıyorum. "Zararı olabilir. Bridget'e değil ama sana zararı dokunabilir."

"Bir ihtimal varsa..."

"Biliyorum, bana güven... biliyorum. Benim işim bundan ibaret. Her gün Bridget gibi hastalarla ilgileniyorum, eşleri ve sevdikleriyle de. Acıyı ve umudu, bunun tüm trajedisini görüyorum, benim dünyam böyle. Theo... sen de bu dünyada benimlesin ve seni önemseyen bir arkadaş ve bunları daha önce görmüş bir hemşire olarak, bırakman gerektiğini söylüyorum. Hayatına devam etmen gerekiyor."

"Yapamam."

"Biliyorum. Seni *sen* yapan da bu."

"Doktorunu arayacağım. Ona bir daha bakmasını istiyorum."

"Tamam Theo. Umarım yardımı dokunabilecek bir şey bulur."

Telefonu kapatıyorum ve parmağımı kahve fincanında yukarı aşağı gezdirirken girmek üzere olduğum bu yolun üç yıl önceki tüm yaraları deşip deşmeyeceğini merak ediyorum. Belki hayatıma devam edemedim, ama iyileşmeye başladım.

Garsondan ödünç bir telefon rehberi istiyorum, daha sonra masama yeniden oturuyorum. Hastanenin numarasını bulup Doktor Forster'ı bağlamalarını rica ediyorum. Son konuşmamızdan bu yana uzun zaman oldu. İlk başlarda her gün onu arar, durmadan sorular sorardım. Tüm zamanımı bize bunu yapan adamdan intikam almaya çalışarak ve internette cevapları ara-

yarak geçirirdim. Sonra onu daha az aramaya başladım, sonra da hiç aramaz oldum.

Kahvem birkaç saniye içinde yarısını içebileceğim kadar soğuyor. Çağrı telesekretere düşüyor. İsmimi veriyorum ve beni geri aramasını rica ediyorum. İki yıldır onunla konuşmadım ama beni aramasını ümit ediyorum. Kahvemi bitirdikten sonra yeniden sokağa çıkıyorum.

Polis merkezine vardığımda kafein yüzünden biraz gerginim. Dördüncü kattaki herkes de metamfetamin etkisinde görünüyor. İnsanlar, yanlarından geçerken beni selamlıyor, dün Landry'nin cenazesinde, çözümün değil de sorunun bir parçası olduğum üzerine yapılan yorumlar unutulmuş gibi görünüyor. Bir dedektif hayalî bir gitar çalıyor, bazıları cuma gecesi Xbox oynamak için bir araya gelmeyi planlıyor, biri de hayalî bir davul çalıyor.

Schroder'ı toplantı salonunda panoya bakar halde buluyorum. Masanın üzerinde en az birkaç yüz tane üst üste yığılmış dosya var.

"Bu sene hapisten çıkanların dosyaları," diyor elini üzerlerine koyarak. "Bunlarda da..." diyor ve en büyük ikinci yığından en az iki kat daha büyük olan dosya yığınına dokunuyor. "Haklarında şiddet kovuşturması yürütülen suçlular var."

"Bakmaya başladın mı?"

"Evet. Yaklaşık yüzde birini gözden geçirdim."

Polislikteki asıl mesele, hayat kurtarmak için yollarda hız yapmak ya da bir şüpheliye silah çekmek değildir. Asıl mesele rutin işlerdir. Dosyalara bakmak. Tanık ifadeleri almak ve okumak. Bu iş karşılaştırma yapmakla ve bağlantı kurmakla ilgilidir.

"Çok fazla dosya var," diyorum.

"Yeniden polis olmak isteyen sen değil miydin? Bu da işin bir parçası. Geri almak için çabalayıp durduğun hayat bu."

Odaya iki dedektif giriyor, her birinin elinde kahve var. Daha az önce kahve içmiş olmama rağmen canım yine kahve istiyor.

Dördümüz oturup dosyaları gözden geçirmeye başlıyoruz. Dosya yığınları oluşturmaya başlıyoruz. Pek konuşmuyoruz. Niyetimiz sadece çalışmak ve işi bitirmek. Çoğu dosyanın ayrıntıları aynı. Şiddet geçmişleri olan, şiddete başvuran insanlar. Uyuşturucu, tecavüz, silahlı soygun suçlamaları, arada birkaç tane de cinayet var. Yeni Zelanda halkının, idam cezası görüşlerinin dikkate alınmasını istemesine şaşmamak lazım.

"Şu lanet olası avukat dosyalarına ihtiyacımız var," diyorum.

"Hukuk bürosu bize zaman için fatura kesebilseydi daha çok yardımcı olurlardı," diyor Schroder.

Dosyaları iki olasılığa göre yığıyoruz. Aradığımız kişi olabilecekler ve olamayacaklar. Fakat asıl problem, bu klasördeki adamların her birinin gerektiğinde öldürebilecek olması. Hiçbir şey göze çarpmıyor. Bir saat sonra dosyaların sadece üçte birini bitirmiş durumdayız ve olasılık yığınlarım, başladığım zamankinden farklı değil.

"Yeni bir gelişme oldu," diyor odaya giren bir dedektif. Landry'nin yüzünü masaya tutkallayan Dedektif Watts bu. "Kayıp bir doktorumuz var," diyor çoğunlukla Schroder'a bakarak. "Bir psikiyatr. Nicholas Stanton. Dadı bu sabah geldi, evde mücadele izleri bulmuş. Memurlar eve gitti ve görünüşe göre Stanton'ın saldırıya uğradığını doğruladılar."

Schroder artık Watts'a değil bana bakıyor, ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz. "İki ölü avukat, bir muhasebeci ve bir öğretmen," diyor sonra Watts durumu açıkça ifade ederek. "Şimdi de kayıp bir doktor. Bağlantılı olabilir, değil mi?"

Schroder bana bakmaya devam ediyor. Odadaki herkes bana bakıyor. Sanki tepki vermeden önce benim görüşümü bekliyorlarmış gibi. Ama aslında beni beklemiyorlar. Bunun ne anlama gelebileceğine dair kendi fikirlerini oluşturuyorlar.

"Dadıdan bahsettiğine göre çocuklar var," diyorum. "Kaç tane?"

"Üç tane," diyor Watts. "Stanton karısından ayrılmış ancak üç çocuğun da tam velayeti ondaymış. Büyük olan ikisi bugün okula gitmemiş. Hepsi kız, biri on bir, diğeri sekiz yaşında. Bir yaşındaki çocuğa da normalde dadı bakıyormuş."

Schroder ayağa kalkıp, "Gidelim," diyor. Onu takip ediyorum.

24

Caleb mezbahanın önünde, radyoyu dinlediği arabada irkilerek uyanıyor. Kahretsin. Gözlerini birkaç saniye, en fazla beş dakika kapalı tutmayı planlıyordu ancak hemen baktığı saat, ona üç saattir sürücü koltuğunda uyuduğunu söylüyor. Yorgunluğuyla birleşen güneşin sıcaklığı onu çarpmış. Koltuğunu düzeltiyor, uyuduğu açı yüzünden boynu ağrıyor. Öğleden sonra haberleri açık. Birçok haber var ancak ayrıntıları yok. Görünüşe göre gazeteciler bir şey bilmiyor ancak bu onları haberi vermekten de geri bırakmıyor. Cep telefonunu kullanmaya çalışıyor ancak sinyal, internet bağlantısı için çok zayıf.

Arabadan inip kapıya yaslanıyor. Güneş hâlâ mavi gökyüzü ile çevrili fakat şehrin olduğu taraf bulutlu görünüyor. Zemin hâlâ ıslak, ancak yalnızca gölgelerde. Kuşlar etrafta dolaşıyor. Eğilip bir taş alıyor, havaya atıp yeniden yakalıyor. Çok yükseğe değil, başının hemen üzerine, sonra tekrar tekrar fırlatıyor. Buraya ilk kez on beş yıl önce gelmişti, James Whitby'yle birlikte. O gün insanlar ölmüştü. Ölenlerden biri de polisti. Bunun olmasını hiç istememişti. Polislerin hapishanedekilere, Caleb'ın kendi kızına tecavüz edip öldürdüğünü söylemesinin nedeninin bu olduğunu biliyor. Bu yüzden yıllarca işkence gördü, tabii ki bu da polisleri çok mutlu etti, bunun için onları suçlayamıyor.

On beş yıl. Gerçekten de o kadar zaman geçtiğine inanamıyor. Neredeyse hayatının üçte biri. Kızı, yaşadığı süreden daha uzun zamandır ölü. Bu gerçekten nasıl mümkün olabiliyor?

On beş yıl. Olanaksız. O gün buraya geldiğinde olay yeri bandı hâlâ duruyordu. Kızının hangi odada öldüğünü bulmak kolay olmuştu. Kan izlerini takip etmesi yetmişti. Hava öyle soğuktu ki arabanın önünden eşiğe yürüyene kadar ayak parmaklarını kaybedeceğini sanmıştı. Polisten bir adım öndeydi ama Whitby'yi kimin aldığını anlayacaklarından emindi, tıpkı kiminle uğraştıklarını anladıklarında buraya tekrar geleceklerinden emin olduğu gibi. *Her şey simetriyle ilgili.* Fakat oraya dönmek zorundaydı (Whitby'nin paçayı sıyıracağı yönünde söylentiler vardı) çünkü itirafı dövülerek alınmıştı, buna izin veremezdi. Bu hata için polisi suçlamamak zordu. Bunu, Jessica'yı canlı bulma umuduyla yapmış olmalarına rağmen. Bunun üzerine Caleb onların işini, onlar yerine yapmıştı.

Buraya son geldiğinde James Whitby arka koltukta bilinçsiz haldeydi. Gözlerini kapattığında hâlâ o anı hissedebiliyor, o günü hatırlayabiliyor. Karısına sarılarak geçirdiği uzun, uykusuz geceyi, sabaha kadar dinmeyen gözyaşlarını ve yakıcı öfkeyi anımsıyor. Gün, karları yıkayan yağmurla başlamıştı. Ne mavi gökyüzü ne de güneş vardı. Karısına veda etmiş ve onu tekrar gördüğünde iki adam öldürmüştü.

Whitby'yle mezbahaya geldiğinde motoru bile kapatmadı. Polis gelmeden önce yalnızca birkaç dakikası kaldığından emindi ve onları da boşa harcamak istemiyordu. Sonra, aslında daha çok zamanı olduğu ortaya çıkmıştı. Tabii bunu ancak, polis onu evde tutuklayınca anlayabilmişti.

Whitby'yi çamurlu karların üzerinden binaya sürüklędi. Onu aynı odaya götürdü ve kızının kanının içine yatırdıktan sonra uyanana kadar onu tokatladı. Sakin kalmaya çalıştı, Whitby'ye küçük kızına neden zarar verdiğini sormaya çalıştı ama bunu yapmadı. Kendini kontrol edemedi.

Hemen bıçaklamaya başlamıştı. Bu kızını geri getirmedi fakat diğer genç kızların öldürülmesini engelledi. Bunun için Caleb on beş yılını hapiste geçirecekti. Karısı intihar edecek, doğmamış

bebeğini de öldürecekti ve bunun için James Whitby artık daha fazla cezalandırılamazdı.

Şimdi taşı mezbahaya doğru atıyor, yıllara meydan okuyarak kırılmadan kalan birkaç pencereden birini hedefliyor fakat ıskalıyor. Taş, birkaç metre altındaki duvara çarpıp yabani otların içine sıçrıyor.

Hava beş altı saat daha karanlık olmayacak ve o zamana kadar işine devam ederek risk almak istemiyor. Gidip Ariel Chancellor'ı görecek. Daha önce buraya geldiğinde yapacağı şey buydu. Ona ne diyeceğini hâlâ bilmiyor. Ya da ne yapacağını. Önce gidip başka bir medyumla görüşecek. Neden olmasın? Öldürmeden geçecek koca bir günü var.

Ve öldürmekten bahsetmişken... Sırada yargıç ve Bayan Whitby var, sonra da buraya gelme vakti. İşte o zaman gerçekten her yer kana bulanacak.

Her şey artık bu gece, mezbahada sona erecek.

25

Şehrin bulanık görüntüsü hızla geçip gidiyor. Schroder'ın arabasının önüne eklenmiş siren ışıkları ve doktorun evine kadar yol boyunca öten sirenleri var. Çoğu kişi yolumuzdan çekilmeye çalışırken bazılarının kafası karışıp yolu tıkayacak şekilde tamamen duruyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Schroder.

"Psikiyatrlar ile avukatların ortak noktası ne?" diye soruyorum.

Garaj yolundan geri geri çıkan bir arabaya çarpmamak için direksiyonu kırarken, "Fahiş ücretler dışında mı?" diyor. "Her ikisi de hasta insanlarla uğraşıyor olabilir."

"Kesinlikle. Ya katil, avukatını ve psikiyatrını suçlayan bir müvekkilse?"

"Onları ne için suçluyor?"

"Bilmiyorum. Öğretmenini, muhasebecisini ve boşanma avukatını ne için suçluyorsa onun için. Onu hapse attıran şeyle aynı. Hayatı mahvoldu ve nedeninin bu insanlar olduğunu düşünüyor."

Stanton, dost canlısı komşuların neler olduğuna bakmak için boyunlarını uzattığı güzel bir mahallede oturuyor. Polis arabaları caddeyi kapatmış ve haber minibüsleri de trafiği tıkıyor. Bir basın helikopteri dolaşıyor. Şanslıysak gazeteci ve kameraman yağmuruna tutulabiliriz. Ev iki katlı, öndeki çimler yemyeşil ve bakımlı bir bahçesi var. Çalılar arasında zemin boyunca uzanan bir dizi bahçe cini süsleri var. Bazıları bana göz kırparken diğerleri işlerine devam ediyor, birisi bir tekerleği kaldırıyor, diğeri bir

saksı bitkisi tutuyor, bir başkası gözleri kapalı sırt üstü uzanmış ve karnının üzerinde bir kitap var; muhtemelen bu ustabaşı.

Ön kapı sonuna kadar açık ve etrafta dolaşan bir sürü insan var. Buzdolabı ve kiler talan edilmiş, devrilip yere düşmüş konserveler ve yiyecek poşetleri var. Doktorun arabası yok. Çocuklarını kaptığı gibi kaçmış olabilir ama cüzdanı hâlâ burada olduğu için bu pek muhtemel değil. İnsanlar cüzdanları olmadan kaçmazlar. Oturma odasının köşesinde bir bebek arabası var. Onu neden almadı? Zeminde kan damlaları ve bağlanıp sonradan kesilmiş plastik kelepçeler var. Hepsinin yanına kanıt işaretleri yerleştirilmiş ve bir fotoğrafçı, birinden diğerine ilerleyerek fotoğraflarını çekiyor. Kızların yatakları yapılmamış ve pijamaları yerde.

Telefonum çalıyor ve ekranda daha önce aradığım numarayı görüyorum. Arayan Dr. Forster. Telefonu cevaplamadan cebime geri koyuyorum. Uygun bir zaman değil.

"Bunu kim yaptıysa doktorun arabasını almış," diyorum. "Bu da iki kişiyi aradığımız anlamına gelebilir, biri geldikleri arabayı, diğeri doktorun arabasını almıştır."

Schroder başını iki yana sallıyor. "Başka olasılıklar da var. Belki şüphelimiz kızları yanına alıp doktoru kendi arabasıyla takip etmeye zorlamıştır, belki de buraya yürüyerek ya da taksiyle geldi veya blok çevresinde bir yere park etti. Sokağı araştırması için birkaç memur yollayacağım. Yabancı bir aracın park edip etmediğini anlamak için kapıları tek tek çalarlar," diyor Schroder.

"Hasta dosyaları arasında bu insanlarla ortak bir isim olmalı."

"Stanton'ın ofisi şehir merkezinde. Arama izni çıkarması için birini göndereceğim. Stanton tek başına çalışıyor olsa bile yine de arama izni almamız lazım. Kapıları kırıp hasta dosyalarına baktıktan sonra tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olduğu ortaya çıkarsa teşkilat dava edilir, ikimiz de işimizi kaybederiz. Yanlış anlaşılma olmasa bile aynı şekilde sonuçlanabilir. Tanrım... bu iş hukuk büroları için izin çıkarmaktan daha zor olabilir. Bu

tür şeyler... yani psikiyatrların tıbbi kayıtlarını ele geçirmek kâbus gibidir."

Schroder bir arama yaptıktan sonra kâbusu başlatıyor ve ardından hasta notları olabileceğini ümit ederek evin çalışma odasına giriyoruz ama hiçbir şey yok. Anlaşılan Stanton eve iş getirmiyor. Duvarlarda aile fotoğrafları var ancak hiçbirinde karısı yok.

"Bunu fark ettin mi?" diye soruyorum Schroder'a resimleri işaret ederek.

"Evet, mutlu bir ayrılık olmamış belli ki. Dadı detayları bilmiyorsa belki bazı komşular biliyordur. Burası insanların komşuları hakkında çok şey bildiği bir mahalleye benziyor... Kent şimdi dadıyla konuşuyor."

Çocukların fotoğraflarını incelemeye devam ediyorum. Üç kız, şu an üçü de ölü olabilir ya da en azından korku içindelerdir. Ancak sadece iki kızın fotoğraflarını görüyorum. Küçük olanının yüzünde, sanki dünyanın en mutlu kızıymış gibi kocaman bir gülümseme var. Fotoğrafta yaklaşık altı ya da yedi yaşında olmalı. Herhalde bu Katy. İçimde yükselen öfkeyi hissediyorum. Bu çocukları kaçıran adamı bulup yaptıklarının bedelini ona ödetmek istiyorum.

"Bebeğin hiç fotoğrafı yok, fark ettin mi?" diye soruyorum Schroder'a.

"Evet. Neden dersin?"

Omuz silkiyorum. "Belki de Stanton buna henüz zaman ayıramamıştır."

Forster'dan cep telefonuma gelen mesajı kontrol ediyorum. Benim çağrıma döndüğünü, öğleden sonrayı hastalarıyla geçireceğini, akşam beşte karımı göreceğini söylüyor. Saatime bakıyorum. Dört saatten fazla zamanım var. Hemşire Hamilton'la konuştuğunu, ikisinin de heyecanımı anladığını ancak umutlanmamam gerektiğini de söylüyor. Ayrıca benimle görüşebilmeyi umduğunu ekliyor.

Evde dolaşmaya devam ediyorum fakat tam anlamıyla odaklanamıyorum. Kimse öyle düşünmüyor olsa da Bridget'in durumunun değişiyor olabileceğini düşünüp duruyorum. Kırk dakika sonra Schroder'a telefon geliyor. Arama izni hazır.

O sırada Dedektif Kent bize yaklaşıyor. İkimize de gülümsüyor, başıyla bizi selamlıyor ve "Bazı bilgiler elde ettim," diyor. "Dadı oldukça konuşkandı. Erin Stanton altı ay önce ailesini terk etmiş. Öylece gitmiş. Görünüşe göre bebekle ilgili sorunlar yaşıyormuş. Şu hep duyduğumuz olağan doğum sonrası depresyonundan çok daha kötüymüş. Stanton ona ilaç yazmış ancak kadın almamış. Onu bir başkasıyla görüştürmek istemiş, kadın bunu da kabul etmemiş. Kendi çözümünü bulmayı başarmış. Bu çözüm de kendinden on yaş genç bir adamla internette görüşmeyi ve bu hayatı geride bırakmayı kapsıyormuş. Stanton hâlâ acı içindeymiş. Dadı, Stanton'ın küçük kıza bir nebze olsun sıcaklık göstermediğini söylüyor. Diğer iki çocuğu seviyormuş, onlar için her şeyi yapabilirmiş ancak bu bebeğe, insanın isteyip istemediğinden emin olmadığı bir pizzaya bakar gibi bakarmış. Dadı burada altı aydır çalışıyor bu arada," diyor Kent. "Karısı gittikten bir hafta sonra işe girmiş. Geldiğinde evin çok dağınık olduğunu söyledi. Bir dadı olmadan ev alt üst olurmuş. Zaten fark ettiniz mi bilmiyorum, Octavia'nın hiçbir yerde fotoğrafı yok."

"Eşiyle ya da erkek arkadaşıyla iletişime geçen oldu mu?" diye soruyor Schroder.

"Bunu yapmak isteyeceğini düşündüm," diyor ve not defterini ona uzatıyor. Schroder da Stanton'ın eşinin numarasını yazıyor.

"Peki erkek arkadaşının numarası var mı?"

"Dadı onunla ilgili başka bir şey bilmiyor. Aileden ve arkadaşlarından birkaç kişiyle konuşacağım, neler öğrenebileceğime bakarım."

"Tamam, iyi iş," diyor Schroder. Dedektif Kent bize yine gülümsüyor ve sonra dışarı çıkıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

İkimiz de Dedektif Kent'in gidişini izlerken, "Senin evli bir adam olduğunu ve heveslenmemen gerektiğini," diye cevaplıyorum.

"Hah. Harikasın Theo. Ama benim demek istediğim bu değildi, sen de çok iyi biliyorsun."

Ona dönüyorum. "Stanton'ın, kurbanlarla ilgili olmayan bir nedenle evinden kaçmış olması muhtemel görünmeye başlıyor. Şüphesiz kendi isteğiyle ayrılmamıştır ancak eşiyle veya erkek arkadaşıyla ilgili bir durum olabilir."

"Bence de."

Bir polis memuru içeri giriyor, etrafa bakınıyor ve bizi görünce yanımıza geliyor. Dudağında iyileşmekte olan bir yarık var, gözünde de hafiflemiş bir morluk, geçen hafta birisini tutukladığını tahmin ediyorum. Ya da karısı havasında değilken (belki de tam havaya girmişken) onunla yakınlaşmaya çalıştığını.

"Bir araba bulduk, hemen ileride," deyip başıyla habercilerin sayılarının giderek arttığı kordonu işaret ediyor. "Onların tam ortasında."

"Hiçbirine ait değil mi?"

"Önüne park edilen ev sahibinin söylediğine göre sabah uyandığından beri oradaymış. Kime ait olduğunu bilmiyor. Komşu evleri kontrol ettik. Kimse daha önce görmemiş. Ayrıca şu mahalleye ve bir de arabaya bakınca buraya uymadığı anlaşılıyor. Plakayı araştırdık, Donald Shrugs adında bir adama aitmiş. Sabıka kaydı yok ve arabanın çalındığını bildirmemiş."

Donald Shrugs. Aradığımız kişi o mu? Schroder dikkatini bana yöneltince içimde bir heyecan büyümeye başlıyor.

"Bak Tate, bir şey çıkmayabilir, bu Donald Shrugs oraya park etmiş olabilir ve bloğun iç kesimlerinde bir yerde oturuyor olabilir. Ya da arabası çalınmıştır da bilmiyordur. Veya Stanton'ı bu Donald Shrugs götürmüş olabilir. Gidip bir kontrol et, sonra da arabayı garaja çektir ve olay yeri inceleme ekibini gönder.

Sahibiyle konuş ancak yalnız gitme. Eğer bu Shrugs aradığımız adamsa o zaman kayıp üç küçük kız da elindedir. Ben doktorun muayenehanesine gidip dosyaları alacağım." Saatine bakıyor. "Şu anda saat bir. Oraya gitmem on dakikamı alır. Bağlantıda kalalım."

Schroder olay mahallinden ayrılıyor ve ben de polis memuruyla birlikte terk edilmiş arabaya doğru yürüyorum. Yüzünde garip bir ifadeyle bana bakıp duruyor. Ya geçmişimi biliyor ya da el ele tutuşmak istiyor. Yarılmış dudağını durmadan yalıyor. Şehrin üzerine bulutlar toplansa da sıcaklık hâlâ yükselmeye devam ediyor. Ariel'ın bu gece yağmur yağacağıyla ilgili tahmini isabetli görünmüyor. Sokakta ya da yan bloktan birileri barbeküde bir şeyler pişiriyor, cızırdayan bifteklerin ve kızarmış soğanların kokusu midemi guruldatıyor. Polis memuru telsizini kullanıyor ve bir çekici çağırıyor. Otuz dakika sonra burada olacağı bildiriliyor. Habercilerin yanından geçmek zorundayız, bize sorular soruyorlar ve onları görmezden geliyoruz. Jonas Jones birkaç saniye için yanımızda yürüyor, yeniden kalabalığın içine karışmadan önce bilgi almaya çalışıyor. Arabaya yaklaşırken yavaşlıyorum. Kalbim hızlanmaya başlıyor.

"Bu arabayı daha önce gördüm," diyorum polis memuruna.

"Siz buradan geçmeden önce park edilmişti," diye cevaplıyor.

"Hayır, hayır o değil," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Onu gelirken fark etmedim, yolda çok insan vardı." Arabanın etrafından dolaşıyorum. Bu, benimkinden daha da eski olan hurda Toyota. Dün gece çalıştırdığım aracın aynısı. Bir çift lateks eldiven giyiyorum ve sürücü kapısını açmayı deniyorum, kilitli değil. Anahtarlar hâlâ kontakta duruyor. Onları çeviriyorum ve motordan ses gelmiyor.

"Akü boşalmış," diyor polis memuru.

"Ve onu burada kim bıraktıysa, evininkiler de dâhil, anahtarlara artık ihtiyacı yokmuş," diyorum.

"Anahtarlar varsa çalmış olma ihtimali çok düşük."

Dün gece mezarlıkta gördüğü adam... aradığımız adam mıydı? Donald Shrugs mıydı o? Yediği dayak yüzünden mi tüm dünyaya kızgındı? Birkaç gazeteci arabanın önemini fark ediyor ve bu farkındalık aralarında bir virüs gibi yayılıyor. Saniyeler içinde burnumuzun dibine düzinelerce kamera geliyor.

Polis memuru ellerini havaya kaldırıp onlara avucunu göstererek, "Geri çekilin, geri çekilin," diyor. "Geri çekilin dedim."

Başka memurlar da medyayı geri püskürtmek için yardıma geliyor. Yeni bir güvenlik çemberi oluşturuluyor ve bu da bize araca daha iyi bakabilmemiz için yer kazandırıyor. Gösterge panelinin üzerinde ya da koltukların arkasında hiçbir şey yok, torpido gözünde sadece bir harita var. Kül tablasını kontrol ediyorum, boş. Yolcu koltuğunda, kuru kan lekesi var. Koltuğa konulan bir silahtan gelmiş olabilir. Ya da bıçak gibi bir şeyden. Koltukların altına bakıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum.

Çekici muhtemelen yakınlardaydı çünkü beş dakika içinde geliyor. Gri tulum giyen iri yarı bir adam inip arabanın etrafında yürüyor, bıyıklarını çekiştirirken ona dikkatlice bakıyor. Pek hoşsohbet birine benzemiyor. Çekicinin platformu eğim alarak bir rampaya dönüşüyor ve adam arabayı vinçle bunun üzerine çekiyor. Sonra platform düzleştiriliyor, araba kancalar ve askılarıyla sabitleniyor.

Başka bir polis memurunu çağırıyorum, daha önceki olay mahallerinin çoğunda çalıştığını gördüğüm, benim yaşlarımda bir adam. "Onunla git," derken çekicinin şoförünü işaret ediyorum. "Arabaya göz kulak ol."

"Başüstüne," diyor ve kamyonun kabinine atlıyor.

İlk polis memuruna, "Shrugs'ın adresi var mı?" diye soruyorum.

"Evet, var."

"Güzel. O zaman gidelim."

26

Saat bir buçukta, Memur Yarık Dudak'la birlikte, hedefin iki blok ötesinde bir özel timle buluşuyoruz. Doktor ile ailesini Donald Shrugs kaçırdıysa gayet tehlikeli bir adam demektir. Bu yüzden yanımızda silahlı ekip var; vurulmayı hak etmeyen birinin vurulmasını engellemek için. Schroder aradığında içeri girmek üzereler.

Schroder, "Erin Stanton'la ilgili yeni bir haber var," diyor. "Kocasını Brian West adında biri için terk etmiş. Adam evli ve çocuklu bir müzisyen. Ve o da hemen hemen aynı zamanda karısını ve çocuklarını terk etmiş. Tanıdığı birkaç kişiyle bir grupta çalmak için iki ay önce Avustralya'ya taşınmışlar. Şimdi oradalar ve olayla bir ilgilerinin olması pek de muhtemel değil. Bunun için bir neden de yok. Bugün uçağa binecekler. Ekip içeri girdikten sonra beni arayın," diyor ve kapatıyor.

Ekibin lideri siyahlar içinde, kurşungeçirmez bir yelek giyiyor ve onun işini yapıyor olsam benim olamayacağım kadar sakin görünüyor. Tim ilerlerken arabaların arkasına çekiliyorum. Eve girip ilk "temiz" bildirimini yapmaları sadece bir dakika, evi yeniden dolaşmaları ve güvenli olduğunu tekrar teyit etmeleri ise iki dakika sürüyor. Eve doğru ilerliyorum. Alçak demir tavanlı ve büyük pencereli, aşağı yukarı kırk yıllık bir tuğla ev. Garaj yolu, aralarından yabani otların çıktığı çatlaklarla kaplı, yalnızca yağ lekelerinin olduğu yerlerdeki otlar ölmüş. Eve giriyorum. Sıradışı bir şey yok. Çirkin halıları ama güzel mobilyaları olan bir aile evi. Bazı kapılar biraz takılıyor. Yerde oyuncaklar ve buzdolabı-

nın üzerinde notlar var. Duvarlarda fotoğraflar var ve bunların hiçbirinde mezarlıktaki adam yok.

Salona giriyorum. Kanepenin kol dayanağında bir telsiz telefon duruyor. Üzerinde dijital bir ekran var. Menüyü aşağı kaydırıyorum. Kayıtlardan biri *Mary iş*, diğeri ise *Don iş*. Don'un işini çeviriyorum. Dört kez çaldıktan sonra açılıyor.

"Alo, Ben Jeff."

"Evet, merhaba Jeff, Donald oralarda mı?"

"Buradaydı, bir saniye bekleyin..." Telefonu bırakıyor, ayak sesleri, insan konuşmaları ve yakınlardaki bir fotokopi makinesinin sesini duyabiliyorum. Bir dakika sonra Jeff geri geliyor. Telefon masanın üzerinde kayıyor, kaldırılıyor. "Şey, aslında yeni çıkmış. Acil bir durum için."

"Bütün gün orada mıydı?"

"Evet, neden? Siz kimsiniz?"

Donald'ın acil durumunun bu olduğunu düşünüyorum. Komşularından biri işyerini arayıp evine girildiğini söylemiş olmalı. "Dedektif Theodore Tate," diyorum. "Bana Don'ın cep numarasını ver lütfen."

"Kahretsin, bir şey mi oldu? Ailesi iyi mi?"

"İyi. Yalnızca onunla görüşmem gerekiyor."

Bana numarayı veriyor, yazıyorum, sonra muhtemelen evdeki telefonun belleğinde de olduğunu fark ediyorum. Jeff daha cümlesini tamamlamadan kapatıyorum, numarayı çeviriyorum ve adam ikinci çalışta cevaplıyor.

"Alo?"

"Donald Shrugs mı?"

"Polis misiniz?"

"Ben Dedektif Theo..."

"Evimde misiniz?"

"Evet."

"Orada ne halt ediyorsunuz? Kapıyı mı kırdınız? Evime bu şekilde girmeye ne hakkınız var?"

"Sakin olun bayım."

"Sakin mi olayım? Sen sakin ol. Şu an oraya geliyorum ve çoktan avukatımı aradım. Başınız fena halde belada."

"Dinleyin, sakinleşmeniz gerekiyor, yoksa işleri daha da kötüleştireceksiniz."

"Siktir!" diyor ve telefonu kapatıyor.

Dışarı çıkıyor, polis arabalarının yanında durup bekliyorum. Beş dakika sonra sokağa hızla bir araba giriyor. Arabaların yanında duruyor, kapı açılıyor ve en az altı polis ona silahlarını doğrultuyor. O anda adamın bedeninden altı farklı ses çıkıyor gibi görünüyor, gırtlağından gelen tiz bir ciyaklama da buna dâhil. Öfkesi diniyor ve bir adım geri çekiliyor.

"Yere yat," diye bağırıyor adamlardan biri. Adam da söyleneni aynen yapıyor. Başka bir adam onu kelepçeliyor, sonra da onu ayağa kaldırıyorlar. Birisi arka cebine uzanıp bir cüzdan çıkarıyor. Cüzdanın içinden ehliyetini çıkarıp bana uzatıyor.

"Sana sakin ol demiştim Donald..." Ehliyetinden başımı kaldırıp Donald'a bakıyorum ve Donald dün gece yardım ettiğim adam değil. Bunun yerine Donald, dazlak bir kafası ve sağ kulağında elmas bir küpesi olan, yüzüne göre küçük bir burna sahip, kırklı yaşlarında, şişman bir adam.

"Evimde ne yapıyorsunuz?"

"Toyota Corolla aracın var mı?" diye soruyorum.

Silahlar inince öfkesi yeniden ortaya çıkıyor ve, "Buna hakkınız yok!" diye bağırıyor.

"Araba, Donald."

"Ne? Hayır, yok, ben . . ." Sonra duruyor, bir şey fark ediyor.

"Ne?"

"Kahretsin," diyor. "Bak, ben değilim. Ne yaptığımı düşünüyorsanız, ben yapmadım. O arabayı üç gün önce sattım. Eski

bir arabaydı, fazlaydı ve ona artık ihtiyacımız yoktu. Gazeteye bir ilan verdim, bir adam geldi ve onu satın aldı. Evrak işi hâlâ sürüyor ama o araba artık benim değil. Yemin ederim."

"İsmini aldın mı? Kimlik bilgileri?"

"Sadece isim. James Bilmemne. Tam olarak hatırlayamıyorum ancak evraklara yazmıştım. Kayıtlarda olmalı."

"Bu James neye benziyor?"

"Ne? Tanrım, bilmiyorum. Sanırım… ürkütücü görünüyordu."

"Nasıl ürkütücü?"

Birden yeniden canlanıyor. Yardım etmeye, kelepçelerden kurtulmaya hevesli. "Gerçekten ürkütücü. Sağlam dayak yemiş gibiydi. Test sürüşü için bile onunla aynı arabaya binmek istemedim."

"Nasıl ödedi?"

"Nakit. Sadece beş yüz dolardı zaten," diyor hızlıca.

Memurlardan birine dönüp, "Onu çözün," diyorum. "Paranın hâlâ elinizde olma ihtimali var mı?"

"Neden?"

"Parmak izi almamız için."

"Hayır. Hepsi harcandı. Beş yüz dolar çok uzun süre dayanmıyor." Çok haklı.

Bir polis memuru onu çözüyor, adam bileklerini ovuşturmaya başlıyor. "Bu adam ne yaptı?" diye soruyor. "Birini mi öldürdü?"

"Zaman ayırdığın için teşekkürler Donald," diyorum ve onu arabasına eğilmiş halde bırakıyorum. Birilerine yakınıyor, dinleyen olmadığı halde. Bu yüzden sesini daha da yükseltiyor. Beraber geldiğim polis memurunu buluyorum, polis merkezine başka birileriyle dönebileceğini söyleyerek arabasını kullanmak için onu ikna ediyorum. Bundan memnun olmuşa benzemiyor, ancak tartışmıyor da.

Schroder'ı arıyorum. Telefonu omzum ile kulağım arasına sıkıştırıyorum ve yavaş yavaş kaldırılan güvenlik bariyerlerinin etrafından dikkatle sürüyorum. Haber minibüsleri yaklaşıyor ancak bu onlar için tam bir hayal kırıklığı oluyor.

"Burada yüzlerce dosya var," diyor Schroder. "Herhangi biri alakalı olabilir."

Shrugs, arabayı James adlı bir adama sattığını söyledi. Anlaşılan James belgeleri doldurmamış," diyorum. Bir araba sahibinden satıldığında, hem alıcının hem de satıcının mülkiyet formlarını doldurması gerekir. "Shrugs kendininkileri doldurmuş. Bu da bize şüphelinin soyadını verecektir, tabii gerçek adını kullandıysa, ki bundan şüpheliyim."

"Gerekli aramaları yaparım."

"James adında hiç dosya yok mu?"

"Kontrol edeceğim ama muhtemelen gerçek adı bile değildir. Araba da geldi. Görünüşe göre temizlenmiş. Üzerinde herhangi bir parmak izi yok."

"Kahretsin, olmalı..."

"Ama yok."

"Bekle, bekle, bir saniye bekle. Kaputun altına bakın."

"Ne?"

Ona, arabasını çalıştırması için sürücüye yardım ettiğimi söylüyorum. "Akünün etrafında parmak izleri olabilir. Veya en azından mandalın etrafında bir şeyler olmalı."

"Baktırırım. Nereye gidiyorsun?"

"Polis merkezine dönüyorum," diyorum. "Ama önce gidip şüphelinin gerçek adını öğreneceğim."

27

Geçtiğimiz yıl boyunca mezarlıkta, diğer yerlerde olduğundan çok daha fazla zaman geçirdim. Beni buraya çeken bir şeyler var. O kadar sık geliyorum ki bana daimi bir park yeri ayırmaları gerek. Öldürdüğüm dört adamın ikincisi kaza eseri burada öldü. Onu gömdüm ve bunu onun dışında, tabii bir de hem onun hem de benim artık inanmadığımız Tanrı dışında kimse bilmiyor. Üçüncü öldürdüğüm adam da burada, ancak o pek de kaza sayılmazdı. Her iki adam da katildi. Görüştüğüm papaza bu adamlardan biri musallat olmuştu ve diğeri de onu öldürdü. Papazım burada ölmesine karşın benim öldürmediğim tek adam. Gerçi polis bunun için de bir süre beni suçlamıştı. Papanın kesinlikle bana madalya vermesi gerek.

Otoparkta araba yok. Herhangi bir hayat belirtisi yok. Bahçe dünden biraz daha az renkli, ağaçlar daha az sayıda yaprak tutmaya çalışıyor; düşenlerin kimi kilisenin taş merdivenlerinde kimi de kapı girişinde toplanmış. Bunlardan bazıları beni içeriye kadar takip ediyor. Peder Jacob bir vaaz üzerine çalışıyor. Beni başıyla selamlıyor ancak vaazına devam ediyor. Sanırım bu bir stand-up komedyeni olmaya benziyor, yani ne söylediği değil nasıl söylediği önemli. Öne doğru yürüyorum ve ancak onun yanına ulaştığımda susuyor.

"Theo," diyor ve kürsüden inip elini uzatıyor. Eli soğuk. Biraz da sigara kokuyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Yükünü hafifletmek için mi buradasın?"

"Yük mü?"

"En son ne zaman günah çıkardın?" diye soruyor ve gözleri yandaki günah çıkarma kabinlerine doğru kayıyor.

"Çıkaracak günahım yok," diyorum ama bu koca bir yalan. Ve bunu da itiraf etmeye niyetim yok.

"Herkesin itiraf edecek günahları vardır."

"Sizin bile mi Peder?"

Gülüyor. "Oturalım mı?" diye soruyor eliyle ön sıraları göstererek.

"Üzgünüm ama acelem var."

"Oturamayacak kadar mı? Eh peki, söyleyin, sizin için ne yapabilirim?"

"Bir adamı arıyorum. Dün gece onu burada gördüm ve başka geceler de geliyor olabilir. Onun soruşturmamıza yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Buraya çok adam gelir," diyor ve gülümsemesi kaybolup yerini çatılan kaşlara bırakıyor, "Ve bana söyledikleri mahremdir, bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir Theo."

"Endişelenmeyin, böyle bir şey istemeyeceğim. Sadece onu tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istiyorum."

"Hımm, bilmiyorum. Sanki papaz-cemiyet gizliliğinin sınırındaymışız gibi geliyor."

"Dediğim gibi, size günah çıkarıp çıkarmadığını sormuyorum. Fakat önemli. Dün gece üç küçük kız kaçırıldı ve bu adamın onları kaçırdığına inanıyoruz."

"Ah... bu çok kötü," diyor. Evet, bu sözler durumu çok iyi özetledi. "Adamın adı ne?"

"Emin değilim. James olabilir. Bu muydu? Dün gece geç saatlerde buradaydı."

"Dün gece geç saatlerde uyuyordum," diyor Peder Jacob.

"Yaklaşık 1.85 boyunda, 85 kilo civarında, elli yaşlarında..."

"Bunlar yardımcı olmuyor," diyor Jacob.

"Yüzünde yara izleri var. Eski izler, çok kötü dayak yemiş gibi."

Peder Jacob yüksek sesle soluk verirken burun kemerini iki parmağının arasına alıyor. Duruşunu korurken dirseğini karnına dayıyor ve aşağıya bakıyor. Avucuna doğru konuşmaya başlıyor. "Teknik olarak bunu size söyleyerek ona ya da Tanrı'ya olan sözümü bozmuş olmuyorum," diyor. Fakat evet, bazı geceler buraya gelen, bu tanıma uyan bir adam var." Yeniden bana bakıyor ve elini burnundan çekiyor. "Beş altı hafta kadar önce, karısını bulmasına yardımcı olmak zorunda kaldım. On beş yıl önce ölmüş ama onun mezarını hiç görmediğini söyledi bana. Garipti. Çok... Garip."

"On beş yıl önce mi?"

"Evet."

"On dokuz olmasın?"

Omuz silkiyor. "Belki, olabilir. Hafızam eskisi kadar keskin değil, ama on beş dediğini sanıyorum. Bir de çocuk vardı. Kızı. Ondan bahsetmedi. Ama kızın mezarını gördüm."

"Siktir! Affedersiniz, sadece... çok şaşırdım."

Jacob başını sallıyor. "Tarihler arasında birkaç gün vardı. Kızı, sonra da karısı ölmüş. Bunu hatırlıyorum ancak tarihleri hatırlayamıyorum. Belki de aralarında haftalar vardı."

"İsimleri hatırlıyor musunuz?"

Hatırlamaya çalışırken yüzü buruşuyor. "Hayır. Çok üzgünüm."

"Ama eşini bulmasına yardım ettiniz. Mezarlarını gördünüz. Beni oraya götürebilir misiniz?"

"Evet, bunu yapabilirim."

Onu kilisenin arka girişine ve mezarlığa kadar takip ediyorum. Toprak, altındaki ölüler haricinde ıssız. Ağaçlar, düne nazaran topraktaki cesetlere daha da benziyor, hayatta olmayan iskeletleri andırıyorlar. Birkaç büyük meşe ağacı arasında kıvrılan yolda ilerliyoruz ve ilk mezar sırasına ulaşıyoruz. Derinlerine doğru ilerliyoruz. Terlemeye başlıyorum. Yaz böceklerinin sonuncuları

kollarımı ısırmaya başlıyor, önümüzdeki günleri atlatabilmek için küçük bedenlerine yeterli miktarda kan depolamaya çalışıyorlar. Dağılan bulutlar, bugünün biraz daha güneşli olacağını düşündürüyor.

"Kızınızın da burada olduğunu biliyorum," diyor Peder Jacob.

Nasıl tepki vereceğimi bilmediğim için yürümeye devam ediyorum.

"Evlat kaybetmek bu dünyadaki en zor şey," diyor.

"Acele etmezsek bir adam üçünü de kaybedecek," diyorum ve altımızdaki ölülerin arasından koşarak ilerliyoruz. İki dakika sonra mezarlara ulaştığımızda nefes nefese kalmış haldeyim ve gömleğimin arkası ıslak. Benden en az yirmi yaş büyük olan Jacob ise hiç yorulmamış gibi.

Jacob iki mezarın önünde durup, "İşte, onlar," diyor. Mezarlar diğerlerine benziyor. Ancak diğerleri gibi de değiller.

"Hassiktir!"

Papaz bana kötü kötü bakarak, "Theo," diyor.

Mezarlarda çiçekler yok ve çimlerin, mezar taşlarının tabanına kadar kırpılması gerek. Mezar yazılarını okuyorum. Yanlarında muhtemelen koca ve baba için ayrılmış boş bir mezar yeri var.

Caleb Cole için ayrılmış. Şimdi her şey anlam kazanıyor.

Bunca kan on beş yıl öncesinden...

Koşmaya başlıyorum.

Peder Jacob arkamdan, "Kim onlar?" diye sesleniyor.

Ona cevap vermeden mezarlık boyunca koşmaya devam ediyorum. Ayaklarım yerleri, başkalarının mezarlarının kenarlarını dövüyor. Schroder'ı aramak için cep telefonumu çıkarıyorum ama ben daha numarayı çeviremeden çalıyor, arayan da Schroder.

"Bir şey buldum," diyor. Sesi heyecanlı.

"Ben de," diyorum. "Caleb Cole." Tüm ayrıntılar zihnime üşüşüyor. Ayaklarımın buz keserek karlar içinde durduğumu ha-

tırlıyorum, Schroder da oradaydı, Landry de. Küçük bir kız yerde, beton zeminde kanlar içinde yatıyordu. Ölmüştü. Hafızamda her şey o kadar net ki bir an için kanımın o günkü sıcaklıkta aktığını hissediyorum. Ölmek için iyi yerler ve kötü yerler vardır Bir mezbaha ise olabileceklerin en kötüsüydü.

"Biliyorum," diyor Schroder.

"Ne?"

"On dokuz bıçak yarası. Az önce adli tıp doktoru aradı. Şöyle bir kontrol etmiş. Bunu düşünmemiz gerekirdi. Ama hiçbirimiz anlamadık. Onun dışında. Geçmişten bir bağlantı arıyorduk, değil mi? Bu yüzden o da morga on dokuz bıçak yarasıyla gelen kurbanları araştırmış, belki güncel bir şeyler çıkabilir diye. Ama bunun yerine on beş yıl öncesinden iki isme ulaşmış."

Konuşabilmek için yavaşlamak zorunda kalıyorum. "Jessica Cole," diyorum. "Onlardan biri miymiş?"

"Evet. Diğeri de James Whitby. Hâlâ Stanton'ın muayenehanesindeyim," diyor Schroder. "Bir dakika bekle," diyor ve telefonu sert bir yüzeye bırakmış gibi bir ses çıkıyor. Büyük bir dosya çekmecesinin açıldığını duyabiliyorum. Dosyaları karıştırıyor, parmakları isimlerin üzerinde geziniyor. Kendi kendine konuştuğunu, "Hadi, hadi, neredesin," ve ardından da, "İşte!" dediğini duyabiliyorum

"Buldum," diyor telefona dönünce.

"Dur tahmin edeyim, o elindeki James Whitby'nin dosyası mı?"

"Bingo. Ve Whitby, Stanton'ın hastasıymış."

"Cole da onu suçluyor, öyle mi?"

"Bekle, bana bir saniye ver," diyor ve onun dosyanın üzerine eğilip yazılanları okuduğunu gözümde canlandırıyorum. "Kahretsin... Jessica Cole'un öldürülmesinden iki yıl önceki Whitby davasında doktor, Stanton'mış," diyor. Davayı net olarak hatırlıyorum. James Whitby, Tabitha Jenkins adında küçük bir kızı kaçırmıştı. Yakalanana kadar onu iki gün elinde tutmuştu.

Mahkemeye çıkmış ve akli dengesi yerinde olmadığından suçlu bulunmamıştı. İki yıllığına bir akıl hastanesine hapsedilmişti.

"Stanton'ın rolü neymiş?"

"Whitby'ye yardım edebileceğine dair tanıklık etmiş ve bunun, onun hatası olmadığını, çocukluk döneminde kötü muamele görmesinin sonucu olduğunu söylemiş."

Ben mezarlığa girdikten sonra başka insanlar da gelmiş ve ben yanlarından koşarak geçerken bazıları bana bakıyor. Alnımdan terler damlıyor, peşimde kimin olduğunu görmek için arkama bakıyorlar ancak ardımda sadece, neler döndüğünü ortaya çıkararak bu gizemi çözmüş iki mezar var.

"Yani Cole, Stanton'ı suçluyor," diyorum çünkü Whitby serbest bırakıldıktan bir hafta sonra Jessica Cole'u öldürdü. "Peki ya diğerleri?"

"Bilmiyorum. Ancak benzer şekilde bağlantılı olmaları gerek," diyor Schroder. "Biri Whitby'nin avukatı olabilir. Her neredeysen kıpırdama. Sen benden daha yakın olabilirsin."

"Nereye daha yakın?"

"Sadece bekle. Tekrar arayacağım."

Telefonu yüzüme kapatıyor. Şimdi arabadayım. Hızla bir yerlere gitmek geliyor içimden, ancak neresi olduğunu bilmiyorum. Parmaklarımı tavana vuruyorum. Peder Jacob'ı çok gerilerde bıraktım. Cep telefonuma bakarak çalmasını bekliyorum. Birkaç saniye sonra da konuşmaya başlıyorum, telefona tekrar tekrar *hadi, hadi* diyip duruyorum.

Mantra ilk dört dakika işe yaramıyor ancak beşincinde etkisini gösteriyor.

Schroder, "Caleb Cole altı hafta önce cezaevinden çıkmış," diyor. "Az önce onun şartlı tahliye memuruyla konuştum. Cole tüm randevularına gidiyormuş. Brighton'daki büyük bir lastik fabrikasında işe bile başlamış. Orayı da aradık ama..."

"Dur, bekle," dedim. "Altı hafta önce mi?"

"Evet. Bugün işe gitmemiş. Adresini öğrendim. Kontrol etmeni istiyorum. Özel tim orada seni karşılayacak. Tamam mı? Ben en az yirmi dakikalık mesafedeyim," diyor ve bana adresi veriyor. Yazıyorum.

"Tamam. Fakat... altı hafta önce tahliye olduysa, nasıl oldu da hapishane kayıtlarını incelerken adını bulamadık?"

"Tanrım, Tate, bilmiyorum, bu önemli değil," diyor. "Sen sadece dediğimi yap."

"Ah, başüstüne efendim."

"Öyle demek istemedim."

"Sorun değil," diyorum. "Oraya varmam on dakika sürer."

"Beş diyelim. Sirenin var, yola çık ve sireni aç."

28

Beş numaralı medyum, diğer medyumlarla aynı. Sanki ilk dördünün kişilikleri harmanlanmış ve elli yaşlarındaki bu Asyalı kadının içine sızmış. Saç çizgisi gerilemiş, çenesi dört tane iri bene, bu benlerin her biri de en azından birer tane iri kıla ev sahipliği yapıyor. Kıllardan en uzununu (bir bebek kolu kadar olabilir) şans getirsin diye kesmiyor olmalı. Kadın ölülerle konuşup geleceğinizi görebiliyor, kocası da ilaveten kırk dolara tarot falı bakıyor. Diğerleri gibi gösteri yapmıyor. Bunun yerine duvarları Caleb için hiçbir anlam ifade etmeyen Asya sembolleriyle dolu olan mutfakta, masada oturup Asya çayı içiyor. Pencere kenarlarında yanan tütsüler Caleb'ın burnunu kaşındırıyor. Medyum onun avucuna bakıyor ve ona, aslında el falcısı olmadığını söylüyor, ellerini ellerine alıyor, hapse girmeden önce var olan şu çevirmeli modemler gibi, uzun mesafeli bağlantı kurarken tuhaf sesler çıkarıyor.

"Birini kaybetmişsin," diyor. Öbür dünyaya giriş yaptıktan sonra, çevirmeli modemlerin aksine ilk denemesinde bağlantı kurmayı başarıyor. "Önemsediğin biri."

Seans bittiğinde yine kendini ihanete uğramış gibi hissediyor, parasını alan başka bir sahte medyum daha... Ama Caleb en çok kendini bu duruma düşürdüğü için kendine kızıyor. Bir nedenle, kadının Asyalı olmasının yaptığı işi daha gerçek, daha spiritüel kılacağını düşünmüştü ve bu yüzden daha büyük bir hüsrana yol açıyor. Ailesiyle konuşma şansının artık tamamen ortadan kalktığını düşünüyor.

Medyuma teşekkür etmiyor. Karısının onu affettiğini söyleyince Caleb masadan kalkıyor, parayı fırlatıyor ve tarot falı önerisini reddediyor.

Caleb oturma odasından geçerken televizyonda arabasını görüyor. Onu görüp de sonra, kendisinin olduğunu anlayana kadar iki adım daha atıyor. Duruyor, kapı eşiğine geri dönüyor. Asyalının kocası, elinde iki golf topu büyüklüğünde kristal bir küre tutuyor, parmaklarıyla onları birbirinin etrafında döndürüyor. Caleb'a dönüp onu başıyla selamlıyor ama bir şey söylemiyor, Caleb, Doktor Stanton ile çocuklarının kayıp olduğunun bildirildiğini söyleyen muhabiri izliyor. Olay yerinde mücadele izleri ve kan olduğunu söylüyor muhabir. Aynı sokakta polisin dikkatini çeken bir araba da olduğunu bildiriyor ve arabayı tekrar gösteriyorlar. Sonra arabanın, bir çekicinin arkasına yüklenişi geliyor ekrana.

Stanton'ın kaybolduğunu bugün keşfedeceklerini biliyordu. Arabasını bulma ihtimalinin olduğunu da. Ancak ikincinin çok olası olduğunu düşünmemişti. En azından bu kadar çabuk olmasını.

Ve bu da her şeyi değiştiriyor.

Kadın onu kapıya kadar takip ederek tekrar gelirse indirim yapacağını söyleyip ona başka bir seans satmaya çalışıyor. Caleb ona dönüp bakmıyor bile, hızla doktorun arabasına doğru yürüyor ve kadın, kaldırımın sonunda onu takip etmeyi bırakıyor. Birden, çok yakında doktorun arabasının tarifinin, plakayla birlikte haberlerde çıkacağını fark ediyor, tabii şu ana kadar çıkmadıysa. Peki medyum bunu görmüş olabilir mi? Dönüp kadına bakıyor ancak çoktan içeri girmiş bile. Dün gece kendi arabasının her yerini silmişti. Parmak izi kaldıysa polis bunu bulacaktır. Bu, şey ev için de geçerli. Dokunduğu tüm yüzeyleri silmişti. DNA haftalarca sürebilir, bundan endişelenmiyor ancak parmak izi hızlıdır. Parmak izlerini bulurlarsa birkaç saate adını da bulurlar. Ama bulamayacaklar. Çünkü çok dikkatli davrandı.

Lanet olsun, dün gece neden daha iyi çalışmadı? Öyle yapsaydı şimdiye kadar her şeyi çoktan bitirmiş olurdu. Polis o zaman is-

tediği kadar parmak izi peşinde koşabilirdi çünkü şimdiye kadar her şey bitmiş olurdu.

Parmak izi bulurlarsa, ki bulabileceklerinden şüpheli, o zaman ismini de bulurlar ve yapacakları ilk şey tahliye memuruyla konuşmak ve adresini bulmak olur. Evde olmadığını görünce iş yerini ararlar, sonra da mezbahaya gelirler. Doktor ve kızları şu anda kayıp oldukları için muhtemelen ilk iş mezbahaya bakacaklardır. Ve tüm bunlar kahrolası bir araba aküsü yüzünden oluyor... Neden medyumlardan hiçbiri bunun olacağını göremedi ki?

Araba aküsü... Ah, kahretsin! Dün gece arabayı çalıştırmaya çalışırken arabanın önüne bir sürü parmak izi bırakmıştı. Polis oraya da bakar mı? Hayır, bunu neden yapacaklardı ki? Elbette sadece direksiyona, kapılara ve arabanın içindeki diğer yüzeylere bakarlar. Belki benzin başlığına da.

Ama en kötü senaryoyu düşünmesi gerek. Polisin yakında kim olduğunu öğreneceğini varsaymalı.

Yeni bir plan yapmalı.

Mezbahaya dönmesi yirmi dakika sürüyor. Yolculuğunun ilk yarısında hız limitine uymak zorunda kaldı ancak açık yollara çıktıktan sonra gaza bastı. Doktor ve iki kızı korku içinde. Korkmalılar da. Octavia uyuyor. İlk yaptığı şey, Stanton'ın ağzını bantlayıp onu susturmak. Oyalanacak vakit yok. Kibar olmak için de.

Caleb, Melanie'ye bir bardak kola uzatırken, "Sen şunu içerken sana bir hikâye anlatacağım," diyor.

"Susamadım."

"Bir süre bir şeyler içme fırsatın olmayabilir."

"İstemiyorum."

"Kardeşlerinden birine zarar vermemi mi istiyorsun?" diye soruyor ve Katy'yi gösteriyor. Katy bunun üzerine alfabe şarkısını söylemeye başlıyor.

Melanie kolayı içiyor. "Tadı tuhaf."

"Melanie, burada oyun oynamıyorum. İçmeye devam etmezsen yemin ederim birilerini incitmeye başlayacağım."

Melanie gözyaşlarını bastırıp içmeye başlıyor.

"Güzel," diyor Caleb. "İyi gidiyorsun. Şimdi hikâyeye başlayalım; Tabitha adında bir kız hakkında. Bir gün kötü bir adam onu görüp çok tatlı olduğunu düşünmüş ve ona zarar vermek istemiş."

Katy şarkı söylemeyi bırakıyor. Caleb'ın söylediğine odaklanıyor ve yavaşça başını iki yana sallıyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Dr. Stanton'a bakarak, "Evet, değil," diyor. "Ama hayat bazen böyledir. Kötü adamın adı James'miş ve kızı takip etmeye başlamış. Her gün okuldan sonra Tabitha eve yürüyerek gidermiş ve bu kötü adam James de onu takip edermiş. Kızın nerede yaşadığını biliyormuş. Hangi yoldan gittiğini de."

Kızlar ona kocaman açtıkları gözlerle, gözyaşlarını tutmaya çalışarak, dikkat kesilmiş halde bakıyor. Ve tabii korkuyla... Yüzlerinde bol miktarda korku ifadesi var. Ve kafa karışıklığı.

"Onun hakkında her şeyi biliyormuş. Hatta anne babasının evine girip kızın yatak odasında biraz zaman bile geçirmiş, onun eşyalarını karıştırmış, onun çizdiği duvardaki resimlerine bakmış, giysilerine bakmış. Kesinlikle saplantılıymış ve onun iç çamaşırını çalıp kendi koltuğunun altına saklamış."

"İğrenç," diyor Melanie.

Katy, "Bunu neden yapmış ki?" diye soruyor. İki kız da korkmalarına rağmen kendilerini hikâyeye kaptırmış vaziyetteler.

"Çünkü James diğer insanlar gibi değilmiş," diyor Caleb. "Tabitha'yı okuldan eve dönerken bir gün yolda durdurmuş. Bir parkın yanındaki kaldırımda köpeğine sesleniyormuş ancak ortada köpek falan yokmuş. Ama Tabitha bunu bilmiyormuş. James seslenmiş, seslenmiş ve sonra kızı görmüş, ona, "Köpeğimi gördün mü?" diye sormuş. Tabitha görmemiş ama ona yardım etmek istemiş. Onunla parka girmiş, James onu başka tarafa,

ağaçların arasına götürmüş, minibüsünün durduğu tarafa. Sonra kızı evine götürmüş. Polis ve ailesi Tabitha'yı ararken James iki gün boyunca onun defalarca canını yakmış."

"Ona ne yapmış?" diye soruyor Melanie.

"Canını yakmış," diyor Caleb.

"Peki nasıl?" diye soruyor Katy.

"Hikâyenin bu kısmını bilmenize gerek yok," diyor Caleb. "Ancak işi bitince James ne yapacağını bilememiş. Kıza yaptıklarını insanlara anlatmak istemiyormuş. Bu yüzden bir bıçak almış. Tıpkı bunun gibi bir bıçak."

Doktor bandın ardından bir şeyler mırıldanıyor ve Caleb onun bağlarını çözebilmek için kıvrandığını görebiliyor. Odadaki tüm gözler bıçağın üzerinde, hafifçe horlayan Octavia dışında.

"Tam da polis kapısını çaldığında onu öldürmek üzereymiş. Birileri civarda minibüsü görmüş. Polis de minibüsü olan insanların evlerini kontrol etmeye gidiyormuş. Onunla sadece konuşmaya gelmişler ancak gelir gelmez bir şeylerin yanlış gittiğini anlamışlar. İçeri zorla girmişler ve Tabitha'yı bulmuşlar. Bir dakika sonra gelseler kız çoktan ölmüş olacakmış."

Melanie içeceğini bitirmek üzere. Ve ikisi de ağlıyor. "Al bakalım," diyor bardağı Melanie'den alırken. Sonra doldurup Katy'ye veriyor. Katy yavaş yavaş yudumluyor, bunu yaparken zorlanıyor çünkü ağlamasını durduramıyor. Doktor hâlâ yerde kıvranıyor, belki de bu hikâye, işlerin nereye gideceği konusunda ona bir fikir vermiştir. Yerde hiç ilerleyemiyor ve yüzü neredeyse morarmış.

Caleb, Stanton'dan gözünü ayırmadan, "Babanız bu kötü adamın ne yaptığını biliyordu. Ve çok geçmeden ikisi arkadaş oldular. Babanız James hakkında iyi şeyler söyledi, olanların James'in hatası olmadığını, onun hasta olduğunu, kendisini kontrol edemediğini söyledi. Babanız onunla bir saat geçirdi ve dünyaya James'in yardıma ihtiyacı olduğunu, cezalandırılmaması gerektiğini, çünkü James'in bir hastalığı olduğunu, hastalığının da yetiştirilmesinden

kaynaklandığını söyleyecek kadar iyi tanıdı onu. Suçu James'in üzerinden alıp başkalarına yükledi. Avukatlara ve yargıca bunun, James'in annesinin suçu olduğunu söyledi, okul sisteminin suçu olduğunu, James dışında herkesin suçu olduğunu söyledi. Herkes babanızı dinledi ve ona katıldı çünkü babanız çok inandırıcıydı. James'in yeterince ilgi ve anlayış gösterilirse tedavi edilebileceğini söyledi. Böylece James hapishaneye gitmek yerine Grover Hills adında, düzgün düşünemeyen insanların bakıldığı bir hastaneye gönderildi. İki yıl Grover Hills'te kaldı ve sonra babanız James'in artık iyi olduğunu, topluma yararlı bir birey olabileceğini söyledi."

Melanie'nin gözleri ağırlaşıyor. Esniyor, uyanık kalmak için mücadele ediyor. Katy'nin de yakında uykusu gelir. Peki gerçekten ne kadar zamanı var?

"Böylece babanız, haftada bir gelip kendisini görmesi koşuluyla, James'in gitmesine izin verdi. Ona şehirde yalnız yaşayacağı bir daire tuttular. Sorun şu ki kızlar, babanız böyle kötü bir adamla arkadaş olmamalıydı, kimse olmamalı. Çünkü bu adam hâlâ hastaydı. Salındıktan bir hafta sonra James, Tabitha'ya yaptığının aynısını benim kızıma yaptı ancak polis nereye bakacağını bilmiyordu çünkü James onu buraya getirdi," diyor ve kollarını açarak *burasının* bu oda, tüm bina olduğunu gösteriyor. "Jessica'yı, evet adı bu, neyse, burada tuttu ve ona zarar verdi. Polis kimi aradıklarını biliyordu ancak nereye bakacaklarını bilmiyordu ve sonunda anladıklarında ise artık çok geçti. James, Jessica'yla işini bitirdiğinde böyle bir bıçak aldı," diyor ve iyice görebilmeleri için bıçağı hareket ettiriyor, "ve onu on dokuz defa bıçakladı. Ve hayatı, tüm kanı, sahip olabileceği her şeyle birlikte şu an sizin oturduğunuz zemine akıp gitti."

Melanie uyuyor. Katy'nin çenesi göğsüne düşmüş. Hikâyeyi anlatmak gerçekten zordu, anlatırken kendini berbat hissetti. On beş yıldır kızının öldüğü anı düşünüyor. Ondan önceki altı saati, kaçırılmasını, yaşadığı korkuyu hayal ediyor. Her şey bir şekilde ona kızını hatırlatıyor. Gördüğü, duyduğu her şey Jessica'yla bir

şekilde ilişkili oluyor. Her şeyin zincirleme bir çağrışımla birbirine bağlanabilmesi gibi bir şey bu. Yemekte bıçak görüp kızını düşünüyor. Televizyonda ya da sokakta bir çocuk görüyor. Gazetede çocuk kıyafetleri reklamı görüyor. Et yemek ona mezbahayı hatırlatıyor. Soğuk hava, polis, televizyon programları, hız yapan arabalar, ağzı bozuk yaşlı kadınlar, hepsi bu kâbusu gözlerinin önüne getirecek bir çağrışımı tetikliyor. Bu hiç durmuyor. Kızının ölü bedeni çıplak olarak yerde yatıyor, onu öyle hiç görmemiş olmasına karşın görüntü gözlerinin önünden hiç gitmiyor. Kızının son gördüğü şey, bu da hiç gözlerinin önünden gitmiyor.

"Ve babanız..." diyor sesini alçaltarak, "bunun olmasını engelleyebilirdi. James'in tedavi edilebileceğini herkese o söyledi. Benim kızımın öldürülmesinin nedeni o. Sadece kızım da ölmedi. Karım o kadar üzüldü ki o da öldü, aynı zamanda karnındaki, henüz küçücük olan oğlumuz da. Babanız benden ailemi aldı, işte bu yüzden," diyor doktora bakarak, "bana olanların aynısını ona yaşatmam gerekiyor."

Katy'nin elinden bardak yere düşüp parçalanıyor. Stanton buna tepki veriyor ve Octavia uyanıyor. Melanie ve Katy uyanmıyor. Octavia önce babasına, sonra ablalarına bakıyor, gülümsüyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve ağlıyor.

"Bir gelişme oldu," diyor Caleb doktora bakarak. "Polis senin kayıp olduğunu biliyor ve yakında seni kaçıranın ben olduğumu da öğrenir. Bu işi bu gece burada bitirmek istiyordum ancak buna zaman yok. Yani plan değişmek zorunda. Dördümüz bir yolculuğa çıkacağız."

Doktor plastik kelepçelerinden kurtulmaya çalışıyor, yüzü hâlâ mor. Octavia'nın sesi şimdi daha fazla çıkıyor. Ve daha da sinir bozucu. Caleb ona bakıyor, Octavia daha da yüksek sesle ağlıyor. Küçük yüzü buruşuyor, gözleri sıkıca yumuluyor ve ağzı büzülerek açılıyor. Derin bir nefes alıyor, sonra nefesini daha da yüksek sesle ağlayarak veriyor.

Caleb, Stanton'a, "Sorun yok, kızların iyi," diyor. Bebeğin sesi yüzünden yüksek sesle konuşmak zorunda. "Şimdi, daha önce sana aileni öldüreceğimi söylediğimi biliyorum ve bu değişmedi. Matematiğinin, tanılarından daha iyi olduğunu varsayıyorum, bu yüzden sana dördümüzün gideceğini söylediğimde bunun, birinin geride kalmak zorunda olduğu anlamına geldiğini anlamışsındır. Grubu biraz küçülteceğiz. Ben sürücüyüm, aynı zamanda intikam arayan adamım, yani ben grubun esas üyesiyim. Sen de öylesin. Kızlarsa... Kahretsin," diyor çünkü Octavia düşüncelerini bölüyor, "kes sesini, kes şu sesini artık!"

Ama ses yükseliyor. Caleb onu araba koltuğundan çözüyor ve bezini kontrol ediyor. Islak. Muhtemelen acıktı da. Onu yukarı aşağı hoplatıyor ama sesi daha da yükseliyor.

"Şşş," diyor ona, onu nazikçe sallayarak. "Eğer ağlamayı kesmezsen tüm yüzünü bantlamak zorunda kalacağım," diyor. Tabii Octavia'nın onu anlamadığının ve çok da fazla bant kullanması gerekmeyeceğinin farkında. "Hadi ama Octavia, sus artık."

Bebek hıçkırıyor, Caleb'ın omzuna kusuyor ve yeniden ağlamaya başlıyor. Onu yeniden koltuğuna oturtuyor, kayışlarını bağlıyor ve koltuğu dışarı çıkarıyor. Onu güneşin altında bırakıp yeniden ofise dönüyor. Gömleğini bir mendille siliyor ve Stanton'la konuşmaya devam ediyor.

"Sadece iki kızın kalacak, benim gözümde kızların hepsinin değeri bir. Asıl soru, senin gözündeki değerleri. Biri burada kalabilir ancak ikisi bizimle gelecek. Bu senin kararın. Ah, tabii şunu da ekleyeyim, burada bırakacağımız kızın... o ölmek zorunda."

Arkasındaki kızlardan birinden, korkuyla nefesini tutmuş gibi bir ses geliyor. Dönüp bakıyor. İkisi de uykuda. En azından öyle olduklarını düşünüyor. Belki de içlerinden biri kötü bir rüya görüyordur. Yanlarına eğilip onları sarsıyor. Belki içlerinden biri numara yapıyordur.

"Uyanık mısın?" diye soruyor Katy'ye, sonra aynısını Melanie'ye de soruyor. "Numara yapıyorsanız şimdi söyleyin. Eğer uyumadığınızı kendim anlarsam ikinizi de fena yaparım."

Ses yok. İçlerinden biri numara yapıyorsa da nasılsa birkaç dakika içinde öğrenecek.

Yeniden Stanton'a dönüyor.

"Kalacak olan kızın hiçbir şey hissetmeyeceğine söz veriyorum. Seçimi senin yaptığını diğerleri de bilmeyecek. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok. Evet doktor, kim kalıyor kim geliyor? Ben adaletsiz bir adam değilim." Caleb dışarıdan bebeğin ağladığını hâlâ duyabiliyor. "Sana karar vermen için iki dakika vereceğim. İki dakika sonra bana cevap vermezsen sen cevap verene kadar Katy'nin parmaklarını keseceğim," diyor ve Stanton'ın homurdanmaları yükseliyor, bağlarından kurtulmaya çalışırken alnındaki damarlar çıkıyor. Kendi diliyle boğuluyor gibi geliyor sesi. "Senin tüm parmakları kesmeme izin vereceğini sanmıyorum... Yine de bunu yaparsan, hemen arkasından Melanie'ninkileri keseceğim. Sonra da ayakları üzerinde çalışmaya başlayacağım, sen karar verene kadar kesmediğim hiçbir şey kalmayacak. Evet, bu olacak Stanton, ne olursa olsun bu gerçekleşecek," diyor. Sesi sakin ve kararlı. Doktor bir an için kıvranmayı bırakıyor, rengi atıyor, birkaç dakika içinde olacaklar gözlerinin önünde canlanmış olmalı. Tüm bunlara bir son vermesi için yalvaran gözlerle Caleb'a bakıyor. Caleb uzanıp ağzındaki bandı, çekmeye hazır olarak tutuyor. "Durduramayacağın, kontrolden çıkmış bir trenim. Tek yapabileceğin ailenden bazılarını yoldan çekmek. Kızlarını acıdan kurtar. Kendini de kan içindeki kesik parmak ve uzuvların yerde nasıl görüneceğine şahit olmaktan kurtar. Çünkü bunu yaparsam hiç de hoş olmayacak. Onları kurtarabileceğini düşünerek zaman kaybetme çünkü yapamazsın. Gerçekten yapamazsın. Verilecek önemli bir karar var. Buradan hangi kızının canlı çıkmayacağına karar vermek için iki dakikan var. Elinden bir tek bu gelir Doktor çünkü tren çoktan istasyondan ayrıldı bile."

29

Denetleme memurunun Caleb Cole için Schroder'a verdiği adres beni şehrin sokaklarının çukurlarla ve kaldırımlarının da çatlaklarla dolu olduğu bir kesimine götürüyor. Saat üç buçuk ve Doktor Forster'la görüşmeden önce bir buçuk saatim var. Direksiyonu kırıp ölü bir köpeğin etrafından dolanıyorum, bir blok ötede başka bir ölü köpeğin daha. Belki de kurtulmak için kendilerini yabani sıçanlar gibi trafiğe atıyorlardır. İlk gelen benim. Ve polis arabasında olduğum için bloğun sonunda duruyorum. Cole'un evde olduğunu sanmıyorum ama geride bekliyorum çünkü varsayımlar bazen insanı zor durumlara düşürebilir. Birkaç dakika sonra Dedektif Kent, hemen ardından da Özel Müdahale Timi geliyor. Daha önceki timle aynı. Muhtemelen polis merkezine geri döndüler ve işler ilginçleşmeye başladığı için onlara civarda olmaları söylendi. Girişlerini planlamaya başlıyorlar. Karmaşık bilinmeyenleri içeren ve daha önce tekrar tekrar uyguladıkları senaryolardan birini seçiyorlar. Üç çocuk ile babalarını rehin almış olabilecek bir adamla uğraşıyorlar. Daha önce kimseyi vuramadıkları için hayal kırıklığına uğramış ve bu defa işlerin farklı olacağını umuyor gibi görünüyorlar.

Dedektif Kent, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Orada olmadığına bahse girmek ister misin?"

Cole'un arabasının kontağındaki anahtarı düşünüyorum. "O zaman ikimiz de aynı şey üzerine bahse girmiş oluruz."

Cole en az altmış yıllık, dört ayrı daireye bölünmüş büyük bir evde yaşıyor. Bu mahallede elinizi sallasanız hapisten çıkmış

birilerine çarpar. Eski mahkûmların salıverildikten sonra konakladığı, taktik eğitiminiz, sabıkanız ya da çok büyük bir silahınız yoksa uzak durmak isteyeceğiniz türden bir bölge burası. Silahlı polisler farklı girişleri tutmak için ayrılıyorlar. Haber minibüsleri geldiğinde, ki bu yalnızca iki dakika sonrası, olay yeri çoktan temizlenmiş durumda.

İnsanlar neler olup bittiğine bakmak için ön avlularına çıkıyor. Hepimize siktir olup gitmemizi ve gebermemizi söyleyerek özel time epey sıkını veriyorlar. Bazılarını cezaevinden, birkaçını da teşkilattaki zamanlarımdan tanıyorum. Dedektif Kent'le birlikte Cole'un evine giriyorum. Kapı kırılmış. İçeride fazla bir şey yok. Bir mutfak masası. Aşınmış bir kanepe.

Timi komuta eden adam bana, "Burada olmak şehrin en çirkin fahişesini becermek gibi," diyor. "İşi bitirmek yalnızca birkaç dakika sürdü, içeride olma hissini üzerimden temizlemek ise bir saat sürecek."

Kent, adam dışarı çıktıktan sonra, "Haklı," diyor. "Epey allayıp pulladı ama gerçekten de öyle hissettiriyor."

Mutfakta çekmeceler var ancak başka da bir şey yok, mutfak tezgâhındaki boş pizza kutusu yığını dışında. Yatak odası ise neredeyse boş.

"İnsanların böyle yaşadığına inanmak zor," diyor Kent.

"Bundan çok daha kötülerini gördüm."

"Ben de gördüm," diyor, "ancak yine de bunu anlamak zor."

Kent, yerdeki havalandırma deliğini kontrol ederken ben de tavandakini kontrol ediyorum. Önce ben bitiriyorum ve onu elleri ve dizleri kire bulanmış halde, yatak odasının zemininde emeklerken buluyorum. Kalkınca ellerini kotlarının kenarlarında siliyor.

"Bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Sadece boyun ağrısı. Sende?"

"Omuz ağrısı."

Dedektif Kent, "Belki de bizi takip edecek bir masör kiralamalıyız," diyor. "Dinle, merak ediyordum da... bu iş bittiğinde acaba..." diye başlıyor ama o sırada cep telefonum çalıyor.

Telefonu cebimden çıkarırken söylediklerini bitirme şansı vermek için bekliyorum fakat o başını sallayarak, "Açman gerek," diyor.

Arayan Schroder, bunu tahmin etmiştim çünkü zaten beni arayan tek kişi Schroder. Kent mutfağı dolaşırken ona olanları anlatıyorum. Kent'in buzdolabını kontrol etmesini izliyorum. Burada bir şey yok. Cole gitmiş ve geri dönmeyecek, bir şey gizlemesi için de hiçbir neden yok. Schroder'a bunları söylüyorum ve ondan, Cole'un dönmesi ihtimaline karşı buraya iki polis memuru koymasını istiyorum. Komşuların bizi karşılama biçimi yüzünden, göndereceği memurların silahlı olması gerektiğini de söylüyorum.

Telefonu kapattığımda Dedektif Kent'e, "Bir dakika önce ne diyordun?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor ve başını yavaşça iki yana sallıyor. "Önemli bir şey değil," diyor. "Artık dönebiliriz."

Döndüğümüzde Schroder, James Whitby'nin sabıka ve psikiyatri kayıtlarının kopyalarını çıkarmış. Schroder kahve makinesini kurcalayıp bardağını doldurmaya çalışırken ben toplantı odasında oturup kayıtları inceliyorum. Mahkemenin Whitby'yi, Tabitha Jenkins'e yaptığını bilecek zihinsel kapasiteden yoksun bulmasının nedeni, zihinsel kapasiteden gerçekten yoksun olması. Küçükken annesinden şiddetli dayaklar yemiş. Onun velayetinden alınmadan önce, son seferinde kafasına bir ütüyle vurmuş ve Whitby üç hafta hastanede kalmış. Darbe o kadar şiddetliymiş ki hiç tam anlamıyla iyileşememiş. Aslında ilk birkaç gün doktorlar onun kurtulamayacağını sanmış. Ve darbe başının kenarında kalıcı bir oyuk bırakmış.

Annesi, James'e sabah kalkmadı diye kızmış. Tekmelediği halde de cevap alamayınca numara yaptığını düşünmüş. Ütü

hâlâ sıcakmış. Ütüyü göğsüne koymanın onu uyandıracağını düşünse de yanılmış. İyice bastırmış, önce göğsünden midesine, sonradan da uyluklarına. Bir saat sonra ambulansı aramış. İlk yardım ekibi geldiğinde televizyonun karşısına sarhoş bir halde oturmuş, dizilerden birine küfredip duruyormuş. Sonra ilk yardım teknisyenlerine dönüp bağırarak oğlunu kalkıp bulaşıkları yıkaması için uyandıramadığını söylemiş.

Seri katillerin doğuştan böyle olmadığı, sonradan seri katile dönüştürüldüğü konusundaki tartışmaları gazetelere taşıyan davalardan biri bu. Hastanede daha önce yediği dayakların boyutu ortaya çıkmış; kırık kollar, kırık parmaklar, sigara yanıklarıyla dolu kollar. Whitby hayatta kalmayı başarmış, annesi de terapiye ve öfke kontrol seanslarına gönderilmiş. Para cezası ödemeye zorlanmış ve hapishane hücresinin neye benzediğini görmüş. On beş aya mahkûm edilse de sekiz ayda çıkmış.

Hastaneden çıkınca James bir koruyucu ailenin yanına verilmiş, buradayken yatak odasında yangın çıkarmış, ailenin kedisini öldürmüş ve yeni kız kardeşine kendisini teşhir etmiş. Başka bir eve gönderilmiş; sonunda da sorunlu çocukların kaldığı devlet yönetimindeki bir yurda. Okulda özel eğitime ihtiyacı varmış belli ki. Kızlar tuvaletine saklanıp kızları tuvaletlerini yaparken izlediği için başını durmadan belaya sokmuş. On yedi yaşında okulu bitirmiş ve devlet yurdundan tek odalı bir daireye taşınmış. Bir ay sonra da Tabitha Jenkins'e kafayı takmış.

Schroder bana kahve getiriyor. Doktorun dosyasını alıp incelemeye başlıyorum. İçinde, Whitby'nin bu koşullarda dışarıda olmaması gereken çok sorunlu bir çocuk olduğunu anlatan bir sürü tıbbi terim var. Stanton onu yakından takip ediyormuş. Whitby'nin çocukluğuna dair, yetiştirilmesinin üzerindeki etkileri ve annesiyle ilişkisi hakkına notlar da var. Ayrıca Tabitha Jenkins'e saldırısıyla ilgili notlar. Whitby'nin düşünceleri bir hayli karmaşıkmış gibi görünüyor. Tabitha'ya saldırmasına neyin neden olduğunu açıklamakta zorlanmış. Ona, güzel olduğu için saldır-

mış, tek söylediği bu. Stanton, Whitby'nin on dört yaşındayken ütüyle aldığı darbenin, kişiliğinin kimi kısımlarının bu yaşta kilitlenip kalmasına neden olduğunu, bu yaştaki ya da daha küçük kızlara yönelmesinin nedeninin de bu olduğunu düşündüğünü yazmış. Yaptığının yanlış olduğunu bilip bilmediği irdelendiğinde ise Whitby, bunda hiçbir sorun görmediğini, insanların da bunu neden sorun ettiğini anlamadığını söylemiş.

"Bunu nasıl gözden kaçırdığımızı hâlâ anlamıyorum," diyorum Schroder'a.

"Ne?"

"Hapishane kayıtları. Demek istediğim, onları biz gözden geçirdik, değil mi? Eğer Cole altı hafta önce salındıysa bunu görmemiz gerekirdi."

"Doğru," diyor, sonra omuz silkiyor. "Ne desem ki. Bilemiyorum."

"Bağlantıyı daha önce kurmuş olmalıydık. Onu..."

"Anladım," diyor Schroder. "Anladım, tamam mı? Bunu daha önce çözmüş olmalıydık ama çözmedik. Şimdi ise çözdük ve önemli olan da bu, değil mi?"

"Evet."

Beni yüzünde boş bir ifadeyle izleyen Dedektif Kent'e bakıyorum. Schroder görmeden ona hafifçe omuz silkiyor, sonra elindeki dosyaya, benim incelediğim dosyanın bir kopyasına geri dönüyor. Kahveye bakıyorum. Kupanın kenarında, ne kadar temizlenirse temizlensin çıkmayacak lekeler var.

Parmağımla o lekelerden birinin üzerini ovalarken, "Kahvenin tadı hâlâ ben burada çalışırkenki gibi mi?" diye soruyorum.

"Biraz daha iyi," diyor Schroder. "Sanırım lanet olası kapıcı o zamanlar içine tükürüyordu."

Bardağı alıp ağzıma götürecek oluyorum ama sonra fikrimi değiştiriyorum. "Neyse, zaten bırakmamın zamanı geldi," diyorum ona. "Kurbanları birbirine bağlayan bir şey var mı?"

"Giderek yaklaşıyoruz," diyor kendi içeceğini yudumlarken. "Bir saat içerisinde mahkeme kayıtları elimizde olacak. Elindekini okudun mu?" diye soruyor başıyla dosyayı işaret ederek.

"Evet. Zavallı piçin hayatta pek şansı olmamış."

"Annenin dosyasını da mı okudun?"

Başımı sallıyorum.

"Gerçekten iyi iş çıkarmış. Onu hiç gördün mü?"

"Hayır."

"Ben gördüm. Birkaç yıl önce onu basit hırsızlıktan yakaladım. Teknik detaylar yüzünden paçayı sıyırdı. Süpermarkette bira içiyordu, binadan ayrılmadığı için teknik olarak hiçbir şey çalmamıştı, bizim eşliğimizde oradan ayrıldı, yani gitmeye pek niyetli değildi. Onun hakkında en net hatırladığım şey nefesi... Yemin ederim yıllardır diş fırçasına dokunmamış gibi kokuyordu. Tüyler ürpertici bir kadındı."

"Tüm bunları başlatan o," diyorum.

Schroder başını sallıyor. "Sanırım bunu böyle görebiliriz," diyor. "Yani Stanton'ın, mahkemeye çıkıp Whitby'nin kurtarılabileceğini söyleyen doktor olduğunu biliyoruz. Ayrıca başka bir bağlantımız daha var."

"Diğer kurbanlar mı?"

Başını sallıyor. "Whitby'yi kimin savunduğu konusunda tahmin yapmak ister misin?"

"Ölen avukatlarımızdan biri olmalı."

"Victoria Brown," diyor.

"Ya diğer avukat?"

"Herbert Poole veya Albert McFarlane'i davaya bağlayamıyoruz. Olanların bir kısmını hatırlıyorum." Aslında ben de parça parça hatırlıyorum. Boşlukları benim için o dolduruyor. "Sanırım Whitby iki yıl sonra serbest kaldı ve çok geçmeden Cole'un kızını öldürdü."

"Cole'un kaydı var mı burada?"

Bana bir dosya veriyor, kapağını açıyorum. Gördüğüm ilk şey Caleb Cole'un bir fotoğrafı. On beş yaşında ve dün gece mezarlıkta gördüğüm adama pek benzemiyor. Fakat bu sabah erken saatte gördüğüm birine benziyor.

"Kahretsin," diyorum fotoğrafa bakarak.

"Ne?"

"Cole'un kızının hiç fotoğrafı var mı?"

"Neden?"

Hızla ayağa kalkıyorum ve sandalyeyi geriye iterken neredeyse deviriyorum. "Bu sabah Ariel Chancellor'ın evinde, duvarda fotoğraflar vardı," diyorum hızlıca. "Caleb bunlardan birindeydi. Bu hali..." diyorum ve sabıka fotoğrafına hafifçe vurarak onu Schroder'a gösteriyorum. "Tüm bunlar başlamadan önce çekilmiş bir fotoğraftı."

"Kanıtlar depoda ve şu anda Jessica Cole cinayetininkiler çıkarılıyor," diyor. Sesi benimki kadar heyecan verici. "Orada fotoğraflar da olacak. Haberin gündemi çok meşgul ettiğini hatırlıyorum, bu nedenle internette resimleri olabilir."

"En yakın bilgisayar nerede?"

Schroder'ın ofisine gidiyoruz. Fareyi hareket ettiriyor ve bilgisayar canlanıyor. Masasının başına oturuyor, ben de arkasında durup onun klavye ve fareyi kullanmasını izliyorum. İstediğimiz haberleri bulması sadece bir dakika sürüyor.

Jessica Cole'un bir fotoğrafı var, bu sabah Ariel ve Caleb'ın fotoğraflarında gördüğüm aynı küçük kız. Haberleri okumaya başlıyoruz ve kalanını, tüm detayları hatırlıyoruz.

James Whitby, Jessica Cole'a takıntılı değildi. En yakın arkadaşı Ariel Chancellor'ı saplantı haline getirmişti. İki kız, okulda beş yaşındayken tanışmıştı, sınıfta alfabetik sıraya göre birbirlerinin yanına yerleştirilmiş ve birbirlerinin en yakın arkadaşı olmuşlardı. Whitby'nin onu kaçırmayı planladığı gün iki kız birlikte

eve yürüyordu. İki yıl önce Tabitha Jenkins'e yaklaşmasını sağlayan hikâyeyle onlara yaklaştı ve çocukların ikisi de buna kanıp adamın kaybettiği köpek yavrusunu aramaya başladı. Bunun bir dolap olduğunu anlayınca ikisi de koşarak kaçtı. Whitby, Ariel'ın peşinden gitti ancak kız demir bir çitin parmaklıkları arasından geçip koşmaya devam etti. Demirlerin keskin kenarları vardı ve Jessica'nın montu bunlara takıldı ve buradan kurtulamadan Whitby onu, itirafında bahsettiği şekliyle, *ikincilik ödülü* olarak ele geçirdi. Ariel eve geldi ve ailesi polisi aradı. Polis, kimi aradıklarını hemen anladı. Sonuçta iki yıl önce bir kıza tecavüz edip öldürmeye çalışmış olan, hüküm giyip serbest kalmış bir akıl hastası, Jessica'nın kaçırıldığı yerden sadece bir blok ötede yaşıyordu. Whitby eve dönmedi, polis onu ancak gece geç saatlerde annesini görmeye gittiğinde tutuklayabildi. Annesi eşikte durup oğluna *tecavüz bebeği* diye bağırdı, onun en iyi parçasının uyluklarından akıp gittiğini ve çarşafları kirlettiğini haykırdı. Onun tüm bu çirkin sözleri, tüm dünyanın okuması için gazetelerde basılan siyah beyaz satırlarda da yazıyordu.

Polis merkezine getirildikten sonra Whitby'nin, kızın yerini söylemesi yirmi dört saat sürdü. Bir dedektifin Whitby'yi dövdüğünü hatırlıyorum. Bu epey sorun yarattı. İtirafın geçerli sayılmayabileceğini, Whitby'nin avukatının davamızı mahkemede lime lime edeceğini bildiğimizi hatırlıyorum. Tüm polis merkezine çöken çaresizliği de. Whitby'den bilgi alan dedektifin nasıl da suçluluk duyduğunu hatırlıyorum, küçük bir kızın hayatını kurtarmaya çalışırken yaptığı anlaşılabilir bir eylemdi ancak o kız ölü bulunduğunda ve katilin serbest kalışını seyrediyorken, bu affedilmezdi. Dedektiflerden birinin Caleb Cole'a bunu çıtlattığını hatırlıyorum, sanırım Cole'un ne yapacağını kestiremedi. Cole da ona Whitby'nin serbest bırakılacağını kimin bildirdiğini hiç söylemedi.

Bunlar gazetelerde yoktu. Muhtemelen öğrenilseydi haber yapılırdı ancak mahkeme olmadığı için Whitby neler olduğunu

anlatma fırsatı bulamadı. Avukatına anlatmıştı, ki avukat bu defa Victoria Brown değildi ve Whitby'nin ölümünden sonra pek çok şey saklı kaldı. Avukatın da çocukları vardı ve müvekkili toprağın altında olduğunda herkesin daha iyi olacağını biliyordu. Yine de polis merkezine geldi ve Whitby'yi döven adam işini kaybetmezse medyanın eline çok iyi bir fırsat geçeceğini söyledi. Böylece o dedektif kovulmadan istifa etti ve avukat da kendinden memnun halde evine döndü.

Ben Caleb Cole'u hiç görmedim. Kızını teşhis etmek için morga götürüldüğünde orada değildim. Polis merkezinde durup intikam ateşi içinde bağırırken orada değildim. Ertesi gün Whitby, gözaltında tutulduğu hücreden polis gözetiminde mahkemeye götürülürken Caleb Cole kayınbiraderinden ödünç aldığı nakliye kamyonuyla ona çarptığında da orada değildim. Kamyon ile nakil aracının çarpışması esnasında aracı süren polis memuru öldü, ikinci memurun iki kolu birden kırıldı ve bir gözü tamamen kör oldu. Whitby kazadan sağ kurtuldu ancak akabinde olanlardan kurtulamadı. Caleb onu enkazdan çıkardı ve yakınlarda park halinde olan arabasına sürükledi. Sonra da onu mezbahaya götürdü.

Caleb Cole, James Whitby'yi burada delik deşik etti.

Bir mutfak bıçağı kullandı. Bıçağı her saplayışında onu yukarı aşağı ittirerek Whitby'yi neredeyse parçalara ayıran kesikler açtı. Olay yerini ben hiç görmedim. Oraya destek için çağırılan memurlar arasında değildim ve buna minnettarım. Whitby'nin parçalarının her yere dağıldığını, kötü kesilen kısımların üzerinden döküldüğünü biliyorum. Parçalarının bir kovaya konulduğunu da. Adli tıp uzmanının, Whitby'nin kazada yaralanıp yaralanmadığını anlayamadığını çünkü ondan geriye kalanların incelemek için yeterli olmadığını biliyorum.

Ve yine adli tıp uzmanı sayesinde, toplamda on dokuz bıçak yarası olduğunu da biliyorum.

Caleb Cole, Whitby öldükten sonra eve gitti. Kanlar içindeydi. Karısı onu tanıyamadı. Eve girdiğinde çığlık attı ve komşular

polisi aradı. Kadın, kanla yıkanmış gibi göründüğünü söyledi. Korku filminden çıkmış gibi göründüğünü de. Cole ona hiçbir şey söylemeden duşa girdi ve çıktığında karısı, onun ne yaptığını fark etmiş halde kanepede oturuyordu. Birkaç dakika sonra polis gelene kadar birbirlerine sarılıp oturdular. Cole tutuklamaya direnmedi. Suçu kabul etti. Dört gün sonra karısı da kendisini öldürdü. Bir pazartesi günü kızını, hafta sonunda da her şeyini kaybetmişti. Ardında not bırakmamıştı. Cole on beş yıl hüküm giydi. İlk hafta kendisini iki defa öldürmeye çalıştı. Sonra üç ay boyunca intihar gözetimine alındı, gözetimden çıkar çıkmaz yine intihara kalkıştı. Bundan sonra da bir daha denemedi ancak diğerleri, bunu onun yerine denemeye devam etti.

"İki numaralı kurban bir öğretmendi, Whitby'nin öğretmeni olması mümkün mü?" diye soruyorum.

Schroder, "Yakında öğreneceğiz," diyor. "Birinci kurbanın kim olduğunu da."

"Üçüncü kurban, Hayward. Bağlantı Ariel Chancellor olmalı. Sadece arabasına yanlış zamanda bir fahişe aldı. Ayrıca Whitby'nin avukatını suçladığına göre, Cole'un yargıcı da suçladığını sanıyorum. Bu da yargıcı potansiyel bir hedef haline getiriyor, aynı zamanda Cole'u yakalamak için de bir şans olabilir," diyorum.

"İyi fikir," diyor Schroder. "Yargıcı evinden çıkarıp, içeriye silahlı adamlar yerleştirelim. Belki bir fırsat yakalar da Cole'u girerken enseleriz."

"Bayan Whitby de..." diyorum, oğlu hastane odasında hayat mücadelesi verirken çekilmiş sabıka fotoğrafına bakarak. Saçlarının arkası, kanepede saatlerce televizyon izlemekten kafasına yapışmış. Gözleri yarı kapalı, sarhoş, yorgun ve olan biten hiç de umurunda değilmiş gibi görünüyor. "Daha önce de söylediğim gibi, tüm bunları başlatan o."

"Geri dönüp Ariel Chancellor'la konuşmalısın," diyor. "Kent'i de yanına al. Bu sabah soramadığın bir sürü farklı soru olacak.

Belki de Cole'la teması kopmamıştır. Onu takibe almamıza yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilir."

"Tabii," diyorum ve kapıya yöneliyorum.

Cebine uzanıp Wake-E paketini çıkarıyor.

"O kızı bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor. Kapıda durup geri dönüyorum.

"Hatırlıyorum."

"Landry de oradaydı. On beş yıl nasıl da geçip gitmiş..."

"Bence de."

"Düşünüyorum da... Cole, Whitby'yi kesim evine götürdüğüne göre," diyor Schroder. "Bu bir şeyler ifade ediyor olabilir. Ne dersin? Oraya tekrar gider mi sence?"

Yağan karı ve kanı düşünüyorum, mezbahanın şimdi nasıl görüneceğini ve Caleb Cole'un doktoru ve ailesini oraya götürdüğünü gözümde canlandırıyorum. Oradan başka nereye götürebilir ki?

"Bu çok iyi fikir," diyorum ona.

"Kontrol edeceğim."

"Benim de arkandan gelmemi ister misin?"

Schroder, "Ben hallederim," diyor ve ağzına bir tablet atarken ben de dışarı çıkıyorum.

30

"Tik tak," diyor Caleb.

"Lütfen..."

"Tik. Ve..." diyor Caleb, sonra saatine bakıyor. Kafasının içinde birkaç atış daha sayıyor, "... tak. Zaman doldu. İki dakika oldu."

"Hayır, hayır," diyor Stanton.

"Hangisi?"

"Yapamam."

"İşin bu noktaya varmamasını umuyordum," diyor Caleb ve bu doğru da. "Öyle olsun."

Bıçağını alıyor. Katy'ye doğru yürüyor. Bu işi bitirmek zorunda. Eğer tereddüt ederse, şüphenin içine sızmasına izin verirse, yapması gerekenleri yapamayabilir. İnsanlığa yer yok, sadece plana odaklanmalı ve şimdi tereddüt ederse plan gerçekleşmeyecek. Odaklanmalı... Katy'ye bakıyor. Onu Katy Kitten olarak düşünmemeli. Onu bir araç olarak görmeli. Fakat Tanrı aşkına, ona nasıl da kendi kızını hatırlatıyor, tıpkı...

Kes şunu! İşleri zorlaştırıyorsun!

Melanie'ye yöneliyor. Minik Mel. Aynı şey, gerçekten...

"Lütfen, lütfen yapma," diyor Stanton. "Üzgünüm, çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm."

"Bunun faydası yok."

"Yapma! Kahretsin, kahretsin, yapma bunu. Bunu yapmak zorunda değilsin!"

Melanie'nin yanına çömeliyor. "Birini seç Doktor, mümkün olduğunca acısız olmasını sağla."

"Yapamam," diye bağırıyor Stanton. "Anlayamıyor musun? Yerimde olsaydın, üç çocuğun olsaydı ve karar vermek zorunda olsaydın sen de seçemezdin." Kelimeler hızla, umutla çıkıyor ağzından, sanki yeterince mantıklı olursa Caleb buna bir son verecekmiş gibi.

Güzel tespit. Fakat Caleb'ın burada olma nedeni güzel tespitleri tartışmak değil. O Stanton'a acı çektirmek için burada.

"Seç," diyor.

"Bu imkânsız."

"Katılıyorum. İmkânsız. Ama yine de seçmek zorundasın. Şimdi ya biri ölür ya da üçü birden. Buna odaklanırsan daha az imkânsız görünür."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Belki. Ama bu, bana bir isim vermezsen beş saniye sonra bol miktarda kan göreceğin gerçeğini değiştirmiyor."

"Ben..."

"Bir," diyor.

"Bekle."

Caleb, "İki," diyor ve sonra kızıyla da buna benzer geri sayımlar yaptığını hatırlıyor. Nereyi dağıttıysa orayı toplaması için kızına üçe kadar sayacak vakit tanırdı, toplamazsa da yaptığını düşünmesi için ona mola cezası verirdi. Stanton'a fazladan iki saniye veriyor. Oldukça cömert.

"Octavia. Octavia'yı seçiyorum."

Caleb midesinin aniden kasıldığını ve gırtlağının gerildiğini hissediyor. Doğrulup Stanton'a bakıyor ve başını yavaşça iki yana sallıyor. "Etkilensem mi, tiksinsem mi bilemedim. Ama şaşırdığım kesin."

"Canın cehenneme."

"Onu neden sevmiyorsun?"

Stanton bakışlarını aşağıya çevirerek, "Ben sevmediğimi söylemedim," diyor.

"Evet, söylemiş oldun. Yoksa bu kadar çabuk karar vermezdin." Caleb ellerini havaya kaldırıyor, bıçak kirli pencerelerden gelen ışığı yakalıyor ve kayan bir yıldıza benzeyen beyaz bir parıltıyı duvara yansıtıyor. "Daha üç saniyen vardı. Sanırım en başından beri kimi seçeceğini biliyordun. Bu kararı vermek senin için neden bu kadar kolay oldu?"

"Benim için kolay olduğunu düşünmen kafayı yediğini gösteriyor. Bu kim için kolay olabilir?"

Caleb yüzünü kaşıyor. Onu duymazdan gelip Octavia'yı düşünüyor. Bıçağı Stanton'a doğru sallıyor ve kayan yıldız hızla ileri geri hareket ediyor. Sonra başını iki yana sallıyor. "Bu mantıklı değil," diyor. "Yani, bu kadar kolay seçim yapabilmen... Daha da mantıksızı, bir bebeği seçmiş olman."

"Bunların hiçbiri mantıklı değil. Sen seçmeye var mısın, ha? Gidip bir aile kur, ben de sana kimin önce öleceğini seçtireyim. O zaman görürüz."

"Biraz açıklar mısın, eskiden matematik öğretmeniydim. İstatistikten anlarım. Hayatlarının değeri ya da onun gibi bir şeyleri ölçüp tartmış olmalısın. Anlat bana. Yoksa gerçekten bu kadar basit mi? En az sevdiğin kızını mı seçtin?"

Stanton başını kaldırıp meydan okurcasına bakarak, "Senin istediğini yaptım," diyor. "Mutlu musun? İstediğin bu değil miydi? Seni hasta, sapık herif."

"Mutlu mu? Bunu mutlu olmak için yapmıyorum," diyor Caleb. "Şu haline bak, kurtulup beni yakalamaya kalkışmak için kollarını koparman gerek."

"İstediğin bu mu?"

"Bunun senin için daha zor olacağını düşünmüştüm."

"Kendini yeterince ifade ettin Caleb. Gerçekten. Ve çocuklarıma bir şey yaparsan, bu artık sırf insanlara acı çektirmekten hoşlandığın içindir."

"Onu neden sevmiyorsun? Bu yüzden mi bir lakabı yok?"

"Ne?"

"Diğerlerinki gibi uyumlu bir şey istiyorsun değil mi? Oyunbozan Octavia'ya ne dersin?"

"Yanılıyorsun. Onu da diğerleri kadar seviyorum."

"Oyunbozan Octavia. Bunu sevdim. Ve ondan hoşlanmıyormuşsun gibi görünüyor. Ancak bu durumda başkasını seçmen gerekecek. Daha önce parmakları kesmeye başlayacağımı söylediğimde, Octavia'nın adını geçirmiş miydim?"

"Evet," diyor doktor. Ama çok da emin görünmüyor.

"Aslında hayır. Bir bebeğin parmaklarını asla kesmem. Senin neyin var böyle? Bunu nasıl düşünürsün?"

"Benim mi neyim var? Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Başka birini seç."

"Ne?"

"İki kız arasında seçim yapmak zorundasın."

Doktor ona bakıyor, gözleri fal taşı gibi açık. Stanton, onun ne söylediğini duyuyor, Caleb bundan emin, fakat anlamıyor. Sonra sanki kötü bir rüyadan uyanmak istermiş gibi gözlerini hızla, birkaç defa kırpıyor. "Bunu yapamazsın," diyor. Sesi, oyun alanında kendisini öğretmenine karşı savunan bir çocuk gibi çıkıyor. "Daha önce böyle söylememiştin, bu şekilde fikrini değiştiremezsin. Kararımı verdim! Bu adil değil!"

"Dünya adil bir yer değil Doktor, daha önce bunu söylemiştim ve yine söylüyorum. Şimdi, sana aynı şeyleri tekrarlayıp durmayacağım. Fakat başka bir karar vermen gerekiyor. Aşağı yukarı on saniyen olduğunu söylüyorum. Sanırım iki dakikadan çok daha iyi bir süre. Bu da işi daha spontane hale getirecektir."

"Hayır, hayır, böyle bir karar vermemi isteyemezsin."

"İki dakika önce Oyunbozan Octavia olsun diye karar vermiştin ama."

"Hayır, hayır, bunu yapamazsın."

Caleb yeniden çömeliyor. Melanie'nin elini tutup parmaklarını açıyor, sonra bıçağı işaret parmağının üzerine dayıyor. Başını kaldırıp Stanton'a bakıyor, adam ağlamakla kalmıyor, aynı zamanda yüzü kıpkırmızı kesilmiş. Gürültüyle nefes alıyor, sonra burnundan kanlı sümük akmaya başlıyor, dudaklarının üzerinden süzülüp çenesine yapışıyor. Elleri arkasında bağlı. Yüzünü omzuna silmeye çalışıyor. Boynundaki damarlar belirginleşiyor.

"Seç, Stanton."

"Tamam. Lanet olsun. Bana bir dakika ver."

"Beş saniyen var. Tik-tak, Doktor."

Şimdi daha da şiddetle ağlıyor. "Beni öldür."

Caleb başını sallıyor. Bu cevabı bekliyordu. Ama öncesinde, vereceği ilk cevabın bu olacağını sanmıştı.

"Tamam."

"Ne? Ah, Tanrım, Tanrım, hayır," diyor ve altını Octavia gibi ıslatmadan önce kelimeler ağzından zorlukla çıkıyor. "Lütfen beni öldürme."

"Çok zavallısın," diyor Caleb.

"Lütfen..."

"Bak ne diyeceğim Stanton, eğer gerçekten bunu kastettiysen hemen şimdi seni öldüreceğim ve çocuklarını serbest bırakacağım. İstediğin bu mu?"

"Ben... ölmek istemiyorum."

"Endişelenme, şaka yapıyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? Kimseye zarar vermeyecek misin?"

"Ah, hayır, çocukların konusunda şaka yapmıyorum, sadece senin hakkında. Yani, hayatın için yalvarma boşuna. Bu iş çok kolay olacak. On beş yıl önce yaşadıklarımın aynısını yaşamak

zorundasın." Evet, bunu yaşaması gerekiyor. Kaybetmenin ne olduğunu anlamalı.

Hem de sonuna kadar.

Tüm bunların amacı bu.

Stanton'ın kafası karışmış gibi. Caleb'ın onu öldürmek istemediği gerçeğinden destek alarak daha da ısrarcı hale geliyor. "Evet," diyor. "Evet, bu kadar kolay. Beni öldür ve çocuklarımı bırak. Onlara zarar vermek istemezsin."

"Sen alçak bir piçsin," diyor Cole.

"Onlar sana..." diyor Stanton ve sonra kelimeler boğazına düğümlenirken yüksek sesle hıçkırıyor. Kelimeleri yeniden söylemek için paniklerken tiz bir ses çıkarıyor, sonra konuşmayı başarıyor. "Onlar sana hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey."

"Tıpkı ailemin de sana hiçbir şey yapmadığı gibi."

"Aileni ben öldürmedim! James Whitby öldürdü!" diye bağırıyor yine tiz bir sesle.

Caleb, Octavia'nın dışarıda yüksek sesle ağladığını duyuyor. Muhtemelen burada duyduğu seslerden rahatsız. Oyunbozan olmaktan da. Onu birazdan beslemesi gerekecek. "James Whitby dolu bir tabancaydı. Ve sen onunla kalabalığa ateş açtın."

"Öyle olmadı. Anlamıyorsun, ben sadece..."

"Hadi ama Stanton, kendini savunmayı bırak artık. Sen bir korkaksın. Kendi hayatını öne sürmeden önce bir bebeği öldürmeyi seçerek bunu kanıtladın."

"Şimdi de ölmeyi seçiyorum."

"Şimdi Melanie'nin parmaklarını keseceğim. Belki o zaman şaka yapmadığımı anlarsın."

Stanton'ın ağzından çıkan sonraki sözler, yerde kıvranıp kelepçelerle mücadele ederken boğuk çıkıyor, yüzü betona dayalı halde konuşmaya çalışırken yanağının kenarı sıyrılıyor. Yavaş yavaş yaklaşıyor. Caleb onun azmine hayran kalıyor. "Dur," diyor. Doktor durmayınca sesini daha da yükseltiyor. "Dur!"

Doktor duruyor. Ona bakıyor ve Caleb bu sırada bıçağı Melanie'nin parmaklarının üzerinde tutmayı sürdürüyor.

"Caleb, dinle beni, dinle. Nefret ettiğin şeye dönüşüyorsun. Kızını öldüren adama dönüşeceksin."

"Sadece kızımı değil. Tüm ailemi. Ve artık çok geç. Çoktan ona dönüştüm. Kendinle gurur duyabilirsin Doktor, bunun nedeni sensin."

"Hayır, hayır, sen ondan da kötüsün. Ve senin şu dünyanda, oğlun hâlâ hayatta olsaydı ve beni seven birileri, senin yaptığın bir şey yüzünden onu öldürme hakkını kendinde görseydi, bu adil olur muydu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence ne demek istediğimi biliyorsun. Tüm bunlar bittiğinde, beni seven birinin ya da çocuklarımın çıkıp da senin sevdiğin birine zarar vermesi sana uyar mıydı?"

"Sevdiğim kimse kalmadı."

"Mesele bu değil!"

"Hayır. Asıl mesele senin, sevdiğim herkesin elimden alınmasına yardım etmiş olman."

Stanton başını iki yana sallıyor. "Öyle olmadı. Ve hâlâ sana söylediğim şeyi kabullenmekten kaçıyorsun çünkü ne demek istediğimi anlıyorsun. Eğer bana zarar verirsen bunun sonu asla gelmez. En azından senin dünyanda böyle olacak. Benim sevdiğim biri, senin sevdiğin birini öldürecek ve bu sonsuza kadar böyle sürüp gidecek."

"Dediğim gibi, sevdiğim kimse yok."

"Kahretsin! Neden anlamıyorsun?"

Aslında Caleb anlıyor ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Değiştiremez. Bu gelecekle ilgili değil, geçmişle ilgili. Varsayımlarla değil, intikamla, kısasa kısasla ilgili. Ve tabii İncil'le de. Melanie'nin işaret parmağını diğerlerinden ayırıyor, bıçağın ucunu yere dayıyor ve bıçağın kenarını yavaş yavaş alçaltarak cildine temas ettiriyor.

"Bekle!" diye çığlık atıyor Stanton. Sesi kulak tırmalayıcı. "Bekle. Lütfen, lütfen, bekle."

"Karar vermek için çok zaman harcadın," diyor Caleb. "Ama bir karara varacağını biliyordum. Durumunu anlıyorum Doktor, gerçekten. Biraz direnç olacaktır, muhtemelen şiddetli bir de çatırtı, ancak bu olacak. Umarım tek seferde kesmeyi başarabilirim. Aynı parmağı defalarca kesmek istemem. Uyanmamasını umalım."

Stanton artık çılgına dönmüş halde yukarı aşağı kıvranıp duruyor, 1980'lerin break dans yapmaya çalışan otçularına benziyor. "Bekle, Tanrı aşkına, bekle de düşüneyim!"

"Hayır." Stanton'ın diğer kızlardan birisini seçmesi gerektiğinde neden daha fazla öfkelendiğini merak ediyor Caleb. Ancak vakti tükeniyor, bunu öğrenmek için zamanı yok. Bu işi halletmesi gerekiyor.

"Ona dokunursan seni öldürürüm. Yemin ederim, yemin ederim seni öldürürüm."

"Göreceğiz," diyor Caleb. "Fakat o zamana kadar kızların ölecek."

Bıçağı biraz daha itiyor. Bıçak parmağına batmaya başlıyor ancak hâlâ kan yok. Biraz daha sürtünme ve ileri geri hareketle kanama başlayacak. Bunu yapmak istemiyor fakat başka seçeneği var mı? Stanton'ın yüzünün altında sümük ve gözyaşı birikintileri oluşuyor, yüzü kir içinde, çizilmiş yanağında kan lekeleri var. Yine de yukarı aşağı kıvranıp duruyor, kalp krizi geçirmesine yalnızca birkaç saniye kalmış olabilir.

"Ben... Yapamam. Yapamam lanet olası..."

"Yapabilirsin, bunu çoktan kanıtladın da. Bunu hatırlamadan önce bakalım kaç parmağı kesmemiz gerekecek. Tek yapman gereken bir isim vermekken sen her ikisini de buna mahkûm ediyorsun."

"Bekle!"

"Temel aritmetik. Bu çoğunluğun yararıyla ilgili."

"Yapma."

"Seç Stanton, şimdi," diye bağırıyor. "Kim ölecek? Kim?"

"Bekle."

"Ölecek, çünkü artık..."

"Lütfen lütfen, bekle..."

"Kesmeye başlıyorum, sana yemin ederim onları..."

"Yapma!"

"...küçücük parçalara ayırırım, gün boyunca keserim, taki..."

"Hayır hayır."

"...onlardan geriye bir şey kalmayıncaya kadar. Hadi, şimdi başlayalım!"

Stanton bir bebek gibi bağıra bağıra ağlayarak, "Melanie," diyor. "Lütfen, lütfen Tanrım, beni bağışla, bunu yaptığım için beni bağışla Tanrım," diyor.

Caleb bıçağı çekiyor. "İyi seçim," diyor ve kızdan uzaklaşıyor, bıçağını pantolonunun kenarına sokuyor. "Çok iyi bir seçim. Ben de aynısını yapardım. Ben de olsam bu gevezeden kurtulurdum."

Stanton cevap vermiyor. Caleb ona uzanıyor ve karnına bir tekme savuruyor. Doktor homurdanıyor, Caleb onu sırtüstü döndürüyor. "Bu yardımcı olacaktır," diyor ve bir huniyi doktorun ağzına sıkıştırıp içine beş uyku hapı atıyor. Doktorun boğazının arkasına çarpıyorlar, ardından Caleb huniye su döküyor ve midesine bir yumruk atıyor. Doktor hapları yutuyor. Caleb huniyi çıkarıyor.

Doktor öksürüyor, kendini toparlamaya çalışıyor ve bunu başardığında nefes nefese. "Sen... Whitby'den daha kötüsün," diyor. "Whitby hastaydı." Soluğu kesiliyor. "Gerçekten zihinsel sorunları vardı, seninse... içinde olan şey... kötülük. Whitby kendine hâkim olamadı ama sen insanlara kas... kasıtlı olarak zarar veriyorsun. Whitby bunun üzerine düşünmemişti, yaptığı şeyi kimsenin umursamayacağını düşünüyordu. O sadece dünyayı anlamıyordu. Seni asla salmamaları gerekiyordu."

"Belki," diyor Caleb. "Ancak saldılar, bir noktada herkesi bıraktıkları gibi. Kaçıkların erkenden salıverilmesi için en çok çabalayanlardan biri de sensin."

Katy'yi kucağına alıp ağlayan bebeğin yanından geçerek onu arabaya taşıyor. Arka koltuğa yerleştiriyor ve üzerine bir battaniye örtüyor. Döndüğünde doktor, plastik kelepçeleri o kadar zorlamış ki bilekleri kan içinde. Ayrıca uyanık kalmak için de çok uğraşıyor.

"Lütfen bunu yapma," diyor Stanton. Sesi kulak tırmalayıcı.

Caleb, "Artık tartışma faslı bitti," diyor ve Stanton'a bıçağı gösteriyor. "Bu, diğerlerinde kullandığım bıçak değil," diyor. "Kızına özel. Kızın, Jessica'nın ölmesine izin veren canavarların kanıyla kirlenmeyecek. Hiçbir şey hissetmeyecek, söz veriyorum."

"Hayır, hayır," diyor Stanton başını iki yana sallayarak. Öyle şiddetli ağlıyor ki... Caleb daha önce böyle histerik bir şekilde ağlayan başka birini hiç görmemişti. Ona doğru ilerlemeye çalışıyor, toz içinde debelenip duruyor. Öfkesi ve korkusu, uyku haplarıyla savaşıyor. "Ne istersen... ne istersen yaparım... Her ne istersen, her şeyi... Lütfen, ah Tanrım... Lütfen, lütfen yapma... Hayır, ona zarar verme... Bana bir şans ver..."

"Jessica her şeyi hissetmişti." Melanie'nin ceketinin fermuarını açıyor. "O kızımı defalarca bıçakladı ama ben senin kızını sadece bir defa bıçaklayacağım. Söz veriyorum, bunu hissetmeyecek," diyor ve bıçağı kaldırıyor.

Sonra hızla bıçağı Melanie'nin göğsüne saplıyor.

Bir saniye için hiçbir şey olmuyor. Çıt çıkmıyor. Kan akmıyor. Hiçbir şey olmuyor. Kız kıpırdamıyor bile.

Sonra ikinci saniyede, daha üçüncüye girmeden, Stanton kendi kusmuğunda boğulmaya başlıyor.

Kabzanın dibinden kızın göğsüne kan sızıyor. Caleb elini çekmiyor, kabzayı tutup sertçe itiyor. Kızın yüzü hiç seğirmiyor bile.

Soğuk kan, bıçağın etrafında birikiyor, yavaşça kızın tişörtünü ve Caleb'ın elini ıslatıyor.

Bıçağı çekip kızın yanına koyuyor, sonra elini yere siliyor. Doktora bakıyor. Kıvranmayı bırakmış. Ağzı ve boynu ve kusmukla dolu halde, nefes almak için çabalıyor. Caleb ayağa kalkıyor ve aralarındaki mesafeyi kapatıyor. Uzanıp doktoru ayağa kaldırıyor, ancak doktorun bacakları tutmuyor. Hâlâ hıçkırıyor. Dahası idrar ve bok kokuyor. Uyku haplarını kusmuş, ikisi kenarları biraz aşınmış halde Stanton'ın çenesine yapışmış. Stanton'ı odanın dışına sürüklüyor, adam hâlâ ağlıyor. Caleb onun kafasının yanına vuruyor, ardından bir daha. Sonra doktor sessizleşiyor. Darbeler, uyku haplarından daha etkili oluyor. Onu arabaya götürüyor ve bagaja koyuyor. Adamı her kaldırışı, bir öncekinden daha zor oluyor. Elindeki kanın geri kalanını doktorun pijamasının üstüne silerek temizliyor.

Geri dönüp Melanie'ye bakıyor. Polis yakında burada olup onunla ilgilenecek. Onu rahat edeceği bir battaniyenin üzerine yatırıyor. Kenarlarını toplayıp başının altına bir yastık gibi yerleştiriyor. Kızın ellerini kanlı göğsünün üzerinde kavuşturup parmaklarını birbirine kenetliyor, sonra üzerine bir battaniye daha seriyor. Kenarlarını sıkıca katlayarak onu iyice örtüyor. Saçlarını yüzünün önünden çekip kulağının arkasına sıkıştırıyor ve perçemlerini arkaya doğru itiyor. Ona, kendi kızının asla elde edemediği türden bir lütuf bahşediyor.

Dışarı çıkmadan önce keçeli kalemini kıllanıyor. Genç cildi yumuşak olduğu için yazmak daha kolay.

Arka koltuktaki Octavia ve Katy, bagajdaki Stanton'la birlikte mezbahadan ayrıldığında, buraya tekrar dönmeyeceğini biliyor. Plan değişiyor ancak sonuç aynı olacak. Gidip Ariel Chancellor'ı görecek. Ona ne söylemek istediğinden ya da ona ne yapacağından hâlâ emin değil, ancak yoldayken bunu düşünmek için zamanı olacak.

31

Kısmen gelişen olaylar, kısmen gün ışığı tasarrufu yüzünden, ama daha çok bir cinayet davasında taşlar yerli yerine oturmaya başladığında hep böyle olduğundan, gün olması gerekenden hızlı ilerliyor. Hava hâlâ aydınlık ancak güneş her gün biraz daha hızlı bir şekilde ufukta ilerlediği için havanın artık saat beşte kararmaya başlamasına yalnızca birkaç hafta var. Bana kullanmam için kolayca çalışan, kliması olan ve cam silecekleri düzgün bir sivil polis arabası verildi.

Schroder mezbahaya bir ekip götürürken ben de Ariel Chancellor'ın evine gidip ön tarafa park ediyorum. Bu iş umduğumdan biraz daha uzun sürüyor, Schroder'ın bizi uyardığı yarışçı gençlerden ilki, gece için sokaklarda ısınmaya başlamış bile. Dedektif Kent yanımda değil çünkü birkaç soru sormak için yardım almam gerekmiyor. Ve karımı görebilmek için de işi mümkün olduğunca çabuk halletmem lazım. Forster'la saat beşteki randevuma yirmi dakika var ve oraya gitmek zaten yirmi dakika sürecek. Tabii yarışçılar bakımevinin çevresinde dolaşmıyorsa. On dakika gecikebilirim, belki yirmi de olabilir. Forster'ın karımı muayene etmesi yarım saat sürer. Bu da Chancellor'la konuşmak için bana on dakika verir.

Kapıyı çalıyorum ancak kimse açmıyor. Hâlâ bir özel dedektif olsaydım şimdi kapıyı kırmayı düşünüyor olurdum. Bir polis olarak sorumluluklarımı ölçüp tartıyorum, sonra üç kızın ve babasının hayatını kurtarmaya çalışan bir insan olarak sorumluklarımı düşünüyorum. Tüm bu değerlendirmeler, ayaklarımın

yarısı çamurlu çimlere batıp çıkarken evin kenarından dolanmama yol açıyor. Arka kapının kenarlarında küf lekeleri var. Yıllardır işime yaramış olan ve bir polis olarak bile faydalanmaya devam edeceğim bir maymuncuk setini kullanıyorum.

İçeri girmeden önce *merhaba* diye sesleniyorum. Sıcaklık birkaç derece düşüyor. Sürgü yok. Salona adım atıyorum. Sağ tarafta bir mutfak var ve evyenin yanına yıkanmış bulaşıklar yığılı. Fırının yakınında, yerde fare pisliği var ve çöp kutusunun yanındaki yaylı fare kapanında ikiye bölünmüş, ölü bir fare var. Yemek odasındaki masada, muhtemelen Ariel'ın geçmişinden ve bugününden kaçmasına yardımcı olabilecek birkaç fantastik roman duruyor. Yanlarında da, içinde yarım düzine beyaz tablet bulunan küçük bir plastik torba, herhalde birileri çalsın diye ortalıkta duruyor. Ya da bu durumda yesin diye, çünkü torbanın tabanında delikler var, bazı tabletler çizilmiş ve masada hızla kafayı bulmuş ve bunu arkadaşlarıyla paylaşamadan doz aşımından ölmüş bir fare var.

Bugün erken saatlerde gördüğüm fotoğraflara bir göz atıyorum. Kenarları yıllar içinde kıvrılmış, hatıraların renkleri solmuş. Caleb Cole'un, Jessica ve Ariel'la birlikte olduğu fotoğrafı alıyorum. James Whitby onların hayatını mahvetmeden kısa bir süre önce çekilmiş olmalı. Ariel mutlu görünüyor. Gözlerinde, o zamandan sonra sönmüş olan hayat var. O zamanlar midillileri ve gökkuşaklarını hayal eden, televizyonda çizgifilm izleyen on yaşında bir kızdı. Çok yakın bir arkadaşı vardı, dünya aydınlık, mutluydu ve o bir prensesti. Sonra deli bir adam o dünyayı kararttı.

Ariel on yaşında bile olanları anlamıştı. On birindeyken ise daha fazlasını. Liseden sonra bu farkındalık muhtemelen hayatını mahvetti. Suçluluk, utanç, o kaçmışken en yakın arkadaşının kaçamadığını bilmek. Bu fotoğraftaki kişi olacakları bilmeyen, uyuşturucu ve fuhuş dünyasından habersiz, zemininde fare boku, tavanlarında delikler olan yıkık dökük bir evde yaşamak zorunda olmayan bir kız. James Whitby onu öldürmemiş olabilir ama hayatını almış.

Yatak odasına geçiyorum. Cep telefonum çalıyor. Tabii ki Schroder.

"Haberlerim var," diyor.

"Mezbahada mısın?"

"Yaklaşık beş dakika uzaklıktayım. Ariel'la konuştun mu?"

"Şimdi evin önüne park ediyorum. Peki haber ne?"

"Şu an biraz tartışmalı bir bilgi," diyor. "Fakat kaputun altında bulunan parmak izleri Caleb Cole'la eşleşti. Ve mahkeme kayıtları da geldi. Jüri başkanının kim olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Albert McFarlane?"

"Tekrar dene."

"Herbert Poole?"

"Bingo. Victoria Brown, Whitby'nin zihin yaşının on olduğunu ve davranışlarından sorumlu olmadığını söylemiş. Doktor Stanton da savunmasının önemli bir parçasıymış. Ve şunu dinle, karakter tanıkları da varmış."

"McFarlane mi?"

"Kesinlikle. Eskiden Whitby'nin öğretmeniymiş. Whitby'nin hastaneye kaldırıldığı saldırıdan sonra ne kadar değiştiğinden bahsetmiş. Jüri'ye Whitby'nin temelde iyi bir çocuk olduğunu ve yaptığı her şeyin kötü muamele sonucu olduğunu söylemiş."

"Peki Brad Hayward?"

"Onun adı geçmiyor. Daha önce söylediğin gibi olmalı. Ariel Chancellor'ın çalıştığı rastgele bir adamdı, bu da Cole'u rahatsız etmiş olmalı. Dinle, diğer jüri üyelerini ve davada adı geçer herkesi koruma altına aldık. Cole'un yüzünü medyaya verdik. Gün sonuna kadar herkes Caleb Cole'un kim olduğunu öğrenecek. Onu yakında bulacağız. Neyse, şimdi kapatmalıyım. Mezbahaya geldik."

"İyi şanslar," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Telefonu cebime koyuyorum, Schroder, Caleb Cole'un yakında bulunacağı konusunda haklı çıkıyor çünkü arkamı döndüğümde onu karşımda buluyorum. Ben tepki veremeden yüzüme bir yumruk indiriyor.

32

Yumruğu çenemin yanına geliyor ve ilk olarak kötü bir baş ağrısı tetikleniyor. Ağrı, cam kavanoz kafatasıma çarptığında olduğundan bile şiddetli. Sonrasında geriye doğru sendeliyorum. Bir başka yumruk alnıma iniyor ve bu da birileri sanki başımın içinde bir flaş patlatmış gibi hissettiriyor, hani şu eski tip beyaz flaşlardan. Sonra da etrafı bir sis kaplıyor ve oda kararıyor. İki saniye boyunca hiçbir şey göremiyorum. Ama onun üzerime geldiğini duyabiliyorum. Kollarımı yukarı kaldırsam da bana vurmayı başarıyor. Yatağa düşüyorum, sonra yüzü karanlık bulutların arkasından görünmeye başlıyor ve o da benim kadar şaşkın görünüyor. Üstüme atlıyor.

"Kimsin sen?" diye bağırıyor.

Oda etrafımda dönüyor. Sırtım yatağa gömülüyor.

"Kimsin sen, ha? Onu becerdin mi?" diye bağırıyor.

Boğazıma sarılıp sıkıyor. Ellerini tutuyorum ancak itmeyi başaramıyorum. Kafatasımın içinde bir şey serbest kalmaya çalışıyor, etrafta koşuşturup duvarlara çarpıyor.

"Shaleb..." diyorum, adını söylemem için çok fazla çaba göstermem gerekiyor ama beynimin içinde farklı duyuluyor ve dilimde farklı hissettiriyor.

Beni bırakıyor. Boğazımı tutup ovuşturuyorum. Üzerimden kalkıp geri çekiliyor. "Sen az önce ne dedin?"

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Öksürmeye başlıyorum, her bir öksürük kafatasımda titreşiyor. "Dinle," diyorum, boğazım tıkanıyor, aklım karışıyor, "İzin ver sana yardım edeyim."

Yaklaşıp bana bir yumruk daha savuruyor, onu engelliyorum ancak sol yumruğu karnıma gömülüyor. Ciğerlerimdeki tüm hava dışarı fırlıyor. Dönüyor ve kapıya yöneliyor, iki büklüm ayağa kalkıyorum. Sağ kolum yanımda sarkıyor, hissiz. Yatak odasından dışarı koşarken sağa sola savruluyor. Ben salona varana kadar o mutfağa ulaşıyor.

"Bekle!"

Beklemiyor. Ben kapıya ulaştığımda o arka çiti tırmanıyor. İki adım atabiliyorum, sonra her şeyin açısı değişiyor. Ağaçlar, çitler, evler, her şey farklı derecelerde kayıyor, sonra düşüyorum, dizlerimin ve ellerimin üzerine çöküp kusuyorum.

Baş ağrısı biraz hafifliyor. Kolumu yavaş yavaş yeniden hisseder hale geliyorum. Kafamın kenarlarına bastırıyorum, gözlerimi açıyorum ve Caleb'ın, çitin diğer tarafından bana bakarken alçalan yüzünü görüyorum. Sonra gözden kayboluyor. Ayağa kalkıyorum. Bacaklarım beni üç adım yana, bir adım ileriye, sonra iki adım yana ve iki ileriye götürüyor. Sonra daha az yana, daha çok ileriye götürmeye başlıyor ve sonunda çite ulaşıyorum. Çite tutunuyorum, derin bir nefes alıp tırmanıyorum ve komşunun çimlerinin bileklerime kadar geldiği arka bahçeye düşüyorum. Cole çoktan karşı çitlerin üzerinde. Kafamın içindeki şey hâlâ duyulmak için çırpınıyor ama en azından artık debelenmiyor ve işaret fişekleri fırlatmıyor. Bu işi bitirmeme izin verip bir sonraki fırsatı bekleyecek.

Telefonumu alıp Schroder'ı arıyorum. Çite ulaşıyorum ama Schroder cevap vermiyor. Telefonu cebime koyuyor ve bir sonraki komşunun arka bahçesine tırmanıyorum. Yere çarptığımda Cole evin yanından kaçıyor. Telefonumu yeniden çıkarıyorum, bu kez Schroder'ın telesekreteri çıkıyor. Telefonumu kapatıp polis merkezini arıyorum. Destek istemeye çalışıyorum ancak kelimeler

ağzımdan bir türlü düzgün çıkmıyor. Tekrar etmemi istiyorlar, denileni yapıyorum ama yine de iyi değil. Yola çıkıyorum, Caleb sağa sapmış. Onu takip ediyorum ama arayı açmayı sürdürüyor. Bir ara sokağa giriyor. Derin bir nefes alıp telefondaki memura kim olduğumu ve Caleb Cole'un peşinde olduğumu söylüyorum, kelimelerin hiçbiri istediğim gibi çıkmıyor. Memur telefonu kapatmıyor.

"Tıbbi yardıma mı ihtiyacınız var?" diye soruyor.

Destek istemeye çalışıyorum.

"Sarhoş musunuz?"

Ara sokağa varıyorum, Caleb çoktan sokağın sonuna ulaşmış. Zorlukla nefes alıyor. Dört ay hapiste olmak ve sonraki iki ay boyunca kötü beslenmek kondisyonumu hiç olmadığı kadar düşürdü. Ve kafaya darbe almam da durumuma pek yardımcı olmadı. Kollarımı daha sertçe sallayarak bacaklarımı daha da hızlandırmaya çalışıyorum ancak işe yaramıyor. Caleb sağa dönüyor. En az on saniye gerideyim ve her adımda mesafe artıyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve yarışı kaybettiğime benim kadar ikna olmamış gibi kendini daha da zorlayarak hızlanıyor. Ben de kendimi zorluyorum ancak işe yaramıyor. Bacaklarım yanıt vermiyor. Derken yavaşlamaya başlıyor. O da on beş yıldır hapisteydi ve aynı pisliği benden çok daha uzun süre yemek zorunda kalmıştı.

Arayı kapatıyorum. Bir saniye sonra ona iyice yaklaşıyorum ama artık daha fazla koşamıyorum. Duruyorum, akciğerlerim yanıyor, enerjim tükenmiş halde. Boğazım yanıyor, başım zonkluyor, yüzüm o kadar ısınmış ki patlayacak gibi hissediyorum. Üç kızı düşünüyorum ve devam ediyorum. Caleb ona yaklaştığımı görüyor. En yakın eve doğru ilerliyor, evin yanındaki sokağa girip koşuyor. Bir kapıyı itip garaj yolunda eski arabaların durduğu arka bahçeye giriyor. Onu kovalarken insanlar camdan bakıyor. Kalkıp kapıya geliyorlar, bağırmaya başlıyorlar. Caleb çiti tırmanıyor. Evin arka kapısı açılıyor ve bir köpek peşimden koşarken

arkasından bir adam, "Şu herifleri parçala," diye bağırıyor. Çite ulaşıyorum ve köpek bacağımı kapıyor, dişlerini baldırıma geçiriyor. Bağırıyorum, çitin tepesine sarılıp diğer ayağımla, köpeğin başına bir tekme savuruyorum. Yine de bırakmıyor. Tekrar tekme atıyorum, sonuç aynı. Kendimi daha da yukarı çekiyorum, köpek de benimle geliyor. Caleb diğer tarafta, hemen aşağıda duruyor. Caleb gömleğimden yakalayıp beni aşağıya çekiyor. Adam ile hayvan arasındaki halat çekme oyunundaki halatım. Köpek çitin yarısına kadar tırmanıyor, kendini yukarı çekmeye çalışırken bacağımı bırakıyor. Hızla yere düşüyorum. Caleb mideme bir tekme atıyor, bir adım geri çekiliyor, sonra yine yaklaşıp tekmeliyor.

Elleri dizlerinde eğilip, soluk soluğa sırtı yükselip alçalırken, "Sen. Sen dün geceki adamsın," diyor. "Beni takip mi ediyordun?"

Konuşmaya çalışıyorum. Kelimeler gerektiği gibi biçimlenmiyor ama onları yakalayıp çıkarmaya zorluyorum. Şimdi biraz daha anlaşılır haldeler. Baş ağrısı diniyor.

"Caleb," diyorum, "sana yardım edebilirim."

"Bırak da yapmam gerekeni yapayım," diyor. Çitin arkasındaki köpek, çitleri eşeleyip havladığı için Caleb bağırmak zorunda kalıyor. Köpek, kanın tadına doyamamış. Telefonum koşarken kapanmış olmalı çünkü şimdi çalmaya başlıyor.

"Bunu yapamazsın, yapamazsın..." diyorum. Soluk almaya çalışırken birkaç saniye harcamak zorunda kalıyorum. "Kızlar, onlara zarar veremezsin."

"Benim ne tür bir canavar olduğumu sanıyorsun?"

Beni tekrar tekmeliyor, sonra eve doğru fırlıyor, yanından koşup gözden kayboluyor. Dizlerimin üzerinde doğruluyorum ama ayağa kalkamıyorum. Sırtımın üzerinde yuvarlanıyorum ve telefonumu alıyorum. Ben cevap vermeden önce, yan evdeki insanlar başlarını çitin üzerinden uzatıyor.

"Sen! Köpeğimi tekmeledin alçak herif," diyor biri ve bana yaklaşmaya başlıyor. "Bunu ödeyeceksin," diyor ona katılan ar-

kadaşı da. Her ikisi de dazlak kafalı ve kafalarında onur nişanı gibi görünen, benzer yara izleri var. Belki de bıçakla oynarken yapmışlardır.

Rozetimi çıkarıp onlara gösteriyorum. Birbirlerine bakıyorlar, yüzlerinde ne yapacaklarından emin değillermiş, bir polis memurunu ölümüne tekmelemenin, hapishanede harcamak zorunda kalacakları yıllara değip değmeyeceğini düşünüyorlarmış gibi bir ifade var. Avukatlarının, ellerinde köpeğin resmiyle çıkageldiklerini, hayvanın beni ısırmasının benim suçum olduğunu, bu iki adamın da onun onurunu korumak zorunda kalan yardımsever insanlar ve beni dövmeyecek kadar soğukkanlı bireyler olduğunu söylediğini şimdiden görebiliyorum.

"İçeri girin," diyorum onlara. Kelimeler artık ağzımdan düzgün çıkıyor gibi. "Destek kuvvetleri burada," diyorum. Bana inanmazlarsa neler olabileceğini biliyorum. "İçeri girin ve aptalca bir şey yapmayın."

Biri, "Domuz," diyor, diğeri bana tükürüyor ve konuşmayı seçen adamın, daha önce kendisinin tükürmemiş olması fikri hoşuna gitmemiş gibi, bu yüzden bana iki kere tükürerek bunu telafi ediyor. Sonra çitlerden inip köpeğe bağırıp onu içeriye alıyorlar.

Telefonumun çalması duruyor. Tükürükleri çimlerin üzerine siliyorum. Cole'un caddeye çıktığı yolu takip ediyorum, ağırlığımı elimden geldiğince sol bacağıma veriyorum. Kimse evden çıkmıyor. Pantolonum zarar görmüş ve onu yukarı sıyırdığımda, bacağımda bir sürü delik görüyorum ve hepsinden kan sızıyor. Telefon tekrar çalmaya başlıyor. Cole'dan iz yok. Polis arabalarından da.

Kaldırıma oturup telefonu kulağıma götürüyorum.

"Evet?"

"Mezbahadayız," diyor Schroder ve köpeğin sesini bastırmak için diğer kulağımı parmağımla tıkamam gerekiyor. Ancak bu defa da tek duyabildiğim kalp atışlarım. "Cole buradaymış.

Stanton da. Tate… Cole, kızlardan birini bulmamız için bırakmış. Kız iyi, biraz korkmuş ama Cole onu biraz korkutmaktan başka hiç zarar vermemiş."

33

Caleb'ın elleri acıyor. Ellerini adamın boğazına sardığında parmakları öyle acıdı ki onları doğrasa, acıyla baş etmesinin daha kolay olacağını hissetti. Ve koşmak... On adım sonrasında yere yığılıverdi. Sağ kalçası sanki cam üzerinde dönüyor ve her iki bacağına da topuklarından inciklerine kadar metal çiviler batıyormuş gibi hissediyor. Acıyı kontrol altına alması gerekiyor, aksi halde yargıcı öldürürken çok zorlanacak.

Adamın kim olduğuna dair hiçbir fikri yok. Eğer onu takip ettiyse, o zaman... Ama hayır, takip etmiyordu, adam Ariel'ın evindeydi. Büyük ihtimalle polisti. Ve eğer öyleyse, polis bağlantıyı yakalamıştı. Peki ya dün gece mezarlıktaki karşılaşmaları? Bu bir tesadüf müydü?

Adam burada ona adıyla sesleniyordu.

Doktorun arabasına ulaşıyor. Hava giderek kararıyor. Katy arka tarafta uyuyor ve Octavia ön koltukta, baş desteğinden yere kadar bir çadır gibi uzanarak onu örten bir battaniyenin altında. İhtiyacı olan son şey birinin onu görüp polisi araması. Küçük kızın sessiz kalması için ağzının üzerinde küçük bir parça bant var. Katy'nin de üzerinde bir battaniye var, ancak içeceğine ezip koyduğu uyku ilaçları sayesinde durumundan hiç şikâyetçi değil. Polis desteği yolda olmalı. Arabayı çalıştırıyor, içgüdüleri ona gaza basıp buradan çekip gitmeyi söylese de dikkat çekmemeye çalışarak sakin bir şekilde kaldırımdan uzaklaşıyor. Farları açıyor. Polisler nerede? Onları görmüyor, görmemek için de köşeleri dönmeye devam ederek evle arasındaki mesafeyi açıyor.

Banliyöden ayrılıyor ve şehir merkezine doğru ilerliyor, yüksek sesle müzik dinleyen gençlerin sürdüğü renkli Japon arabaları yüzünden kavşaklarda trafik durma noktasına geldiği için üç yeşil ışıkta durup beklemek zorunda kalıyor.

Hâlâ hiç polis yok.

O bir canavar değil ve işini bitirdiğinde insanlar bunu görecek. O sadece dünyada dengeyi sağlamaya çalışan bir adam. Peki ya Doktor Stanton tarafından tedavi edilip serbest bırakılan bir sonraki tecavüzcü ne olacak? Ya Victoria Brown tarafından dünyaya salınması için savunulan sonraki bebek katili, cezaları bileklerine inen bir tokattan fazlası değilken? Hayır, Caleb bir canavar değil, asıl canavar onlar. Bu dünyadaki canavarları savundukları için asıl canavar onlar ve eylemlerinin sonuçları olduğunu öğrenmek zorundalar.

Tüm bunların yaşanmasını onaylayan da yargıç oldu. James Whitby'yi bir akıl hastanesine en fazla iki yıllığına mahkûm etmekten ve bu işi takip etmemekten memnundu. Tüm bu işten, lanet olası sonuçlarından sıyrıldığına memnun olarak bir sonraki davaya geçti. Ama şimdi bu sonuçlar da onu bulup lanetleyecek.

Polis adını biliyorsa, diğer hedeflerini de biliyor olması mümkün mü? Caleb bunun yalnızca mümkün olmakla kalmayıp kuvvetle muhtemel olduğuna karar verdiğinde, yargıcın evinden yalnızca iki blok uzaklıktaydı.

Başka bir arabaya ihtiyacı var ama nasıl bulacağı konusunda hiçbir fikri yok.

Hapishanede araba çalmakla ilgili pek çok hikâye duymuştu. Kulağa zor geliyordu. Kimi, doğru kabloların birbirine değdirilmesi gerektiğini söylerdi, kimi de kilidi kırana kadar yassı uçlu bir tornavidayı kontağa sokarak tornavidayı anahtara dönüştürebileceğini. Bu haltı nasıl becereceğini çözse bile şu anda parmaklarının bu işi yapabilecek kadar çevik olabileceğini düşünmüyor. Birine bıçak çekip arabasını çalabilir ancak bu senaryonun iyi sonuçla-

nacağını düşünmüyor. Polisin onu kovalayacağını ve insanların gereksiz yere zarar göreceğini düşünüyor. Tıpkı Ariel'ın evindeki polis gibi. Onu boğabilirdi ya da şu köpeğe bırakabilirdi ancak bunların hiçbiri adamın suçu olmazdı. On beş yıl önce ona sadece polisler yardım etmeye çalışmıştı. Ondan iki yıl önce James Whitby'yi içeri tıkmaya çalışan da polislerdi.

Saat beşi çeyrek geçiyor ve sokak lambaları yanıyor. Bloğun etrafını dolanıyor ve bir sokakta, yargıcınkiyle aynı kapı numarasına sahip olan bir evin önüne park ediyor. Arabada oturup havanın kararmasını izliyor. Telefonunu açıyor, hapisten çıktığından beri her iki günde bir pizza yiyor. Hapse girmeden önce bu en sevdiği yiyecekti ve on beş yıl boyunca hiç yemediği için açığı kapatıyordu. Numarayı ezberden çeviriyor ve üç pizza, sarımsaklı ekmek ve patates kızartması sipariş ediyor, nakit ödeyeceğini söylüyor. Telefondaki kişi, siparişi ona tekrar ediyor, sonra Caleb yargıcın adresini veriyor. Adam ona siparişin otuz dakikada ulaşacağını, ulaşmaz ise bir sonraki siparişinin bedava olacağını söylüyor. Son zamanlarda televizyonda izlediği filmlerde polisler telefon sinyalini bir dakika içinde bulabiliyorlar, bazen de bölgedeki farklı baz istasyonlarını kullanarak alanı üçgen içine alabiliyorlar. Caleb bunun aslında ne kadar zor olduğunu bilmiyor, poliste telefon numarasının olup olmadığından emin olmasa da risk almak istemediği için telefonu kapatıyor. Kızların üzeri hâlâ battaniyeyle örtülü, uyanmamış gibiler. Jessica küçükken, uyuyamadığında onu arabaya koyar ve uykuya dalana kadar bloğun etrafında turlardı. Sonra da işini sağlama almak için bir tur daha attıktan sonra yavaşça eve döner ve kızını sessizce odasına taşırdı. Bunu yıllar içinde belki de yüz kere yapmıştı. Ama hepsi, aramayı yaptıktan on beş dakika sonra arabadan inerken onu gülümseten tek bir anıda birleşiyordu.

Burası güzel bir mahalle, Doktor Stanton'ın arabası göze çarpmıyor. Güzel evler, güzel bahçeler ve sorsanız size muhtemelen saati söyleyebilecek güzel insanlarla dolu. Bu da aslında daha

dikkatli olması gerektiği anlamına geliyor. Yanından ara sıra, işten eve dönen insanların kullandığı arabalar geçiyor. Güzel insanlar, komşularının güzel evlerinin çevresinde dolanan yabancı bir adam gördüğünde polisi arama eğilimi gösterir. Onu izleyen kimse olmadığından emin olmak için görüş alanındaki her bir pencereye bakıyor, görünürde hiç araba olmadığında ise perdeleri kapanmış büyük pencereleri olan iki katlı bir evin ön avlusuna koşuyor. Evde ışıklar açık ancak civardaki tüm evlerin ışıkları yandığı için denemekten başka seçeneği yok.

Yan kapıya ulaşıyor ve açmayı başarıyor. Kapı sessizce açılırken durup dinliyor, bir köpek dışında hiçbir hayat belirtisi yok. Arka bahçede, pencerelerin yanında ışıklar var ancak Caleb'ın yöneldiği çitler boyunca hiç ışık yanmıyor. Çalılara sokularak köşedeki ağaca doğru ilerliyor. Ağacın arkasında duruyor. Birkaç metre ilerideki yaprakların üzerinde bir şeyin ilerlediğini fark ediyor. Caleb duruyor, bu bir kirpi olsa da bir an için birden bir fenerin onu aydınlatacağını ve bir copun onu yere indireceğini düşünüyor.

Kirpi hızla kaçıyor. Caleb çite tırmanıyor, buradan komşunun bahçesinin kenarını ve yolun bir kısmını görebiliyor. Yargıcın evi ise bir bina ötede, yolun hemen karşısında. İyi bir tahmin bu. Çitte kalıyor ve bekliyor. Hava karanlık ve daha soğuk. Ellerini ovuşturabilmek için dengesini sağlıyor. İki dakika sonra bir araba evin önünde yavaşlıyor ve duruyor. Caleb ellerini ovuşturmayı bırakıyor, arabanın ışıkları yanınca sürücüye dikkat kesiliyor.

Sürücü arabadan çıkmadan önce beş saniyeliğine bir şeyleri, muhtemelen de adresi kontrol ediyor. Pizzaları alıyor ve kapıya olan yolun yarısını gitmeden yandaki bir arabadan iki kişi fırlıyor, aynı zamanda evin ön kapısından biri koşarak çıkıyor. Pizzacı çocuğun etrafını sarıyorlar, çocuk elindeki pizzaları düşürüyor.

Caleb daha fazla izlemiyor. Yargıç orada değil. Olsa bile, ona ulaşmanın bir yolu yok. Whitby'nin annesine de ulaşamayacak.

Başını yavaşça iki yana sallayıp arabasına yürüyor. Arabada radyoyu açıyor ve haberleri dinliyor. Polis mezbahaya gitmiş. Melanie Stanton'ı canlı ve iyi durumda bulmuşlar.

Direksiyonu yumrukluyor. Octavia uyanıyor. Bebeğin koli bandının arkasından inlediğini duyuyor. Caleb nereye gideceğini bilmeden sürmeye devam ediyor.

34

Başımın ağrısı diniyor ve gömleğimde, ellerimle silmeye çalıştığım bol miktarda kusmuk var. Schroder'ın mahalleye gönderdiği polis arabalarının ilkini gördüğümde saat beş buçuk, bu da otuz dakikadır arabamın üzerine yaslanmış durduğum anlamına geliyor. Ona işaret veriyorum. Direksiyonun arkasındaki adam kızgın ve beni tutuklamaya hazır görünüyor, ta ki ona ve ortağına rozetimi gösterene kadar, bunun üzerine sadece kızgın görünüyor. Ben de kızgınım ve gelmelerinin neden bu kadar uzun sürdüğünü soruyorum, o da bana bunu sadece iki kelimeyle açıklıyor: yarışçı gençler.

Beraber civarı dolaşıyoruz, o arabayı sürüyor, ben kanıyorum ve ortağı pencereden çıkardığı bir projektörle gölgeleri aydınlatırken başını dört bir yana çeviriyor. Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Cole'dan herhangi bir iz yok. Bu süre zarfında beş araç daha aramaya yardım etmeye başlıyor. Sokaklar sessiz. Cole gitmiş. Onu durdurmak için elimden geleni yaptım. Çok yaklaşmıştım, Stanton'ı ve iki kızı bulmaya çok yaklaşmıştım.

Sonunda öyle çok ağrım, arabanın arka koltuğunda da o kadar kan var ki hastaneye gidiyoruz. Köpek ısırıkları uğraşmak istediğim türden bir şey değil. Şehir sınırına ulaştığımızda saat altı oluyor ve yarışçılar, onların arabaları ve yakında bir çete ya da kült olarak adlandırılacak olan ancak şu an için Christchurch'ün geri kalanının lanet olası koca bir baş ağrısı olarak bildiği şeyin bir parçası olarak kabul edilme arzuları yüzünden, birkaç kilometreyi yarım saatte alıyoruz. Forster ve Bridget'le olan randevumu ka-

çırdığım için çok kötü hissediyorum kendimi. Acil servisin önüne park ediyoruz ve polislerden hiçbiri benimle içeri yürümüyor. Köpek ısırmasının en iyi yanı beni uyanık tutması. Kötü tarafı ise ayakkabımın kanla dolmuş olması. Bekleme odası, günün herhangi bir anında darmaduman olmuş insanlarla dolu; çekiçle eline vuranlar, elektrik kablolarına takılanlar, kaykaydan düşüp kolunu kıran okullu çocuklar, akşam yemeğinin hazır olmadığı saatlerde kafalarını gözlerini kapıya çarpmış ev hanımları... Rozetimi gösteriyorum. Bu ve bacağımdaki delikler, odadaki herkesin sıkıntısının önüne geçiyor. Kapılardan geçirilerek küçük bir odaya götürülüyorum ve pantolonumu çıkarmam söyleniyor. Birkaç dakika sonra bir doktor geliyor. Eliyle yarayı dürtüyor ve pek halden anlamıyor.

Doktor, kan çanağına dönmüş gözleri ve kelini gizleyecek şekilde taradığı saçlarıyla, "Kötü görünüyor," diyor. O da kötü görünüyor, nefesi de kahve kokuyor. "Birkaç gün üzerine basmamanız gerekiyor, ayrıca birkaç iğne olacaksınız. Yaranızı temizlesin diye bir hemşire göndereceğim, sonra yine gelip dikiş atacağım. Köpeklerden uzak durmanızı tavsiye ederim."

Hemşire, sevecen gözleri ve daha da sevecen bir gülümseyişi olan tıknaz bir kadın. Bana savaştan çıkmış gibi göründüğümü söylüyor. Yaramın iyi olacağını da, bir de son ilgilendiği köpek ısırma vakasında kurbanın burnunun, yanaklarının ve kulağının gittiğini. Bunun ne kadar üzücü olduğunu söylüyor ancak bunu yaparken, sanki torunlarının ne kadar tatlı olduğunu söyler gibi gülümsüyor. Koluma iki iğne yapıyor ve ikisi de acıtıyor. Yaraları ve etraflarını temizlemeyi bitiriyor ve on dakika için zonklayan bir kol ve zonklayan bir bacakla baş başa kalıyorum, sonra doktor dönüyor, koridordan başka doktorlar ve hemşireler geçiyor, kimileri dinç görünüyor, kimileriyse tüm günü ayakta geçirmiş gibi. Yaraya bir göz atıyor ve başını onaylarcasına sallıyor. Yaraya bir enjeksiyon yapıyor, sonra bir dakika bekliyor ve bir iğne sokuyor.

"Bunu hissettiniz mi?"

"Hayır."

"Güzel."

Bazı delikler diğerlerinden daha derin ve daha geniş, her biri de birbirinden kötü görünüyor.

"Başım ağrıyor," diyorum.

Başını yaptığı işten kaldırmıyor, dikmeye devam ediyor. "Ne tür bir ağrı?"

"Kötü bir türden," diyorum ve ona cam kavanozla başlayan ağrı ataklarından ve bugün olanlardan bahsediyorum.

"Birilerine görünmeniz gerek," diyor.

"Size görünüyorum ya."

Başını iki yana sallıyor. "Ne kastettiğimi biliyorsunuz. Henüz kimseye görünmediniz mi?"

"Geçeceğini düşünüyordum."

Sonunda dikişin ortasında başını kaldırıp bakıyor. "Peki bu düşünce sizin için nasıl sonuçlandı?"

"Pek iyi değil," diye itiraf ediyorum.

"Ağrı kesici alıyor musunuz?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bağımlılığa yatkınım. Riske girmek istemedim."

"Peki. Bu yüzden de hiçbir şey yapmamayı, sadece bekleyip görmeyi seçtiniz ve hazır buradayken bir bahsedeyim dediniz, öyle mi? İşinizi de bu mantıkla mı yapıyorsunuz Dedektif?"

Göz kontağını sonlandırıp, "Hayır," diyorum. Keşke en başta hiç bakmasaydım.

"Hayır. Tabii ki hayır." İpi ve kanca biçimli iğneyi bırakırken, "Sadece baş ağrısı mı var?" diye soruyor. Üst cebine uzanıyor ve bir fener çıkarıyor.

"Bazen başım da dönüyor. Ve bugün konuşamaz hale geldim."

"Yumruk yediniz, değil mi?"

"Evet."

Işığı gözüme tutuyor. "İki göz bebeğiniz de normal biçimde küçülüyor. Başka ne şikâyetiniz var?"

"Hiçbir şey."

"Zaman duygusu kaybı? Güçten düşme? Bir şeyleri unutuyor musunuz? Motor becerilerde kayıp var mı?"

"Saldırıdan sonra kolumu ilk başta kıpırdatamadım, ancak yalnızca bir dakika."

"Tamam," diyor ve el fenerini yeniden cebine koyuyor.

"Tamam mı?"

"Şöyle yapıyoruz. Önce dikişini bitireceğim, sonra da yatış kaydınızı yaptıracağım."

"Bunun için vaktim yok."

"Ne için vaktiniz var? Ölmek için? Çünkü sizi daha yakından incelemezsek öyle olabilir. Cam kavanozun başınızda kırılmasının ardından bugün tekrar bir travma yaşadınız. İntrakraniyal yaralanmanız var. Bugün başınızı bir duvara vurursanız, yarın bu sizi öldürebilir. Bu gece yatağa yattığınızda kolayca ölebilirsiniz."

"Benim için bunu böyle allayıp pulladığınız için teşekkür ederim. Bakın, dikkatli olacağıma söz veriyorum ve dava bittiğinde hemen döneceğim. Bana sadece bir reçete yazamaz mısınız?"

İç çekiyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Peki," diyor. Bir reçete defteri çıkarıyor. Üzerine bir şeyler karalıyor ve üstteki yaprağı bana veriyor. "Buradan çıkmak sizi öldürebilir," yazmış ve altını çizmiş. Onu katlayıp cebime koyuyorum.

Tüm yaraları kapatması için otuz dikiş ve yirmi dakika gerekiyor. İşi bitince hemşire geri geliyor ve yaraları bandajlıyor. Sonra beni tekerlekli bir sandalyede başka bir odaya götürmek için ısrar ediyor. Sakin bir gezinti oluyor. Beni götürdüğü muayenehanenin duvarında beyin ve beyin kesitlerinin resimleri, masada da bir beyin maketi var.

"Burada bekleyin," diyor.

"Gerçekten, şu an iyi hissediyorum," diyorum.

"Güzel. Öyleyse söylediklerim size mantıklı gelmemiş." Aslında mantıklı geliyor. Odadan çıkıp sessizlik içinde bedenimi dinleyerek oturuyorum ve bedenim bana şimdilik sorun olmadığını söylüyor. Yapacak daha önemli işlerim olduğunu hatırlatıyor. Aslında bu ikna edici bir argüman, o kadar ikna edici ki tekerlekli sandalyeden kalkıp koridora çıkıyorum. Geldiğim yönün ters istikametinde ilerliyor, çıkışı bulana kadar koridorlarda dolaşıyorum, sonra çıkıyorum. Bütün bunları mükemmel bir dengeyle yapıyorum. Dışarıda taksiler var ve öndekine binip polis merkezine gidiyorum.

Yarışçılar ya şehrin diğer yakasını tıkamış ya da *Hızlı ve Öfkeli*'yi izleyip mastürbasyon yapmak için evlerine gitmiş olmalılar. Daha önce kullandığım araba benim için geri çekilmiş. Bacağım yürürken acıyor ve çok olmasa da, yürümediğimde de. Binaya girerken Doktor Forster'ı arıyorum ve bir mesaj bırakmak zorunda kalıyorum.

Polis merkezine girerken biraz başım dönüyor ve asansör beni dördüncü kata çıkardığında midem bulanıyor. Dünya ayaklarımın altımdan çekiliyormuş gibi hissediyorum. Ama her şeye rağmen idare ediyorum. Bacağıma yük bindirmemek için duvara yaslanıyorum. Bir sonraki görevim, bir çizgi dansı sırasına sızmayı da kapsayacaksa, bunu yapamayacağım için işimi kaybedeceğim. Kapılar açılıyor ve her Dedektifi, bilgi toplama halindeyken ortaya çıkarıyor, kimi telefonda kimi bilgisayarda kimi dosyaları okuyor. Schroder kahve makinesinin olduğu taraftan geliyor ve bana bakıyor.

"Kesip biçmeleri gerekmedi mi?" diyor.

"Berbat görünüyorsun," diyorum.

"Ne komik, ben de sana aynısını söyleyecektim."

"Kız nerede?"

"Ofisimde," diyor. "Onunla konuşacağız ama önce bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerek. Ariel Chancellor'ı arıyoruz. Şimdiye dek nerede olduğu tespit edilemedi fakat oraya gittiğinde kapısı açıktı, masada uyuşturucu gördün ve bunun da sana içeri girmek için sebep verdiği açık. Böyle oldu, değil mi?" diye soruyor. Ama aslında sormuyor, bana senaryoyu anlatıyor.

"Kesinlikle."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Benim için bir üzerinden geç."

Ofisine doğru yürüyoruz, asansörde yaşadığım baş dönmesi artık yok. Schroder'a olanları anlatırken detayları değiştiriyor, kapıyı kırmak yerine açık kapıdan girdiğimi ve *merhaba* diye seslendiğimi söylüyorum.

"Ve bölgedeki kimse bir şey görmedi," diyor. "Fakat komşulardan birinden şikâyet geldi. Köpeğinin kafasını tekmelediğini söylediler."

Çenemi sıkıyorum ve içimdeki öfke patlamasını yatıştırmaya çalışıyorum. "Onu üzerime saldılar. O lanet köpeğe saldırmasını söylüyorlardı!"

"Eh, şikâyet ediyorlar. Uzlaşıp uzlaşamayacaklarını görmek için baskı yapacaklarından şüphem yok. Mülklerine izinsiz girdiğini, onlara kötü muamele ettiğini ve evcil hayvanlarına saldırdığını söylüyorlar."

Elimi sıkıyorum, yumruk atmak isteyerek duvara bakıyorum, duvarda yumruk şeklinde başka çökükler var. Bunların çoğu imzalanmış ve tarihlendirilmiş, bir tür şöhret duvarı, bazılarının yanında gülen surat çizimleri var. Yumruğumu gevşetiyorum. "Benimle kafa mı buluyorsun?"

Omuz silkiyor. "Keşke öyle olsa. Yukarıda seninle konuşacak bir robot resim uzmanı var, elimizde Cole'un daha güncel bir eşkâli olması için."

"İnanılır gibi değil," diyorum.

"Boş ver Tate, endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Kızla konuşmak gibi."

"Bu konuda da..." diyor. "Benson Barlow'u hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Barlow, Grover Hills'te altı hafta önce görüştüğüm bir psikiyatr. "Ne olmuş ona?"

"Kızla konuşmaya geliyor. Bunun zararı dokunmayacağını düşündüm. Zaten büyük bir travma geçirmiş. Fazla konuşmuyor ama titriyor. Ve sürekli ağlıyor. Onu bir kadın memur rahatlatmaya çalışıyor ama pek de faydalı olduğu söylenemez. Zavallı çocuk sahte kanla kaplı bulundu. Muhtemelen bu da, sahte bıçağın alındığı dükkândan alınmıştı."

"Sahte bıçak mı?"

"Evet. Kabzasının, bıçağın içine girdiği türden bir şey."

"Yani, Cole onu öldürür gibi mi yapmış?"

"Öyle görünüyor," diyor Schroder. "Ayrıca birkaç kere aynı şeyi tekrarlayıp durdu, onun seçildiğini söylüyor."

"Seçilmiş mi?"

Schroder, bilmiyorum der gibi omuz silkiyor. "Barlow'un ne olduğunu kesin olarak keşfedebileceğini umuyorum, ancak muhtemelen öldürülmek için seçildi. Ya da ortaya çıktığı üzere, sahte cinayet için."

"Doktoru kandırmak için mi?"

"Başka bir neden olabilir mi? Dediğim gibi, bir tek bunu söyledi çünkü çok korkmuş. Tahminime göre önce uyutulmuş. Yani, kız yerde sağ salim kıpırdanıp dururken onu bıçaklamış gibi yapmanın çok da anlamı olmazdı."

"Bana onun nasıl bir canavar olduğunu sandığımı sordu," diyorum. Karnımı tekmeledikten sonra, korkmuş yüzü ve sıktığı yumruklarıyla Caleb Cole'un tepemde durduğu an geliyor aklıma. "Çocukları öldürebileceğini sanmıyorum, ancak Stanton'ın öyle düşünmesini istemiş olmalı."

"Yine de bir canavar... Elinde hâlâ iki çocuk var. Melanie için yiyecek ve içecek poşetiyle birlikte bir yığın battaniye bırakmış. Orada birkaç gün yaşayabilirdi, tabii yardım istemek için dışarı çıksaydı da ormanda ölebilirdi. Orada başına her şey gelebilirdi."

"Belki de yerini bildirmeyi planlıyordu."

"Belki. Onu yakalayıp buraya sürüklerken bunu da sorarız," diyor Schroder.

Asansörün kapısı açılıyor ve Barlow'u görüyoruz. Bugün saçıyla kelini gizleyenler günü olmalı çünkü Barlow'un saç kesimi doktorumunkiyle aynı ve o da yorgun görünüyor. Önce sağına, sonra soluna bakıyor ve bizi fark etmiyor.

"Beni çitlerin üzerine çekti," diyorum Schroder'a.

"Ne?"

"Köpek. Beni ısırmıştı ve aşağıya çekiyordu. O aptal şey beni parçalayacaktı ve evdeki şu piçler de buna izin verecekti. Cole, yukarıdan bana uzandı ve beni çekti. Kıçımı kurtardı."

Schroder bana buz gibi bakıyor. "Tate, bir sorunumuz mu var?"

"Ne? Ne tür bir sorun?"

"Sen ve Cole. Ona sempati duyuyor olman gibi bir ihtimal var mı?"

"Hayır, elbette hayır."

"Emin misin? Kızını kaybettiğinde senin de benzer şeyler yaşadığını biliyorum ve içinde bir parçanın, Cole'un bu insanları öldürmesinden muhtemelen nefret etmediğini de biliyorum, ancak o kötü bir adam ve masum insanlara zarar veriyor."

Elimi havada savuruyorum. "Tanrım, Carl, bunu biliyorum, tamam mı?"

Buz gibi bakışları hâlâ üzerimde. "Emin misin?"

"Elbette eminim," diyorum.

"Güzel," diyor ve yavaşça başını sallayarak onaylıyor. "Sadece emin olmam gerekiyordu çünkü aksi halde Tate, onun tarafında

olman tam bir fiyasko olurdu." Söylediklerinin anlaşılması için bir saniye bekliyor, sonra devam ediyor. "Whitby'nin iki davasının da kanıt ve dava dosyaları geldi," diyor Schroder. O sırada Barlow bizi görüyor, alnı yükseliyor ve *ah* diyor, sonra bize doğru yürüyor. "Dosyalar toplantı odasında. Henüz inceleme fırsatı bulamadım. Ha, bir de... başka bir sorunumuz daha var."

"Sorunumuz mu?"

"En azından senin. Sana ne oldu öyle?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Destek için polisi aradığın kaydı dinledim de... ağzına bir tenis topu tıkıştırılmış gibi konuşuyordun."

"Caleb beni iyi benzetti."

"Öyle olmalı. İyi olduğuna emin misin? Biraz sallanıyor gibisin."

"Ben iyiyim."

"Peki. Bir daha ki sefere sana yanına birini al dediğimde beni dinlemeye ne dersin?"

Barlow yanımızda. El sıkışırken karşılıklı, *nasıl gidiyor* diyoruz. Üzerinde balıkçı yaka bir kazak ve ekose desenli bir pantolon var. Birazdan on sekiz deliğe top sokmaya gidecek bir psikiyatr nasıl görünüyorsa, tam da öyle görünüyor.

"Whitby'nin dosyasını okudum," diyor, ciddi yüz ifadesini takınıyor ve sesini bir oktav düşürüyor, "sizi temin ederim benim gözetimimde olsaydı böyle bir adam asla salınmazdı. Patlamaya hazır saatli bombaymış," diyor. Tahmininin doğruluğu, sonuçları sonradan görmüş olmasından kaynaklanıyor ve psikolojinin birçok yanlıştan geçerek gelişmiş bir bilim olduğuna dair inancım daha da pekişiyor. "Peki, bana Melanie Stanton'ın nasıl bulunduğunu anlatır mısınız?"

Schroder açıklıyor. Melanie bir battaniyeye sarılı olarak bulunmuş, giysileri sahte kana bulanmış. İlaç etkisi altındaymış. Seçilmiş olduğunu söyleyerek uyanmış. Caleb Cole onun alnına, *özür dilerim* yazmış. Hastaneye götürülüp sağlık kontrolünden

geçmiş, temizlenmiş, uyandığında üzerinde olan giysiler, temizleriyle değiştirilmiş. Sonra polis merkezine getirilmiş. Şimdiye kadar herhangi bir soruya cevap vermiş değil.

"Daha sağlıklı bir ortam yok mu?" diye soruyor Barlow.

"Ne gibi?"

"Resimlerin, mum boyaların ve oyuncakların olduğu oda harika bir başlangıç olurdu. Çocukların daha rahat hissedebileceği bir yer."

"Burası bir polis merkezi," diyor Schroder.

"Peki çocukla burada konuşmanız şart mı?"

"Önceden öyle bir odamız vardı fakat sonra toplantı odasına dâhil etmemiz gerekti. Bakın, elimizden gelenin en iyisi bu," diyor Schroder ve sesinin kızgın çıkmaması için çabaladığını anlıyorum. "Ve oyalanacak zamanımız yok."

"Dedektif, zaman yaratmamız gerekiyor, ben bu şekilde hemen..."

"Biliyorum," diyor Schroder, "ancak tehlikede olan başka hayatlar var Doktor. Bu yüzden sizi aradım. Elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendireceğinize inanıyorum."

Barlow başını sallıyor. "Güzel söylediniz Dedektif," diyor gülümseyerek. "Peki ya annesi? O konudaki durum ne?"

"Şu an yolda. Erkek arkadaşıyla yurtdışındaydı. Anne ve baba altı ay önce ayrılmış. Kadın, kocasını terk etmiş," diyerek durumu açıklıyor.

"Onu beklemeliyiz," diyor. "Yardımı dokunabilir."

Schroder başını iki yana sallarken konuşmayı ben devralıyorum. "Sizi bekledik," diyorum. "Ve artık bekleyemeyiz."

"Madem zaman konusunda endişelisiniz, o zaman içeri yalnız girmem gerekiyor," diyor Barlow. "Ve annesi gelince, onu içeri göndermeyin. Önce benim bitirmemi bekleyin. Eğer annesi onları terk ettiyse kadının şimdi ortaya çıkması Melanie'nin daha fazla içine kapanmasına neden olabilir."

"Sizinle girmem gerekiyor," diyor Schroder.

Doktor başını iki yana sallayarak, "Hayır, kesinlikle olmaz," diyor başını iki yana sallayarak. "İki yetişkin adamın on bir yaşında bir kızla konuşmaya çalışması mı? Bu onu sadece daha fazla korkutup strese sokmaya yarar, özellikle de bu adamlardan biri cevapları almaya çalışıp dururken. O burada bir şüpheli değil, bir tanık, ancak bir tanıktan da öte o korkmuş, ailesinin nerede olduğunu bilmeyen küçük bir kız. Bana güvenin, içeri yalnız girersem onu kabuğundan çıkarmak için şansım olabilir. Ama siz benimle girerseniz konuşması bir haftayı bulabilir. Ya da hiç konuşmayabilir. Benden ne istediğinizi biliyorum Dedektif. Onu kaçıran adamın ona ne söylediğini bilmek istiyorsunuz. Adamın onlara ne yaptığını bilmek istiyorsunuz ve bundan sonra ne yapacağıyla ilgili bir şey duyup duymadığını öğrenmek istiyorsunuz. Ancak onu canlı bırakmış, yani bunu, kızın yardımcı olabileceği riskini göze alarak yaptığından şüpheliyim."

"Ya da her ne planlıyorsa bunu, kız bize yardım ederek tamamlamış olacaktır," diye belirtiyorum.

Barlow başını sallıyor. "İyi bir noktaya değindiniz. Şimdi beyler, madem beni yardımcı olabileceğimi bildiğiniz için çağırdınız, o halde işimi yapmama izin vermeye ne dersiniz?"

35

Barlow, Schroder'ın ofisine girerken ben de biraz kestirebilmek umuduyla toplantı odasına yöneliyorum ancak bıçak, umutlarımı boşa çıkarıyor. Bu, bıçağın kabzasının içine gömüldüğü, şaka dükkânlarında satılan bıçaklardan biri. Plastik bir poşetin içinde, masanın tam ortasında duruyor. Çocukken, okuldaki bir arkadaşım bu bıçaklardan biriyle şaka olsun diye kendini bıçaklayıp dururdu. Bu o zaman pek komik gelmezdi, şimdi ise hiç komik değil. Doktor Stanton, dışarıda bir yerlerde büyük kızının öldüğünü sanıyor, oysa kandırıldı.

Masaların üzerine dava dosyaları yığılmış. İki dedektif onları inceliyor. Whitby ve Cole dosyalarını ayırmaya özen gösteriyoruz. Oturuyorum, başımı masaya dayayıp şalteri birkaç saatliğine kapatmak istiyorum ancak doktorun uyarısı üzerime çöküyor, eğer başım yastık dışında bir yere değerse ışıkların kalıcı olarak kapanmasından endişeleniyorum. Jessica Cole'un ölmeden kısa süre önce çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum, bu güzel kız bana kendi kızımı hatırlatıyor. Jessica maksatlı bir eylem sonucu öldürüldü, Emily ise aptalca bir sebeple. Adamlardan biri kötü, diğeri sarhoş olsa da sonuç aynıydı. Yine de belki her şey siyah beyaz değildir. Adamlardan biri hastaydı, diğeri bağımlı, ikisi de kendisini tam olarak kontrol edemiyordu. Peki bu, ölümle baş etmeyi kolaylaştırıyor mu? Hayır. Aksine daha da zorlaştırıyor. Yani insanlar müdahale etmiş olsaydı bunlar asla yaşanmazdı. Doktorlar, psikiyatrlar, aile ve arkadaşlar... Whitby'ye ihtiyacı olan tıbbi yardımı aldıracak ya da kızımı öldüren Quentin James'i

başka bir içki daha almaktan alıkoyacak insanlar hangi cehennemdeydi?

Schroder kısmen haklı. Cole'la bir bağ kurduğumu hissedebiliyorum. Onun intikam isteğini anlayabiliyorum ancak şimdi yanlış insanları hedef alıyor. On beş yıl önce James Whitby'nin icabına baktığında bu işi orada sonlandırmalıydı. Ben de Quentin James'in icabına baktım ve bu işi orada bitirdim. Onun direksiyona geçmesine izin veren toplumu suçladım, sayısız alkollü araç kullanma suçu yüzünden onu parmaklıklar ardına göndermeyen mahkemeleri suçladım, ancak onu savunan avukatı ya da onu uzaklaştırmayan yargıcı veya ona son içkiyi satan barmeni öldürecek kadar değil. Eğer Cole, James Whitby'yi öldürmekle kalsaydı, ona belki madalya vermezdim ancak kesinlikle acısını anlardım.

Jessica'nın fotoğrafını bırakıyorum. Kanıt kutusunda cinayet aracı duruyor. Ağır, üzerindeki kan kahverengi ve kabuklanmış. Tüm bıçağın ve kabzanın üzerini sarmış. Whitby'nin işini bitirdikten sonra Jessica'yı içeride bıraktığını hatırlıyorum.

Ressam odaya giriyor; uzun kolları olan uzun boylu bir adam. Belki de ağır kalemlerle çizim yapmak insanın kollarını böyle uzatıyordur. Odanın diğer ucuna geçiyoruz ve karşıma oturuyor. Defterini çıkarıp sanki modeli benmişim ve arka fon nasıl olsun diye düşünüyormuş gibi bana bakıyor. Yanında Cole'un bir fotoğrafı var ve temeli oluşturmak için onu kullanıyor ve benim ona söylediklerim çok da fazla değişikliğe neden olmuyor. Yaralar ekleniyor, burun yamultuluyor ve on beş yıl eklenmiş oluyor. Cole fotoğrafta genç, yeni resminde ise hırpalanmış. Yüzü, hapishanede geçirdiği zamanın bir haritasını veriyor.

İşimizi bitirdiğimiz sırada Schroder'ın telefonu çalıyor. Cevaplıyor ve konuşmanın yarısını duyabiliyorum. Pizza hakkında bir şeyler. Midem gurulduyor ve Schroder'ın bir pizza sipariş etmiş olması fikrinden hoşlanıyorum. Ancak ressam hoşlanmıyor çünkü yeni resmi taratmak ve medyaya dağıtmak üzere ayrılıyor.

Bir dakika geçmeden, Schroder'ın bize yemek sipariş etmediği ortaya çıkıyor.

"Restoranı aradın mı?" diye soruyor. Cevabı dinliyor, bilgi alırken tüm vücudu hareketsiz, kaşları yavaş yavaş çatılırken gerilen yüzü dışında. Camdan, bir kilometre ötedeki bir şeye bakıyor. "Peki ya telefon numarası?"

Dinlemeye devam ediyor, sonra kapatıyor ve bana dönüyor. "Biri kontörlü telefonla pizza siparişi vermiş," diyor. "Beş dakika önce de Yargıç Latham'ın evine teslim ettirmiş."

"Bizim izleyip izlemediğimizi anlamak için bir test mi bu?"

"Kesinlikle. Ve test işe yaradı, adamlarımız pizzacı çocuğu eve yaklaşırken yakaladı. Bunun anlamı da, onun ne istediğini bildiğimizi anlamış olması. Kahretsin," diyor bir kalemi ortadan ikiye kırarken, "olay yerindeki memurlar daha akıllıca davranmalıydı. Ben de bizzat oraya gitmeliydim. Bir dahakine öyle yapacağım. Daha annenin evi var," diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Başka bir yere gitmeye kalkışmayacaktır. Tuzak kurulduğunu biliyordur."

"Onu kaçırdık," diyor Schroder. "Elimize yüzümüze bulaştırdık."

Bunun ben de farkındayım. Camdan dışarıya, Schroder'ın az önce baktığı noktaya bakıyorum.

"Yine de yargıcı kurtardık," diyor ve haklı. Ne benim ne de Schroder'ın tanımadığı, yüzünü hiç görmediğimiz yargıcı kurtardık. Ailesinin gözleri önünde öldürülmesini engelledik. Yine de bu bana çok önemli gelmiyor. Aslında bir bakıma önemli ama şu an zihnim küçük kızlara yoğunlaşmış durumda. Onlara odaklandık. Bu işin içinde, tamamen masum olan bir tek onlar. Elbette tüm kurbanlar masum. Ancak diğerleri bu konuda kendilerine fayda sağlayacak pek bir şey yapmadı. Bu yüzden yargıç için heyecan duymak oldukça zorken, bugün iki kere Cole'u yakalayabilecek olduğumuz gerçeğine odaklanmak kolay.

"Bunu bir zafer olarak görmeliyiz," diyor Schroder. "İyi adamların hanesine bir tik atalım," diyor ancak sözlerinde yanılıyor, bunu kazanılan bir sayı puanı olarak görmeliyiz.

Dosyalardan cevap çıkmasını umuyoruz. Melanie'den de. Polisler tüm şehirde Ariel Chancellor'ı ve Doktor Stanton'ın arabasını arıyor. Schroder ve birkaç dedektifin daha önce oluşturduğu uzun listedeki herkesi, yıllar önce bu davaya dâhil olmuş tüm insanları ziyaret ediyorlar. Cole'un sipariş ettiği pizzayı ve ona ne olduğunu düşünüp duruyorum. Aklımdan bir türlü çıkmıyor. Daha da önemlisi, midemin de onu saplantı haline getirmiş olması. Caleb Cole'la yaptığım kovalamaca, daha iyi beslenmeye ve egzersiz yapmaya karar vermeme neden olmuştu ancak hem midem hem de beynim bunu yarına erteleyebileceğimiz konusunda hemfikir.

Başımla ofisi göstererek, "Barlow'un işi ne kadar sürer dersin?" diye soruyorum. Aslında merak ettiğim şey paket servis için yeterli zamanım olup olmadığı.

Schroder omuz silkiyor. "Keşke bilsem. Tanrım, elimizde bir isim var, ne istediğini biliyoruz ama bunlarla uğraşıyoruz," diyor kanıt masasına bakarak. "Boşa kürek çekiyormuşuz gibi geliyor."

Boşa kürek çekmeyi sürdürüyoruz çünkü başka seçeneğimiz yok. Daha fazla isim elde ediyoruz, davaya karışan başka insanlar, hedef olma ihtimalleri daha az olsa da yine de hedef haline gelmiş durumdalar. Whitby'yi tutuklayan polis. İfadesini alan dedektifler. Bu insanlar onun tarafında olduğundan, Cole'un onların peşine düşmesi için mantıklı bir neden yok ama yine de bunu yapabilir. Onun Ariel Chancellor'ı aradığını biliyoruz, peki onu nasıl görüyor? Bir kız evlat figürü olarak mı? Yoksa en yakın arkadaşını ölüme terk ettiğini düşünerek kızı mı suçluyor? Doktor Forster'ın araması umuduyla telefonumu kontrol edip duruyorum. Bakımevini arıyorum ancak Hemşire Hamilton bugünlük mesaisini bitirmiş.

Başka kanıt kutuları da var. Polis memuru Jeffrey Dale'in öldürüldüğü araba kazasından kanıtlar. Dale benden birkaç yaş

büyüktü. Teşkilata katılmamın ardından vazife başında ölen ilk polis memuruydu ve sonuncusu da olmadı. Haberlerde karısını, çocuklarını, dağılan aileyi gördüğümü hatırlıyorum. Adalet adayan bir adam, onu elde etmeye çalışırken masum bir adamı kazayla öldürmüştü. Bu çok trajikti. İnsan bunu anlıyordu, ölü polis ve ailesinin durumunu anlayabiliyordu ancak onu kazayla öldüren adamı da anlayabiliyordu. Kabul etmesi zor bir olaydı bu.

Salondaki otomatı kullanıyorum. İçine bir sürü bozukluk atıp dört çikolata alıyorum, toplam kalorileri hesaplayabileceğimin de üzerinde. Doktorun karısı Erin Stanton geliyor. Kırklı yaşlarında, makyajı akmış ve uzun saçları darmadağın. Beyaz bir elbise ile deri bir ceket giymiş, elinde bir motosiklet kaskı var. Havaalanından eve gittiklerini ve bavullarını bıraktıklarını, sonra buraya geldiklerini tahmin ediyorum. Telaşlı görünüyor. Erkek arkadaşının da elinde bir kask var, üzerinde de çok daha kalın bir deri ceket. Burada olmak onu geriyormuş gibi görünüyor. Siyah kotunun dizlerinde ve kıçında, modadan değil de aşınmaktan kaynaklı yırtıklar var. Onun saçları da uzun ve karışmış. Ayrıca en az Erin kadar göz kalemi sürmüş ancak onunkiler akmamış.

Dedektif Kent onları asansörün birkaç metre ilerisinde karşılıyor. Onlardan sabırlı olmalarını istiyor ancak bu pek mümkün değil. Erin hemen Melanie'yi görme hakları olduğunu söylüyor ve Kent görüşme biter bitmez görebileceklerini söylüyor. Bunun yeterli olmadığını söylüyorlar. Sonra onlara Melanie'yle neden (polisin kız kardeşlerini ve babasını bulabilmesi umuduyla) görüşüldüğü hatırlatılıyor.

"Tek isteğim bebeklerimin güvende olması," diyor Erin.

"Ve eşinizin de," diyor Kent.

"O yavşak herifin teki," diyor erkek arkadaşı. "Hem bu nasıl amatörce yürütülen bir operasyon böyle?" diye ekliyor. Kontrolü ele almak istese de oldukça yetersiz kaldığının farkında. "Ne zamandır on bir yaşındaki bir kızın işinizi halletmesine bel bağlıyorsunuz?"

Dedektif Kent ona uzun, sert bir bakış atıyor, ta ki adam gözünü kaçırana kadar. Sonra Erin, Melanie'nin olduğunu umduğu yöne doğru ilerlemeye çalışıyor. Kızına sesleniyor ve Kent kadının kolunu tutup onu uzaklaştırmak istiyor.

"Kızımı görmeye hakkım var," diyor Erin.

Erkek arkadaşı da, "Bırak onu," diyor ve Kent'in elini kadının kolundan çekiyor. Beş saniye içinde iki dedektif adamı duvara yapıştırırken Dedektif Kent, Erin'i geldikleri yöne doğru götürüyor.

"Üzgünüm, bunun zor olduğunu biliyorum ancak bu konuda bize güvenmelisiniz," diyor Erin'e. "Bize sadece birkaç dakika verin, sonra bütün zaman sizin, söz veriyorum."

Toplantı odasına geri dönüyorum. Bir çikolatayı kendime saklayıp diğer üçünü dağıtıyorum. Davranışım dedektiflerce, özellikle de son on yıldır sadece şekerle beslenmiş gibi görünen Dedektif Hutton tarafından takdir ediliyor. Kendimi ekipten biri gibi hissediyorum. Bacağımı soruyorlar ve onlara bilgi veriyorum. Teşkilata dönmemin iyi olduğunu söylerken samimi görünüyorlar. Umarım gelecekte de bu insanlarla birlikte olurum. Birlikte kötü insanlarla savaşacak, iyi insanlara yardım edecek ve fark yaratacağız.

Çikolatalarımızı yerken muhabbet edip zaman öldürüyoruz. Kendimiz için on dakika ayırıyor ve ailelerimizden, havalardan ve şehir ya da suç oranlarıyla ilgili olmayan konulardan konuşuyoruz. Uzun zamandır geçirdiğim en iyi on dakika bu olabilir.

Benson Barlow tam dokuz buçukta, Schroder'ın ofisine girdikten bir saat sonra çıkıyor ve arkasından kapıyı kapatıyor. Bizi sağ olarak Doktor Stanton ve ailesine götürecek bir bilgi vermesini umarak ona doğru koşuyoruz.

36

Altı yıl önce hapishanede bir adamın öldüğünü görmüştü. Oradayken başkaları da ölmüştü, kimi doğal sebeplerden, çoğu aşırı dozdan, birkaçı da dayak yüzünden. İnsanlar hücrelere hep kaçak mal sokardı. Büyük bir uyuşturucu, şırınga, sigara, yiyecek ya da cep şişesinde votka ya da cin pazarı vardı. İçeri cep telefonu sokar, çıplak kadınların tam boy fotoğrafları olan dergiler getirirlerdi, bir defasında peyzajla ilgili bir dergi de görmüştü. O zaman birileri içeri bir dam çivisi de sokmuştu.

Bu dam çivisi bir mahkûmun eline geçti ve başka bir mahkûma çakıldı. Çivinin dışarıdan gelip içerideki bu adamın kafasına, kulak kanalına nasıl girebildiğini kimse bilmiyordu. Saldırı çok hızlı olup bitmiş, kimse görmemişti ancak adamın ölümü, diğerleri izlerken çığlık atıp yerde debeleneceği kadar uzun sürmüştü. Kimse yardım etmeye çalışmamıştı. Herkes duygusuzca izlemişti. Sanki skoruna para yatırmadıkları bir futbol maçı seyrediyorlardı. Gardiyanlar geldi. Ama adam o zamana kadar hareket etmeyi bırakmıştı. Onu alıp hemen revire götürdüler ve Caleb onu bir daha görmedi, kimse olay hakkında pek konuşmadı. Onu iyi tanımıyorlardı ve ölümü bunu değiştirmemişti.

Yerdeki kana ve bir insanın hayat mücadelesi verirkenki titreyişine bakarken Caleb başkalarının ölümünü izlerken hiçbir şey hissetmediğini ilk kez o zaman kabullendi. James Whitby'yi öldürürken bir şeyler hissetmişti. Öfke ve rahatlama, tiksinti ve coşku, katıksız kin benzeri şeyler. Ve bir de tüm dünyayı öldürebilecekmiş gibi hissetmişti.

Hapishanedeki adamı izlemekse hiçbir şey hissettirmemişti. Bu iyi bir şeydi, kullanabileceği bir şey. Hapisten çıktığında buna ihtiyacı olacağını ve bunun işine yarayacağını biliyordu.

Ancak şimdi içinde saf öfke var. Yargıcı ve o kaltak anneyi elinden kaçıracak. Nereye gideceğini bilmiyor. Pizzacı çocuğun yakalanmasını izledikten sonra bir saatini amaçsızca araba sürerek geçirmişti, sonraki bir saati de karısıyla ilk tanıştıklarında yaşadığı yer civarındaki kumsalın yakınına park etmiş halde. Sonra yine, haberleri dinleyip amaçsızca sürmeye başlamıştı. Muhabirler Dede Azraili'nden vazgeçmiş, bunun yerine gerçek ismini kullanmaya başlamıştı. Silahlı ve tehlikeli olduğu sanılan Caleb Cole'un arandığını ve vatandaşların onu görmesi halinde polisi aramaları gerektiğini söylüyorlardı.

Oyunbozan Octavia uyuyor, nefes aldıkça sol burun deliğinde küçük bir sümük baloncuğu büyüyüp küçülüyor. Kedicik Katy de uykuda.

Önündeki ışıklar kırmızı ve ayağı frende beklerken Octavia'nın nefes alıp verişini dinleyip burnundaki baloncuğun patlamasını bekliyor, derken neon ışıkları ve sürücü kapısında bir çöküntü olan mor bir araba gelip yanında duruyor. Müzik, gümbürdeyen bastan ibaret ve içindeki iki oğlanın yaşı, on altıdan fazla olamaz. Ona bakıyorlar, yakınındaki genç kaşlarını kaldırıyor ve sertçe onu selamlarken başı önce yukarı, sonra aşağı gidiyor. Bunu yaparken gözlerini Caleb'dan ayırmıyor. Sonra sürücü, motoru o kadar gürültüyle ateşliyor ki Cole'un arabası sarsılıyor ve Octavia uyanıp bağırıyor. Yeşil ışık yanana kadar şoför motoru dört kere daha bağırtıyor, sonra basıp gidiyorlar ve giderken yolcu koltuğundaki çocuk başını camdan uzatıp, "Pislik!" diye bağırıyor.

"Sorun yok," diyor Octavia'ya ancak var. Çünkü şimdi daha da yüksek sesle ağlıyor ve yüzü kırmızıya dönüyor. Sanki ülkenin gelecek umutlarının tükenişi kadar hızla, nefessiz kalmış gibi görünüyor. Katy arkadan bir şeyler mırıldanıyor, ilacın etkisi geçiyor.

Kavşağı geçip kenara çekiyor. Bu durumda işe yarayacak tek şey geliyor aklına. Bir bebek maması kavanozu daha açıyor ve bir kaşık alıp Octavia'ya uzatıyor, ağlamayı sürdürse de yemeği ağzına alıp yutmayı başarıyor. Caleb herhalde çok yakında şişman bir bebekle uğraşıyor olacak. Neyse ki altına yapmadan kavanozu bitiriyor, sonra plastik bardağını mezbahada unuttuğunu fark ediyor. Ona verecek hiçbir şeyi yok, onun da bunu fark etmesi iki saniye sürüyor ve daha yüksek sesle ağlamaya başlıyor. Arka koltuğa bakıyor, hiçbir şey göremiyor, sonra torpido gözünü kontrol ediyor, yarısına kadar dolu küçük bir su şişesi var. Kapağını açıp kokluyor, iyi durumda gibi. En fazla birkaç günlük olabilir. Belki de bir yıllık. Suyu torpidoya yeniden atıyor. Octavia kollarını sallıyor ve gerçekten nefessiz kalmaya başlıyor.

Arabayı çalıştırıyor. Jessica'da olduğu gibi hareket etmek ve motor sesi onu sakinleştiriyor. Bu bölgeyi iyi biliyor. Buradan birkaç blok ötede bir market var, oraya sürüyor ve önüne park ediyor. Arabayı kilitliyor, içeri koşup küçük bir kutu portakal suyu alıyor, sahibine üstü kalsın diyor ve tekrar arabaya koşuyor. Pipetini sokup Octavia'ya uzatıyor, bebek ona bakarken bir anda ağlamayı kesiyor, pipeti emerken dudaklarını şapırdatıyor.

"Güzel mi?" diye soruyor Caleb.

Octavia cevap vermiyor ancak içerken ona bakıyor. Kirpikleri birbirine dolanmış ve bir denizyıldızının kollarına benziyor.

Arabayı çalıştırıyor. Katy biraz kıpırdanıyor. Doktor da yakında uyanacak. Araba kullanmaya devam edemez. Bir karar vermeli, kendine bir yer bulmalı. Polisin bulmayı akıl edemeyeceği bir yer. Bunun anlamı da onunla ilişkili olmayan bir yer olması gerektiği. Terk edilmiş bir yer bulmalı. Biraz uyuyup güç toplayabileceği, Bayan Whitby ve yargıcı nasıl ele geçirebileceğini düşüneceği bir yer. Christchurch'te bir sürü terk edilmiş mekân olmalı. İflas ettikleri için kapanan fabrikalar var. Her mahallede insanların eşyalarını koyup çekip gittiği boş evler var. Bir parka çekip de arabanın içinde uyuyamaz.

Bir içki dükkânını geçiyor, önceden Lara'yla akşam yemeğinde içmeleri için işten eve gelirken ara sıra buraya uğrayıp bir şişe şarap alırdı. Yavaşlıyor, en son ne zaman buraya geldiğini hatırlamaya çalışıyor fakat yapamıyor, belli bir anı anımsayamıyor. Zihninde sadece yıllar boyunca yaptığı farklı ziyaretlerden görüntüler var. Hem neden hatırlasın ki? Bu sadece bir içki dükkânı. Burası on beş yıldır aklına bile gelmemişti. Önüne dört araba park etmiş. Dükkânı geçiyor, yavaşlıyor, U dönüşü yapıyor ve caddeye park ediyor. Tüm arabalar boş, sahipleri dükkânın içinde. Bıçağı alıyor ve arabadan inip en yakındakine ilerliyor, bu neon ışıklı, sürücü kapısında çöküntü olan mor bir araba. Eğiliyor ve bıçağı arka lastiğe saplıyor, sonra emekleyerek ilerliyor ve öndekine de saplıyor. Diğer tarafına dolanmıyor ancak bıçağıyla kazıyarak kaputun üzerine *pislik* yazıyor. Bu düşündüğünden daha da zor, *s* harfinin eğimini veremiyor, ellerindeki ağrıyla bu mümkün değil. Bu yüzden sonunda harf ters dönmüş bir *z* gibi görünüyor. Tam *k* harfinin yarısındayken insanların dükkândan çıktığını görüp bırakıyor.

Sürmeye devam ediyor, başta düşündüğü gibi gelişigüzel dolaşmıyor. Önceden, işler kötüye varmadan önce yaşadığı eve dönüyor. Hapse girdikten kısa süre sonra ev satılmıştı. Eline hiç para geçmemişti. Ev kredisi çok fazlaydı ve kalan da cenaze masrafları ile avukat ücretlerine gitmişti. Tüm mobilyaları satılmıştı. Giysileri, eşyaları, sahip olduğu her şey ya satılmış ya da atılmıştı ve o zaman bunu umursamamıştı. Altı üstü eşyaydı işte. Ailesi ölmüşken kim televizyonunun ya da en sevdiği koltuğun artık yeni bir evde olmasını umursardı ki?

Evini görüyor, ancak bu artık onun evi değil. Onu son gördüğünde öyleydi fakat o zaman bir polis arabasının arka koltuğundan bakıyordu buraya. Elleri arkasında kelepçeliydi ve saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı, tırnaklarının altında hâlâ kan vardı. Gittiğini biliyor olsa da yeniden döneceğini düşünmüştü, yaraladığı polisin öldüğünü bilmiyordu.

O polis memuru ilk birkaç yıl boyunca aklından hiç çıkmadı. Bazen geceleri çığlık atarak uyanıyordu, bazen de soğuk terler dökerek. Eğilip hücresinin zeminine kusuyordu. Hapishanede internete erişimi olduğunda, bilgisayarın başına geçip parmakları klavyenin üzerinde polisin adını yazmaya hazır halde beklerdi ancak bunu hiç yapmadı. Bir ailesi olup olmadığını, adamın ardında babasız çocuklar bırakıp bırakmadığını öğrenmek istemiyordu. Bu çok zordu. Kendini öldürmeye çalışmasının nedeni polisti, yaptığı şey yüzünden cezalandırılmayı hak ettiğini herkes gibi o da biliyordu. On beş yıl önce kendini öldürmeye çalıştı. Ancak hayır, o polise bundan daha fazlasını borçluydu. Acı çekmeliydi ve şimdi, artık yeterince acı çekmişti. Jessica, Lara ve doğmamış çocuğu gibi, o polis de Doktor Stanton yanlış adamın yanında durduğu için ölmüştü.

Şimdi bu evde kimlerin yaşadığını bilmiyor. Çit yenilenmiş, çatı boyanmış ve bahçe hiç de bıraktığı gibi değil. Önceden var olan ağaçların birkaçı duruyor ancak kalan yüzde doksanı sökülüp yerine yenileri dikilmiş. Yine de evin geneli hâlâ aynı. İçeride ışık var. Kapıyı çalmak ve içeri göz atıp atamayacağını sormak geliyor içinden. O duvarların içinde anıları gizli, hayatından küçük anlar, hatırlayacağı sıradan günler. Bunu yapabilse bir dakikalığına, bir saniyeliğine bile olsa her şey yolundaymış gibi görünürdü.

"Neredeyiz?"

Katy'nin sesi düşüncelerini bölüyor. Dönüyor ve Katy parmak eklemleriyle gözlerini ovuştururken onu izliyor. Ne zaman otuz dakikadan uzun araba yolculuğu yapsalar Jessica da uyuyakalır ve uyanınca böyle yapardı. Katy öne eğiliyor, diğer elini uzatıp hâlâ uyuyan kardeşinin elini tutuyor.

"Uyumaya devam et," diyor Caleb alçak sesle.

"Uykum yok. Melanie nerede?"

"Burada değil."

"Nerede?"

"Melanie uslu bir kızdı, bu yüzden onu serbest bıraktım. Konuşup durmuyordu, susmasını istediğimde susuyor ve soru sormaya devam etmiyordu."

"Babam nerede?"

"Bu iyi bir başlangıç olmadı Katy," diyor.

"Ne demek istedin?"

"Sessiz kalmakta iyi olmadığını söylemek istiyorum."

"Babamın nerede olduğunu bilince sessiz olacağım."

Caleb gözlerini deviriyor. Jessica da böyleydi. Sorularını cevaplamak daha kolay ve hızlı olurdu. "Bagajda."

"Neden?"

"Çünkü yanında olmasını istemedim."

"Neden?"

"Çünkü yer yok."

"Babam ön koltukta ve Octavia da yanımda oturabilirdi."

"Onun ön koltukta oturmasını istemedim. Onun bagajda olmasını istedim ve o da bagaja gitti."

"Hem buraya yanıma da sığardı."

"Beni dinlemiyorsun," diyor Caleb.

"Burası senin evin mi?"

"Sessiz olmak ne demek, biliyor musun?"

Katy başını sallıyor.

Caleb da başını sallıyor. Sonra iç çekiyor. "Evet, eskiden burada yaşardım."

"Karınla mı?"

"Evet."

"Ve kızınla mı?"

"Uzun zaman önceydi."

"Kötü bir adam onları alana kadar." Parmak boğumunu ısırıyor ve bir saniye onu emiyor, sonra parmağını ağzından çıkarıyor ama alt dudağına yaslıyor. "Sen kötü bir adam mısın?"

"Evet," diyor. Ama bir canavar değil.

"Melanie'yi incittin mi?"

"Hayır."

"Yemin eder misin?"

"Evet."

"Octavia'ya zarar verecek misin?"

"Hayır."

"Babama zarar verecek misin?"

"Evet."

"Ama... Ama... Ama bunu yapamazsın."

Bu çocuk için bir şeyler hissetmeye çalışıyor, biraz empati. Yoksa artık hiçbir şey hissetmiyor mu? Arıyor, gerçekten arıyor, içinde bir şeyler olmasını istiyor, ona Jessica'yı hatırlatsaydı mutlaka olurdu.

Ama Caleb artık o adam değil.

Katy yüzünü kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Stanton arabanın bagajından vurmaya başlıyor. Alçak herif uyanmış. Katy başını kaldırıp bakıyor, gözleri kırmızı. Ve evet, Caleb onun için üzülüyor. Bu olanların hiçbiri onun suçu değil. Buna babası neden oldu. Ancak o bir araç, bu işi sonuçlandırmak için bir araç.

Bunu aklında tutsa iyi olur.

Katy, "Babacığım," diye bağırıyor.

"Kes sesini," diyor Caleb. Sesi alçak ama sert. "Tek kelime daha edersen, tek kelime bile, senin canını yakacağım. Tamam mı?" Katy susuyor. Bagajdaki vuruşlar sertleşiyor. İhtiyacı olan son şey, arabayla dolaşıp dururken birinin onları duyması. Ucunda mor renkli lekeler olan bıçağa bakıyor ancak onu koltuktan al-

mıyor. Arabadan iniyor ve bagajı açıyor. Stanton hâlâ bağlı ve Caleb ona bakarken tekmelemeyi bırakıyor.

Daha birkaç saniye önce söylediklerini tekrar ederek, "Bunu yapmaya devam edersen," diyor, "sinirimi kalan kızlarından çıkaracağım. Katy'ye de benim kızıma yapılanları yapacağım. Kızıma yapılan *her şeyi* ona yaparım. Sonra onu küçük parçalara ayırırım ve o parçaları gırtlağına tıkarım. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Doktor birkaç saniye için bir şeyler mırıldanıyor, sonra başını sallıyor. Caleb bagajı kapatıyor. Komşulardan biri camdan ona bakıyor. Derek Templeton, onu son gördüğünden on beş yaş daha yaşlı ve daha şişman. Bir defasında Derek'in bir mutfak kurmasına yardım etmişti. İşin çoğunu kendileri halletmişti ama mutfak tezgâhını uzmanlara yaptırmışlardı. Bir sürü motorlu alet kullanmışlardı ve her şeyi yerine çakmışlardı, süreç berbat olsa da ortaya harika bir sonuç çıkmıştı. Derek onlara pizza ve bira almış, eşleriyle birlikte verandada oturup güzel günlere kadeh kaldırmışlardı. Derek'in şu an, yüzünde kimi gördüğüne inanamadığını belli eden bir ifade var. Yavaşça el sallıyor, kolları hiç kıpırdamıyor, sadece bileğinden itibaren eli iki yana sallıyor, gördüğü şey yüzünden şaşkına dönmüş bir adamın el sallayışı bu. Caleb da kendini ona el sallarken buluyor, insani içgüdüleri devreye giriyor, iki adam da buna karşılık veriyor, her ikisi de kukla gibi hareket ediyor.

Caleb kolunu indiriyor. Derek el sallamayı bırakıyor. Caddenin iki tarafından birbirlerini indirmeye hazır silahlı soyguncular gibi birbirlerine bakıyorlar. Sonra Derek kayboluyor. Caleb yeniden arabaya biniyor.

Buraya neden geldiğini bile bilmiyor. Bir parçası, en azından bilinçaltı, nereye sürdüğünün farkında olmalıydı. Evinin bıraktığı gibi olmasını, mobilyalarının dönmüş olmasını, her bir yüzeyin tozla kaplı olmasını, karısının parfümünün ve bedeninin kokusunun hâlâ havada asılı olmasını umuyor olmalıydı. Ev boştu ancak

oradan ayrıldığından beri, onu hayatının bir bölümüne dönmeye çağırıyordu. Hangi parçası eve dönebileceğini düşündüyse çok yanılıyordu. Geçmiş geçmişti, onu kimse değiştiremezdi ve Caleb Cole bunu herkesten çok daha iyi biliyordu.

37

Biz bir şey diyemeden, Benson Barlow elini kaldırıyor. Bize doğru yürüyor ve Melanie'nin annesi ile erkek arkadaşı, onun arkasındaki ofise girebilsin diye birkaç adım geri çekiliyoruz. Erin'in Melanie'yle coşku ve heyecan içinde konuşmasını duyabiliyoruz. Erkek arkadaş ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyor. Neredeyse annesinin, kıza sıkıca sarılmasının sesini bile duyuyoruz. Melanie'dense ses gelmiyor.

"Çabalıyor," diyor Barlow. "Onunla konuştum ama biraz yavaş ilerleyeceğiz."

"Ne..." diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Sorularınıza yanıt verebileceğime inanıyorum. Cole'un kızlara ne dediğini bilmek istiyorsunuz, başka bir yere gidip gitmediklerini ya da Melanie'nin, onların nereye gittiğini bilip bilmediğini öğrenmek istiyorsunuz."

"Ve?" diye soruyor Schroder.

"Onlara Tabitha adlı küçük bir kızla ilgili hikâye anlatmış. Caleb, James adında kötü bir adamın Tabitha'ya zarar verdiğini ve Melanie'nin babasının da tüm dünyaya James'in iyi biri olduğunu ve başkalarına zarar vermeyeceğini söylediğini anlatmış. Anlaşılan Caleb ona epey bir açıklama yapmış. Tabitha'nın saldırıya uğradığını ve bunu yapan adamın, tam olarak nasıl olduğundan emin olmasa da babası yüzünden serbest kaldığını anlıyor. Bu adamın, Jessica Cole'u öldürdüğünü biliyor. Caleb'ın ona ve Katy'ye kola

içirdiğini ve tadının tuhaf olduğunu ancak Caleb'ın içmeleri için ısrar ettiğini ve sonra uykuya daldıklarını söyledi."

"Neden Melanie'yi arkasında bırakmış?" diye soruyorum.

"İşte bu noktada durum zorlaşıyor," diyor Barlow ve sesi hafifçe titriyor. "Sizin de çocuğunuz var," diyor, sonra bana bakıyor ve başını iki yana sallayarak, "Özür dilerim," diyor. "Düşünemedim."

"Sorun değil," diyorum ona.

Birkaç saniye duruyor, bunun için uygun zaman olduğunu düşündüğünü sanıyorum, sonra devam ediyor. "Melanie..." diyor ve yine duruyor, bu defa kendisini toparlamak için. Gülümsüyor, insanların çok zor bir şey söyleyecekken takındıkları türden bir gülümseme bu. "Melanie'nin söylediğine göre Cole bu sabah babasına, onu ve kız kardeşlerini öldüreceğini söylemiş."

Barlow yakasıyla oynuyor ve ikimizin de gözüne bakmıyor.

"Onları bu gece öldüreceğini söylemiş, mezbahada. Onlar duyamasın diye Caleb sesini alçaltmış ancak yine de konuşmanın bazı kısımlarını duymuş. Onun gündüz mezbahadan ayrıldığını, sonra öğleden sonra geri döndüğünü ve çok telaşlı göründüğünü söyledi. İçeceği onlara o zaman vermiş."

Schroder, "Onlara uyku hapı vermiş," diyor.

Barlow başını sallıyor. "Melanie uykusunun geldiğini hissedince ona ilaç verdiğini anlamış, bu yüzden de uykuya dalmış numarası yapmış. Gerçekten uykuya dalmadan önce de Cole ile babasının konuşmasının bir kısmını duymuş. Stanton'a kızlarından birini arkalarında bırakacaklarını ve onun ölmek zorunda olduğunu söylemiş. Kim olacağına Stanton karar verecekmiş."

Bunu kavramamız bir dakikamızı alıyor. Hepimiz kendimizi kimin ölüp kimin yaşayacağını seçmek zorunda olduğumuz bu imkânsız durumun içinde hayal ediyoruz. Midem ve göğsüm aniden boşalmış gibi hissediyorum. Ensemden soğuk terler boşalıyor. İnsan bu kararı neye göre verebilir? Nasıl verebilir? Veremez... Fakat Stanton karar verene kadar Caleb tüm çocuklarına işkence

edeceğini ya da hepsini öldüreceğini söyleyerek onu tehdit etmişse, belki vermiş olabilir. O zaman bile bu imkânsız bir karar. İnsan nasıl seçim yapabilirdi ki?

Yapamaz? Hayır, yapamaz.

Diğer yandan Stanton bir şekilde seçim yapmış. Diğerlerini kurtarmak için bir isim seçebilecek kadar güçlü olabilmiş. Benden ve belki de bu odadaki herkesten daha güçlü davranmış. Diğer iki kızını kurtarmak için bir isim seçmiş.

Ama her şeye rağmen Nicholas Stanton mahvolmuş bir adam.

"Melanie bunu duyduğunda hafif bir ses çıkarmış ancak sonra uyuma numarasına devam etmiş. Cole, içlerinden biri uyuma numarası yapıyorsa onu cezalandıracağını söylemiş ancak numara yapmaya devam etmiş. Bundan sonrasını hatırlamadığını söylüyor, sadece çok korktuğunu, sonra da hastanede gözlerini açtığını."

"Zavallı adam," diyor Schroder.

Barlow başını sallıyor "Onun açısından baktığınız ve bir baba olduğunuz için bunu söylemeniz elbette normal. Ancak buna bir de Melanie'nin gözüyle bakın. Zihninde tüm noktaları birleştirmiş. Sahte kanı. Ona ilaç verildiğini. Yani, babasının onu arkada bırakmayı seçtiğini biliyor. Sağ salim kurtuldu ancak tüm dünyası yıkıldı. O, babasının ölmesini seçtiği kızı."

"Lanet olsun," diyor Schröder. "İyi olacak mı?"

"Siz olur muydunuz?"

"Sanırım olmazdım."

"Cole'un diğer kızlara zarar vereceğini düşünüyor musunuz?" diye soruyorum.

Barlow bunun üzerine düşünürken birkaç saniye bana bakıyor. Başını yukarı aşağı, sonra sağa sola, sonra yeniden geriye doğru sallıyor. "Muhtemelen hayır. Melanie'nin alnına *özür dilerim* yazmış. Babasına kötü davrandığını ancak ona ve kız kardeşlerine dostça davranmaya çalıştığını, yalnızca çok sinirlenince onlara

bağırdığını söyledi. Sanırım Caleb bu çocuklar için gerçekten üzülüyor. Ancak istediğini elde etmek için onları kullanacaktır."

"İstediği ne?" diye soruyorum.

Barlow omuz silkiyor. "Eğer amacı Stanton'ı öldürmek olsaydı bunu çoktan yapardı. Eğer üç kızının da öldürüldüğünü düşünmesini isteseydi, bunu da çoktan yapardı. Planladığı bir final hamlesi var, bundan şüphem yok. Ancak ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok, sadece Stanton'a elinden geldiğince acı çektirecektir. Belki de on beş yıl önce kızını kaybettiğinden beri yaşadıklarını, Doktor Stanton'ın da tatmasını istiyordur."

"Nasıl bir son için?" diye soruyor Schroder.

Tam da o anda Melanie ofisten çıkıyor. Arkasından kapıyı çarpıyor ve Barlow'a, Schroder'a ve bana bakıyor. Ağlıyor. "Eve gitmek istiyorum," diyor.

Barlow, "Gitmek istediğini..." diye söze başlıyor ancak cümlesi, ofisten çıkan Erin Stanton tarafından kesiliyor.

"Melanie..." diyor Erin.

Melanie dönüp ona bakarak, "Sen benim annem değilsin," diyor, sonra yine bize dönüp bakıyor. "Eve dönmek istiyorum. Ancak artık ev neresi bilmiyorum."

Erin, kızına sarılmak için eğilirken, "Melanie," diyor.

Melanie annesine sırtını dönüyor, annesi ellerini ağzına götürerek hıçkırıyor ve geri çekiliyor. Erkek arkadaş, Schroder'ın ofisinde olanları izliyor huzursuzca. Kaskını tutarken muhtemelen tüm bunların onun için çok fazla olduğunu düşünüyor.

"Eve gitmek istiyorum."

Barlow onun elini tutarak, "Yakında gideceksin," diyor. "Söz veriyorum. Ancak şimdi annenle birlikte beklemen gerekiyor."

"O bizi terk etti."

"Çok üzgünüm bebeğim," diyor Erin.

"Onu sevmiyorum."

"Lütfen böyle söyleme bebeğim."

"Babamı da sevmiyorum. Benim ölmemi istedi."

Barlow onu yatıştırmaya çalışırken, "Öyle olmadı Melanie," diyor.

"Nasıl olduğunu biliyorum," diyor. "Elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Hiçbirimizin ölmemesini istiyordu. Ancak birini seçti ve o bendim. En azından ölmeyi hak eden ben oldum."

Erin o anda, "Benimle eve gel," diyor.

"Hayır," diyor Melanie. "Sen daha betersin."

Erin kızına sarılmaya çalışıyor ancak Melanie çekiliyor. "Bizimle gel Melanie, lütfen."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor Barlow. "Bakın, siz neden ofise dönüp beklemiyorsunuz?" diyor Erin'e, "birazdan Melanie'yle birlikte geliriz ve bunları konuşuruz. Olur mu?"

"Kızımızı nasıl düzelteceğimizi söyleyecek bir psişiğe ihtiyacımız yok," diyor erkek arkadaş.

"Onun adı psikiyatr seni aptal," diye çıkışıyor Melanie.

Erin, erkek arkadaşının yorumu üzerine gözlerini devirse de Barlow'la aynı fikirde de değil. "O benim kızım," diyor. "Sanırım onun için en iyisinin ne olduğunu bilebilirim. Ailesiyle olmaya ihtiyacı var."

"Şu anda onu terk etmemiş biriyle olmaya ihtiyacı var," diyor Barlow.

"Siktir git."

"Sizi üzmek istemedim. Ancak şu anda çok hassas olduğu ve terk edildiği bir gerçek ve..."

"Bu yüzden de bizimle evde olmaya ihtiyacı var."

"Onunla biraz daha zaman geçirmeme izin verin," diyor Barlow. "Burada olma nedenim bu. Yardım etmeme izin verin."

Erin abartılı şekilde iç çekiyor ancak daha sonra erkek arkadaşıyla birlikte ofise dönüyor. Hemen ardından Barlow, Melanie'ye on dolar uzatıyor. "Gidip otomattan bize bir şeyler alsana," diyor ona. "Çok açım."

"Ne istersin?"

"Sen kendine ne istersen aynısından."

Melanie gidiyor. Barlow, o geri dönmeden hepimizin ortadan kaybolmamamızı öneriyor.

"Ne hoş bir kavuşma," diyor Schroder.

"Gözlerim yaşardı," diyorum. "Ona yardım edebileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Yani on bir yaşındaki bir kıza, annesinin onu terk edecek kadar korkunç bir kadın olduğunu açıklayabileceğimi mi düşünüyorsunuz? Aynı zamanda babasının diğerlerini değil de neden onu seçtiğini de açıklamalıyım..." Başını iki yana sallıyor. "Tek yapabileceğim Melanie'nin duygularını olumlamak. Yine de ileride neler yapabileceğime bakacağım."

Schroder başıyla otomatları işaret ederek, "Geldiğinizden bu yana epey açıldı," diyor. "Cole'un neden planını değiştirecek kadar telaşlandığına dair bir fikri var mı?"

"Hayır. Sadece bu sabahki planı onları gece mezbahadayken öldürmek iken öğleden sonra telaşlandığını ve fikrini değiştirdiğini biliyor."

"Arabayı bulduğumuzda muhabirler etrafını sarmıştı," diyorum. "Haberlerde verilmiş olmalı. Muhtemelen budur."

"Muhtemelen haberleri yakından takip ediyordur," diyor Barlow. "Polislerden önde kalabilmek için ne yapabileceğini öğrenmeye çalışacaktır. Yakalanmasının an meselesi olduğunu biliyor olmalı."

"Haberleri takip ediyorsa, bunu bir şekilde kullanabilir miyiz?" diye soruyorum. "Doğru ya da yanlış, onu hata etmeye ya da ortaya çıkmaya zorlayacak bir bilgi sızdırabilir miyiz?"

"Emin değilim," diyor Barlow. "Belki. İzin verin de bunun üzerine düşüneyim."

O sırada Dedektif Hutton geliyor. "Caleb'ı gören bir tanığımız var," deyip not defterine bakıyor. "Derek Templeton adında bir adam. Yıllar önce Caleb Cole'un komşusuymuş. Onu birkaç dakika önce eski evinin önünde dolanırken görmüş. Oradan ayrılmadan önce bagajdaki bir şeylerle konuşuyor gibiymiş. Cole'un farklı göründüğünü ancak kesinlikle o olduğunu söylüyor."

"Etrafa bakması için hemen bir devriye gönderin, sonra eve girip beklesinler," diyor Schroder.

"Ayrıca, Cole'un resmini ve ayrıntıları medyaya verdiğimizden beri, birkaç medyum mesaj bırakmış."

"Jones?"

"İçlerinde o da var. Hepsi aynı şeyi söylüyor. Ellerinde bilgi olduğunu."

"Ne bilgisi olduğunu söylediler mi?"

"Hayır. Ancak tepedekilerden biriyle konuşmak ve yardım edeceklerinin bilinmesini istediklerini söylediler. Birkaçı, onlara geri dönerseniz pişman olmayacağınızı söyledi. Aramak ister misiniz?"

"Sence?"

Hutton başını sallıyor ve cebinde bir şeyler, muhtemelen yiyecek bir şeyler arayarak uzaklaşıyor.

"Bu ev eskiden onun muymuş?" diye soruyor Barlow. "Sanırım artık ona ait değil, öyle mi?"

"O hapisteyken satıldı," diyor Schroder.

"İçindekilerin tehlikede olduğunu sanmıyorum," diyor Barlow, "Ancak bu ilginç. Planları değiştiğine göre büyük ihtimalle şu an gidecek yeri yok. Daha önce bulunduğu bilinen hiçbir yere dönemez. Ve listesinde kalanlara ulaşmak istiyor."

"Yani nereye bakalım?" diye soruyor Schroder.

"Geçmişiyle, kızının yaşamıyla ilgili olan yerlere. Olay yerleri, Whitby'yle ilgili bir yer. Cevap, dava dosyalarınızda olabilir. Eskiden bir öğretmen miydi? Okuluna bakın. Ailesinin gömülü olduğu mezarlığı deneyin. Çocukluğunun geçtiği evi. Çocukken gittiği okulu. Spor yapıyor mu? O zaman bir parka ya da kulüp binasına bakın. Jessica bir mezbahada öldürüldü, peki ya nereden kaçırıldı? Oraya da bakın. Ve tabii... elbette James Whitby'nin annesini de deneyin."

Barlow bize bakıyor, kelini saçıyla örten bir adamın devam etmeden önce takınabileceği en ciddi ifadeyi takınarak gözlerini ikimize dikiyor. "Sonuç olarak Cole'un insanlara ne kadar bedel ödetmek istediği..." diyor, sonra duraksıyor, "ve hangi noktada zararından dönmeye ve Doktor Stanton'la işini bitirmeye hazır olacağı önemli. Bana sorarsanız anneye ulaşamadan tatmin olmayacaktır. Ne de olsa her seri katilin ardında genellikle baskıcı bir anne ya da anne figürü bulursunuz ve muhtemelen James Whitby vakasında da böyle bir anne vardır. Bu kadının oğluna ne yaptığına bakın, onu neye dönüştürdüğüne. Bu kadın... bu kadın," diyor ancak nasıl bitireceğini bilmiyor gibi görünüyor.

"Peki ya Ariel Chancellor?" diye soruyorum.

"Muhtemelen ona ulaşmaya çalışıyordur. Onu bulursanız Caleb'ı da bulabilirsiniz."

"Onu bulmak konusunda şansımız pek yaver gitmedi. Son üç saattir devriye araçları onu arıyor," diyor Schroder.

"Anne ve babasının evine baktınız mı?" diye soruyor Barlow.

Schroder bana bakıyor, omuz silkip, "Denemeye değer," diyorum.

"Bundan daha fazlası olabilir," diyor Barlow. "Ariel ile Jessica çok yakın arkadaşmış ve Ariel'ın ailesi, Jessica'nın ailesini tanıyor olmalı. Belki farklı bir fikir sunabilirler. Belki akıllarına bir yer gelir."

"Birkaç adım geri gidelim," diyor Schroder. "Bu mantıklı değil. Yani Cole diğer çocukları da öldürmüş gibi yapacaksa bu, kendisine yapılanı yapmayacak anlamına geliyor, çünkü Stanton sonunda onun yalan söylediğini anlayacak. Aynı şey değil."

"Anlamayacak," diyor Barlow, "Çünkü Cole kızlarla işini bitirdiğinde Nicholas Stanton'ın da öleceğinden şüphem yok. Ve yine eminim ki olduğunu düşündüğü şeyi yaşadıktan sonra Nicholas ölmek için yalvaracaktır. Yani... bunları yaşadıktan sonra kim yalvarmaz ki?"

"Peki bunu neden şimdiye kadar yapmadı? Şayet, on beş yıl öncesinden herkesi korumaya aldığımızı biliyorsa neden bu işi şimdi bitirmiyor?" diye soruyorum.

Barlow omuz silkiyor. "Yapıp yapmadığını kim bilebilir ki?" Evet. Ve bu ürpertici bir düşünce.

"Bu da... henüz bunu yapmadıysa aklında başka bir şey olduğu anlamına gelir," diyorum.

Barlow başını sallıyor. "Ve bunun ne olduğunu bilen tek kişi de Caleb."

38

Caleb şehrin sınırlarında sessiz bir sokağa, kullandığı arabaya benzeyen, aynı renkte başka bir arabanın arkasına park ediyor. Aşağı inince ceketinin önünü kapatıyor ve avuçlarına üflüyor. Octavia camdan ona bakıyor, meyve suyu kutusu elinde. Katy de onu izliyor. Yukarıda, sokak lambalarının etrafında, birkaç küçük sis bulutu var. Torpidoda bulduğu çakıyla plakaları çıkarmak bir dakikasını alıyor. Sahibinin hemen fark etmeyeceğini umarak, eskisini diğer arabaya takıyor. Eski yaşamından, bir şeyleri parçalarına ayırması ya da tamir etmesi gerektiğinde, muhakkak bir vidanın çok sıkı olduğunu ve yalama olup dönmez hale geldiğini hatırlıyor. Hayatındaki alet kullanmayı gerektiren tüm iki dakikalık işler, otuz dakikalık bir sabır sınavına dönüşürdü.

Ancak bu defa farklı oluyor. Sekiz vidadan ikisi paslı olsa da fazla çaba gerektirmeden çıkıyor. Bunu bir işaret olarak görüyor. Neden görmesin? İyi işaretlere minnettar. Doktor da bagajda sessiz duruyor.

Yeniden arabaya biniyor. Şimdiye kadar bu iş bitmeliydi. Dün gece işi batırdı. Planına sadık kalmalı, Ariel'a para veren o alçak herifi görmezden gelmeli, arabasına binip bir satıcı gibi kapı kapı dolaşarak tüm bunlardan sorumlu olan insanlara vadesi çok gecikmiş bir ölümü satmalıydı.

Bu işi mezbahada bitirmeyi istiyordu ancak yapmak zorunda kalırsa bunu yolun kenarında bile bitirebilir.

Yargıç Latham... İki kişi arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı vazgeçeceği kişi o olurdu. Yargıç ona sunulan gerçekler üzerine bir karar verdi. Onu savunan avukatlara ve doktora inandı. Cezalandırılmayı hak ediyor ama bu da belki başka bir hayatta gerçekleşir.

Bu durumda başka seçeneği yok. Anneyi ele geçirmeli. Doktor ve iki kızıyla onun arabasıyla dolaşıp durarak da kendini tehlikeye atıyor. Ayrıca bir süre sonra doktor tekrar sesini çıkarmaya başlayacaktır.

Ona yardım edecek birilerine ihtiyacı var. Whitby'nin annesinin evine gidemez. Pizzacı numarasını tekrar deneyemez. Eski komşusu çoktan polisi aramış olmalı. Bu dünyada güvenebileceği kimse yok.

Katy yanındaki koltukta oturuyor. Hâlâ çıtı çıkmıyor. Ne kadar sessiz olduğunu kanıtlamak için dudaklarını sıkı sıkı kapatıyor.

"Kemerini bağla," diyor Caleb.

Nedenini sormasını bekliyor ancak küçük kız itiraz etmeden dediğini yapıyor.

"Üşüdün mü?" diye soruyor.

Kız başını sallıyor. Isıtıcıyı açıyor ve menfezleri arabanın arkasına yönlendiriyor.

Bu dünyada ona yardım edecek kimse olmadığı doğru olmayabilir. Bir kadın var. Onu ziyaret etmek istiyordu. İyi olup olmadığını görmek istiyordu ancak bunu hiç yapmadı. Onu ziyaret etmesinin, eski yaralarını deşmekten başka işe yaramayacağını düşünüyordu.

Kadın, Caleb'ın son şansı.

Adresini bulmak için telefonunu kullanıyor.

39

Teşkilatın önünde bir medya sirki var ve Ariel Chancellor'ın ailesini görmeye gitmek için arabamla ortalarından geçmek zorunda kalıyorum. Yine kendi arabamı kullanıyorum çünkü diğerlerinin hepsi kullanımda. Kapılardan, soru yağmurunun ve parlak ışıkların içinden geçiyorum ve gazetecilerin hız tümseği olarak nasıl da iyi iş göreceğini düşünürken bu fikrin cazibesine kapılmamaya çalışıyorum. Saat onu geçmiş. Şehir, sokak lambalarıyla ve gece kulüplerinin ışıklarıyla aydınlanıyor, şehirdeki alkol akmaya başlıyor. Saat ilerledikçe sokaklarda daha çok yarışçı olacak, gidecek daha iyi yerleri ya da yapacak daha iyi işleri olmayan gençlerin hepsi mümkün olduğunca kısa zamanda mümkün olduğunca fazla içki içme modasının esiri. Bazıları şimdiden şişeleri arabalarından dışarı, caddenin üzerinden yaya yollarına ya da yaklaşan arabaların üzerine atmaya başlamış bile. Yolda sendeleyerek dolaşan sarhoş insan gruplarına çarpmamak için birkaç kez yavaşlamak zorunda kalıyorum.

Eve gidip köpekle yaptığım koşunun izlerini biraz olsun temizlemek için beş dakika harcıyorum. Pantolonumu tortop edip çöpe atıyorum. Yeni bir pantolon giyiyorum ve kapıya yönelirken telefonum çalıyor. Arayan Doktor Forster.

"Randevunuza gelmediniz," diyor sakin sesiyle. Forster, onunla konuşurken sizi onun arkadaşıymışsınız gibi hissettiren bir adam. Şarkı söyleyecek olsa peşine şirin orman yaratıklarını takabilirmiş gibi bir sesi var.

"Biliyorum."

"Sizi haberlerde gördüm. Yeniden çalışmaya mı başladınız?"

"Çalışmaya çalışıyorum sanırım."

"Caleb Cole olayı üzerine mi çalışıyorsunuz?"

"Evet."

"Korkunç bir şey," diyor. "Bir adam tüm bunları nasıl yapabilir?" Gerçekten cevap bekleyip beklemediğinden emin olamadığım için yanıtlamıyorum ve devam ediyor. "Karınızı gördüm," diyor.

"Ve?"

"Onu muayene ettim. Bir saat kadar beraberdik. Fiziksel açıdan, sağlığı harika. Hemşireler ona düzenli olarak egzersiz yaptırıyorlar. Ona çok iyi bakıyorlar."

"Biliyorum," diyorum. "Peki yeni bir şey fark etmediniz mi?"

"Hastaneye getirilmesi için bir randevu ayarladım," diyor. "Onu üç hafta sonra göreceğim."

"Bir şey fark ettiniz, değil mi?" diyorum heyecanıma teslim olmamaya çalışarak.

"Işığa tepki veriyor. Hemşire Hamilton dün onun pencerede durup polis ışıklarına baktığını söyledi. Hemşirelerin tüm gece onu pencerede bulup durduğunu ve sonunda da ona sakinleştirici verdiklerini söyledi."

Karımın pencereye çıkmaya devam ettiğini bilmiyordum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Daha fazlasının olduğunu anlayarak ya da en azından umarak, "Ve..." diyorum.

"Ve bu sabah, havuzun başında, sanırım rüzgârdan kaynaklanan küçük dalgalardan yansıyan güneş ışınlarına bakıyordu. Yine titreşen ışıklar. Bu yüzden ben de gözlerine ışık tuttum. Tepki vermedi. Ancak birkaç dakika sonra testi yinelediğimde gözleri ışığı takip etti."

"Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

"Kesinlikle."

Oturuyorum. "O halde bu iyi bir şey, değil mi?"

"Bilmiyorum," diyor. "Beyin hasarları söz konusu olduğunda beklenmedik pek çok şey gerçekleşebilir. Ya da pek çok şey gerçekleşmez. Beyne girip de bakmak mümkün değildir. Bazen beyin kendini yeniden yapılandırır, bazen de körelir. Üç hafta sonra daha fazlasını öğreneceğimizi umalım."

Umalım sözü, bahsettiği zaman dilimi kadar nahoş geliyor kulağa. "Üç hafta mı? Neden hemen yarın değil?"

"Çünkü benim tek hastam Bridget değil Theodore. Herhangi bir değişiklik olursa Hemşire Hamilton bana haber verecek. Bundan, olanların ötesinde bir anlam çıkarmamanız çok önemli. Göz sinirleri otomatik tepki verdi ve gözleri ışığı takip etti. Testi beş kere tekrarladım, orada bir saatten fazla kaldım ve tekrar aynı sonucu alamadım."

"Ama testler..."

"Üç hafta sonra yapılacak. O zaman daha fazlasını öğreneceğiz."

"Yani bir şans var."

"Theo, her zaman şans vardır. Mucizeler her gün olur. Ancak olan budur, mucize. Size randevunun detaylarını göndereceğim."

Telefonu kapattıktan sonra önümüzdeki üç haftanın, hapiste kaldığım dört aydan daha yavaş geçeceğinin bilinciyle dışarı çıkıyorum.

Chancellor'ların evine gitmem on dakika sürüyor ve sokaklar çoğunlukla boş. Sadece el ele tutuşmuş birkaç insan var. Montlarına sıkıca sarınmışlar, ara sıra onlara tasmalı bir ya da iki köpek eşlik ediyor. Hava sıcaklığının daha da düşmesi, montların daha da kalınlaşması ve yürüyüşlerin kısalması an meselesi. Köpeklerin her şeye sanki ilk kez görüyormuş gibi bakmaları, bir ağaca, direğe ya da fırlatılan bir dal parçasına heyecan göstermeleri hoşuma gidiyor.

Harvey Chancellor rozetime bakarken, "Kızımızı iki yıldır hiç görmedik," diyor. "Ariel'ın ne yaptığını soramayacak kadar korkuyorum."

"Hiçbir şey yapmadı," diyorum. Kapıda üşümeye başlıyorum ancak beni içeri davet etmiyor. Ön avlusunda, çimlerin tam ortasında bir kuşyemliği olan, tek katlı bir ev bu. Yemliğin altında üç kedi oturuyor ve hiç kuş yok. "Ancak birini bulmamız için bize yardım edebilir."

"Kimi? Caleb Cole'u mu? Herkesin aradığı şu adam... Burada olduğunuza göre bir zamanlar onu tanıdığımızı biliyor olmalısınız. Ancak artık tanımıyoruz. Size yardım edemeyiz."

"İçeri girebilir miyim? Söyleyeceğiniz herhangi bir şey Ariel'ı ya da Caleb'ı bulmamıza yardımcı olabilir."

Yavaşça başını sallıyor. Başını sallarken dalgalanan, onun yaşındaki diğer erkekleri kıskandıracak kadar gür, beyaz saçları var. "Peki."

Bir sürü modern aydınlatmayla ve showroom renkleriyle dolu ev sıcacık ve odaya geçip oturduğumda, hemen ayaklarımı uzatıp kestirmek istiyorum, kısacık bir şekerleme, sadece altı ya da yedi saatçik. Bay Chancellor karşıma oturuyor ve karısı da gelip ona katılıyor. Chancellor'lar ellilerinin sonlarında ancak yaşlarının on yıl ilerisinde giyiniyorlar, Bayan Chancellor'ın üzerinde boynundan itibaren teninin her santimetresini örten bir sabahlık var ve kumaşı, araba temizlemek için idealmiş gibi görünüyor. Aralarında tek tük beyazların olduğu kahverengi saçları var ve yan tarafında, boynunu incitebilecek kadar ağır görünen bir saç tokası duruyor. Bana kahve ikram edebileceğini söyleyince hemen kabul ediyorum. Kahveyi bırakalı neredeyse yarım gün oldu. Bu da gayet uzun bir süre. Duvarda Ariel'ın fotoğrafları var ve hiçbiri, bu sabah gördüğüm kadın değil. Bunlar başka bir Ariel'ın, farklı bir yaşamdan bir kızın fotoğrafları. Oturma odası sıcak, sıcak hava üfleyen bir ısı pompası var. Televizyonda polisiye dizilerden biri oynuyor. Olay yeri inceleme uzmanları güzel fizikli insanlar, bir sahnede mikroskopla saç buluyorlar ve başka birinde kapıları tekmeleyerek kırıyorlar. Televizyonun

sesi kısık, bu yüzden bu seferlik şüphelileri sessizce tutuklamak zorunda kalıyorlar.

"Ariel sokaklarda çalışıyor," diyor Harvey. "Uzun zamandır. Elbette bıraktırmayı, ona yardım etmeyi denedik. Yani, bunu hangi anne baba yapmaz ki? Size bunu söylüyorum çünkü bunu anlamanız, kızımızı terk ettiğimizi sanmamanız bizim için çok önemli. Ne kadar çabaladıysak durum o kadar kötüleşti. Durmadan evden kaçardı. Jessica olayından hemen sonra değil ama yaklaşık bir sene sonra. Aylar içinde farklı bir kıza dönüştü. Jessica'yı bu şekilde kaybetmek onu değiştirdi. On üç yaşına geldikten sonra da gerçekten kendini suçlamaya başladı. Sanırım neler olduğunu tam olarak ancak o zaman anlayabildi. James Whitby'den nefret ediyordu, kendisinden de." Eşine bakınıyor, sonra orada olmadığını anımsayınca bana gülümsüyor. "Kahvenin hazır olması çok sürmez," diyor.

Onun devam etmesini istediğim için bir şey söylemeden başımı sallıyorum. Televizyondaki olay yeri inceleme uzmanları birini vuruyor. Televizyonda böyle olur zaten, kötü adamlar sonunda genellikle ölür. Caleb'ın sonunun da böyle olup olmayacağını merak ediyorum.

"Destek almasını sağladık ama işe yaramadı. Antidepresan yazıldı ve ilaçları satın aldığı gün hepsini içti. Onu hastaneye tam zamanında yetiştirdik. Doktorlar birkaç dakika daha gecikseydik başaramayacağını söyledi. Hayatta kalması bir mucizeymiş."

Tekrar *mucize* sözcüğünü düşünüyorum, dünyadaki mucizelerin sınırlı olduğunu ve bu mucizelerden birinin Ariel Chancellor yerine karıma gidebileceğini düşünüyorum. Bu aptalca ve bencilce bir düşünce ama yine de bunu düşünüyorum, açıkça ve gerçekten.

"Geceleri evden kaçtıktan sonra eve sarhoş gelmeye başladı. Okulundan oğlanlarla buluşup duruyordu. On beş yaşında bir avuç bozuk para karşılığında, iki oğlanla fen laboratuarında seks yaparken yakalanınca liseden atıldı. Onu başka bir okula verdik ve iki hafta sonra yine aynı şey oldu. Daha çok evden kaçmaya

başladı ve her seferinde onu daha da sarhoş buluyorduk. On yedisine geldiğinde onu neredeyse hiç göremez olduk."

Anlatıyor ve bunu, bu konuşmayı defalarca yapmış bir adamın açık yürekliliğiyle yapıyor, kızının yaptığında utanılacak bir şey yok, kızı da bir suçun kurbanı. Ama belki de ona yardım edememiş olmanın utancını taşıyor. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor, üzgün de değil. Sadece hayatın getirdiklerini kabul ediyor.

"Caleb ona mektup yazıyordu, hapishaneden."

"Ne hakkında?"

"Onu ne kadar sevdiği ve ondan ne kadar nefret ettiği hakkında. Hapishane, kızı, hiç sahip olamadığı oğlu ve karısı hakkında mektuplar..."

"Mektuplar hâlâ sizde mi?"

Başını evet anlamında sallıyor. "Onları atmak istedik ama hep bir gün ihtiyacımız olabileceğini düşündük."

Karısı odaya, üzerinde üç fincan olan bir tepsiyle giriyor ve konuşmaya katılıyor. "Mektupları getireyim mi?"

"Sanırım dolaptalar," diyor kocası. "Üst rafta, parçalı bulmacanın arkasında."

"Hayır, misafir odasındalar. Yatağın altında, bir kutuda." Tepsiyi sehpaya koyuyor ve yeniden çıkıyor.

Harvey bana bakıp gözlerini deviriyor ve hafifçe omuz silkiyor. "Bu yaşta insanın evli olması işte bu yüzden çok önemli," diyor.

Başımı sallıyorum. Ben de onun yaşındayken evli olacağımı ve Bridget'in bana en sevdiğim tişörtümün nerede olduğunu hiç söyleyemeyeceğini düşünüyordum... Fakat belki de öyle olmayacaktır.

"Görüyorum ki ne kastettiğimi siz de biliyorsunuz," diyor küçük bir kahkaha atarak.

"Pardon?"

"Gülümsüyordunuz," diyor.

"Ariel bana mektuplardan bahsetti."

"Başlangıçta sorun yoktu," diyor. "Caleb, Ariel'a yaşadığı şeyler için ne kadar üzgün olduğunu ve ikisi birden ölmediği için ne kadar minnettar olduğunu yazıyordu. Sonra mektuplar öfkeli bir hal almaya başladı. Öyle öfkelilerdi ki bunları göndermesine izin verildiği için şaşırmıştım. Hapishaneye durumu şikâyet ettim ancak yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını çünkü Caleb'ın mektupları dışarıya incelenmeden sızdırdığını söylediler. Bunun sık sık yaşandığını, mahkûmların, mektupları aileleri tarafından ziyaret edilen mahkûmlara verdiğini, ayrıca yazmasına engel olarak da onun haklarını ihlal edeceklerini söylediler. Buna inanabiliyor musunuz? Bir adam kızıma, 'Keşke kızım yerine sen tecavüze uğrayıp öldürülseydin,' diye yazıyor ve hapishane yönetimi de bana onun hakları olduğunu söylüyor?"

Duyduklarım üzerine irkiliyorum. "Böyle mi yazmış?"

"Daha kötüsü de var, izin verin anlatayım," diyor, konuşurken hafifçe başını sallıyor ve bu hafif baş sallamasıyla birlikte kelimeler ağzından hızla dökülüyor. "Mektuplardaki üslup değişip durdu. Bir mektubunda Ariel'ı hiç suçlamadığını yazıyordu, sonra ona kaltak diyen, kızının onun yüzünden öldüğünü ve gerçekten kızının arkadaşı olsaydı kaçıp onu orada yalnız bırakmamış olacağını söyleyen başka bir mektup geliyordu. Ve en kötüsü... bunları okumaya devam etmiş olmamız ise en kötüsü. Açıkçası, bunu neden yaptığımızı da bilmiyorum."

"Ariel'ın bu mektupları hiç görmediğini varsayıyorum."

"Hayır görmedi."

Bayan Chancellor mektupları getirip uzatıyor. Bir lastik bantla bağlanmış kalın bir tomar, kenarları ve köşeleri kıvrılmış, renkleri solmuş. Kahve hâlâ içemeyeceğim kadar sıcak. En üstteki mektubu çıkarıyorum. Cole'un el yazısı zar zor okunabiliyor.

Chancellor başıyla mektupları göstererek, "Kırık parmaklar yüzünden," diyor.

Arabasını çalıştırmasına yardım ettikten sonra mezarlıkta elini sıktığımda Caleb'ın irkildiğini hatırlıyorum. Aynı eller ertesi gün gırtlağıma sarılacak güce sahipti.

"Bu olaydan önce onu ne kadar iyi tanıyordunuz?" Hafifçe omuz silkiyor. Harvey Chancellor küçük jestlerin adamı; Hafifçe baş sallama ya da omuz silkme, küçük bir kahkaha...

"Onu ve karısını tanırdık. Çocuklarımız çok yakın arkadaş olduğu için tanışırdık. Nasıl olduğunu bilirsiniz, çocuklar birlikte büyürlerken aileler de birbirlerini tanır. Caleb iyi bir adamdı. Onu severdim, çok iyi tanıdığımı söyleyemem fakat doğum günü partilerinde, okul etkinliklerinde ve elbette hafta sonları ya da çocuklarımızı buluşmaları için birbirimize götürüp getirirken görürdüm. Ailesini severdi, buna hiç kuşkum yok. Planları vardı, bir bebek daha bekliyorlardı, bunu hatırlıyorum. Karısı... Tanrım, çok hoş bir insandı."

"Gerçekten de öyleydi," diyen Bayan Chancellor da Harvey'nin kanepesinin kol desteğine oturuyor. "Ayrıca çok güzeldi. Gerçekten çok güzeldi. Ağzından başka veliler ya da öğrenciler için, eline pek çok fırsat geçmiş olmasına karşın kötü bir söz çıktığını hiç duymadım. Bazı çocuklar gerçekten bir boka yaramaz, bu kelimeyi mazur görün... Ama gerçekten öylelerdir. Hiç çok mutlu ve birbirine çok âşık olan, size bir gün bile kavga etmedikleri hissi veren bir çiftle tanıştınız mı? Evlilikler zahmet ister, eminim bunu siz de bilirsiniz." Bu sırada elime bakıp alyansımı görüyor, benimkinin ne denli zahmetli olduğu konusunda hiçbir fikri yok. "Fakat onların evliliği çok zahmetsiz görünüyordu. Bu çok ender bir şeydir, bunu insanlara söyleseniz yanıldığınızı, hiçbir evliliğin öyle olamayacağını söylerler. Ama yemin ederim ki onlarınki böyleydi. Yıllardır tanıdığımız Caleb, karısı ve kızıyla birlikte öldü. Bu mektupları yazan kişi, bizim hiç tanımadığımız biri. Bir yabancı, bir canavar. Ve onun için dua ediyoruz Dedektif, ikimiz de onun için dua ediyoruz."

"Öldürdüğü o insanlar..." diyor Harvey. "Neden onları hedef almış? Kim onlar?"

İsimlerini onun için sıralıyorum.

"Hiçbirini tanımıyorum," diyor.

Karısı da, "Tanımamız gerekir mi?" diye soruyor.

"Biri Whitby'nin avukatıydı. Biri jüri sözcüsü. Biri de savunmanın karakter tanığıydı. Diğerinin de kızınızın mesleki anlamda tanıdığı biri olduğuna inanıyoruz. Doktor Stanton ise James Whitby'nin iyileştirilebileceğini söyleyen kişiydi."

Harvey'nin rengi atıyor.

"Zavallı kızlar..." diyor Bayan Chancellor. "Korkudan mahvolmuşlardır. Haberlerde kızlardan birinin sağ salim bulunduğunu söylediler, doğru mu?"

"Doğru," diyorum ve sonra Harvey'e bakıyorum. Harvey hasta gibi görünüyor, sanki vücudundaki tüm kemikler birden zehirli hale gelmiş gibi.

Beni fark ediyor, küçük bir hareketle yutkunuyor, sonra "Ariel'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Ya da Caleb'ın nerede olabileceğini," diyor.

"Caleb, Ariel'ı arıyor," diyorum. "Ariel'ı bulursak onu da yakalayabiliriz."

"Muhtemelen kızımızın sokaklarda çalışmasına izin verdiğimiz için," diyor Bayan Chancellor, "ondan vazgeçtiğimizi düşünüyorsunuzdur ama bu doğru değil. Onu seviyoruz ve onu eve döndürebilseydik bunu yapardık."

Harvey, "Sokaklarda ölecek," diyor ve bunu söylerken sesi hafifçe çatallanıyor. Kızı için gerçek anlamda hislerini ilk kez gösterişi bu. Bir parçası onu hâlâ fotoğraflardaki küçük kızları olarak görüyor olmalı. "Bundan..." diyor ve sesi boğazında düğümleniyor. Yine Harvey Chancellor'a özgü bir tavırla, hafif bir tıkanma yaşıyor. "Bundan şüphem yok."

Karısı ona bakıyor, çok şey anlatan bir bakış bu. Kocasına onu sevdiğini, onun için üzüldüğünü, ikisi de aynı şeyi düşünüyor olmasına karşın onun böyle düşünmesini hiç istemediğini söylüyor.

Bayan Chancellor gözlerini kocasından ayırmadan, "Onu bulduğunuzda eve dönmesini söyleyin, olur mu?" diyor.

"Elimden geleni yaparım."

Harvey, "Sizi uğurlayayım," diyor ve hepimiz ayağa kalkıyoruz.

Dışarı çıktığımda peşimden geliyor ve ardından kapıyı kapatıyor. Ona dönüyorum. "İsimlerden biri sizi rahatsız etti, Harvey. Karınızın önünde söyleyemediğiniz neydi?"

"Dinle," diyor ama sonra bir şey söylemiyor. Bana gecenin, yoldan geçen bir arabanın, bir yerlerde akan suyun ve birinin bir kapıyı çarpmasının sesini dinletiyor. Söylemezse bunu ondan söküp alacağımın bilincinde olarak, dile getirmek zorunda olduğu şeyle mücadele etmesine izin veriyorum.

Uzun bir on saniyenin ardından, "Dinliyorum," diyorum.

"Aslında seni birkaç yıl önce haberlerde gördüm," dediğinde bunun nereye varacağını, kendimi savunmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum. "İki seri katil ölmüştü ve bu olurken sen her birinin yanındaydın. Kızını öldüren adam da ortadan kayboldu."

"Yurtdışına kaçtı," diyorum.

"Seni hiçbir şey için suçlamaya çalışmıyorum. Fakat... senin doğru olanı yapan bir adam olduğun izlenimine kapıldım, bu kanuna uygun olmasa bile. Böyle düşünmekte haklı mıyım?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sadece soruma cevap ver oğlum," diyor.

Nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Sonra sesli olarak nefes veriyorum. "Bay Chancellor, eğer elinizde bir şey..."

"Sadece soruma cevap ver, o zaman bu konuşma daha hızlı sonuçlanır."

"Doğru olanı yaparım."

"Her zaman mı?"

"Size cevap verdim. Şimdi bana söylemek istediğiniz nedir?"

"Başka bir mektup daha var."

"Ne?"

Chancellor konuşurken başını sallıyor. Ancak bu defa şiddetle. "Caleb kızıma bir mektup daha yazdı."

"Ne tür bir mektup?"

"Altı ya da yedi yıl önceydi. Karımın bundan haberi yok. Kimsenin yok. O zaman polise bildirmem gereken bir şey oldu ancak bir zarar görmesin diye bunu yapmayı istemedim."

"Kim?"

"Sana mektubu gösterirsem onu başka bir şey için değil de sadece Caleb'ı bulmak için kullanacağına söz verir misin?"

"Mektubu görmeden böyle bir şeye söz veremem," diyorum.

"O zaman söylediğimi unut," diyor. Yeniden kapıya uzanıyor ama arkasını dönmüyor.

"Sen beni tehdit etmeden söyleyeyim, mektup bende değil. Onu attım ve ne yazdığını gerçekten hatırlayamıyorum. Eğer onu bulmaya çalışmak için oyalanırsan bu konuda elinden bir şey gelmez, geç kalmakla kalırsın."

"İki kızın hayatı söz konusu," diye hatırlatıyorum ona. "Biri sekiz, diğeri ise sadece bir yaşında."

"Biliyorum. Ve başka bir kızın da geleceği söz konusu. Bunu düşünmeden söylemiyorum Dedektif. Yıllardır bunu kafamda ne çok evirip çevirdiğimi bilemezsin. Bir cevap bulur, sonra kendime yeniden aynı soruyu sorup dururdum, ta ki bu konuda içim rahat olana kadar. Şimdi acele et ve bana söz ver, sonra gidip onları kurtar."

Mektupta ne olduğunu bilmiyorum ancak buradan onsuz ayrılmayacağımın farkındayım. "Tamam, söz veriyorum aramızda kalacak."

Bana hiçbir şey söylemeden bakıyor.

"Gerçekten," diyorum. "Aramızda kalacağına söz veriyorum."

"Burada bekleyin."

Gözden kayboluyor. Kapı eşiğinde, soğukta bekliyorum. Birkaç dakika geçiyor. Muhtemelen mektubun nerede olduğunu bulmaya çalışıyor. Kapı ile yol arasında ileri geri yürüyüp duruyorum. Ellerim ve ayaklarım üşüyor. Arabam dışarıdan daha sıcak olsaydı orada oturup beklerdim. Bunun yerine ön basamağa oturup bana verdiği mektuplara bakıyorum. Okumakta zorlanıyorum çünkü onlara tam olarak odaklanamıyorum. Yazılar bulanık görünüyor, ta ki onları, babamın gözlük kullanmadan önce yaptığı gibi yüzümden uzaklaştırıp bakana kadar.

Mektuplar Harvey'nin bahsettiği gibi. İlkinin tarihi Cole'un hapse girmesinden üç ay sonrası. Cole, Ariel'ın başına gelen bu olaya göğüs gerebildiği için cesur bir kız olduğunu, eve koşup annesine polisi arattığı için onunla gurur duyduğunu söylüyor. İkincisi, neredeyse ilkinin aynısı. Sadece Ariel'a daha hızlı koşabilseydi ya da eve ulaşmayı beklemek yerine gördüğü ilk eve girseydi daha iyi olabileceğini söylüyor.

Üçüncüsünde, hapiste olmanın nasıl bir şey olduğunu tarif ediyor. Onunki, benimkinden çok farklı bir deneyim. Hapishanenin farklı bölümlerindeydik. Ben pedofili suçluları ve sırtında hedef tahtasıyla gezen diğer mahkûmlarla birlikte yüksek riskli bölgedeydim. O ise bir polis katili olduğu için şiddetin daha fazla yaşandığı bölgedeydi. Dördüncü mektuba kadar tavrı değişmiyor. Bunda, Ariel'a o gün ne giydiğini, kiminle flört ettiğini, neden saldırıyı üzerine çekmesine karşın kaçıp Jessica'yı arkasında bırakarak onun yönünü değiştirdiğini soruyor. Çok fazla öfke var, Bay ve Bayan Chancellor hapishaneye şikâyette bulunmakta çok haklı. Sonraki mektupta onu affediyor ancak bir sonrakinde bundan vazgeçiyor. Hapishanede düşünecek çok zamanı varmış ve bu onu delirtiyormuş.

Ona melek diyor. Kaltak, prenses ve fahişe de. Harvey Chancellor sonunda arkamdaki kapıyı açıyor. Karşımda durup bana, sözümü hatırlatarak mektubu uzatıyor.

"İçinde ne var?" diye soruyorum.

"Victoria Brown. Onun adını bugün televizyonda duyduk ancak bir anlam ifade etmedi. Ancak mesleğini duyunca hatırladım. İsmi geçmiyor ancak o... orada," diyor başıyla mektubu işaret ederek. "Saldırıya uğradıktan sonra yazılmıştı."

"Ve bunu polise anlatmadınız, öyle mi?"

"Hayır, polise gitmedim Dedektif," diyor. Sesi bana kızmış gibi. "Çünkü bunu yapan da masumdu. Polise gitmememi benden o istemedi. Hem sen de ödeşmeye inanıyorsun, değil mi? Bu yüzden sana söylüyorum, sözünü bu yüzden tutacaksın."

"Çünkü?" diye soruyorum zarfa bakarak.

"Çünkü Victoria Brown'ı komaya sokan kişi... Tüm bunlar onunla, o küçük kızla başladı. O... Tabitha Jenkins."

49

Kapı açılıyor ve Tabitha Jenkins, Caleb'a gülümsüyor. Onu ilk ve son defa gördüğünden bu yana yedi yıl geçti.

Saçlarını boyamış, önceden sarışındı, şimdi kumral. Ama saç stili hâlâ aynı ve ona yakışıyor. Saçları yüzünün yanına döküldüğü için Caleb, Whitby'nin ona bıraktığı yara izinin hâlâ orada olup olmadığını göremiyor. Güneş altında geçirilen yaz günleri sayesinde bronzlaşmış, bu bahçede çalışmaktan da olabilir çünkü ön bahçe bakımlı bitkilerle dolu. Üzerinde eski bir kot pantolon ile dar bir tişört var. Yıllar önce onu hapishanede ziyaret eden küçük kız büyümüş.

Tabitha en azından ilk bakışta onu tanımadı. Caleb, onu bir yabancı sandığını anlayabiliyor. Kapıyı açtığındaki gülümsemesi hâlâ yüzünde ve Katy'yi görünce gülümsemesi daha da yayılıyor, Caleb'ın göğsüne yaslanmış ve başını omzuna dayamış uyuyan Octavia'yı görünce daha da seviniyor. Omzunda bebek bezlerinin ve temizleme mendillerinin olduğu bir çanta asılı. Sonra Caleb'a yeniden bakınca gülümsemesi siliniyor yüzünden.

"Yardımcı olabilir..." diye başlıyor, kelimeleri soğuk havada buhara dönüşüyor, sonra hatırlıyor, gözleri faltaşı gibi açılırken Caleb bunu görebiliyor. Onun yaşadıklarını yaşamış bir kadının kapıyı açmış olması bile Caleb'ı şaşırtıyor.

"Merhaba Tabitha."

"Caleb?"

Başını sallıyor. "Yardımına ihtiyacım var."

"Yardım mı?" Bir şaşkınlık ifadesi belirmeden önce yüzünden pek çok duygu gelip geçiyor. "Hapishaneden ne zaman çıktın?"

"Bir süre önce. Seninle konuşmam lazım."

"Ben acıktım," diyor Katy. "Çok üşüdüm. İçeri girebilir miyiz?" Tabitha, Katy'nin önünde eğiliyor ve ona gülümsüyor. Octavia, Caleb'ın boynunda bir şeyler mırıldanıyor ama uyanmıyor. Caleb bebeğin salyasının boynundan aktığını hissedebiliyor.

"Benim adım Tabitha," diyor "Seninki ne?"

"Katy, *y* ile yazılıyor."

"Vay canına, *y* ile mi başlıyor?"

"Hayır, *y* ile bitiyor!"

"Tanıştığıma memnun oldum, adı *y* ile biten Katy," diyor ve elini uzatıyor. Katy de onun elini sıkıyor.

"Korkuyorum," diyor Katy.

"Korkuyor musun? Benden mi? Benden korkman için bir neden yok."

Katy, "Ondan korkuyorum," diyor ve Caleb'ı işaret ediyor, Tabitha'nın gülümsemesi kayboluyor. "Melanie'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Babam bagajda kilitli ve... ve benim de çişim var," diyor Katy bacaklarını çaprazlayıp yukarı aşağı zıplayarak. "Hem de çok."

Tabitha yeniden atağa kalkıyor. "Caleb, bu kız neden bahsediyor?"

"Haberleri izlemedin mi?" diye soruyor.

Tabitha başını iki yana sallıyor. "Ben haber izlemem. Neden? Bu kızlar kim?"

"Bizi kaçırdı," diyor Katy. "Ve gerçekten çok çişim var."

"Tuvalet hemen orada tatlım," diyen Tabitha kenara çekiliyor ve Katy koridorda gözden kayboluyor. İkisi de onun arkasından bakıyor, sonra Tabitha hızla Caleb'a dönüyor. "Neden bahsediyor Caleb?"

"Biraz içeride oturabilir miyiz?"

"Hayır. Bu kızları kaçırdın mı?"

"Onlara zarar vermedim."

"Caleb..."

"Onlar Doktor Stanton'ın çocukları."

"Ne?"

"Doktor Stanton."

"Doktor Stanton'ın kim olduğunu biliyorum. O nerede?"

"Bagajda."

"Tanrım... Sen ne yapıyorsun böyle?"

"Bizim canımızı yakanları cezalandırıyorum."

"Bizim mi?"

"Seni savunmamış insanları," diyor Caleb. "Jessica'nın ölmesine izin veren kişileri."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bunun üzerine Caleb avukatı, öğretmeni, jüri başkanını anlatıyor. Victoria Brown'ı da. Tabitha titremeye başlıyor. Çocukları mezbahaya götürdüğünü ve birini orada bıraktığını söylüyor.

Caleb bitirince Tabitha, "Tanrım," diyor.

"O insanlar Jessica'yı öldürdü."

"Hayır Caleb, kızını onlar değil James Whitby öldürdü. Bu insanlar, bu çocuklar..."

"Lütfen Tabitha, içeri girmemize müsaade et. İzin ver de açıklayayım."

"Hayır, hayır, giremezsin."

"Lütfen."

Tabitha elini yüzüne götürüp, "İzin ver de düşüneyim," diyor. Birkaç saniye sonra başını sallamaya başlıyor. "Seni tek bir şartla dinleyeceğim. Kızları benimle bırakırsan."

"Tamam," diyor. Bunun o günkü son yalanı olmayacağının bilincinde.

Tabitha onu oturma odasına götürüyor. Güzel bir ev burası. Mobilyalar da güzel. Pahalı değil ama rahat ve sıcaklar. Duvarlarda bir sürü fotoğraf var, Ariel'ın sahip olduğundan çok daha fazla. Hepsi çerçevelenmiş, çoğu ailesinin ve arkadaşlarının fotoğrafları. Tabitha her birinde gülümsüyor. Hiçbirinde ona yakın görünen bir erkek yok ancak çoğunda bir kadınla birlikte. Bazılarında birbirlerine sarılmış halde, bazılarında ise el ele kameraya gülümsüyorlar. Bunların her birinde Tabitha yarasını gizlemeye çalışırken yüzünü hafifçe kameradan diğer yöne çevirmiş.

Caleb bunu anlamıyor. Nasıl bu kadar normal olabilir? Bunca yılı nasıl mutlu geçirebilir?

Octavia'yı kestane rengi kanepeye yatırıyor. Kızın gözleri hâlâ kapalı.

"Üzerine bir battaniye örteyim," diyor Tabitha. Kanepenin arkasına uzanıyor ve yün bir battaniye çıkarıp bebeğin üzerini örtmek için uzanıyor.

Caleb çantayı yere bırakıp, "Önce bezini değiştirebilir misin?" diyor.

"Ne?"

"Bezi. Islak da..."

"Neden sen değiştirmiyorsun?"

"Bu konuda pek iyi değilim."

"Benim iyi olduğunu nereden çıkardın?"

"Çünkü..."

"Çünkü ne? Kadın olmam mı?"

"Evet."

Tabitha, "Tamam," diyor ve çantayı açıyor. Battaniyeyi yere serip bezi açıyor.

"Normal görünüyorsun," diyor Caleb. "Hayatına devam etmişsin."

"Evet."

"Başına geleni nasıl unutabildin?"

İlk kez sesini yükselterek, "Unutmadım," diyor. "Olanlar, şu an olduğum kişinin bir parçası." Uzanıp yara izine dokunuyor, bunu yaparken de saçını geriye savuruyor. İşte James Whitby ona bu bıçak yarasını vermişti. Kulağının kenarından çenesine ve buradan da çenesinin altına uzanıyor. Birden elini çekiyor, kendini yarasına dokunurken yakalamış gibi bir hali var. "Başkalarına yardım ediyorum. Benzer şeyler yaşamış kadınlara ve çocuklara. Tecavüz kriz merkezinde danışmanlık yapıyorum. Onları anlıyorum, onlara yardım edebiliyorum."

"Etrafını başka insanların acılarıyla mı sardın?"

Tabitha kirli bezi naylon bir poşete atarken, "Bana hapishanedeyken ne dediğini hatırlıyor musun?" diye soruyor. Bebeği silip kuruluyor ve mendili de bezin yanına atıp poşeti bağlamaya çalışıyor. Yeniden yerine yerleşiyor. "Hı?"

Caleb başını sallıyor. Hepsini hatırlıyor. Bir süre ilk ziyaretçisi o olmuştu. Ve sonuncusu. Anne ve babası başta sık sık gelirken sonra ziyaretleri azaldı, azaldı ve sonra da öldüler. Başlarda arkadaşları da onu ziyaret ederdi ancak sonra onlar da ayaklarını kesti. Yedi yıl önce ise bir gardiyan gelip onu aldı. Ziyaretçisi olduğunu söyledi. Gelenin bir muhabir ya da kitap yazan biri olduğunu düşünmüştü Caleb. Ya da ondan yapmayacağı bir şeyi istemek için gelen bir avukat.

"Jessica için ikimiz adına da yaşamaya borçlu olduğumu söylemiştin," diyor Tabitha. "İki kez yaşamam, onun asla yapamayacağı şeyleri yapmam gerektiğini söylemiştin. İyi bir insan olmam gerektiğini söylemiştin. Ve insanlara yardım etmemi."

Caleb, "Peki beni neden görmeye geldiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Elbette hatırlıyorum."

"O zaman söyle bana."

"Neden? Bunun ne anlamı var?"

"Çünkü senin söylediğini duymak istiyorum. Aynı tarafta olduğumuzu hatırlamanı istiyorum."

Tabitha başını iki yana sallıyor. Bez değiştirme işi bitince Octavia'yı kanepeye yatırıyor. Üzerine battaniyeyi örtüp çenesinin altına sıkıştırıyor.

"Hayatını bir kaza yüzünden heba etmek üzere olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"O bir kaza değildi."

Hapishanede Tabitha, Whitby onu kaçırdığında olanları pek hatırlamadığını, doktorların ona bunu bastırdığını ve bir gün hatırlayacağını söylediğini anlatmıştı. Caleb ise ona doktorların neden bahsettiklerini aslında bilmediklerini, biliyor olsalardı Jessica'nın hâlâ hayatta olacağını söylemişti. Tabitha da ona katılmış, Caleb buna memnun olmuştu. Onu sevmişti. Sonra Tabitha ona bir hafta önce bir arkadaşıyla bir alışveriş merkezine gittiğini söylemişti. Tuvalete girmişti. Victoria Brown aynanın önünde makyajını tazeliyordu. Tuvalette başka kimse yoktu. Düşünmeden hareket etmiş, kadının başını elinden geldiğince sertçe lavaboya doğru itmişti. Caleb bunu duyunca onu daha çok sevmişti. Tabitha ise yaptığı şey için kendisini kötü hissediyordu. Kadını komaya sokmayı istememişti. Böyle bir niyeti kesinlikle yoktu. Öfkenin birden nasıl ortaya çıktığını bilmiyordu. Doktorların haklı olduğunu o zaman kesin bir şekilde anlamıştı, tüm yaşadıklarının acısı o zaman çıkmıştı.

Ona kötü hissetmemesini söyledi Caleb. Tabitha ise buna engel olamıyordu. Polise gidecekti. Fakat Caleb ona, teslim olmasının Victoria'ya bir faydası olmayacağını anlatmaya çalıştı. Ona, çocuk tecavüzcülerini savunarak para kazanan birini durdurmakla iyi bir şey yaptığını ve hapse girerek kadını komadan çıkaramayacağını söyledi. Hayatını heba edecekti. Fakat Caleb o anda hayatını heba etmenin ne anlama geldiğini kızın tam olarak anlamadığının da farkındaydı.

Caleb, "O zaman..." diye lafa başlayıp bir an hapishanenin soğuk duvarlarının arasına dönüyor. O gün Tabitha karşısında hiçbir şey söylemeden oturuyordu. Ama sessizlik tuhaf değildi. Tabitha gülümsemiş ve yüzü değişmişti, bu hazin bir gülümsemeydi ancak derisi hareket ettiğinde yara izi de kaybolmuştu. Güzeldi, güzel olduğuna hiç şüphe yoktu, sonra Caleb'a, ilk kez kendisini daha az yalnız hissetmesine neden olan bir şey söylemişti.

"Yaptığım şey için bana teşekkür etmiştin," diyor Caleb. "James Whitby'yi öldürdüğüm için teşekkür etmiştin. Hâlâ hayatta olsaydı onu öldürmemi ister miydin?"

"Hayır."

"Sana inanmıyorum."

"Ailem güçlüydü. Benimle ilgilendiler ve ihtiyacım olan desteği almamı sağladılar. Şimdi ben de bu desteği başkalarına veriyorum. Keşke sen de ailen için güçlü olabilseydin."

"Güçlüydüm. Başkalarının yapmaya cesaret edemediği şeyi yaptım. Ve bu güç, senin ve ailenin hayata devam etmenizi sağladı."

"Bu güç değildi. Şu düştüğün hale bak. Ailenle birlikte hayatına devam edebilirdin."

"Devam etmek mi? Kızım öldürüldü. İnsanlar böyle bir şeyin ardından hayatlarına öylece devam etmezler."

"Kastettiğim bu değil," diyor Tabitha. "Ama bazıları bunun üstesinden gelir. Bazıları diğerlerinden daha iyi baş eder. İnsan olanları unutmaz ancak bir süre sonra normal bir yaşamı olabilir."

"Normal bir yaşam mı?" Aslında hep bunu istemişti. Ama insan kızının kaybolduğunu bildiren bir telefon aldığında hiçbir şey normal olmuyordu.

Katy yüzünün yarısını kapının kenarından uzatarak onları izlerken, "A, b, d, b, d, f, c," diyor. Onu fark ettiklerini görünce de odaya giriyor. "Burası güzel bir ev. Ama bizimkinden küçük. Hiç kurabiyen var mı?"

"Biraz var," diyor Tabitha. "Çikolatalı olur mu?"

"Olur."

"Çikolatalı kurabiyeyi severim ama babam çok yememize izin vermiyor."

"Baban akıllı bir adammış."

"O kadar da akıllı değil," diyor Caleb.

Tabitha ona sinirli bir bakış daha atıyor ve Caleb bu bakışları idareli kullanmazsa yakında tüketebileceğini düşünüyor. Tabitha bebek bezinin olduğu poşeti alıyor, sonra Katy'nin elini tutup onu mutfağa götürüyor. Poşeti çöp kutusuna atıyor, ellerini yıkıyor ve kilerden bir paket kurabiye alıp açıyor. Katy'ye bir tane uzatıyor, bir tane de Caleb'a. Caleb istemiyorum der gibi elini sallıyor..

"Burada hiç oyuncak var mı?" diye soruyor Katy.

"Odamda birkaç peluş oyuncak var. Gidip oynamak ister misin?"

Katy gidiyor ve Caleb ile Tabitha da yemek odasına geçiyor. Caleb duvara yaslanırken Tabitha eğilip yemek masasına dayanıyor.

"Kız arkadaşın mı var?" diye soruyor Caleb yanındaki fotoğraflardan birine bakarak.

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Burada mı?"

"Hayır ama birazdan döner. Çocuklara ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Babalarını öldürecek misin?"

"Hayır."

"Hayır, öyle mi?" diyor alnında bir dizi çizgi belirirken.

"Son iki günde dört kişiyi öldürdüm," deyince Tabitha irkiliyor. "Yalan söylememe gerek yok."

"Dört mü?"

"Dün gece başka biri vardı."

"Kim?"

"Önemli biri değil."

"Birilerinin onlar için çok önemli olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Benim için değiller," diyor Caleb.

"Öldürdüğüne göre senin için de önemlilermiş bence." İyi bir noktaya değiniyor.

"Doktoru öldürmeyeceksen onu neden yanında tutuyorsun?"

Caleb omuz silkiyor. "Stanton'ın kendisini benim yerime koymasını istiyorum. Kızını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu tatmasını."

"Yani çocuklarına zarar vereceksin."

"Hayır."

"Anlamıyorum."

"O zarar verdiğimi düşünecek."

"Yani, mezbahada bıraktığın kıza zarar verdiğini mi sanıyor?"

"Evet."

Tabitha'nın kaşları daha da çatılıyor. "Öldüğünü mü sanıyor?"

"Evet."

"Tanrım! Caleb... Bu korkunç. Senin yaşadıklarını tatsın diye mi tüm bunlar?"

"Evet. Ama yine de Jesicca'nın başına gelenler kadar kötü değil."

"Onun seni anlaması için de Katy ve Octavia'ya ihtiyacın var, ama onları serbest bırakmayı düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet."

Tabitha masaya oturuyor. "Bu delilik, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Yapılması gereken bu."

"Dört kişiyi öldürdün."

"Onlar kötü insanlardı."

"Onlar... doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapan iyi insanlardı. Dünyaya denge getirmek için onlar gibi insanlara ihtiyacımız var."

"Buna inansaydın Victoria Brown'ı komaya sokmazdın."

Tabitha'nın başı önüne düşüyor, masaya doğru konuşuyor. "O zamandan beri çok değiştim."

Caleb ona yaklaşıyor, ellerini masanın karşı tarafına dayayarak eğiliyor. "Artık insanlara yardım ediyorsun ve bu çok güzel. Şimdi de bana yardım etme zamanı."

"Nasıl?"

"Bayan Whitby'ye duyduğun kini biraz hatırlayarak başlayabilirsin. Ona ulaşmama yardım etmeni istiyorum," diyor ancak Tabitha'nın bunu asla kabul etmeyeceğinin farkında. Zaten buraya gelmesinin nedeni de bu değil, yalnızca kalacak bir yere ihtiyacı var. Ancak şimdi, sadece Tabitha'nın onun tarafında olmasını istiyor. Ve bu hayatta öğrendiği bir şey varsa, o da birinden istediğin şeyden çok daha fazlasını istersen, daha sonra asıl istediğini alabileceğin.

"Ne istiyorsun?"

"Polis onu izliyor. Ona yaklaşamam. Ama sen yapabilirsin."

"Bayan Whitby'ye saldırmamı mı istiyorsun? Onu öldürmeye çalışmamı mı? Bunu mu istiyorsun?"

Kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkında olsa da, "Evet," diyor.

"Sonra da bunun için on ya da yirmi yılımı hapishanede geçireyim."

"Hapse girmeyeceksin. Bunu ayarlayacağım."

"Nasıl olacakmış o?"

"Bunu sana benim yaptırdığımı söyleyeceksin."

"Peki... bunu bana nasıl yaptıracaksın?"

"Çok kolay. Onlara seni çocukların hayatıyla tehdit ettiğimi söylersin."

Tabitha ona öyle kötü bakıyor ki Caleb ellerini masadan çekip doğruluyor.

"Yani sen... beni bu çocukların hayatıyla mı tehdit ediyorsun?"

"Hayır, elbette etmiyorum."

"Sana yardım etmeyeceğim Caleb."

Caleb başını sallıyor. "O zaman burada kalmamıza izin ver. Bir ya da iki gün sürer, soruşturma o zamana durulur, polis önlemleri azaltır ve ben de kadına ulaşabilirim. Ancak bu gece ve yarın hiç şansım olmaz. Gidecek yerim de yok. Lütfen Tabitha, çaresizim."

"Burada kalamazsın. Hem Wendy yakında eve gelecek, ona ne söylerim?"

"Ona gerçeği anlat. Bunu yapman gerektiğini, Victoria Brown'ı komaya sokanın sen olduğunu polise anlatmadığım için bana borçlu olduğunu söyle."

"Onlara kendim söylemeliydim."

"Ama söylemedin. Ve öğrenirlerse bu korkunç olur."

Tabitha tehdit edildiğini fark ederek ona bakıyor. Caleb böyle söylediği için aniden kötü hissediyor. Elini kaldırıyor. "Hayır, onlara bunu söyleyeceğimi kastetmedim."

"Sana yardım ettiğim sürece söylemeyeceksin..."

"Hayır, ne olursa olsun onlara bunu asla söylemem. Doğru olanı savunan tek kişi sensin."

"Burada kalamazsın Caleb. Ve ben de o zaman polise gitmeliydim."

"O zaman," diyor kollarını açarak, "bu hayata sahip olamazdın. Kız arkadaşın başka biriyle olurdu, bu duvarlardaki fotoğraflarda başka bir kadın görülürdü. Yardımın için sana gelen insanlar başka yere giderdi ve belki de onları senin gibi önemseyen kimseleri olmazdı. Yardım ettiğin şu insanlara, onlara gerçekten sırtını dönecek misin? İstediğin bu mu?"

"Tek istediğim gitmen, tek başına." Masadan kalkıp Caleb'a yaklaşıyor. "Çocuklar kalabilir."

"Hayır."

Uzanıp kolunu tutuyor ve, "Lütfen Caleb," diyor ve bu onu, Jessica için yaşamak zorunda olduğunu söyledikten sonra Tabitha'nın ağladığı, hapishanedeki o ana götürüyor. O zaman Caleb elini onun omzuna koymuştu ve bir gardiyan gelip fiziksel temaslarını kesmişti. Caleb gardiyanı itmiş, adam düşmüştü ve bu da ona Tabitha'ya sarılması için beş saniye vermişti. Tabitha da ona sarılmıştı. Harika bir histi. O anda Jessica'yı hep hatırlayacağına ve hatırasını onurlandıracağına söz vermişti Tabitha. Sonra iki gardiyan gelip onları ayırmıştı. Onu zorla hücresine götürmüş ve orada bir güzel dövmüşlerdi. Kaburgalarından birini kırmışlardı.

Tabitha onu ziyaret ettiği için minnettardı. Ve sonra... bir daha hiç gelmemişti.

Dokunuşu onu rahatlatıyor. Artık kendini çok yalnız hissetmiyor. "Bu şekilde devam edemezsin. Bu seni öldürür."

"Plan da bu."

"Ne?"

"Yok bir şey."

Elini çekip ağzına götürüyor. "Tanrım... Bu işi tamamladığında ölmeyi planlıyorsun, değil mi?"

Caleb, Octavia'nın oturma odasında hafifçe horladığını duyabiliyor. Katy koridorda, elinde kurabiyeyle onlara bakıyor. Kenarından bir ısırık almış ancak çiğnemiyor, kıpırdamadan onları dinliyor. Caleb konuşmanın ne kadarını duyduğunu merak ediyor. Her durumda, Katy'nin babasıyla konuşmasına izin vermemeli.

"Sadece adalet için yaşıyorum. Bunu sağladığımda geriye bir şey kalmayacak."

"Kendini mi öldüreceksin?"

"Hayır, elbette öldürmeyeceğim."

"O zaman ne?"

"Önemli değil."

"Benim için önemli."

"Hapse geri dönemem."

"Yaptıklarının arkasında bazı gerekçeler var, geçici akıl hastalığı iddiasında bulunabilirsin ve..."

"Hayır," diyor Caleb. "Geçen sefer de gerekçeler söz konusuydu."

"Caleb..."

"Kendimi öldürmeyeceğim."

"Ne o zaman?"

"Burada kalabilir miyiz, kalamaz mıyız?"

"Hayır. Ama bu çocuklarla da gidemezsin."

Caleb başını iki yana sallıyor. "Benimle geliyorlar."

Tabitha durduğu yerden onun Katy'yi görmesini engelliyor. "Bak, ciddiyim. Polisi aramayacağıma söz veriyorum, hemen aramayacağım. Sana otuz dakika vereceğim. Bu sana şehirde herhangi bir yere gidebilmen ve daha sonra ne yapacağını düşünmen için yeterli zamanı verir."

"Onlar bana lazım."

"Sana sadece babaları lazım ve o da elinde olacak. Benim de içimde bir parça ondan nefret ediyor, sana ne yaptığının farkındayım, gerçekten. Ve sana yardım etmeyi öneriyorum Caleb. Bu çocukların güvenliği için seninle uzlaşacağım. Çocukları bırakırsan babalarıyla birlikte buradan gitmene izin vereceğim. Onlara zarar vermek istemesen de zarar görebilirler. Ya polis seni durdurmaya çalışır ve kaza yaparsan? Ya ateş açılır da bir kurşun onlara isabet ederse. Ya Katy çok korkup kaçmaya çalışırken zarar görürse?"

"İyi olacaklar," diyor Caleb.

"Bunu bilemezsin! Burada yaşananlar kalıcı. Bu çocukları korkutuyorsun Caleb, gerçekten korkutuyorsun."

"Peki ya şöyle yapsan... Wendy'yi arasan ve ona..."

Tabitha ona doğru eğiliyor ve Caleb ilk başta onun tokat atacağını ya da göğsüne bir yumruk atacağını sanıyor ve kıpırdamadan durup bunu yapmasına izin veriyor. Fakat Tabitha bunun yerine eğilip ona sarılıyor. Saçlarını, tenini hissedebiliyor ve bu hoşuna gidiyor. Bu aklına karısını getiriyor, ne kadar uzun zamandır bir kadının ona dokunmadığını fark ettiriyor. İçindeki öfkenin akıp gittiğini hissediyor. "Birilerine zarar vermene yardım etmeyeceğim," diyor Tabitha. Sesi yumuşak, sakinleştirici ve teninde sıcaklığını hissedebiliyor, Caleb onun yardım ettiği insanlarla konuşurken de bu sesi kullandığını hayal ediyor. "Lütfen Caleb, hatırım için, Jessica için... Artık başka çocukların zarar görmemesini sağlayalım, hadi."

Caleb başını evet anlamında sallıyor. İstediği son şey çocuklara zarar vermek. "Wendy ne zaman dönecek?" diye soruyor.

"Yakında."

"Ne kadar yakında?"

"Her an gelebilir."

Caleb geri çekilip, "Yalan söylüyorsun," diyor. "Lütfen bana gerçeği söyle."

"Ailesini ziyarete gitti. Auckland'da. Onu havaalanından yarın gece alacağım."

"Bu durumda... başka bir planım var," diyor ve onu kolundan yakalayıp yatak odasına götürüyor.

41

Arabama doğru giderken Schroder arıyor. Caleb Cole'u hâlâ ele geçirememişler. Zaten bunu yapmalarını da beklemiyordum. Ariel Chancellor'dan da hâlâ bir iz olmadığını söylüyor. Bu da beni şaşırtmıyor. Polis merkezinden ayrılırken biliyor olduklarım dışında bir şey söylemiyor.

"Bir de şu aptal medyumlar onlara on beş dakika ayırmamız için hâlâ arayıp duruyor. Sen yeni bir şey öğrendin mi?" diye soruyor. Sesi çaresiz ancak medyumları geri arayacak kadar da değil. Bir gün önce sarhoş bir dedektifi olay yerine bırakan biriydim sadece. Bugünse Schroder, cevaplarım olduğunu umuyor.

"Köpek ısırıklarının gerçekten can yaktığını öğrendim," dedikten sonra ona mektupları anlatıyorum ve arabaya doğru gidiyorum. "Umarım bir şey çıkar. Birazdan gelirim."

Chancellor'ın kapısında otururken baktıklarım dışındaki mektuplara göz atma zahmetine girmiyorum. Hepsini bir kenara koyuyorum, Harvey'nin bana daha sonra verdiği mektup dışında. İçinde, bu deliliği sonlandıracak bir şeyler olmasını umarak zarfı açıyorum.

Sevgili Ariel,

Sana bir süredir yazmadığımın ve benim hakkımda neler düşündüğünün farkındayım. Özür dileyerek başlamak istiyorum. Sana yıllar boyunca çok çirkin mektuplar yazdım ancak artık iyiyim. Bazı şeylerin üstesinden gelebildim ve artık olanların hiçbirinin senin suçun olmadı-

ğını görebiliyorum. Hiçbir zaman senin suçun olmamıştı ve başkaları suçluyken seni suçladığım için gerçekten çok kötü hissediyorum. Güzel bir geleceğin olmasını diliyorum. Senden Jessica'yı hatırlamanı ve onun hatırasını, olabileceğin en iyi insan olarak onurlandırmanı istiyorum. Seni de bir kızım olarak görüyorum, Jessica'nın yerine koyduğum kızım belki de. Bilmiyorum ama seni seviyorum ve her şeyin gönlünce olmasını diliyorum.

Hapishane berbat. Buradan nefret ediyorum. Peki bu yaptığımdan pişmanlık duymama neden oluyor mu? Hayır. Elbette ki hayır. Hâlâ yedi yılım var ancak James Whitby'yi öldürmemiş olsaydım şu an ölü olabilecek on altı, on yedi ya da on sekiz yaşında olan kızlar var dışarıda. Bu kızlardan biri de muhtemelen sensin. Whitby sana saplantılıydı ve kimbilir sana neler yapardı. Doktor Stanton'la iki yıl daha hastanede kalıp "iyileşmiş", hayata dönmeye uygun olacak ve saplantılarını sürdürecekti. Tabii belki hiç hüküm giymezdi. Yine sizin mahallenize yerleştirilseydi, o zaman ne olurdu? Bazı pişmanlıklarım var aslında. Serbest bırakıldığında onu öldürüp cesedini saklamam gerekirdi, ondan kurtulmaya çalışabilirdim ama bu geçmişte kaldı. Neyse, hapishaneler ve hastaneler tutukluların salınacağı zamanı ya da onların nereye yerleşeceğini halka duyurmuyor. Serbest bırakılacağım zaman, ben de buna bel bağlıyorum.

Bugün beni bir kız görmeye geldi. Önceden tıpkı senin gibiydi. Genç, güzel, akıllı, sevecen. James Whitby, Jessica'yı öldürmeden iki yıl önce ona da aynısını yapmaya çalışmıştı. Ona yaptıkları yüzünden hapse girmesi gerekiyordu ama bu olmadı. James Whitby ona zarar verdi, ancak onu hayal kırıklığına uğratan başka insanlar da bu zarara ortak oldu.

Jessica'ya olanlar için kızgın olduğunu, bu yüzden bu sırrı tutacağını da biliyorum. Şu kız... Whitby'yi savunan kadına zarar verdi. O da bizim kadar öfkeli. Bu öfke, önümüzdeki yedi yıl boyunca damarlarımda dolaşmaya devam edecek ve çıktığımda Jessica'nın, o kızın ve bir anlamda da senin canını yakan tüm o insanların icabına bakacağım. Olanlar için suçluluk hissettiğini biliyorum (hissetmemen imkânsız) ve ben de

sana kendini daha da kötü hissettiren o berbat mektuplarım için özür dilerim. Senden nefret etmiyorum, seni suçlamıyorum.

Bu kızın beni görmeye gelmesi benim için bir işaretti. Elimde bir tek intikam var. Burada değişiyorum. İçimde, buradaki bir mahkûmun "karanlık" olarak adlandırdığı bir şey büyüyor. Bu mahkûm, hapisten çıktığımda her şeyi yapabilecek kudrette olacağımı, bu karanlığın iştahlanacağını ve onu beslemem gerekeceğini düşünüyor.

Hapisten çıktığımda seni, dönüştüğün insanı görmek isterim... Sen benim kızımın en yakın arkadaşıydın ve ona sunduğun dostluk için sana gerçekten minnettarım. Umarım bana cevap yazarsın. Bir gün beni görmeye gelirsen sevinirim ancak gelmezsen de seni anlarım. Ben bir canavar değilim, seni asla incitmem. Ben bir babayım, ben sadece... Jessica'yı çok seviyordum, karımı çok seviyordum ve bu insanlar onu benden aldı. Başkalarının da canını yakacaklar ve bu yüzden sorumlu tutulmaları gerek.

En iyi dileklerimle, hayatın tadını çıkarmanı dilerim,

Caleb

Harvey Chancellor bu mektubu polise verseydi, tüm bu ölümler önlenebilirdi. Ya da Cole öldürmeye başladığında bağlantıyı hemen kurabilirdik.

Tabitha Jenkins tutuklanıp hapse gönderilirdi ve bu da ödenen bedel olurdu, bir insanın hapse girmesi dört insanın hayatını kurtarabilirdi. Hatta belki de daha fazlasının.

Kendi arabam, polis arabalarının sahip olduğu teknolojiyle donatılmadığı için Tabitha'nın adresine dâhili bilgisayardan bakamıyorum fakat son birkaç yıldır arabamda bir rehber taşıma alışkanlığım var. Tabitha'nın adresini buluyorum ve oraya giderken de Harvey Chancellor'ı arıyorum.

Garaj yolundan hızla çıkan bir arabaya çarpmamak için direksiyonu kırarak, "Bununla birçok insanın hayatını kurtarabilirdiniz," diyorum.

"Biliyorum."

"Bunun için kendinizi kötü hissetmiyor musunuz?"

"Bir saniye bekle," diyor ve sessizleşiyor. Karısının duyamayacağı bir yerde konuşmak için uzaklaştığını hayal ediyorum. "Doktorun çocukları için üzülüyorum elbette. Ama diğerleri için? Hayır. Canları cehenneme." Oturma odasında, karşımda oturup kahvesini yudumlayan Harvey Chancellor'dan çok farklı geliyor sesi. "Bu insanlar onu mahvettiler Dedektif. Ve sözünü unutma. Yarın gazetelerde Tabitha'nın tutuklandığını okumak istemiyorum. Bana söz verdin."

"Tutuklanmayacak," diyorum. "Ancak bize yedi yıl önce gelmeliydin. Bir anlaşma yapabilirdik."

"Onu hapse atardınız."

"Birini komaya soktu!"

"Ve Victoria Brown da Jessica Cole'un mezara girmesine yardım etti."

Telefonu yüzüme kapatıyor. Kavşakta yanımda bir araba duruyor, yan camı açılıyor, yolcusu eğiliyor ve kapının dışına kusuyor. Beni görünce hareket çekiyor ve siktirip gitmemi söyledikten sonra histerik bir kahkaha atıyor. Tabitha Jenkins'in evine ulaşıyorum. Herkesin bakımlı bahçelere sahip olduğu sessiz bir sokakta, küçük bir ev. Mektubu cebime sokup eve doğru yürüyorum, kapıyı çalıyorum ve bekliyorum, tekrar çalıyor ve bekliyorum. Işıklar açık ama açan yok. Evin önünde araba yok, garaja yönelip camdan içeri bakıyorum. İçeride bir araba var ama hayat belirtisi yok. Her ev insana bir his verir. Polisken, evde kimsenin olmaması ile kapıyı açmamaları arasındaki farkı hemen anlardım. Ve şimdi bu ev de boş değilmiş hissi veriyor.

Oturma odasının penceresine yürüyorum. Perdelerdeki boşluklardan içeriyi görene kadar eğiliyorum. Mücadele izi yok. Camı tıklatıyorum. Hiçbir hareket olmuyor. Arka kapıya gidiyorum. Birkaç seçeneğim var, bekleyip görmek dışında. Destek için Schroder'ı

arayabilirim ki bu zaman alır. Kapıyı kırabilirim ama bu da haneye tecavüzden başımı belaya sokar. Bu yüzden maymuncuğu çıkarmaya karar veriyorum. Böylelikle ne bir yere zarar vermiş, ne de ortalığı pisletmiş olurum. Yanılıyorsam da arkamdan kapıyı kilitler çıkarım. Ama haklıysam, zaman çok kıymetli.

Kilidin önüne çömeliyorum. Birkaç dakikamı alıyor çünkü pek bir şey göremiyorum. Sonra bir *tık* sesi geliyor ve kapı hafifçe gevşiyor, tokmağı çeviriyorum. İçeri giriyorum.

"Merhaba?"

Keşke bir silahım olsaydı. Hiçbir şeyim yok. Mutfağa yöneliyorum. Yer kanla kaplı. Ancak pek de kana benzemiyor. Mutfak tezgâhında, konserve açacağının yanında boş bir domates sosu konservesi duruyor. Tabitha'nın onu açtığını ancak sonra korkup düşürdüğünü hayal edebiliyorum. Yanından geçiyorum, lavabonun içinde sosa bulanmış bir bıçak var. Temiz olan bir tanesine uzanırken duraksıyorum. Tabitha şayet her yerine sos döküldüğü için duştaysa beni gördüğünde çığlığı basacak ve işimi kaybedeceğim. Yine de bir bıçak alıyorum. Onu yan tarafımda tutuyorum.

"Merhaba? Tabitha?"

Duş sesi gelmiyor. Ben bu kadar ses çıkarırken Tabitha uyuyor olamaz. Ön kapının yanındaki sehpada anahtarlar, bir el çantası ve cep telefonu var.

"Tabitha?"

Bir polisin ceset bulacağı zaman kapıldığı o his ortaya çıkıyor. Carl ile Jessica Cole'u bulmak için mezbahaya ilk gidişimizdeki o kötü hisle aynı. Siz bir şeyi umarsınız, tam tersi olur. Polis olmak tam da böyle bir şey. Yine de şu an bu sadece bir his. Burada kötü bir şeyler olduğuna dair bir iz yok. Sadece kapının yanında anahtarlar, cep telefonu ve el çantası var.

Mutfak masasında açık bir kurabiye paketi var. Hemen kendi geleceğimi görüveriyorum. Bu da Tabitha Jenkins odaya girerken

benim mutfak masasına oturmuş, etrafım kırıntılarla çevrili halde bu kurabiyeleri ağzıma tıkıştırdığım bir görüntü.

Uyuyor olabilir. Ya da komşudadır. Belki de koşmaya gitmiştir.

Oturma odasına bakıyorum. Misafir odasına benzeyen birinci yatak odasını kontrol ediyorum. İkinci oda bir çalışma odasına dönüştürülmüş. Bilgisayar açık. Ekranda bir hesap tablosu var. Görünüşe göre Tabitha vergilerini hesaplıyormuş. Muhtemelen hepimiz gibi, vergi dairesine ödeme yapmak ile hayatta kalmak arasında bir denge kurmaya çalışıyor.

Tuvalet. Gömme dolap. Banyo. Hepsi boş. Büyük yatak odasına ilerliyorum. Bıçağı sıkıca tutup başımı kapıya yaslıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Derin bir nefes alıyorum. İçimde, diğer tarafta ne olduğuna dair gerçekten kötü bir his var.

42

Gidecek bir yer bulması lazım. Otele gidemez çünkü aranıyor. Arabada uyuyamayacak kadar da ağrısı var. Bir yatağa ihtiyacı var. Rahat bir yere. Tabitha'nın yardım edeceğini düşünmüştü ama hayal kırıklığına uğradı. Zaten orada kalmayı düşünse de bu çok riskliydi. Eve biri gelebilirdi.

On beş yıl önce yardıma ihtiyacı olduğunda arkadaşlarına gidebilirdi. Pek çoğu onun James Whitby'yi öldürmesine yardım ederdi, en azından sorduğu anda. Ancak yapmaya gelince... bunu kimsenin yapamayacağını biliyordu. O zaman gidip kayın biraderi Adam'ı görmüş, ona kamyonunu ödünç alıp alamayacağını sormuştu. Ve Adam neden istediğini sormamıştı bile. Ona anahtarları uzatıp iyi şanslar dilemişti. Bir hafta sonra Lara ölmüş ve Adam onunla bir daha konuşmamıştı. Şimdi de onu aramak için cep telefonunu kullanıyor. Katy arka koltuktan ona bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış ancak en azından sessizce hıçkırıyor ve Caleb bunun için minnettar. Üç kız içinde Jessica'yı en çok anımsatan o.

"Merhaba?"

"Adam?"

"Evet? Siz kimsiniz?"

"Benim, Caleb."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oluyor. Caleb bekliyor, kayınbiraderinin suratına kapatmasını bekliyor ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, "Bekle, bir dakika bekle," diyor.

Caleb bir kapının kapandığını duyuyor, sonra ayak sesleri geliyor. Ve otuz saniye sonra... Adam yeniden hatta. "Tanrım, Caleb, ne durumdasın?"

"Daha iyi günlerim oldu tabii," diyor Caleb.

"Tahmin ediyorum. Tüm haberlerde sen varsın. Kötü şeyler yapıyormuşsun. O kızlara zarar verdin mi?"

"Bunu asla yapmam."

"Ben de Marie'ye tam böyle söylemiştim," diyor Adam. Ve Caleb, yengesinin nasıl göründüğünü, onu son gördüğünde olduğu gibi, Barbie bebek görünümüne kavuşabilmek için hâlâ çok para harcayıp harcamadığını merak ediyor. "Caleb'ın bunu yapmış olamayacağını, onun çocukları asla incitmeyeceğini söyledim durdum. Peki ne istiyorsun Caleb?"

Caleb ön camdan bakıyor. Sokakta hiç insan yok ancak en az bir düzine kedi sayıyor. Kimileri birbirine bakıyor, içlerinden ikisi gözlerini, çiftleşmek ya da kavga etmek ister gibi birbirine dikmiş. Katy'nin, söylediği her kelimeyi dinlediğinin farkında. Onu yakında yine uyutması gerekecek.

"Yardıma ihtiyacım var."

Adam'ı on beş yıl önceki hali gibi hayal ediyor. Şimdiki Adam kel olabilir, belki birkaç kilo fazlası da vardır. Ancak şu anda yüzündeki ifade aynı olmalı: kederli bir kafa karışıklığı.

"Tanrım... Caleb, bunu yapamam. En son sana yardım ettiğimde... ne halt olduğunu hatırlasana."

"Bunların olacağını bilmiyordum. Hiçbirinin."

"Bilmiyordun çünkü sadece kendini düşünüyordun, şimdi de aynısını yapıyorsun. Benim bir ailem var Caleb. Senin için başımı belaya sokamam. Hem polis benimle de konuştu. Senden haber alırsam onları aramamı söylediler."

"Arayacak mısın?"

"Aramalıyım. Şimdi telefonu kapatmalı ve derhal onları aramalıyım."

"Ama?"

"Ama bu ne söyleyeceğine göre değişir."

İki kedi birbirine yaklaşmaya devam ediyor. Kavga etmeye karar verdiler. Diğer kediler de gösteriyi izliyor. Bir çember oluşturuyorlar ve birazdan elden ele para gezdirmeye başlayacaklar, ya da patiden patiye.

"Ne konuda?"

"O kızlara ne yaptığın konusunda."

"Onlara zarar vermiyorum," diyor Katy'ye bakarak. Fakat Katy ona bakmıyor. O da kedileri izliyor, daha yakından bakmaya çalışırken cam ve yüzü arasındaki elleri onu dışarıdan soyutluyor.

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Zaten az önce en küçük kızı bıraktım. İyi durumda ve güvende, polis onu yarın bulur. Ve sana yemin ederim diğerine de zarar vermeyeceğim."

"Katy bu söz üzerine kıpırdanıyor ancak pencereden dışarı bakmayı sürdürüyor. Küçük, tatlı şarkısını mırıldanmaya başlıyor ve Caleb, sözlere başlamamasını umuyor.

"Peki ya doktor?"

"Yaptığının bedelini ödeyecek." Kedilerden biri ileri atılıyor ve diğeri kaçıyor. İkinci kedi bir bahçeye girip çitten atlayana kadar birincisi onu kovalıyor. Diğer kediler ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi görünüyor. "Hâlâ nakliyat işinde misin?"

"Evet, ne yazık ki. Ama artık hamallık yapmıyorum, yıllar içinde belim kötüleşti. Neyse, sana kamyon falan veremem. Olanlar zaten yeterince kötüydü, sigorta şirketi de zararı karşılamayıp son darbeyi indirdi. Kamyon hurdaya çıktı Caleb. Yeğenimi ve kız kardeşimi kaybetmek yeterince kötüyken bir de neredeyse işimi kaybediyordum. Zararı ödemem yıllarımı aldı."

"Kamyonu istemiyorum Adam."

"İstemiyor musun? O zaman ne istiyorsun?"

"Hâlâ satışa çıkacak boş evlere koymaları için emlakçılara mobilya kiralıyor musun?"

Birkaç saniye sessizlik oluyor. Kediler etrafta dolaşıyor ve Caleb bir hayat belirtisi var mı diye evlere bakıyor. Güvende olmalı. Kızı kaçırıldığında kimse polisi aramamıştı, arabada oturan bir adam gördükleri için neden polisi arayacaklardı ki?

"Adam?"

"Neden soruyorsun bunu?"

"Kalacak yere ihtiyacım var. Otele gidemem. Bir geceliğine saklanacak yer lazım, belki de iki. Mobilyalarla doldurduğun boş bir yer harika olurdu."

"Caleb... bilmiyorum."

"Çaresizim."

"Biliyorum, biliyorum ama aynı zamanda insanlara zarar veriyorsun. Bunun bir parçası olamam."

"Ben sadece Jessica'yı ve Lara'yı alan insanlara zarar veriyorum."

"Biliyorum, bunu biliyorum, tamam mı?" diyor Adam. Sesi mızmızlanır gibi çıkıyor. "Ancak mesele şu ki... aslında yaptığın bu değil."

"Ne?"

"Whitby'yi öldürdün ya! Yetmedi mi?"

"Hayır, yetmedi."

"Kahretsin, on beş yıl önce o bok çuvalını öldürdüğünde bundan etkilendim Caleb. Herkesin yapmak istediği şeyi yaptın. Ama bir tek sende bu cesaret vardı. Bu yüzden... Bu yüzden Lara kendini öldürdüğünde seni suçlayamadım. Seni suçlayamadım çünkü ben de aynı şeyi yapardım. Bundan nefret etsem de seni suçlamıyorum."

"O zaman bana yardım et."

"Yaptığın şey yanlış."

"Bana yardım et ve son kız da zarar görmesin. Sana söz veriyorum onu da yakında bırakacağım," diyor. Katy hâlâ kedileri izliyor olsa da konuştuklarına dikkat kesildiğini anlayabiliyor. Eğer dikkatli olmazsa kaçabilir. "Eğer bundan önce polis beni bulursa mücadele olacaktır. O zaman incinebilir. Bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var, güvenli bir yere, o zaman, o da güvende olur."

"Diğer kızı gerçekten bıraktın mı?"

"Evet, o güvende."

"O zaman sonuncuyu da neden bırakmıyorsun?"

"Bırakacağım ama şimdi değil," diyor. Tanrı aşkına, yardım istediği herkese tüm detayları anlatmak zorunda mı?

"Ya babaları?"

"Onu da bırakacağım."

"Yalan söylüyorsun."

"Gerçekten Adam, yalan söylemiyorum. Ona zarar verme niyetinde değilim."

Katy dönüp babasına bakıyor.

"Anlamıyorum," diyor Adam.

"Anlamana gerek yok. Sadece bana, son kızın güvende olmasını sağlayabileceğim bir yer bulmana ihtiyacım var. Bir de polisi aramayacağına söz vermen gerek çünkü ararsan insanlar gereksiz yere zarar görecek."

Adam sessizleşiyor.

"Adam..."

"Tamam, tamam. İzin ver de bir saniye düşüneyim."

"Adam..."

"Bir saniye bekle Caleb, tamam mı? Bana bunu düşünmek için biraz zaman tanıman gerek."

Caleb izinin sürülüp sürülemeyeceğini merak ederek cep telefonuna bakıyor, sonra birden polisin, Adam'ın evinde bu ko-

nuşmayı dinleyip dinlemediğini merak ediyor. Bir hata yaptı... Telefonu kapatıp camdan fırlatmalı ve buradan uzaklaşmalı.

O sırada Adam'ın sesi yeniden duyuluyor. "Bir ev var, sanırım. Mobilyaları dün koyduk. Emlakçı şehir dışında ve hafta sonuna kadar dönmeyecek. Yani bu da sana en fazla birkaç gün verir. Ancak komşular meraklanır da polisi ararsa kesinlikle ismimi vermiyorsun, anladın mı?"

"Sana minnettarım," diyor Caleb. Polisin onu yakında orada bulmasını sağlayacağı için kötü hissetmiyor.

"Hayır hayır, teşekkür etmekten fazlasını yapman gerek. Bana söz vermelisin. Kriz yüzünden işler kötü, anladın mı? Eğer işimi kaybedersem evimi de kaybederim. Oraya girip çıkacaksın ve içeri hırsız girdiğini düşündürecek bir dağınıklık bırakmayacaksın. Tamam mı? Ayrıca kimseye zarar vermeyeceğine söz vereceksin."

"Söz veriyorum," diyor ama bu, daha büyük bir iyilik uğruna söylediği bir yalan. Adam bir gün onu anlayacak.

"Beni pişman etme," diyor Adam ve adresi verip telefonu kapatıyor.

Caleb telefonunu kapatıyor. Sonra arabayı çalıştırıyor ve tüm kediler dağılıyor.

"Bu doğru mu?" diyor Katy. "Babamı gerçekten bırakacak mısın?"

"Doğru," diyor Caleb. "Beni dinle," diyor araba hâlâ kaldırımda dururken, "Bunları benim için alman gerekiyor." Cebine uzanıyor.

"Onlar ne?"

"Uyku ilacı."

"Uyumak istemiyorum."

"Uyuman gerek çünkü bu iş bitene kadar babanla konuşmanı istemiyorum."

"Bitmek mi?"

Caleb başını sallıyor. "Bunları al, uyandığında yeniden babanla olacaksın ve her şey sona erecek," diyor. Ancak sonra yapabileceğini sandığından çok daha fazla yalan söylediği için kendini kötü hissediyor.

Octavia'nın daha önce içtiği meyve suyu kutusunu sallıyor, bir yudum kadar kalmış. Katy iki ilacı yutmak için bunu kullanıyor, sonra Caleb ona bir tane daha uzatıyor. İki hapın, kızı on iki saat kadar uyutacağını düşünüyor. Muhtemelen hiçbir şey onu uyandırmayacaktır.

Ön camda birkaç yağmur damlası olsa da endişelenecek kadar değil. Arabayı çalıştırıyor. Şehrin dışındaki bir sahil semti olan New Brighton'a sürüyor, orayı çok iyi biliyor çünkü yirmili yaşlarının başındayken orada bir dairesi vardı. Lara'yla tanıştığında burada yaşıyordu. Ev arkadaşının doğum günüydü ve Lara da bir arkadaşıyla gelmişti. Caleb onunla tanışıp birkaç dakika sohbet etmişti, bir hafta sonra onunla sinemada karşılaşana kadar da onu hiç düşünmemişti. Bu defa daha uzun sohbet etmişlerdi ve Caleb ilk seferinde onda fark etmediği şeyin ne olduğunu merak etmişti. Bunun ne olduğunu hiçbir zaman bulamadı da. Tanıştıktan iki yıl sonra artık beraber yaşıyorlardı.

Pencereyi açıyor, okyanustan gelen tuz kokusunu alabiliyor. Birkaç saniye için yağmur hızlanıp birden arabayı dövmeye başlıyor, sonra Caleb pencereyi kapatmak için daha düğmeye uzanmadan, yağmur aynı hızla diniyor. Sağ kolu ıslanıyor. Kıyılara vuran dalgaların sesini duyabiliyor. Uzun zamandır okyanusu görmemişti. Kum tepeciklerine paralel olarak ilerliyor. Bir yanı arabayı durdurup tepeciklerin üzerine çıkmak ve denizin üzerindeki aya bakmak istiyor. Ama arabayı sürmeye devam ediyor. Sağa sapıyor ve yarım blok ötede Adam'ın bahsettiği evi buluyor. Ön bahçenin ortasında, yere bir emlakçı tabelası çakılmış. *Açık*

Ev[4] *- Cumartesi 13.00 – 13:30.* Altında da en yakın arkadaşınızmış gibi görünmeye çalışarak gülümseyen bir adamın fotoğrafı var.

Katy çenesi göğsüne düşmüş halde uyuyor. Bagajı açıyor. Stanton'ı bagajın kenarına çekiyor ve onu yere yuvarlıyor. Eğiliyor, Stanton'ın kollarını boynuna dolayıp onu ayağa kaldırıyor, sonra onu eve doğru yürütüyor. Eklemleri o kadar ağrıyor ki onu zar zor tutabiliyor ancak buna katlanıyor, tıpkı son yıllarda başına gelen her şeye katlandığı gibi. Bu defa daha kolay oluyor çünkü artık daha fazla acı çekmeyeceğini biliyor. Stanton yarı uyanık ve hepsine olmasa da birkaç adıma katkıda bulunuyor. Kapıyı açmaya çalışmadan önce onu basamaklara dayıyor. Kapı kilitli. Bıçağını banyo penceresinin altına dayıyor ve dili yuvasından çıkana kadar zorluyor. Pencereden girip arka kapıya gidiyor. Stanton'ı içeri sürüklüyor. Evdeki halı yeni ve yumuşak olduğu için Stanton'ı yatak odasına sürüklemek, sokakta sürüklemekten daha zor oluyor. Stanton'ın ayaklarındaki plastik kelepçeleri yeniliyor ve onu yerde bırakıyor.

Evde elektrik olup olmadığını anlamak için banyonun ışığını bir saniyeliğine açıyor. Koridora ve yatak odalarına sızan ışık, modern mobilyaları ve şık duvar kâğıtlarını görmesine yetiyor. Her şey boş bir yere ev hissi verebilecek şekilde yerli yerinde. Satılırken sahibine daha fazla para kazandıracak bir yanılsama bu. Katy'yi içeri taşıyor, örnek daire örtülerini kaldırıp onu örnek daire yatağına yatırıyor ve tatlı, küçük başının altına örnek daire yastığını yerleştiriyor. Üzerini örtüyor.

Oturma odasında güzel bir LCD televizyon var ve ışığının komşuları endişelendireceğini düşünerek yatak odasına taşıyor. Son televizyonundan çok daha hafif olması şaşırtıcı. Ve bu çok daha ince. Haberleri izliyor. On beş yıl önce cinayetten tutuklandığında çekilen resmi ekranda görülüyor. Sonra Lara ve aralarında

4 *Open House.* Potansiyel müşterilerin belirli saatlerde satılık ya da kiralık gayrimenkulleri yanlarında bir emlak danışmanı olmadan kendi başlarına gidip görebilmelerini sağlayan bir pazarlama modeli. (ç. n.)

Jessica'nın da olduğu bir fotoğrafları çıkıyor. Jessica o fotoğrafta altı yaşında, onu arkadaşlarından birinin kostümlü partisine götürmüşlerdi. Partiden önceki hafta Jessica partiye yarasa olarak gitmek istediğini söyleyip durduğu için Lara tüm hafta boyunca yarasa kostümü dikmek için uğraşmıştı. Parti gününe hazır olacağına söz verip bunu gizlice yapmıştı ve Lara'nın, özel olarak satın aldığı gri kumaşlardan diktiği kostüm bittiğinde, kanatları ve sivri kulaklarıyla harika görünüyordu. Jessica kostümü görünce bunun ne olduğunu sormuştu. Ona bunun yarasa olduğunu söyleseler de Jessica ikna olmamıştı. *Ama bu kriket sopasına*[5] *hiç benzemiyor*, demişti Jessica ve sorunun ne olduğu ortaya çıkmıştı. Jessica önce ağlamış ancak dil dökmeleri sonucunda kostümü giymeyi kabul etmişti. Bir dondurmanın ardından da fotoğraf için artık yeterince gülümsüyordu. Jessica gece uyuyunca Caleb ve Lara da verandada bir şişe şarap içmiş ve bu yanlış anlaşılmaya gülmüşlerdi.

Fotoğraf kayboluyor, yerine önce James Whitby'nin, sonra da son dört günde öldürdüğü insanların fotoğrafları beliriyor. Sonra sabıka fotoğrafı çıkıyor. Yanında da şimdiki halinin robot resmi görünüyor.

Bu adama çok şey olmuş...

Polis merkezinin önünde duran muhabir, olayı anlatıyor. Binanın önü aydınlık, duvarlar yıllar içinde geçen arabaların egzoz dumanından, kuş bokundan ve muhtemelen yakınlarında gezinen muhabirlerin artıklarından pislenmiş. Kamera açısının kenarında bir hareketlenme var, ekranda başka medya mensupları da dolanıyor. Caleb, bunun onlar için iyi bir gün olduğunu tahmin ediyor. Bu muhabirin içerdeki kaynaklardan aldığı kesin bilgiler var ve Caleb'a bunları anlatıyor. Polisin on beş yıl önce davaya müdahil olan herkesin yanı sıra Yargıç Latham ve Bayan Whitby'yi de koruma altına aldığını söylüyor. Doktor Stanton ve

5 İngilizcede *yarasa* anlamına gelen *bat* sözcüğü, aynı zamanda *sopa* anlamına da gelir. (ç. n.)

iki küçük kızının hâlâ ele geçirilemediğini, Melanie Stanton'ın ise bugün bulunduğunu ve bir dizi testten geçtiğini söyleyerek devam ediyor. Kadın spiker ona Melanie Stanton'ın cinsel tacize uğrayıp uğramadığını sorduğunda muhabir, polisin yakında bu bilgiyi açıklayacağını söylüyor.

Caleb kumandayı televizyona fırlatıyor. Iskalıyor ve duvara çarpıyor, pil kapağı fırlıyor ve piller odanın farklı köşelerine saçılarak gözden kayboluyor. Televizyon hâlâ açık. Caleb duvardaki fişi çekiyor. Bu insanların neyi var böyle?

Stanton'ın, gözleri sonuna kadar açık halde oturduğu yatak odasına dönüyor. Ağzındaki bandı bir çekişte çıkarıyor. Doktor kıpırdamıyor.

"Octavia… Octavia nerede?" diye soruyor. Sesi karikatür bir kediye, onu yememesini söyleyen karikatür bir fare gibi çıkıyor.

"Onu bıraktım," diyor Caleb.

"Nereye?"

"Bir arkadaşıma."

Stanton titreyen sesiyle, "İyi mi?" diye soruyor.

Caleb omuz silkiyor. "Sanırım bu senin iyi tanımına göre değişir."

Stanton öksürmeye başlıyor, sonra sesli bir şekilde yutkunuyor. Tekrar konuşmaya başladığında nefes nefese. "Bu ne demek?"

"Huzurlu demek."

Stanton yavaşça başını iki yana sallıyor. "Yoksa… yoksa ona… bir şey mi yaptın?"

Caleb omuz silkiyor. "Hatırlamıyorum."

"Cevap ver bana," diyor sessizce. Ama sonra sesi yükseliyor: "Cevap ver bana seni bok herif."

Caleb avuç içlerini yukarıya döndürüp hafifçe omuz silkerek, "Bak Doktor, yaptığım şey için gerçekten özür dilerim ama şimdi daha iyiyim," diyor. "İyiyim ve yeniden toplumun bir parçası olmak istiyorum. Bana bir ilaç ver, düzenli almaya çalışayım, bir

de yarım saat terapi alırsam çok iyi olurum. Beni affetmen için böyle söylemem gerekir, değil mi?"

"Tanrım, bu iş böyle değil! Kesinlikle böyle değil Caleb. İnsanları iyileştirmek için çalışıyoruz, elimizden geleni yapıyoruz."

Caleb onu duymazdan geliyor. "Benim hatam değildi, yanlış yetiştirildim. Kendime hâkim olamadım, bana bir antidepresan ver de iyileşeyim. Olur mu? Bana inanıyorsun, değil mi? James Whitby'ye inanmıştın. Eğer Whitby senin kızını becerip de öldürmek isteseydi ona yine inanır mıydın? Göreceğiz. Çocuklarından birini öldürdüm, belki de ikidir, tam olarak hatırlayamıyorum."

"Sen... Sen n...."

"Hatırlamıyorum çünkü akli dengem bozuk ve kafam çok çabuk karışıyor. Beni savunacak mısın Doktor? Teslim olursam sanık kürsüsüne çıkıp da tüm dünyaya bunun benim hatam olmadığını söyleyecek misin?" Cebine uzanıyor ve telefonunu çıkarıyor. "İnsanları savunmak hoşuna gidiyor değil mi? Tabii zarar gören kendi ailen olmadıkça."

"Bu... tüm bunların amacı bu mu? Kürsüye çıkıp da seni savunmamı mı istiyorsun? Peki ne için? İkiyüzlü olduğumu kanıtlamak için mi? Yani sadece ailem söz konusu olduğunda mı önemsediğimi sanıyorsun?"

"Öyle değil mi?"

"Hayır, elbette hayır."

"Neyse, mühim değil çünkü istediğim bu değil. On yedi yıl önceki o anı yeniden yaşamana gerek yok Stanton. On beş yıl önce benim yaşadığımı yaşayacaksın."

Stanton yine ağlayarak, "Lütfen, lütfen, aileme zarar verme," diyor.

"Onu serbest bıraktığında neden kendi sokağında bir eve yerleştirmedin?"

"Lütfen... lütfen başka kimseye bir şey yapma."

"Artık çok geç," diyor telefonuyla oynayarak. "Yorgunum, hem yeterince dinlenmezsem yarın üçüncü kızınla ilgilenemem. Bunu görüyor musun?" diyor telefonu uzatarak. "Ben hapse girdiğimden bu yana fotoğraf makineleri çok değişmiş. En son bir fotoğraf makinesi kullandığımda tab ettirmek için bir dükkâna gitmem gerekmişti. Bu düğmeye ne zaman basacağını titizlikle seçmen gerekirdi çünkü her poz, para demekti. Şimdi her cep telefonunun bir kamerası var, artık herkes fotoğrafçı. Her makinenin yüzlerce fonksiyonu var ama ölü bir bebeğin resmini nasıl çekersen çek, zaten ölü görünecektir."

Ekranı görebilmesi için Stanton'a çeviriyor. Işığı adamı aydınlatıyor.

"Bak," diyor Caleb ve Stanton'ı saçlarından tutup yüzü ekranın hizasına gelene kadar başını çeviriyor. Octavia'nın yüz üstü yerde yatan, etrafı kanla kaplı bir fotoğrafı bu. Yanında kanlı bir bıçak duruyor.

"Onu… onu bıçakladın mı?"

"Sadece bir kere," diye cevap veriyor. "Ve onu ölmeden önce uyuttum." Telefonu cebine koyuyor, sonra Stanton'ın ağzını bantlıyor. "İyi bir gece uykusu çekmeni öneririm, yarın senin için önemli bir gün olacak. Katy'yi öldürmemen için beni ikna etmen gerek çünkü onu sevdim, sen de onu seviyorsun. Gözden olduğu açık çünkü ölmesi için bir tek onu seçmedin. Bunlar Stanton… aslında tüm bunlar sadece ısınmam için. İşin en iyi kısmı yakında başlayacak."

43

Tabitha Jenkins'in elleri arkasında bağlı, ayakları bağlı ve ağzında da bir koli bandı var. Gözleri kapalı. Göğsü hafifçe kalkıp inmese ölü olduğunu düşüneceğim. Yatağın yanında, yerde Octavia'ya benzeyen bir çocuk var, yine de kendi kızım dışında, bir yaşındaki bebeklerin tamamı bana aynı görünüyor. Bir araba koltuğuna bağlı. Gözlerini kocaman açmış, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Tek parçalı pijamasının önü domates sosu içinde.

Bıçak artık yanımda değil. Tam önümde. Kalbim deli gibi atıyor ve odaya koşarak girmek istiyorum. Octavia'yı kucağıma alıp heyecanla bağırmak geliyor içimden. Tüm bu isteklerimi bastırıyorum, sakin kalıyorum ve Caleb'ın daha önce yaptığı gibi bir yerlerden çıkmasını bekleyerek ağır ağır giriyorum odaya. Ancak Caleb yok, Octavia'ya uzanıyorum, yanına çömelip ona gülümsüyorum.

"Merhaba Octavia. Benim adım Theo."

Bana bakıp gülümseyerek, "Hey," diyor.

"Burada başka kimse var mı?" diye soruyorum. Tabii bu soruyu bağlı olduğu bebek koltuğuna sorsam daha fazla bilgi alabileceğimin farkındayım.

Octavia, "Buğviğvi," diyor, sonra yüzü küçük bir top gibi büzüşüyor ve birkaç saniye için kırmızıya dönüyor. Sonra gevşiyor ve gözlerimi sulandıracak kadar kötü bir koku salıyor.

Yeniden ayağa kalkıp, "Tanrım," diyorum.

Tabitha'yı sarsıyorum ancak sadece biraz kıpırdanıyor. Bağlarını kesiyorum ve ağzındaki bandı çıkarıyorum. Sonra evi dolaşıp aynı odaları, koridoru, oturma odasını kontrol edip yeniden, artık bana çok mantıklı gelen domates sosunun yanından geçiyorum. Caleb, Octavia'yı da öldürmüş gibi yapmış. Kapıların kilitli olduğundan emin oluyorum ve sürgüleri çekiyorum. Yalnız olduğumuzdan emin olduğumda yeniden yatak odasına dönüyorum. Tabitha'yı kaldırıyorum. Bu kadar zayıf bir insana göre beklediğimden fazla ağır. Ya da belki de ben eskisinden çok daha güçsüzüm. Banyoya ilerlerken köpek ısırıkları yüzünden bacağım ağrıyor ve eğilip onu duşa bırakırken belimin zarar görmesinden korkuyorum. Gözleri biraz daha aralanıyor ve ben suyu açınca irkiliyor. Su ısınmadan önce on saniye kadar soğuk akıyor. Islanmak istemediğim için doğruluyorum. Saçları yüzüne dökülüyor, giysileri tenine yapışıyor ve yüzü yere dönük. Yavaşça başını kaldırıyor ve ellerini yüzüne götürüyor.

"Uyandım," diyor Tabitha. Ancak sesi öyleymiş gibi gelmiyor.

Su sesini bastırabilmek için sesimi yükselterek, "Tabitha, ben Dedektif Theodore Tate," diyorum. "Beni anlayabiliyor musun?"

"Anlayabiliyor musun?" diye yarı uyanık tekrar ediyor su yüzünden sıçrarken.

"Tabitha? Caleb nerede?"

"Caleb… O kötü bir adam değil."

"Ne kadar süre önce buradaydı?"

"Sadece kötü şeyler yapıyor," diyor durmadan gözlerini kırpıştırarak.

"Tabitha? Ne zaman buradaydı?"

"Bilmiyorum."

"Geri gelecek mi?"

İlk kez bana odaklanarak, "Bilmiyorum," diyor. "Sen kimsin? Polis mi?"

"Evet. Adım Theodore Tate."

"Bir kazaydı, öyle olsun istememiştim."

Başını duş duvarına dayıyor ve sudan korumak için ellerini yukarı kaldırıp gözlerine siper ediyor. Sonra bacaklarına sarılıyor ve çenesini dizine dayıyor.

"Tabitha," diyorum ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Caleb geri dönecek mi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diyor ayaklarına bakarak. "Söylemedi."

Koridorda ilerliyorum. Octavia'yı kontrol ediyorum ve koku gitsin diye camı açmayı düşünüyorum ancak döneceğini düşünmesem de Caleb'a içeri sızacağı bir giriş vermek istemiyorum. Octavia gayet iyi ve parmaklarına bakmanın keyfini çıkardığı kadar, kokunun da tadını çıkarıyormuş gibi görünüyor. Cep telefonumu çıkarıyorum ve Schroder'ı arıyorum.

"Octavia Stanton'ı buldum," diyorum.

"Ne yaptın? Nerede?"

"Tabitha Jenkins'in evinde."

"Ne? Sen... ne? Orada ne yapıyorsun? Kız iyi mi? Peki ya diğerleri? Ya Cole?"

Gerçek nedeninden hiç bahsetmeden, Caleb'ın ona ulaşma ihtimaline karşı Tabitha'yla konuşmak istediğimden bahsediyorum ve Schroder buna memnuniyetle inanıyor.

"Yani şansım yaver gitti," diyorum, "o kadar."

"Şans konusunda gerçekten iyisin Theo. Onu bulmuş olman harika, gerçekten," diyor ve o an havaya bir yumruk savurduğu hissine kapılıyorum. "İki kız da güvende ve iyi," diyor. "Bu işi başarıyoruz, o adamı enseleyeceğiz ve herkesi geri alacağız. Bunu hissedebiliyorum. Sana hemen destek gönderiyorum."

"Bekle," diyorum. "Destek yollama."

"Ne?"

"Sadece yanında birkaç kişi alıp gel yeter. Yanındakilerden biri de Tabitha'yı kontrol edebilecek bir doktor olsun çünkü ona ilaç verilmiş. Cole'un dönüp dönmeyeceğini bilmiyor ve dönecek

olursa burayı, onu pusuya düşürmek için kullanabiliriz. Dönmezse de zaten çoktan uzaklaşmıştır, elindeki tüm polisleri buraya göndermenin anlamı yok."

"Evet, evet, iyi düşündün. Yeniden ekibin bir parçası olmaman için de bir neden yok Tate. Harika bir iş çıkardın. Harika! Tamam. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum. Tabitha suyu kapatmış. Ayağa kalkıyor ve duş duvarına yaslanıyor.

"Polis olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye soruyor.

Ona bir havlu uzatıp rozetimi gösteriyorum. Rozete bakmadan yüzünü havluya gömüyor.

"Cole'u arıyorum," diyorum.

Havluyu yüzünden çekip, "Ne?" diye soruyor.

"Caleb Cole. Onu arıyorum."

"Bana bir dakika izin ver."

Onu banyoda bırakıp mutfağa yöneliyorum. Su ısıtıcısını açıyorum ancak kaynamadan geri kapatıyorum, sonra ona koyu bir kahve yapıyorum. Tabitha salona geldiğinde kahvesi sehpada hazır duruyor. Kurulanmış ve kuru giysiler giymiş: bir kot ve ceplerine iyice ellerini soktuğu yün bir hırka.

"Bunu iç," diyorum ve kahveyi ona uzatıyorum. "Çok sıcak değil."

Tabitha bir dikişte fincanın yarısını içiyor, sonra fincanı bana geri uzatıyor. "Midem bulanıyor," der demez mutfağa koşup lavaboya kusuyor. Musluğu o kadar açıyor ki su üzerine sıçrıyor. Lavaboyu yıkıyor, sonra suyun tazyikini azaltıyor, yüzünü musluğun altına götürüyor. Bir yudum su alıyor ve geri tükürüyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. İşini bitirdiğinde dönüp duvara yaslanıyor, hırkasının önü su damlalarıyla ıslanmış.

"Yaptığım kahveye yapılan en kötü yorum bu olmalı," diyorum.

Gülümsüyor. "Kahveden nefret ederim. Çay severim."

Ben de gülümsüyorum. "İyi hissediyor musun? Oturman gerekmez mi?"

"İyiyim. Sadece sersem gibiyim."

"Caleb ayrılalı ne kadar oldu?"

Bir kurulama bezi alıp yüzünü siliyor. Bunu yaparken bronz tenindeki yara izini ortaya çıkaracak şekilde saçını kulağının arkasına itiyor.

"Şu an saat kaç?" diye soruyor.

"On buçuk."

"O zaman bir saat olmuş."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

Havluyu tortop edip lavaboya atıyor.

"Hayır."

"Dönecek mi?"

"Hayır."

Yarısı içilmiş fincanı tezgâha koyuyorum. "Dinle, polis gelmeden sana söylemem gereken bir şey var." Sesimin tonundaki değişim üzerine yüzü değişiyor.

"Ne tür bir şey?"

"Victoria Brown..."

"Ne?"

"Onu yaralayanın sen olduğunu biliyorum."

"Ah Tanrım..."

Uzanıp kolunu tutarak, "Beni dinle," diyorum. "Başka kimsenin bilmesine gerek yok. Sorun olmayacak. Ancak bana güvenmen gerek. Tek istediğim Caleb Cole'u başka kimseye zarar vermeden yakalamak, o kadar."

"Ona bu kadar kötü bir şekilde zarar vermek istememiştim. Ona zarar vermeyi bile düşünmemiştim. Sadece mağazadan çıktım ve onun önümde durduğunu gördüm, düşünmedim bile."

"Tamam," diyorum. "Sorun olmayacak."

"Bu... öylece oluverdi," diyor ve yeniden kurulama bezini eline alıp gözlerinin altını hafifçe siliyor. "Kaçtım. Onu orada bırakıp kaçtım. Belki yardım çağırsaydım doktorların elinden daha fazlası gelebilirdi."

"Bu konuda kötü hissettiğini biliyorum. Böyle hissettiğine de memnunum çünkü bu seni iyi bir insan yapar. Ancak polis bunu öğrenirse hayatın mahvolur."

"O da öyle söylemişti. Caleb... hapishanede ziyaretine gittiğimde."

"Haklıydı. Tabitha... Caleb neden buraya geldi? Seni neden bağladı? Octavia'yı neden bağladı? Sana zarar verdi mi?"

Sorularımı yanıtlayamadan kapı yumuşakça vuruluyor.

"Caleb'ı ziyaret ettiğinde ona Victoria Brown'ı anlattın," diyorum.

"Ah," diyebiliyor sadece.

"Bu meselenin daha fazla büyümesine izin verme, yoksa sonun hapishane olur," diye ekliyorum ve kapıyı açıp Schroder ve diğerlerini içeri alıyorum. Kulağında bir telefon ve yüzünde şaşkın bir ifade var. İçeri giriyor, başını birkaç defa sallıyor, birkaç kez *tamam* diyor ve sonra telefonu kapatıyor.

"Buna inanamayacaksın ama... davadan alındım. Az önce geçici olarak açığa alındım."

44

Doktor, Tabitha'yı muayene ediyor ve durumunun iyi olduğunu söylüyor. Gözlem için hastaneye gitmesini öneriyor ancak bu, Tabitha'nın katılmadığı bir öneri.

"Ben ne bileceğim ki. Neticede ben sadece bir uzmanım," diyor ve oturma odasına gidip ayaklarını sehpaya uzatıp oturuyor. Bir telefon çıkarıp onunla oynamaya başlıyor.

Tabitha yatak odasında Octavia'nın bezini değiştirmeye gönüllü olurken ben de Schroder'la oturma odasında oturup televizyon izliyorum. Dedektif Hutton ve Kent de iki polis memuruyla birlikte geliyor. Memurlardan biri emeklilik konutlarında merhum Herbert Poole'u ziyaret ettiğimizde yanıma gelen adam. Diğerini ise daha önce görmedim. Dördü de mutfakta takılıyor. Dört blokluk çemberde, çeşitli noktalara konuşlanmış sivil arabalarında oturup bekleyen başka memurlar da var. Televizyonda Lakeview Konutları görünüyor. Kamera titriyor ama görüntü net, konut sakinleri ya da orada olan bir aile üyesi tarafından çekilmiş olabilir. Görüntüde bir pencere pervazı ve bir de perde var, sonra kamera pencerenin ötesine, gelen ilk araca odaklanıyor. Araba duruyor, kapı açılıyor ve içinden ardı ardına dedektifler çıkıyor. Küçük bir arabadan çıkan palyaçoları izlemek gibi bu. Ancak bu palyaçolar sarhoş ve sirk yöneticisini kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmadan önce çimenlere koşup ağaçlara işiyorlar.

İlk taksinin arkasına benim arabam park ederken ve ikimiz de arabadan inerken yüzünde boş bir ifade olan Schroder'a bakıyorum. O işemeye giderken ben de cesedin olduğu eve yöne-

liyorum. Kameraman ikimizi de takip etmek yerine yeni gelen taksiye odaklanıyor, başka sirk göstericileri çıkıyor, son yirmi dört saatte birlikte çalıştığım dedektiflerden bazılarına yakın çekim yapıyor, taksiden hiç uzaklaşmayan Kent'in yakın plan çekimi de buna dâhil.

Schroder televizyonu kapatıp başını ellerinin arasına alıyor. "Bu iş düşündüğün kadar kötü sonuçlanmayabilir," diyorum ama elbette bu doğru değil. İşin sonu kötü olacak. Medya bu görüntülerin peşini bırakmayacaktır.

"Seni dinlemeliydim."

"Ben..." diyorum ancak tam olarak ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Ne diyebilirim ki? Birkaç saniye bekliyorum, sonra son birkaç dakikadır kaçındığım soruyu soruyorum. "Açığa mı alındın?"

Omuz silkiyor ve bana bakıyor. "En azından şu an için," diyor, "ama bunu gördükten sonra işe nasıl döneceğimi bilmiyorum. Arayan Stevens'tı. Beni geçici olarak açığa almaktan başka seçeneği olmadığını söyledi. Elinden bir şey gelmediğini söyledi, ama tabii... birilerinin suçu üstlenmesi lazım, değil mi? Ve o da ben olacağım."

"Üzgünüm," diyorum.

"Evet, biliyorum, üzülmene gerek yok. Bana işin içine edeceğimi söyleyen tek kişi sendin. Ben dinlemedim."

"Peki ne yapacaksın?"

"Tabitha'dan ne öğrendin?"

"Carl..."

"Ne yapmamı bekliyorsun? Eve gidip oturayım mı?"

"Kesinlikle."

"Belki haklısındır, bunu da yarın elbet öğreniriz. Ama şimdi küçük bir kız ile babası kayıp ve onu bulamıyoruz. Ama yarın... Evet, yarın yeni bir gün, ha? Bu sabah morgdaki buluşmamızı

hatırlıyor musun? Sana belki ayrılma zamanıdır dediğimi? Belki de böylesi daha iyidir."

Ayağa kalkıp yanımdan geçiyor. Onu yatak odasına kadar takip ediyorum, Tabitha bez değiştirme işini bitirmiş. Cole arkasında bez çantasını da bırakmış.

"Bize bu gece olanları anlatın," diyor Schroder.

Octavia'ya bir oyuncak ayı veriyor, Octavia onu uzağına atıyor, sonra arkasından emekliyor. Tabitha yatağın ucuna oturup bize olanları anlatmaya başlıyor. Octavia ayıyı alıyor, Tabitha'ya uzatıyor. Tabitha ona geri veriyor, Octavia yine ayıyı atıp arkasından emekliyor.

Tabitha bize, kapı çaldığında kitap okumakta olduğunu anlatıyor. Kapıya bakmış. Caleb Cole birkaç gün kalmak istemiş. Tabitha da orada kalamayacağını söylemiş.

"Neden yardım için sana geldiğini söyledi mi?" diye soruyor Schroder.

"Tahminime göre çaresizdi ve Tabitha'nın onun tarafında olacağını düşündü," diyorum.

Tabitha bana dikkatle bakıyor. İkimiz de Cole'un ona, Victoria Brown'a yaptığı şey yüzünden geldiğini biliyoruz. Schroder bakışmamızı görüyor, sonra o da bana benzer bir bakış atıyor.

Tabitha dikkati yeniden üzerine çekerek, "Ona çocukları ve babalarını benimle bırakmasını söyledim ama kabul etmedi," diyor. Kendinden emin bir konuşmacı. Duraksamıyor, net cümleler kuruyor. "Polisi arayıp aramayacağımı sordu, ona evet dedim. Ama sonunda anlaştık. Bana biraz uyku hapı alırsam, çocuklardan birini benimle bırakacağını söyledi. Kız arkadaşımın yarın evde olacağını biliyordu. Anlaşmayı kabul ettim. Ya sözünü tutacak ya da buradan çocukların ikisiyle gidecekti."

"Onu hapishanede görmüşsün," diyor Schroder. "Neden?"

Tabitha şaşırmış görünüyor, ben de şaşkınım. Son birkaç saat içinde Schroder, Cole'un ziyaretçi kayıtlarına bakmış olmalı.

"Neden mi? Bunu ifade etmek zor," diyor. "Ve... şey," İşte şimdi duraksamalar geliyor, rahat konuşma tarzı artık biraz gergin. "Onun için üzülüyordum. Tabii ki üzülüyordum. O bana zarar veren adamı öldürmüştü ve ben..." duraksıyor ve duraksayışı, bunu ifade etmenin zor olduğuna dair söylediklerini destekliyor.

"Ona teşekkür mü ettin?" diyor Schroder.

"Hımm... hayır... tam olarak değil," diyor başını iki yana sallayarak. Schroder kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Şey, tamam," diye devam ediyor Tabitha, "bunu yapmış olabilirim. O... tahmin edemeyeceğiniz kadar acı çekti."

"Bize Doktor Stanton hakkındaki planlarını anlatır mısın," diye araya giriyorum. "Ondan bahsetti mi?"

Duraksıyor, gözleri sağa sola kayıyor, sonra bir şey olduğunu hatırlıyor. Schroder'a bakıyorum, o da bana bakıyor, bekliyoruz. Birkaç saniye sürüyor ama sonunda Tabitha başlıyor. "Size tuhaf gelebilir ama planı Doktor Stanton'a zarar vermek değil."

Öne eğiliyorum, Schroder da aynısını yapıyor. Octavia oyuncak ayıyı alıyor, daha uzağa atıyor ve peşinden gidiyor. "Bunu nasıl anladın?" diye soruyorum.

Yavaşça başını sallamaya başlıyor. "Bana onu serbest bırakacağını söyledi. Hiçbirine zarar vermeyeceğine dair söz verdi."

"Bununla ne kastettiğini de söyledi mi?" diye soruyor Schroder.

Tabitha başını iki yana sallıyor. "Ona inanıyorum. Yalan söylemek için bir nedeni yoktu. Yani... neden yalan söylesin ki. Hem bu gece bana verdiği sözü de tuttu."

Artık Schroder da başını iki yana sallıyor. "Bu mantıklı değil."

Ben de başımı yukarı aşağı sallamaya başlıyorum. Hepimizin başı sallanıyor ama aynı yönde ve aynı hızda değil. "Katılıyorum. Stanton'ı serbest bırakması mümkün değil."

"Bırakacak," diyor Tabitha. Buna gerçekten inanıyor ve şimdi daha da sertçe sallıyor başını. "Ayrıca bir şey daha söyledi. Doktor Stanton'ın kendisini onun yerine koymasını istediğini söyledi."

"Bu yüzden çocuklarını öldürmüş numarası yapıyor," diyorum.

"Ama onu bıraktığında Stanton onun yalan söylediğini anlayacak. Bu hiç mantıklı değil," diyor Schroder. "Sırf doktor birkaç saatliğine çocuklarının öldüğünü düşünsün diye bu kadar çaba sarf etmez."

Şimdiye kadar her şey mantıklıydı çünkü Cole'un, Stanton'ı sonunda öldüreceğini düşünüyorduk. Ancak onu bırakacaksa... Schroder haklı, bu hiç mantıklı değil.

Hâlâ başımı iki yana salladığımı fark ediyorum. Schroder da benimle aynı durumda.

"Onu bırakacak," diyor Tabitha ve bunu öyle sakin, öyle kendinden emin söylüyor ki haklı olduğuna inanmamak çok zor.

"Peki ya sonra?" diye soruyor Schroder.

"O zaman da... bence kendisini öldürecek." Schroder'a bakıyorum ve aynı yüz ifadesiyle o da bana bakıyor. "Sana ne anlattı?" diye soruyorum.

"Sadece adalet için yaşadığını ve bu sağlandıktan sonra geriye bir şey kalmayacağını söyledi. Ona kendisini öldürüp öldürmeyeceğini sordum, hayır dedi. Ama hapishaneye de dönmeyeceğini söyledi."

"Ve ona inanmadın," diyorum Schroder'ın bir dahaki sorusunu hazırlayarak.

"Hayır. Yalan söylediğini anladım."

"Diğer bütün konularda dürüst olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye soruyor Schroder.

Tabitha ellerine bakıyor yeniden. "Bunu anlayabiliyorum."

"Sırf hayatın boyunca onunla iki saat geçirdin diye mi?"

"Size başka ne söyleyebilirim, bilmiyorum," diye cevaplarken sesi yılgın geliyor.

Yeniden koridora çıkıyorum ve Tabitha, Octavia'yla oynamaya dönüyor. Dedektif Kent yanımıza geliyor. "İşe yarar bir şey var mı?"

Schroder, "Pek sayılmaz," deyip onu bilgilendiriyor.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum ikisine de. "Ölmek mi istiyor?"

Kent omuz silkiyor. "Bu çok da şaşırtıcı olmazdı."

"Bilmiyorum," diyor Schroder. "Barlow'u arayıp görüşünü alalım."

Bir koridor duvarına yaslanıyorum, Schroder da bir diğerine yaslanıyor ve birden, iki gündür hemen hemen hiç uyumadığımı fark ediyorum. Yere çöküp öylece kalmak istiyorum.

Barlow üçüncü çalışta açıyor. Hâlâ polis merkezinde arayı yumuşatmaya çalışarak Melanie ve annesiyle konuşuyor fakat yumuşayacağını hiç sanmıyorum.

"Öncelikle kızı bulduğunuz için tebrik ederim."

"Bu iş daha bitmedi," diyorum.

"Henüz bitmediğinin farkındayım ancak bir zafer kazandığınızda bunu kabul etmeniz gerekir."

"Kutlamayı şimdi değil de..."

"Evet, evet, elbette, herkes sağ salim bulunduğunda kutlayacaksınız. Ancak olanlar için kendinizle gurur duymanız gerek Theo. Kızlardan birini buldunuz. Bu anların, karanlık olanlardan daha fazla içinize sızmasına izin vermelisiniz."

Barlow'a gelişmeleri anlatıyoruz. Biz konuşurken hiçbir şey söylemiyor. Bitirene kadar sadece verilen bilgileri dinliyor.

"Mantıklı," diyor. "Aklında her ne varsa, bittiğinde muhtemelen uğruna yaşamaya değer hiçbir şey kalmadığını fark edecek. Daha önce konuştuklarımızı düşündüm, medyayı ona karşı kullanmaya çalışma fikrini. Henüz Octavia'yı bulduğunuzu yayınlamadılarsa bu durumu bir şekilde kullanabiliriz. Şu mektupları okuduğumda muhtemelen daha çok şey keşfedeceğim."

"Onu yeniden buraya getirmek için bir hikâye uydurabilir miyiz?" diye soruyor Kent.

"Bunu ben de düşündüm," diyor Barlow. "Ancak nasıl olacağından emin değilim."

"Sanırım aklımda bir fikir var..." diyorum. "Onun çocuklara zarar vermeyi istemediğini biliyoruz, değil mi?"

Şimdi Schroder hızla başını sallıyor. Kent de. Tabii ben de. Kent haklıydı, peşimizde birer masöz gezdirmeliyiz. Sabaha hepimizin boynu ağrıyor olacak.

"Evet, evet, kesinlikle," diyor Barlow ve derin düşüncelere dalmışken, diğer eli bileğini desteklerken baş ve işaret parmaklarıyla çenesini okşadığını hayal edebiliyorum. "Nereye varacağınızı anladım, evet, evet, Octavia'nın tehlikede olduğunu düşünürse Cole'un eve döneceğini ya da polisi arayıp yerini bildireceğini sanıyorum."

Heyecanla, "Bir şeyler bulabiliriz," diyorum.

"Bebeğin tehlikede olma nedeni ne olabilir? Başka birileri yüzünden mi diyelim?"

Dedektif Kent başını iki yana sallıyor. "Daha basit bir yol geldi aklıma. Ama bunun için Stevens'ın yardımına ihtiyacımız olacak..."

45

Bir, belki de iki gecede bitmesi gereken işin üç gün sürme ihtimali var. Belki daha uzun bile sürebilir.

Doktor yine ilaçların yardımıyla uyuyor ve Caleb onu kıskanıyor. Tek istediği birazcık uyumak. Bedeni bitkin ancak beyni uğulduyor ve tüm bunların ona çok fazla geldiğini fark ediyor. O da ilaç alabilir ancak zihninin açık kalması gerek. Taşıdıkları yüzünden parmakları ve sağ omzu çok kötü ağrıyor. Evde dolanıyor. Burası bir ev gibi değil de örnek daire hissi veriyor insana. Yeni boyanmış mutfaktaki güzel buzdolabının boş olması büyük talihsizlik. Nedenini bilmiyor ancak Octavia'nın kucağındayken verdiği hissi düşünmeye başlıyor. Başını omzuna yaslaması, nefesinin kulağını gıdıklaması hoşuna gidiyordu. Onu neden özlediğinden emin değil ancak tek bildiği, özlediği. Yargılamayan gözlerle ona bakması çok güzeldi. Kendi kızı da ona böyle bakardı.

Bir dakika daha odalarda dolaştıktan sonra televizyonu götürdüğü yatak odasına yeniden yerleşiyor. Haberleri ve onun hakkında zırvalayan spikerleri izliyor. Bunu yapmalarından nefret etse de faydaları dokunduğunu da biliyor. Sonuçta mezbahadan ayrılması gerektiği konusunda onu uyaran da basındı.

Televizyona baksa da aslında Bayan Whitby'yi düşünüyor. Tabitha'ya daha önce söylediği şeyi, yardım etmesini sağlamak için onu tehdit edişini düşünüyor. Belki bu noktada dikkat etmesi gereken bir şeyler vardır. Tabitha'yla ilgili değil de polisle ilgili bir şey... Polis onu bulana kadar çok zamanı yok, bunu biliyor. En fazla bir iki günü var. Komodindeki bıçağa bakıyor.

İsterse o bıçağı aldıktan sonra doktoru uyandırıp tüm bunlara bir son verebilir. Polisi arar, gazetecileri arar ve onları planladığından daha önce buraya getirir. Bu kötü bir fikir değil, gerçekten. Çok yorgun ve uyuyamıyor. Yargıca ulaşamıyor. Whitby'nin annesine de. Koruma altındalar ve onlara ulaşmak çok zor olacak, ancak birini yardım etmeye zorlarsa ya da polisin gardını düşürmesi için günlerce veya haftalarca saklanırsa bunu yapabilir. Ama beklemekten bıktı... Neden bu bıçağı bırakıp da bu oyuna artık bir son vermiyor?

Bıçağı alıyor.

Nasıl olacağını hayal ediyor; doktoru uyandırdığını, ona bıçağı gösterdiğini... Ve evet, Tanrı'nın da yardımıyla bunu yapacak. Bunu şimdi yapacak! Tabitha'ya doktoru bırakacağını söyledi ama bu ne o kadar kolay ne de doğru.

Anne ve yargıç... belki bir kez daha hayata gelirse onları bulur. Ve James Whitby de o yaşamda olursa o piçi yine yakalar. Bu hayatta Caleb'ın hiç şansı olmadı. Arabasının aküsü de işte bu şanssızlıkla tükenmişti...

Caleb bıçağı elinde döndürüyor, kabzasını ve keskin çeliğini inceliyor. Kader. Bunu beklemiyor da değildi. Sonuçta kader ona karşı en son ne zaman iyi olmuştu ki?

Kapıya ilerliyor. Evet. Bunu yapacak. Her şeyi bitirecek; öfkeyi, nefreti, hüsranı. Gülse mi ağlasa mı bilmiyor, tek bildiği on dakika sonra her şeyin yoluna girmiş olacağı. Tüm bu zırvalıkları bu hayatta bırakıp gidecek.

Haftalar önce, görüşmek istediği gazetecilerin numaralarını telefonuna kaydetmişti. İlk numarayı buluyor ve arama tuşuna basıyor. Çalmaya başlıyor. Eşikte durup doktorun uyuduğu odaya bakıyor. Katy de uyuyor. Babaları yanlarında olmadığında üç kız da daha iyi olacak.

"Alo."

"Merhaba, siz..." diye başlıyor ancak yan odadaki televizyonun sesini duyuyor, spikerin ses tonunun değiştiği dikkatini çekiyor.

"Polis Şefi Dominic Stevens'ın Caleb Cole'a canlı, acil bir çağrısı var. Şimdi ona bağlanalım."

Telefondaki ses yine, "Alo," diyor.

Caleb telefonu kapatıp yatak odasına gidiyor. Kamera, bir kürsüde duran Polis Şefi Dominic Stevans'a yaklaşıyor. Görüntüde başka mikrofonlar ve kameralar da var. Stevens başını eğmiş bazı notlara bakarken elleri kürsünün kenarlarını kavrıyor."

Eline doğru birkaç defa hafifçe öksürüyor ve oda sessizleşiyor. Kameraya bakıyor, objektife, doğrudan Caleb'a bakıyor. Bakışları o kadar keskin ki Caleb arkasında birilerinin olup olmadığını anlamak için dönüp arkasına bakıyor.

"Bir konuşma hazırladım," diye başlıyor söze. "Sonrasında soru kabul etmeyeceğim. Bildiğiniz gibi son iki günde gerçekleşen dört cinayet ve Doktor Stanton ile ailesinin kaçırılması sebebiyle sorgulamak istediğimiz Caleb Cole'u arıyoruz. Caleb'a bir çağrımız var ve bunu izlediğini umuyoruz. Yaklaşık bir saat önce Octavia'nın aile doktoruyla görüştük ve bize onun, sürekli gözlem ve ilaç kullanımı gerektiren doğuştan bir hastalığı olduğunu söyledi. Lütfen Caleb, Octavia daha bir yaşında, korkuyor ve ilaçlarını almazsa kalp yetmezliği geçirme riski var. Onun ne kadar savunmasız olduğunu anlaman için sana yalvarıyoruz. Ona ve Katy'ye yardım edebilmemiz için teslim olmanı istiyoruz. Lütfen Caleb, teslim olmazsan bile en azından onu bir hastaneye götür, yardım edebilmeleri için bebeği oraya bırak. Nabzını kontrol et, ten rengini kontrol et, soğuk ve terli mi, kalp atışları yavaş mı? Bekleyecek vakit yok Caleb, şimdi yardıma ihtiyacı var. Sen bir babasın, ben de bir babayım ve bir baba olarak sana yalvarıyorum, bunun mirasın olmasına izin verme. Bir yaşındaki bir bebeği öldüren adam olarak anılma."

Stevens konuşma kartlarını topluyor ve hafifçe kürsüye vuruyor. "Teşekkür ederim," dedikten sonra kürsüden iniyor. Hep bir ağızdan pek çok soru geliyor, hiçbiri birbirinden ayırt edilemiyor. Stevens yürümeye devam ediyor.

Cole televizyonu kapatıyor. Tüyleri diken diken olmuş ve kanı sanki buz kesmiş gibi hissediyor. Dudakları bile karıncalanıyor.

"Lanet olsun," diyor karanlık odada. "Lanet olsun!"

Diğer yatak odasına gidiyor ve Stanton'ı sarsıyor. Ancak adam uyanmıyor, birkaç saniye sonra bunun iyi bir şey olduğunu fark ediyor. Doktora kızının hastalığını sorsa ona kızının hayatta olduğunu da söylemiş olurdu. Fakat Stanton ne diye bundan daha önce bahsetmedi ki? Ya da Octavia'nın kardeşleri?

Evet, bu açık. Polis yalan söylüyor. Ona diğer kızları bıraktırmaya çalışıyorlar. Yine de mantıklı değil çünkü Melanie'ye zarar vermediği için diğerlerine de zarar vermeyeceğini bilmeleri gerek.

Peki bu mantıklı değilse... o zaman mantıklı olan ne? Bu kızların ya da babasının, Octavia'nın bir hastalığı olduğunu söylemeyi unutmuş olması mümkün mü?

Küçük kıza bakarak, "Katy," diyor. "Kardeşine yardım etmeme yardım etmen lazım."

Ancak Katy de uyanmıyor.

En kolay çözüm polisi aramak. Telefonunda numaraları tuşlamaya başlıyor. Onları eninde sonunda arayacak zaten, çok da önemli değil. Yeni planı uygular. Ama hayır... Kızın hayatta olup olmadığını bilmeden mezara giremez.

O eve dönmek zorunda.

Peki ya kız ölmüşse? O zaman bunu görmek zorunda kalacak. Gerçeği öğrenmeye katlanması gerekiyor. Tabitha haklıydı, Caleb bu çocuklara zarar veriyor.

Stevens'ın sözlerini hâlâ duyabiliyor. *Sen bir babasın, ben de bir babayım ve bir baba olarak sana yalvarıyorum, bunun mirasın olmasına izin verme.*

Mirasını umursamıyor, insanlar arkasından istediklerini söyleyebilir. Ancak bir bebeğin ölmesine izin vermek istemiyor.

Katy'ye, "Biraz dışarı çıkmam lazım," diyor ama tabii ki Katy ona cevap vermiyor. Eğer o yokken uyanırsa, bir yere gidemeyeceğinden emin olmak için koli bandını ve plastik kelepçeleri kullanıyor.

Katy uyanık olsaydı ona şimdi muhtemelen, *sen kötü bir adamsın*, derdi. *Kötü adam, kötü adam.*

Ve, o kötü bir adam. Bunu artık biliyor. Bir yaşındaki bir kızı öldürmenin eşiğine gelen kötü bir adam ve bu durum canını çok yakıyor. Peki ya kıza bir şey olduysa, o zaman ne yapacak?

Katy'nin ağzına koli bandını yapıştırıyor. Onu da incittiğinin farkında.

Bıçağını da alıp arka kapıdan çıkıyor ve arabaya gidiyor.

46

"Sanırım yutturdum," diyor Stevens. Sesi telefon hoparlöründen net geliyor.

Dedektif Kent başını sallıyor. Dedektif Hutton cebinde bulduğu bir parça çikolatayı yiyor ve Schroder kanepede oturmuş televizyona bakmaya devam ediyor. İki polis memuru perdelerin arasından dışarıya bakıyor. Bir tek ben silahsızım. Dışarıda hiç araba yok, çalılıklarda saklanan kimse de yok. Cole'un yeniden bu kapıdan girmesini umuyoruz. Gelirse, yolda kimse onu korkutmadı demektir. Tabitha ve Octavia, Bayan Chancellor'ın bana verdiği mektuplarla (biri hariç tabii) birlikte polis merkezine götürüldü. Doktor da yol üstünde bir yerlerde bırakıldı.

"Bence mükemmeldi," diyorum. Tabitha'nın televizyonu hâlâ açık ve olay yerinden bir muhabir az önce anlatılanları tekrar özetliyor. Tüm kanallarda durum aynı olacak, davada yeni gelişmeler olduğu için haberciler çok heyecanlı. Cole bunu gördüyse yolda olmasını umuyoruz. On dakika sonra onu gözaltına almış olabiliriz. Tüm bunlar bitebilir. "Asıl soru, işe yarayacak mı?" diye soruyor Stevens.

"Yaramasını umalım," diyorum, "çünkü elimizdeki tek şey bu."

"Dinle Tate, sen ve Dedektif Kent bugün iyi iş çıkardınız, bundan sonra da çuvallamayın, tamam mı? Ve eminim ki sana Schroder'ın orada olup olmadığını sorsam," diyor ve Schroder, isminin geçmesi üzerine dönüp bakıyor, "bana eve gittiğini söylersin, değil mi?"

"Kesinlikle efendim," diyorum.

"Güzel. Yalan söylediğini düşünmekten hoşlanmıyorum Tate. Çünkü yalan söylersen kötü bir başlangıç yapmış oluruz. Bu yüzden sana inanacağımı ve başkalarına da sormayacağımı farz edelim. Ve bir de Schroder beni... on beş dakika sonra evinden ararsa çok sevinirim."

Telefonu kapatıyor. Habercilerin polis merkezinin önünde bir sonraki açıklamayı beklediğine şüphe yok. Stevens da bir saat içinde böyle bir konuşma yapabilmeyi umuyor. Onlara Caleb Cole'u tutukladığımızı ve Stanton ile kızının iyi olduğunu söylemeyi umuyor.

Etrafımızı çembere alan altı sivil polis arabası var, hepsi dört ila altı blok uzağa park etmiş, sürücülerin hepsi koltuklarına iyice gömülmüş, elbette hiç rahat değiller ve gözlerini dört açmış Stanton'ın arabasını bekliyorlar. Elbette Cole'un hâlâ Stanton'ın arabasını kullanıp kullanmadığını bilmiyoruz. Tabitha ve Octavia'yı bulduğumda ışıklar olduğu gibi açık. Gece yarısına bir saat var ve herkes çok yorgun, ben de hâlâ yemek yemeye fırsat bulamadım. Tabitha'nın kalan kurabiyeleri bitmiş, Hutton ve iki memurun ilk işleri bu olmuştu. Soğuk pizza, tavuk ya da çikolata bulma umuduyla Tabitha'nın buzdolabını açıyorum ama sadece meyve ve sebze buluyorum.

Memurlardan biri başıyla buzdolabını işaret edip gülerek, "Lezbiyen ya," diyor.

"Ne?"

"Et yemezler."

Şakayı anlıyorum, ortağı gülse de benim içimden gülmek gelmiyor. Dedektif Kent gözlerini deviriyor ama sonra bana gülümsüyor. Bir elma alıyorum.

"Sence haberleri görmüş müdür?" diye soruyor Schroder. Uykudan yeni uyanmış gibi. Bu, otuz dakikadır birbirimize sordu-

ğumuz sorunun aynısı, sadece bizimkinin zaman kipi farklıydı. *Sence haberleri görecek mi?*

Sonunda buna ikna olana kadar, kendi kendimize *görecek* deyip durmuştuk. Bültenin bu tarafında her şey çok farklı.

"Eğer görmediyse bile yakında internete düşer," diyorum ağzımda elmayla. Elma yemek bana nedense her seferinde elma yemek için daha fazla çabalamam gerektiğini düşündürüyor. Bilim adamları elmanın sağlığa iyi geldiğini ancak kahvenin zararlı olduğunu söylüyor, bu yüzden bilim adamlarını dinlemek istemiyorum. Elmayı severek yiyormuşum gibi görünüyor olmalıyım çünkü Dedektif Kent de buzdolabına gidip bir elma alıyor. "Eğer takip ediyorsa evet, bulacaktır. Asıl soru, onu ne zaman göreceğiz. Ve oltaya gelecek mi?"

"Stevens oldukça ikna ediciydi," diyor Kent. "Kız hâlâ Cole'un elindeymiş gibi konuştu. Eğer Cole inanırsa polise isimsiz bir ihbarda bulunup adresi de verebilir."

Ancak inandırıcı olan tek şey, söylediğimiz şeye inanacak kadar çaresiz olduğumuz. Barlow aksini düşünse de eve gitmek yerine ihbarda bulunma olasılığı aslında planın en zayıf kısmıydı. Mektupları okuduktan sonra Caleb'ın Ariel Chancellor'ı bir baba figürü olarak gördüğüne inanmıştı. Bize, Cole'un içinde hâlâ kızı bizzat kendisi kontrol edecek, onu incitmediğinden emin olacak kadar şefkatli bir baba figürü olduğunu söylemişti. *Geri dönmek onun için önemli,* demişti. *Bülteni duyarsa kesinlikle dönecek.*

"Kimse pizzadan biraz almak istemiyor mu?"

Hutton şaka yaptığımı bilmesine karşın istiyor. Ancak ben şaka yaptığımdan emin değilim. Diğerleri beni duymazdan geliyor.

Cep telefonum çalıyor. Arayan numaraya bakıyorum. Tanımıyorum. Koridora çıkıp cevap veriyorum.

"Theo, ben Carol Hamilton," diyor, hızlı konuşuyor ve sesi nefes nefeseymiş gibi geliyor. Birden kendimi kusacakmış gibi

hissediyorum. Arkadan trafik sesi geldiğini duyabiliyorum. Bakımevinden aramıyor.

"Bridget'e bir şey mi oldu?"

"Şimdi oraya gidiyorum. Sanırım sen de yoldasındır. Uyandı!"

Vücut ısım birden düşüyor, neredeyse donma noktasına varıyor, sırtımda ve ensemde şiddetli bir ürperti hissediyorum. Bacaklarım gerçekten titriyor ve duvara tutunmam gerekiyor. "Ne?"

"Doktor Forster da yolda. On dakika uzaklıktayım."

"Bekle, bekle, sen uyandı mı dedin?"

"Evet."

"Bridget uyandı."

"Evet, Theo, uyandı."

"Ben... Ben de geliyorum," diyorum.

Telefonu kapatıp oturma odasına geçiyorum. Başım dönüyor. Ağzım kupkuru. Telefonu tutmakta zorlanıyorum ve cebime koyarken kayıp yere düşüyor, neredeyse üzerine basıyorum.

"Theo?" diye soruyor Schroder.

Hemşire Hamilton'ın tekrar arayıp şaka yaptığını söylemesinden korkuyorum. Uzun zamandır ilk kez gelen, o hayat değiştiren arama kötü değil de iyi çıktığı için çok heyecanlıyım. Schroder bana bakıyor. Ellerim titriyor.

"Theo?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ancak ağzımın içi öyle kuru ki kelimeler gırtlağıma takılıp kalıyor. Biraz nemlendirmeye çalışıyorum.

"Theo? Ne oldu?"

"Gitmem gerek."

"Gitmek mi? Nereye?"

"Bridget. Bridget... komadan çıktı."

"Tanrım," diyor ve yaklaşıp elini omzuma koyacakken vazgeçiyor. "Theo, bu... bu müthiş."

Kapıya yöneliyorum.

"Bekle," diyor arkamdan gelerek.

"Ne?"

"Ah Tanrım, pislik gibi davranmak istemiyorum ama gidemezsin."

"Ne?"

"Soruşturmayı tehlikeye atamazsın."

"Ne?"

"Bir araba farı var," diyor memurlardan biri. Oturma odasının penceresinin arkasına siniyor. Perdeyi birkaç santim çekiyor. "Yavaşlıyor. Bekle, bekle, duruyor. Üç ev ötede. Orada duruyor. Hareket yok."

"Seni tanıyor Theo," diyor Schroder. "Eğer Cole yoldaysa ve senin dışarı çıktığını görürse ya da seni yolda görürse her şey mahvolur."

"Gitmek zorundayım," diyorum.

"Biliyorum. Gitmen gerektiğini biliyorum. Ama gidemezsin. Şimdi değil, yakında. Ama şimdi olmaz." Elini omzuma koyuyor ama ben itiyorum.

"Yemin ederim Carl, eğer beni durdurmaya çalışırsan sana vururum."

Perdenin arasından baktıktan sonra bize dönen Dedektif Kent, "Bayanlar," diyor, "araba hâlâ orada. Muhtemelen gösteri zamanı geldi."

"Farlar hâlâ açık, ne tür bir araba olduğunu bile anlayamıyorum, içerde kaç kişinin olduğunu da," diyor memur. "Birilerini dışarı gönderelim mi?"

"Ben giderim," diyorum.

"Hayır, henüz değil," diyor Schroder. Bana dönüyor. "Theo, yıllar oldu. Senden sadece birkaç dakika daha beklemeni istiyorum."

"Bunun kulağa nasıl geldiğinin farkında mısın?"

"Evet."

"Carl, şu anda Caleb Cole umurumda bile değil, dava umurumda değil, umursadığım tek şey Bridget'i görmek."

"Katy Stanton'ı düşün," diyor, düşünüyorum ve işe yarıyor.

"Beş dakika," diyorum. "Ve dışarıdaki Cole değilse beni gitmekten alıkoymanın bir yolu yok."

Başını sallıyor ancak beşinin birden beni durdurmak için her şeyi yapabileceğini düşündüğünden eminim.

"Hadi çıkalım o zaman," diyorum.

"Onu ürkütmek istemiyorum. Cole olup olmadığını bile bilmiyorum. Başka birini, hatta yine pizzacı bir çocuğu göndermiş olabilir," diyor Schroder ve sonra telsizi açıyor, sivil arabalara birkaç blok ilerlemelerini söylüyor. "Hareket edecek olursa yine de onu yakalayabiliriz," diyor.

"Her kimse, hâlâ arabada," diyor Dedektif Kent. "Eğer komşu falan olsa garaj yoluna girerdi. Bir arkadaş olsaydı da çoktan inerdi."

"Katılıyorum," diyor Schroder. "Çıkabiliriz, arkadan sessizce yaklaşırız ve..."

"Durun," diyor memur. Farlar şimdi kapandı. Hâlâ hareket yok. Doktorun arabasına benziyor ama tam da emin olamıyorum... Kahretsin, buradan bir şey göremiyorum, plakanın bir kısmını okuyabildim fakat eşleşmiyor."

Yorum, odadaki gerginliği azaltıyor gibi görünüyor.

"Şunu gördün mü?" diye soruyor Kent.

"Görüyorum."

"Ne?" diye soruyor Schroder.

"Kapı açıldı, sadece sürücü kapısı. İçerde bir kişi var. Erkek. Beyaz. Onu net göremiyorum. Cole olabilir."

"Başka kim olabilir ki zaten?" diye soruyor Hutton.

"Arabadan iniyor," diyor memur. "Arabanın yanında durup eve bakıyor şimdi. Kapıyı kapattı."

"Seni görmediğinden emin ol," diyor Schroder.

"Bir yere gitmiyor. Şimdi kendi etrafında tam bir tur atarak başka evlere bakıyor. İlerliyor," diyor heyecandan konuşması hızlanırken. "Bu yöne geliyor, çok yavaş yürüyor. Tanrım, büyükannem bile bu adamdan daha hızlı yürüyebilir."

"O mu?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum."

"Ben gidiyorum," diyorum Schroder'a.

"Bekle. Plana bağlı kal Tate. Onun bize gelmesine izin ver," diyor ve haklı. Ancak bu, dışarı çıkma isteğimi azaltmıyor. "Dikkatli olmalıyız. Eğer Stanton ile kızı arabada değilse, başka bir yerdedir ve yerlerini öğrenmek için Cole'a ihtiyacımız var. Eğer Tabitha Cole'un ölmek istediği konusunda haklıysa ve biz dışarı çıkarsak, bıçağı kendi gırtlağına saplayabileceğini hepimiz biliyoruz."

Başımı sallıyorum. Demek istediğini anlıyorum.

"Bize doğru geliyor," diyor polis memuru.

Schroder başka bir memuru ve Dedektif Kent'i işaret ederek, "Siz, siz..." diyor, "arka kapıyı ve bahçenin kenarını tutun ama şüpheliye yaklaşmayın. Sadece kaçma rotasını kesmeye hazır olun. Tate, hazır ol. Kapıya ulaşır ulaşmaz üzerine atlıyoruz, tamam mı? Önce değil, ulaştığında. Tamam."

"Başka bir araç daha geldi," diyor polis memuru, "Adam hâlâ bize doğru geliyor. Diğer araçtan rahatsız olmuş gibi değil. Kahretsin, iki araç daha geldi. İkisi de yavaşlıyor. Şüpheli duruyor, arkasına dönüp bakıyor ama bir yere gitmiyor. Gelenler otomobil değil, minibüs."

"Neler oluyor böyle?" diye soruyor Schroder.

"Hemen evin dışına park ediyorlar. Lanet olsun, şüpheli arabasına geri dönüyor."

"Gitmeliyiz," diyorum.

"Hadi, hadi, hadi," diye bağırıyor Schroder ve hepimiz kapıya doğru koşarken az önce dışarı çıkmış iki kişi, bahçenin kenarından dolaşıp ön tarafa çıkıyor. Tek duyabildiğimiz, ayaklarımız yeri döverken çıkan ayak sesleri. Kilidini açtığım kapıdan ilk çıkan ben oluyorum.

Adama hepimiz aynı anda yaklaşıyoruz. Minibüslerden insanlar çıkıyor. Ellerinde ışıklar ve kameralar var. Kahretsin. Caleb Cole'a ilk ulaşan Schroder oluyor, adam bize yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi olmadan bakıyor, ayrıca bu kişi Caleb Cole değil.

Schroder onun yakasına yapışıp, "Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor.

Jonas Jones bana dönüp, "Haberleri gördüm Dedektif," diyor ve sonra tüm bunlar parlak kamera ışıklarına yakalanıyor. Schroder kameralara bakıyor ve Jonas'ın gömleğini bırakıyor.

Jonas bir adım geri çekiliyor, sonra gömleğini düzeltiyor, bir eliyle saçını düzeltip düzgün olduğundan emin oluyor. "Octavia Stanton'ın ilaçlarına ihtiyacı olduğunu biliyordum. Daha haberlere çıkmadan önce bile biliyordum. Aslında Dedektif..." diyor gömleğini bir kez daha düzeltirken, "onu burada bulacağımı bana Jessica Cole söyledi."

47

Kamera ışıkları, kafamın içinde yaşayan şeyi uyandırıyor, yeniden uykuya dalmadan önce bir taraftan öbür tarafa yuvarlanıyor ve hafifçe duvara çarpıyor.

Schroder sokaktaki herkese, "Buradan hemen gitmeniz gerek!" diye bağırıyor. Kelepçelerini çıkarıyor ve sonra iki önemli şeyi fark etmişe benziyor. Birincisi, Jonas'ı çakalın teki olması dışında tutuklamak için bir nedeni olmaması. Burası halka açık bir sokak ve bu durum, tüm ülkeye canlı yayın yaparak Caleb Cole'a bir uyarı göndermiş gazeteciler için de geçerli.

İkincisi de, Schroder'ın yetkisinin olmadığını fark etmiş gibi görünüyor olması. Açığa alındığı için tutuklama yapamaz ama asıl mesele buradakilerin bunu bilip bilmediği.

Bu sorunun ortaya atılması da uzun sürmüyor.

"Senin açığa alındığından eminim dostum," diyor Jonas. "Bu yüzden de sana cevap vermek zorunda değilim."

Muhabirlerden biri, "Bu doğru mu?" diye bağırıyor. Bunu duyan diğerleri de aynı şeyi yapıyor.

"Dedektif, teşkilatın çok önemli bir davada sarhoş bir dedektif çalıştırmasına ne yorum..." "Şu anda sarhoş musunuz Dedektif?" "Alkol sorununuz ileri boyutta mı?" "Oradaki herkes sarhoş muydu?"

Jonas ellerini havaya kaldırıyor ve muhabirler sessizleşiyor, ona sanki bir sihir numarası yapacakmış ya da Tanrı'dan bir mesaj alacakmış gibi bakıyorlar. "Lütfen arkadaşlar, bir kızın ha-

yatını kurtarmak için buradayız," diyor ve dikkatleri yeniden kendi üzerine, olmasından çok hoşlandığı yere çekmiş oluyor. "O burada, değil mi?"

"Bu saçmalık," diyor Schroder. "Kitaplarını satabilmek için buradasın. Onun burada olduğunu düşünseydin arardın."

"Öncelikle telefonlarıma çıkmıyorsun," diyor Jonas. "İkinci olarak, sen burada olduğuna göre kız da burada olmalı. Fakat... şimdi buradayken, kızın gittiğini hissediyorum, tıpkı uçup giden işin gibi."

"Bu doğru mu?" diye soruyor bir muhabir. "Jonas'ın söyledikleri doğru mu? Octavia Stanton'ı burada mı buldunuz. Durumu nasıl?"

Sonra yine sorular başlıyor. "Hâlâ hayatta mı?" "Cinsel tacize uğramış mı?" "Peki, Melanie de tacize uğramış mı?" "Yeniden öldürmeden Caleb Cole'un bulunma umudu var mı?" "Octavia Stanton öldü mü?"

"Onun hayatta olduğunu hissediyorum," diyor Jonas.

"Bu doğru mu Dedektif? Onu canlı buldunuz mu?"

Jonas'ın, gecenin sonunda bacaklarını kullanamaz durumda olacağını hissediyorum.

"Babası da burada mı?" "Olay yerinde ne buldunuz?"

Schroder sinirli ve huzursuz görünüyor. Yüzü kızarıyor ve alnının ortasında, derisinin altında solucan gibi görünen bir damar beliriyor. Felç geçirecekmiş gibi görünüyor. Biraz daha sıkarsa kelepçeler eğilecek. Jones'un üzerine atlayıp ağzının ortasına bir yumruk atmak ve sonra da en yakın arabaya atlayıp karımı görmeye gitmek istiyorum.

"Burayı boşaltmanız gerek," diyor Schroder. Sesi alçak olsa da öfkesini gizlemeyi başaramıyor. "Hepiniz," diyor. Muhabirlerin sorularını sonlandırmak için yeterince kurşunu olup olmadığını düşünüyor gibi. "Bu devam eden bir polis soruşturması ve gitmeniz gerekiyor," dese de artık çok geç. Bunun farkında. Jonas'ın

da bunun farkında olduğunu düşünüyorum. Kameramanlar çekim yapmaya devam ediyor. Görüşümüzü büyük mikrofonlar dolduruyor.

"Böyle bir şey yapmaya mecbur değiliz." "Octavia Stanton'ın güvende olduğunu bilmeye herkesin hakkı var." "Yani hâlâ polis soruşturmasının bir parçası olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Buradaydı, değil mi?" diyor Jonas. "Jessica Cole sayesinde bu kadarını biliyoruz. Bana o söyledi."

"O zaman neden babasının nerede olduğunu bilmiyor?" diye soruyorum.

"Onun bulunmasını istemiyor, nedeni bu," diyor Jonas. "Sadece kızların sağ salim dönmelerini istiyor."

"O zaman Katy nerede?"

Jonas, "Sadece Katy mi? Peki ya Octavia?" diye soruyor ve o an hatamı fark ediyorum, herkese kızlardan birini daha bulduğumuzu doğrulamış oluyorum.

Schroder, "Siktir!" diye çıkışıyor ve aralarındaki mesafeyi kapatıyor. Yumruk atacak gibi. Objektifleri elimle kapatmak için kameralara doğru ilerliyorum ancak o kadar objektif var ki kapatmak için ellerimin daha büyük olması gerekir. Kent yanımda ve o da aynı şeyi düşünüyor.

Schroder, Jonas'a doğru eğilerek, "Seni sıska orospu çocuğu," diyor. "Nasıl bildin? Sana kim söyledi?"

"Jessica Cole söyledi. Ben ölülerle konuşurum."

"Arkanı dön," diyor Schroder.

"Ne?"

"Arkanı dön. Tutuklusun."

"Ne için?"

"Evet dedektif, onu neden tutukluyorsunuz?" diye soruyor muhabirlerden biri. "Ve onu tutuklayabilir misiniz? Yetkiniz yok."

Schroder kimseyi umursamadan, "Sana arkanı dön dedim Jones," diyor.

"Hayır. Beni tutuklama yetkin yok."

Dedektif Kent kendi kelepçelerini çıkarıp, "Arkanı dön ahmak herif," diyor. Jones ona boş gözlerle bakıyor, sonra dudağının kenarında küçük bir sırıtış beliriyor. Böyle bir reklamı istese bile satın alamazdı. Kent kelepçeleri takıyor ve kelepçeler yerine otururken benimle aynı anda, bunun tam da Jonas'ın istediği şey olduğunun farkına varıyor.

Jonas kameralara bakarken, "Beni tutuklamaya hakkınız yok," ve bunu söylerken kameralara bir sürü beyaz diş gösteriyor. "Hakkınız yok."

"Her şeye hakkımız var," diyor Schroder. "Ayrıca kimse bunu yutmuyor. Şu andan tamamen keyif alıyorsun."

"Onu hangi gerekçeyle gözaltına alıyorsunuz?" "Octavia Stanton'ın durumu nasıl?" "Kaçınız açığa alındı?"

"Sadece katilin işbirlikçisi olan biri Octavia'nın nerede tutulduğunu bilebilir," diyor Schroder. "Bu da bize onu gözaltına alma hakkı verir."

"Yani Jonas'ın psişik güçleri olduğuna inanmıyor musunuz?" "Polis teşkilatının medyumlar hakkındaki tutumu bu mu?" "Jonas Jones bir şüpheli mi?" "Katy Stanton nerede?" "Octavia nerede?"

"Sanırım sizin çıkagelip de ona peşinde olduğu her şeyi vereceğinizi tahmin etmesi de onun için zor olmamıştır," diye cevaplıyor Schroder.

Elimi Schroder'ın omzuna koyup onu uzaklaştırıyorum. Artık konuşmaması lazım.

Jonas, kameraya bakarak, "Bana Jessica söyledi," diyor. Sesi sakin çıkıyor. "Octavia'nın iyi olacağını söyledi."

"O iyi mi Dedektif?"

"Yorum yok," diyorum. Schroder ağzını açacak gibi olsa da yenilgiyi kabul etmesi gerektiğinin farkında. Jonas'ı kameradan

uzaklaştırıyoruz. Kent ve Schroder iki yanında yürüyerek onu eve doğru götürüyor. Birkaç adım arkalarından takip ediyorum. Kameralar bizi kapıya kadar takip ediyor.

Biz içeri girerken Hutton, "Televizyondasınız," diyor. Televizyon açık, evi naklen gösteriyor, kameralar oturma odasının pencerelerine ve şimdi kapalı olan kapıya yakın çekim yapıyor. Polis memurları dışarıda gazetecileri geri püskürtmeye çalışıyor.

Kent, Jonas'ı kanepeye atıyor.

Schroder ona bakıyor. "Seni bok herif," diyor. "İşi mahvettin, onu yakalama şansımızı mahvettin."

Jonas yanlamasına düşüyor, kolları arkasında bağlı. Kendinden emin görünmüyor. Öfkeden deliye dönmüş dört kişiyle aynı odada olduğunu ve bir kapıya on beş kez çarpmadığını doğrulayacak kimsenin olmadığını ilk kez fark ediyor. "Kimi? Cole'u mu? Zaten buradaydı. Buradaydı ve gitti," diyor.

"Evet? Peki sen bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor Schroder.

"Bana Jessica söyledi."

"Kitap satışlarının iyi olmadığını duydum," diyor Schroder. "Görünüşe göre insanlar sana inanmıyor Jonas ve ben de o insanlardan biriyim. Bu gece buraya gelmen bir numaraydı, değil mi? Tek derdin işlerini canlandırmak. Bu senin için harika bir reklam, değil mi? Ancak gerçek bir fırsatçı, kaçırılan bir kızı kitaplarını satmak için kullanır."

"Burada olduğumuzu biliyordun," diyorum. "Yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi bile yoktu. Tutuklanmak istedin."

"Seni bencil piç," diyor Schroder. "İnsanları kurtarabilmemiz için elimizdeki en iyi fırsatı mahvettin."

"Onları canlı ele geçiremezsek bu senin yüzünden olacak," diyor Kent.

"Hayır, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Schroder, "Burada olduğumuzu nasıl bildin?" diye soruyor.

"Söyledim ya."

"Bilgi almak için birine para mı ödüyorsun?" diye soruyor Schroder. Gerçekten böyle olmalı; Schroder'ın kovulmadığını ancak geçici olarak açığa alındığını başka türlü öğrenemezdi. Gerçi haberleri gören herkes aynı sonuca varırdı.

"Ben bir medyumum. Bu bir yetenek."

Schroder sağ elini sıkıp yumruk yapıyor. Jonas da bunun farkında. Ardından Schroder sol elini de yumruk yapıyor.

Jonas, Schroder'a bakarak, "Hadi vur," diyor. "Buradan yüzüm gözüm mosmor çıkayım da, habercilerin neler diyeceğini bir görelim." Sözleri iddialı olsa da sesi o kadar kendinden emin gelmiyor.

"Bunu denemek istemediğimi sanma," diyor Schroder. "Bir polis soruşturmasına kasten müdahale ettin. Bizi takip ettiğini ya da birilerine bilgi için ödeme yaptığını ispatladığımızda yaptığının bedelini ödeyeceksin. Eğer Stanton ölürse bunun suç ortağı olacaksın."

"Bu saçmalık," diyor Jonas. "Hem öyle olmasa bile hiçbir şey kanıtlayamazsın. Buraya gelmemi bana Jessica söyledi. Ona sordum ve beni yönlendirdiği yer burası."

"Öyle bir kanıtlarız ki," diyor Schroder. "Teknoloji dünyasında yaşıyoruz, cep telefonunun bugün nerelerde olduğunun izini sürer, mobese kameralarını kontrol eder, şahitlerle konuşuruz. Tüm pis sırlarını ortaya çıkaracağız."

Jonas başını iki yana sallıyor. "Katiyen böyle olmadı. Ben ölülerle konuşuyorum. Olan bu. Biraz açık fikirli olun."

"Ve biliyor musun?" diye soruyor Schroder. "Bunun için sabırsızlanıyorum. Sonrasında dönecek bir işim olmasa bile senin pisliğini kanıtlamayı kendime görev edineceğim. Hatta bunun hakkında bir kitap bile yazabilirim. Sen ne dersin Theo?"

"Bence kitabı komedi olarak pazarlamak zorunda kalırsın çünkü bu adam şaka gibi."

"Çok komik," diyor Jonas.

"Basını aradın," diyorum.

"Tüm ülke Octavia için endişeleniyor. Herkesi rahatlatmaya çalışıyordum."

"Yeteneğinle..."

"Kesinlikle! Bıçak yaraları konusunda da haklıydım, değil mi?" diye soruyor bana.

"Kitabı kesinlikle komedi olarak yazmalı," diyor Schroder. "Ya da belki de trajedi. Çünkü başkarakter ne kadar rezil bir herif olduğunu göremiyor."

Dedektif Kent, "Trajedilerin sonunda insanlar ölmez mi?" diye soruyor.

Schroder cebine uzanıp Wake-E haplarını çıkarırken, "Ölür," diyor. "Öyle değil mi, Jonas?"

"Canın cehenneme."

"Uydurduğun bu haltlara inanan bir hayran kitlen olabilir. Ancak jüride onlar olmadıkça burada yaptığın şey yüzünden hapsi boylayacaksın."

"Elinde bir kanıt yok, beni tutuklamak için gerçek bir sebebin de yok," diyor. "Ben gerçek bir medyumum."

"İyi," diyor Schroder ağzına bir tablet atarak, "o halde hapiste başına gelenler senin için sürpriz olmayacak."

"Avukatımı istiyorum. O gelene kadar hiçbir şey söylemeyeceğim."

İki polis memuru içeri giriyor, medya tarafından püskürtülmüşler. Onları Jonas'ın başında bırakıyorum ve Schroder, Kent ve Hutton'la birlikte mutfağa gidiyorum.

"O neden bahsediyordu?" diye soruyor Schroder. "Bıçak yaralarıyla ilgili..."

"Kurbanlarımızın on dokuz bıçak yarası olduğunu o buldu. Bana toplantıdan hemen önce söyledi. Bunu hepimizden önce o buldu."

"Ve sen bize bunu söylemedin, öyle mi?"

"Bunun onu bir şüpheli yaptığını düşünmedim. Olsa olsa ya harika bir dedektif ya da çok şanslı bir adam yapardı."

"Yani... şu bıçak yaraları," diyor Kent, "onun fikriydi. Senin değil."

Kızardığımı hissediyorum. "Jones'a göre onun da fikri değildi. Bunu ona ölü bir adam söylemiş."

Hutton, "Belki de gerçekten medyumdur?" diyor ve bu sorusuyla beden kitle endeksinin IQ'sundan daha yüksek olduğunu kanıtlıyor. Hepimiz ona bakıyoruz. "Sonuçta kızın nerede olduğunu bildi. Hadi ama... dünyada bir milyon medyum varken içlerinden birkaçı gerçek olmalı. Ve bu da onun bıçak yaralarını nasıl bildiğini açıklar. Bulduklarının bazıları tahmin edilemeyecek kadar kesin. Bir ay önce kız kardeşim bir medyuma gitti ve medyum ona..."

"Tanrım, Hutton! Tamam, anladık. Medyumlara inanıyorsun," diyor Dedektif Kent.

"Sadece söylüyorum, o kadar."

"Peki şimdi ne halt edeceğiz? Haberlere çıktı bile," diyor Schroder. "Caleb buraya gelmez artık. Mümkün değil."

Onu onaylamam için bana bakıyor, yavaşça kafamı sallıyorum. Haklı. Ve bu da Katy, Katy'nin babası, Schroder'ın kariyeri ve gelecekte yardım edebileceği çocuklar ve kurbanlar için hiç iyi değil. Açığa alındığı halde bir davada çalışırken yakalandı. Benim de Stevens'a, Schroder'ın burada olmadığını söylerken yalan söylediğim ortaya çıktı. Jonas hepimizi mahvetti.

Fakat şimdi bunların hiçbiri önemli değil.

"Bir arabaya ihtiyacım var," diyorum. Benim arabam, Caleb neye benzediğini bildiği için bölgeden alınıp polis merkezine götürüldü.

Bana anahtarlarını uzatıyor. "İki dakika sonra burada olacak," diyor ve sonra arabayı getirtmek için telefonunu çıkarıyor.

48

Caleb olanları öğrendiğinde yolu yarılamıştı bile. Son dakika haberlerini dinliyordu. Haberciler ve polis, Octavia'yı bıraktığı evdeydi. Kenara çekip haberin ayrıntılarını dinledi, sonra U dönüşü yapıp geri döndü.

Şimdi yatak odasında televizyon izliyor, Tabitha'nın evinin önünde iki araba duruyor. Ön kapıdan yedi kişi çıkıyor ve arabalara biniyorlar. Önce neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamıyor, ama sonra bunun tekrar yayını olduğunu fark ediyor. Tüm bunlar yirmi dakika önce olmuş.

Yani polis yalan söylemişti. Bir şekilde Octavia'yı bulmuş ve onu, Caleb'ı olay yerine çekmek için kullanmışlardı. Onu yakalamak için çocukları kullanmışlardı, bunu anlıyordu çünkü o da çocukları araç olarak kullanıyordu.

Octavia'nın iyi olması onu rahatlatıyor. Ancak aynı zamanda endişelendiriyor. Polis onu nasıl buldu? Caleb ardında bir iz mi bıraktı? Öyleyse polis kaldığı eve de gelecek miydi? Yoksa Tabitha kurtulmayı mı başarmıştı? Başka bir yere gitmeli miydi? Peki nereye gidecek? Hem bu neyi değiştirir ki?

Televizyona bakıyor, o gün kavga ettiği, önceki gece de mezarlıkta karşılaştığı adamı inceliyor. Yanında son birkaç gündür haberlerde gördüğü başka bir dedektif var, bir de sabah programlarında birçok defa gördüğü Jonas Jones adındaki, Caleb'ın asıl görmek istediği medyum. Medyumları görmeye başlayınca Jones'a da ulaşmış ama onun müşteri kabul etmediğini ve görse

bile seans ücretinin karşılayabileceğinin çok üzerinde olduğunu öğrenmişti.

Elinde bıçakla yatağın ucuna oturuyor. Tam zamanında başlayan haberleri izliyor, adamlar evden koşarak çıkıp Jonas Jones'a yaklaşıyor. Caleb, Jones'a hayran kalıyor. Şu anda gerçek bir medyuma bakıyor olabilir mi? Adamlar karşılıklı atışıyorlar. Sonra Jones neden orada olduğunu açıklamaya başlıyor.

Caleb kızının ismini duyunca elindeki bıçağı daha da sıkıyor.

Jonas Jones, onu buraya gönderenin Jessica olduğunu söylüyor! *Peki ama Jessica bunu neden yapsın?*

Sanki aklından geçenlere cevap verir gibi Jonas polislere ve kameralara, Jessica'nın onu oraya küçük kızı korumak için gönderdiğini söylüyor.

Caleb bıçağı yatağa bırakıyor. Jessica gerçekten bunu yapmış olabilir mi? Yaptığını düşünüyor Caleb. Jessica'nın canı çok yandı ve başka bir kızın da canının yanması, isteyeceği son şeydir. Yoksa... yoksa kendi kızının güvenini kaybedecek kadar mı ileri gitti?

Jones kelepçelenip eve sokuluyor. Polis o kadar öfkeli görünüyor ki Caleb sonraki on saniyeyi bir silah sesi ile ışık parlaması gelmesini bekleyerek geçiriyor ama bu olmuyor. Görüntü değişiyor ve olay yerinin canlı görüntüsü veriliyor. Muhabirin söylediklerini dinliyor, sonra olanları farklı bir açıdan dinlemek için kanal değiştiriyor ancak hepsi aynı şeyi söylüyor. Herkes on beş yıl önce öldürülen on yaşındaki Jessica Cole'un, Octavia Stanton'ın nerede olduğunu Jonas Jones'a ilettiğini konuşuyor.

Jessica... Kızı, Octavia'yı ondan korumaya çalışıyor. Bu düşünce onu çok üzüyor.

Ama eğer Jonas da diğer medyumlar gibiyse, Jessica'nın adını reklam için kullanıyorsa, bu onu çok sinirlendirecek.

Peki ya bu Jonas diğerleri gibi değilse?

Octavia Stanton'ın durumu hakkında bir şey söylenmiyor. Muhabirler onun evden çıkarıldığını görmemiş ve polis operas-

yonu durdurduğuna göre orada olduğundan şüpheliler. Yine de Jonas kesinlikle doğru bir şeyler bulmuş, sadece zamanlaması iyi değil. Muhabirler bu konuda hemfikir.

Caleb bunun, medyumu daha az gerçek yapıp yapmadığından emin değil. "Bu bilim değil," diyor muhabir, "bir yetenek."

Sonra ekrana, daha önce kavga ettiği adamın görüntüsü geliyor. Theodore Tate. Spiker tüm ülkeye, Tate hakkında biraz daha bilgi veriyor; buna alkollü araba kullanmaktan dört ay hapiste kalması, tutuklanan iki seri katilin ölümü ve kızını kaybetmiş olması da dâhil. Tate'in kızını öldüren adam ülkeden kaçmış.

Caleb televizyonu kapatıyor. Kendini bitkin hissediyor ve pantolonunu çıkarıp yatağa giriyor. Tavana bakıyor, çok yorgun olsa da Jonas Jones'u, Bayan Whitby'yi ve Theodore Tate'i düşünürken uyuyamıyor.

49

Karımı görmeye giderken Schroder'ın siren ışıklarını yakıyorum, üç yıldır komada olan karım artık uyandı. Christchurch'ün caddelerinde direksiyonu sıkıca tutarak hızla ilerlerken açık pencereden rüzgâr yüzüme vuruyor. Pek trafik yok ancak bir sürü kırmızı ışığa yakalanıyorum ve hepsinde durmadan geçiyorum. Yüzümde, bir ay yok olmayacağını düşündüğüm bir gülümseme var. Gelecekten görüntüler gözlerimin önünden geçiyor. Onları neredeyse arabanın ön camında görebiliyorum, sanki hayal gücüm projektör ve gözlerim de mercekmiş gibi. Başlarda zor olacak. Bridget kızımızın üç yıl önce öldüğünü, gazın üç kat daha pahalı olduğunu ve hip-hop müziğin gezegeni esir aldığını bilmiyor. Yeni bir dünyaya uyanacak ancak düne dair hatırladıkları aslında üç yıl öncesi olacak. Ona göre bir geleceği ve ailesi olan genç bir kadın. Önümüzde zor zamanlar var. Ancak sonra iyi zamanlar gelecek. Harika zamanlar. Hayalini kurduğumuz gelecek belki aynı olmayacak ancak yine de bir geleceğimiz olacak. Ev artık boş olmayacak. Belki yine bir kedi alabiliriz, belki de bir çocuk daha yapabiliriz...

Başka bir çocuk.

Bu fikrin nereden geldiğini bilmiyorum. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim. Başka bir çocuk. Hayır, hayır, olmaz. Bu dünyada çocuklara neler olduğunu gördüm. Bu dünyaya yeni bir çocuk daha getirmeyeceğim.

Yine de...

Kendimi geçiyorum, önce acının üstesinden gelmeliyiz. Geleceğe dair tüm düşünceler, ben karıma bugünü açıklayana kadar beklemek zorunda. Ona Emily'yi anlatacağım, o kaybımız için ağlarken ona sarılacağım, ıstıraplı günler ıstıraplı haftalara ve aylara dönüşecek. Kızımızın mezarını göstermek için onu mezarlığa götüreceğim.

Froggie's Diner'daki garson kızın tişörtü tüm bu olanları özetlerdi. Yine de gülümsemem hâlâ duruyor, yüzüme yapışmış. Gaza basıyorum ve bu iyi hissettiriyor. Ölülerle ve umutsuzlukla dolu bir olay yeri dışında bir yere yetişmeye çalışmak iyi hissettiriyor.

Bakımevinin önünde hâlâ polis arabası var, önceki geceden kalma, içinde bir memur nöbette. Bir ambulans da var, yanında da son model bir BMW. Ambulansın ışıkları yanıp sönüyor ve nedenini bilmiyorum.

BMW'nin yanına park ediyorum. Forster ambulansın arkasında duruyor. Ellilerinin ortasında, kahverengi saçları ve tasarımcı gözlükleri olan bir adam. Kravatı gevşemiş ve kollarını yukarı sıyırmış. Tam da televizyonda doktoru oynayacak bir adama benziyor. Ambulansın kapıları kapalı ve içeriden ışık geliyor, benim yüzümdeki gülümseme ise hâlâ orada.

Başparmağımla ambulansı işaret ederek, "Bu neden burada?" diye soruyorum.

"Hadi içeri girelim," diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Bir saniye sonra içeri girip Bridget'i göreceğim. Ama şu anda bu ambulansın neden burada olduğunu söylemeye ne dersin?"

"Theo..."

Başımı iki yana sallıyorum. "O uyandı Doktor. Uyandı ve iyi."

"Lütfen, hadi içeri girelim."

"Hayır. Sen de bana onun iyi olduğunu söyleyene kadar olmaz. Ambulansın onun için olmadığını söyleyene kadar olmaz," diyorum ve o gülümseme, o aptal gülümseme hâlâ yüzümde.

Onu yüzümden silmeyeceğim, gülümsemem orada kaldığı sürece karım iyi olacak. Ambulans ilerlemeye başlıyor.

"Theo..."

"Lanet olsun," diyorum ve onu itip ambulansın arka kapısına uzanıyorum.

Doktor Forster omzuma uzanıp, "Theo, yapma," diyor ama ben dinlemiyorum. Kapıyı açıyorum ve o gülümseme sonunda yüzümden siliniyor.

Bridget ambulansın içinde, yüzünde bir oksijen maskesiyle yatıyor ve başında ona doğru eğilmiş iki adam var. Şoför ambulansı durduruyor.

Adamlardan biri ben içeri girmeye çalışırken, "Ne oluyor?" diyor. "Hemen çıkın buradan."

"Theo," diyor Forster ve bu defa omzumu tutup beni çekiyor.

"Neler oluyor?"

İlkyardım görevlilerinden biri, "Onu buradan çıkarın," diyor, diğer görevli de bu esnada oksijen torbasını sıkmaya devam ederek karıma oksijen veriyor.

"Ne..." diyorum. Tek söyleyebildiğim bu. Bridget'in gözleri bana dönüyor, mavi gözleri sonuna kadar açık. Bana bakıyor ve üç yıldır ilk defa bakışları üzerime kilitleniyor. Sağ eli bana doğru uzanacak oluyor. Kim olduğumu biliyor. Beni görebiliyor, kim olduğumu biliyor ve ben de ona doğru uzanıyorum, bana bakıyor, gözleri kayıyor, ölüyor ve Forster beni geri çekmeye çalışırken, şoför yavaş yavaş ilerliyor ve ben ambulansın arkasında öylece duruyorum.

"İn aşağıya," diyor ilk yardım teknisyeni ve bu defa uzanıp beni göğsümden itiyor. Forster'ın üzerine düşüyorum ve ikimiz de sertçe garaj yoluna devriliyoruz. Forster düşüşümün şiddetini yumuşatsa da bu, baş ağrımın tetiklenmesine engel olmuyor. Ambulansın kapısı kapanıyor, ilerliyor. Garaj yolundan hızla çıkıp gözden kayboluyor, yola çıktığında sirenleri çalmaya başlıyor.

"Üzgünüm," diyor Forster.

"Neler olduğunu anlat," diyorum başımın kenarını ovarak. Ancak kelimeler ağzımdan anlaşılmaz biçimde yuvarlanarak çıkıyorlar.

"Ne?"

"Neler olduğunu... anlat dedim."

"İyi misiniz?"

Başımı ovup gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Karanlığın içinde havai fişek ışıkları var. Kelimelere odaklanıyorum. "İyi..." diyorum. Sonra her bir harfe yeniden odaklanarak yeniden deniyorum: "İyiyim. Bridget'e ne olduğunu anlatın."

"İyi değilsiniz. Başınızı mı çarptınız?"

"Kahretsin, Doktor, anlat şunu!"

"Eşiniz... Bridget bildiğiniz gibi kırk beş dakika önce komadan çıktı. Hiçbir şey söylemedi," diyor ve başı yavaşça sağa sola sallanıyor. "Kendine gelmiş ve koridora çıkmış. Onu bulan hemşire bunun da daha önce yaptığı gezintilerden biri olduğunu düşünmüş ancak Bridget onun omuzlarını tutup konuşmaya çalışsa da herhangi bir ses çıkaramamış. Çok heyecanlı ve telaşlı bir hali varmış."

"O iyi mi?"

"Beni aradılar, bu esnada karınız da sakinleşmiş. Oturup su içiyormuş. Ben geldiğimde etrafına bakınıyor ve neler olduğunu anlamıyordu."

"Söyle, iyi mi?"

"Ne olduğunu bilmese de uyanık durumdaydı. Ona... kaza geçirdiğinden beri hastanede olduğunu söylediğimizde iyice telaşlanmaya başladı. Onu uyutmayı düşündük."

"Kahretsin Doktor, o iyi mi?" diye soruyorum ve gırtlağımın gerisinde yükselen safrayı hissedebiliyorum. Hayır diyecekse, ölecek diyecekse buradan hemen kaçsa iyi olur. Evet, şeytan onu kovalıyormuş gibi kaçmalı.

Ayağa kalkıyor ve pantolonunun arkasını silkeliyor. Eğiliyor, bana elini uzatıyor ve beni de kaldırıyor.

"Nöbet geçirdi. Ben daha onu muayene edemeden kasılmaya başladı. Onu durduramadık. Ambulans çağırdık ve sonra kalp krizi geçirdi. Şimdi ona yardım ediyorlar ve her bir saniye..." Duruyor. "Durumu ciddi."

"Her saniye çok önemli diyecektin," diyorum.

"Theo..."

"Az önce kanının yirmi saniyesini harcadığımı mı söylüyorsun?"

"Bu şekilde düşünme."

"Buraya daha erken gelebilseydim..." diyorum. Cole'u, Jonas'ı, bu şehrin bana bir iyilik, hatta yüz iyilik borcu olduğunu düşünüyorum. "Lanet olsun, daha erken gelmeliydim!"

"Bunun olacağını bilmen mümkün değildi Theo. Hem burada olsaydın bile yine aynı şey..."

"Yapabildiğim tek şey de ambulansı geciktirmek oldu."

"Theo, bilemezdin..."

Arabama doğru koşarken sesi, her adımda kafatasımın içinde yankılanarak yavaş yavaş sönüyor. Yine kusacakmışım gibi hissediyorum.

Daha önce hiç çıkmadığım hızlara çıkarak hastaneye sürüyorum. İnsanlar yoldan çıkıyor. Baş ağrısı, kayalıklara vuran dalgalar gibi gelip gidiyor, her bir dalga bir öncekinden daha güçsüz ancak yine de hâlâ şiddetli. Varınca ana kapının önüne park ediyorum ve acil servise koşuyorum. İki kişiyi itip danışmaya ulaşıyorum, onlar bana söylenirken rozetimi gösteriyorum ve ondan beni bekleme odası ile ameliyathaneler arasındaki güvenlik kapısından geçirmesini istiyorum. İstediğimi yapıyor. Bir doktor bana yaklaşıp sakin olmamı söylüyor, sonra problemin ne olduğunu soruyor. Söylüyorum. Onu takip etmemi istiyor, ben de dediğini yapıyorum ve beni önceki gün Schroder ve Bayan Hayward'la konuştuğumuz bekleme odasına götürüyor. Bu defa

yalnızım. Odayı birkaç defa adımlıyorum, yarım dakika kadar oturuyorum, sonra yine adımlıyorum. Yıllar içinde insanlar iyi ve kötü haberleri bu odada aldı. Hayatları burada değişti. Beş dakika sonra koridora çıkıyorum, farklı acı seviyelerindeki diğer insanlara bakarak koridorda bir o yana bir bu yana yürüyorum. Bir sedyede boş gözlerle yatan genç bir kadın görüyorum. Yüzünün kenarında ve boynunda kusmuk var. Ağzından da bir cihaza bağlı olmayan bir tüp sarkıyor, bir hemşire gelip çarşafı yüzünün üzerine çekiyor.

"Ona ne oldu?" diye soruyorum.

Hemşire bana dönüyor, rozetimi gösteriyorum. "Aşırı doz," diyor. "Geldiğinde yapabileceğimiz pek bir şey kalmamıştı. Çok üzücü. Hep çok üzücüdür..." Yeniden koridorda koşmaya başlıyorum ve çok ilerleyemeden Doktor Forster beni buluyor. Avuç içlerinde, düşüşümüzden kalma kesikler ve sıyrıklar var.

"Theo," diyor ve sanki beni bulmaya çalışırken etrafta koşuşturuyormuş gibi biraz soluk soluğa kalmış. "Doktorlarla konuştum. Bridget'in kan basıncı çok düşmüş ve nabzı düzensiz. Ancak hayati değerlerini stabilize etmeye çalışıyorlar."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Vücudu iflas ediyor ve onu kurtarmaya çalışıyorlar demek."

"Neden? Anlamıyorum... Uyanmıştı, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Öyleydi ama şimdi değil. Stabil hale geldiğinde daha fazla şey öğrenip detaylı muayene edebileceğiz."

"Ama iyi, değil mi? Ve bu geçince... yeniden iyi olacak? Normal olacak?"

"Ben... bilmiyorum."

"Onu görmek istiyorum."

"Göremezsin. Şu anda onunla ilgileniyorlar. Burada yapabileceğiniz bir şey yok."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Biliyorum. Seni durumdan haberdar edeceğim."

Beni yalnız bırakıyor. Cep telefonumu çıkarıyorum ve Schroder'dan gelen iki cevapsız arama olduğunu görüyorum. Çaldığını duymadım bile. Onu arıyorum.

"Bridget nasıl?" diye soruyor Schroder.

Anlatmaya başlıyorum, anlatırken oturmam gerekiyor çünkü bacaklarım çökmek üzere. Beni bölmeden dinliyor, bitirdiğimde üzgün olduğunu söylüyor.

"Jones meselesi ne oldu?"

Soruma cevap vermeden, "İyi olacak mısın?" diye soruyor.

Bu aptalca olsa da sorması gereken bir soru ve ben de ona duyması gereken cevabı veriyorum: "Olacağım. Peki ya Jonas?"

"Bilmiyorum. Beni eve gönderdiler. Davadan alındım. Bugün hastaneden bir arama yönlendirildi bana. Söylediklerine göre kendine sakladığın bir kafa yaralanman varmış. Seni yatıracaklarmış ama çıkıp gitmişsin. Geri dönmeni istiyorlar."

"Bu iş biter bitmez gideceğim," diyorum.

"Theo..."

"Söz veriyorum."

"Söz konusu olan beynin," diyor. "İstediğini yap ve ölmeden önce teşkilatı bilgilendirmen gerekirse Dedektif Kent'i ara," deyip telefonu kapatıyor.

Kent'i arıyorum.

"Karın nasıl?" diye soruyor.

"İyi. Jonas meselesi ne oldu?"

Birkaç saniye duraksıyor. "Jones'un gerçekten bir medyum olduğunu düşünmeye başladım çünkü avukatı polis merkezinde bizi bekliyormuş ve eğer avukat da medyum değilse oldukça akıllı olmalı çünkü medyumun herhangi bir arama yapmasına izin vermemiştik. Avukatın söylediğine göre Jones, onun da iddia ettiği gibi, topluma yardım etmekten başka bir şey istemeyen gerçek bir medyum olduğunu ve topluma yardımcı rolünü defalarca kanıtlamış. Jonas küçük bir kızın hayatını kurtarmak için

muazzam yeteneğini kullanmaya çalışıyormuş. Böyle bir cesaret gösterdiği için sorumlu tutulamazmış. Ve hayır, Jonas polisin tuzağını bozduğundan haberdar değilmiş."

"Vay canına, sanırım Jonas Jones bu dünyada yaşadığı için hepimiz minnettar olmalıyız," diyorum.

Küçük, tatlı bir kahkaha atıyor, karım da bazen telefonda böyle gülerdi. "Jones'a ve avukatına sorarsan öyle tabii. Onunla on beş dakikalık görüşmemizin ardından hiçbir şey elde edemedik. Sonra Stevens geldi ve Hutton'a ve bana yardımsever medyum Jonas Jones'u çözmemizi söyledi. Hutton, Jones'un Cole'u yakalamamızı engellediğini söyledi, Stevens da aslında bunu kesin olarak bilemeyeceğimizi ve yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını, sinirlenmeye hakkımız olduğunu ancak ölülerle konuşan bir adamla oyalanmaktansa Cole'u bulmaya odaklanmamız gerektiğini söyledi."

"Dinle, Ariel Chancellor'ı buldum," diyorum.

"Ne? Nerede?"

"Burada. Hastanede."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Bu daha çok Jonas Jones'un alanına giriyor," diyorum ve aşırı dozdan bahsediyorum. Gözlerimi kapatınca ağzından çıkan tüpü, boynundaki kusmuğu görebiliyorum. Bana bu sabah dairesinde hayatını anlatmasını da. *Sokaklarda ölecek*, demişti babası. Ve ilginçtir ki bu kelimeleri söylediğinde kızı belki de ölüyordu. Aslında James Whitby, iki küçük korkmuş kızı bir park boyunca kovaladığı günden beri Ariel Chancellor ölüyordu.

"Detaylar için birini göndereceğim. Cole'la ilgili bir şey var mı?" Her ne kadar beni göremese de başımı iki yana sallıyorum. "Sence bunu kasten mi yaptı?"

Gözlerimi açmadan burun kemerimi parmaklarımla sıkıyorum. Ariel'ı evinde izlemeye devam ediyorum, içki içiyor, bana

hayalini yaşadığını söylüyor. "Kim bilir," diyorum. "Bir sonraki adımımız ne?"

"Bugünlük bitirdik," diyor Kent. "Tek yapabileceğimiz sokakları elimizden geldiğince çok sayıda devriyeyle doldurmak. Başka ne yapabiliriz ki? Şehirdeki her kapıyı tek tek çalacak mıyız?"

"Belki Schroder'ı arayan medyumlara geri dönebilirsin."

"Sence medyum topluluğu için kullanılan bir terim var mıdır?" diye soruyor. "Yani... inek sürüsü, karga sürüsü gibi?"

"Eminim vardır," diyorum ve zekice bir cevap arıyorum. Ancak beynim şu anda tüm zekâsını, baş ağrısını uzak tutarak kullanmakla meşgul.

Kent birkaç saniye susuyor ve bir şeyler söylemeye hazırlandığı hissine kapılıyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Medyumlar," diyor. "Aslında onları aradık, yani... sırf bir şeyler yapmak için. Ve..."

"Ve..."

"Ve bizi... kehanetleri olduğu için ya da ölülerle konuşabildikleri için aramıyorlarmış. Meğer hepsi de tanık oldukları için merkezi arıyorlarmış. Caleb Cole onları ziyaret etmiş. Karısı ve kızıyla konuşmaya çalışıyormuş."

İrkilerek, "Tanrım!" diyorum.

"Onları daha önce aramış olsaydık..." diyor fakat devamını getirmiyor. Onları bizzat araması ya da birilerine aratması gereken kişi Schroder'dı. Medyumlar söz konusu olduğunda asıl mesele, onlarla konuşanların onlara ilgi göstermiyor, ne dediklerini duymuyor ve bir telefon numarası ile isim alma zahmetine bile girmek istemiyor oluşları. Bu insanlar muhtemelen Caleb Cole'u gördüklerini söylemişlerdi ve telefonun diğer ucunda her kim varsa Caleb Cole'un "hayalini" gördüklerini kastettiklerini düşünmüştü. Fakat hayır, durum bu değildi, Schroder'ın söylediğini hatırlıyorum, *tek istedikleri biraz itibardı.*

"Kullanabileceğimiz bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Diğer medyumlarla temasa geçiyoruz. Bu iş üzerinde çalışıyoruz. Jonas Jones'u da izleyeceğiz, onun da hedef olması ihtimaline karşı. Schroder'a ne olur dersin?"

"Bilmiyorum," diyorum ve şu anda o kadar uzak geleceğe odaklanamayacak kadar yorgunum. Belki de bu soruyu Jonas Jones'a sormalı.

"Sence işini kaybeder mi?"

"Bilmiyorum."

"Umarım kaybetmez," diyor.

"Gitmem gerek," deyip telefonu kapatmaya yelteniyorum.

"Dinle," diyor ve o an için sanki, cümlelerinin yarısına *dinle* ya da *bak* diye başlayan Schroder'la konuşuyormuşum hissine kapılıyorum. "Aradığında sana bir mesaj iletmemi istedi. Birkaç gün gelmesen de kimsenin bunu sana karşı kullanmayacağını söyledi. Yaptıklarından Stevens'ın etkilendiğini söyledi. Karınla kalıyorsun diye teşkilata dönmene izin verilmesi teklifinden dönmeyecek. Ayrıca Schroder'ı korumak için yalan söylemeni Stevens'ın sana karşı kullanmayacağını düşünüyor."

"Peki. Teşekkürler Dedektif."

"Rebecca de lütfen. Ve... karının iyi olmasına çok sevindim. Yarın konuşuruz."

Odayı birkaç defa daha dolaşıyorum, ta ki ağrıyan bacaklarım artık oturmamı emredene kadar. Başımı da ellerimin arasına alıp aşağıya bakıyorum, ta ki başım aşağıya bakmanın iyi bir fikir olmadığını çünkü bunun, beynimin gözlerimin arkasına yapışıp sıkıştığı hissi verdiğini söyleyene kadar. Kapının ardında Bridget hayat mücadelesi veriyor. Ya da doktorlar bunun için mücadele ediyor. Yanımdan geçen bir hemşire kahve isteyip istemediğimi soruyor, kahvenin harika olacağını söylüyorum ama bir daha gelmiyor, kahve falan da getirmiyor. Bir saat sonra ameliyathaneden bir doktor çıkıyor. Bana doğru yürüyor, ayağa kalkıyorum,

önünde birkaç saniye için yalpalıyorum ve bu saniyeler sayısız olasılıkla dolu. Hayatımın değiştiği an, bu an. Tıpkı benden önce burada duran herkesin başına geldiği gibi.

"Karın iyi," diyor ve artık dünyadaki her şey iyi. Ona neredeyse sarılacağım. Ağlıyorum. Sonra ona sarılıyorum. Sırtıma hafifçe vuruyor ve birkaç saniye sonra beni uzaklaştırıyor.

"Onu stabil hale getirdik. Birkaç gün burada tutmamız gerek ve Doktor Forster da ne olduğunu anlamak için birkaç test yapmak isteyecektir."

"Peki ona ne oldu?" diye soruyorum.

Başını hafifçe iki yana sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, hayati organlarının iflas ettiği ve bir süre için hayati tehlikesinin yüksek olduğu."

"Peki koma?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan bakıyor. "Bilinci kapalı. Ama bizimleyken tepki vermiyordu. Üzgünüm fakat bundan fazlasını söyleyemem."

"Ama bu iyi bir şey, değil mi? Birden uyanması?"

"Beyin hasarları hassas durumlardır. Birçok vaka gördüm ve hepsi de parmak izleri gibidir. Hiçbiri birbirine benzemez."

"Onu görebilir miyim?"

"Onu yakında odasına alacağız, o zaman birkaç dakikalığına görebilirsiniz. Yarın daha fazla şey öğrenmiş oluruz." Doktor dönüp yeniden odaya giriyor ve ben de sandalyeye çöküveriyorum. Bridget iyi. Olanlara rağmen iyi olacak. Arkama yaslanıyorum, başım duvara değiyor ve o anda oda sallanmaya başlıyor. Yorgunluk hissine yenik düştüğümü hissediyorum. Tavan bulanıklaşıyor, bir hemşire gelip beni karımın yanına götürene dek geçen on beş dakika boyunca da bir netleşiyor, bir bulanıklaşıyor.

59

Caleb Cole tavana bakıyor, sonra gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıyor, sonra yine tavana bakıyor. Görüntü pek değişmiyor. Jonas Jones'u düşünüyor. Medyumluğunun gerçek ya da sahte olması fark etmez. Gözetim altında. Ona ulaşması da, Bayan Whitby'ye ulaşma ihtimali kadar imkânsız.

Bayan Whitby'yi ve onu bin parçaya ayırmanın nasıl da tatmin edici olacağını düşünüyor. Uyumadan önce sık sık aklına gelen bir fikir bu.

Ancak daha çok mezarlıktaki adamı düşünüyor, Theodore Tate'i. Aklına bir fikir geliyor; Tabitha'dan Bayan Whitby'yi öldürmesini istediği konuşmanın aklına getirdiği heyecan verici bir fikir.

Yataktan çıkıp mutfağa gidiyor, evin bu ucu sokak ışıklarıyla biraz aydınlandığı için daha iyi görebiliyor. Bir bardak su alıyor ve oturma odasına gidip cep telefonuyla hemen internete bağlanıyor. Polis daha önce telefon numarasını bilmiyorsa pizzacıyı aradıktan sonra öğrenmiş olmalı. Küçücük bir telefona sığdırılan teknolojinin boyutları şaşırtıcı olsa da onu kullanmak tam bir eziyet.

Theodore Tate'i aratıyor. Aynı zamanda hapishanedelermiş ve aynı binada dört ay kalmışlar. Ancak Caleb onu gördüğünü hiç hatırlamıyor. Farklı kanatlarda kalmış olmalılar. Eski bir polis, hapishanenin her gün canına okunacak kısımlarına konulmamıştır. Bu onun için güzel bir gösteri olurdu. En azından bir dereceye

kadar. Bu, onun aslında gerçek bir hapishane deneyimi yaşamadığı anlamına geliyor. Bu yüzden de onu kıskanıyor.

Üç yıl önce Tate kızını bir kazada kaybetmiş. Sinemadan çıkıp otoparka yürürlerken sarhoş bir sürücü kızına ve karısına çarpmış. Karısı kurtulmuş, tabii buna kurtulmak denirse. Onlara çarpan adam kefaletle serbest bırakılmış ve sonra da kayıplara karışmış. Yazılanlara göre ülkeden kaçmış.

Caleb okumaya devam ediyor. Geçen yıldan, psikopat bir katilin mezarlıkta gömülü cesetleri yeni kurbanlarla değiştirdiği Mezarcı davası hakkında bilgiler var. Bu yıldan da bir dava var. İnsanları kaçırıp James Whitby'nin de kaldığı, birkaç yıl önce kapatılmış olan Grover Hills'e götüren bir kaçıkla ilgili.

Theodore Tate. Bir özel dedektife, sonra bir mahkûma, yine bir özel dedektife ve polis danışmanına dönüşen eski polis... Ve onun içinde bir yerlerde, kötü adamların katili de gizli.

Okudukça daha çok bağlantı kuruyor, bağlantı kurdukça daha da heyecanlanıyor. Bu iş umduğundan daha kolay çözülecek. Theodore Tate... bir koca, baba, ancak daha da önemlisi, içinde kızını öldüren adamın icabına bakmış bir canavarın saklı olduğu adam.

Evet. Theodore Tate, aklındaki plan için çok uygun.

51

Arabayla şehrin içinden ilerleyerek kavşaklara ulaştığımda oraya nasıl geldiğimi bile hatırlamıyorum. On dakika yarışçılar yüzünden trafikte sıkıştım ama çok da umurumda değil. Arabalar korna çalıyor, trafikte makas yaparak ilerliyor. Gözlerim yarı kapalı ve tek istediğim kendimi eve atıp uyumak. Başım biraz ağrıyor ve masaj da fayda etmiyor. Schroder'ın arabası otomatik, iyi ki de öyle çünkü vites değiştirmek için zihinsel çaba harcamak zorunda kalsaydım kontrolümü kaybedip ağlardım. Eve varınca Schroder'ın arabasını garaj yoluna bırakıyorum.

Anahtarlarım hâlâ bende, kendi arabamınkiler ise arabamla birlikte polis merkezinde bir yerlerde. El yordamıyla evde ilerliyordum ve bulabildiğim tek yemek, buzlukta neredeyse geçen yıldan kalma bir somun ekmek. Bir dilim kesip kızartıyorum ve camdan dışarıya, hapisten çıktığım gün psikopatın teki kedimi öldürünce onu gömmek zorunda kaldığım yere bakıyorum. Açlık kramplarını bastırmak için ekmeği zorla yutuyorum. Kahve için vakit çok geç, hem yapması da şu an benim için çok karmaşık, bu yüzden suyla idare ediyorum. Cebime uzanıp hemşirenin köpek ısırması için verdiği ağrı kesiciyi çıkarıyorum. İki tane alıp kalanını lavaboya döküyorum. Başka bir bağımlılık edinmek istemiyorum. Bedenimde yanlış bir şeyler olursa semptomları bastırmak istemiyorum. Camdaki yansımama bakıyorum. Hastane odası ve bir bilim kurgu filminden çıkmış gibi görünen tıbbi cihazlara bağlı haldeki karım hâlâ gözlerimin önünde. Onu beş dakika görmeme izin verdiler, o beş dakika boyunca oturup elini tuttum ve bunun

olmayacağını bilsem de gözlerini açmasını bekledim. Ve tabii ki açmadı. Ekmeğimi bitirip yatak odasına gidiyorum.

Yatağa giriyorum. Işığı söndürüp gözlerimi kapatıyorum ve Bridget'in yokluğunu bu gece daha da fazla hissederek, ilaçların etki etmesini bekliyorum. Tıbbi ekipmanlar, tüpler ve bilim onu hayatta tutuyor. Çok yakındı, geri dönmeye çok yakındı. Peki sırada ne var?

Uyku. Sırada bu var. Geri kalanını yarın düşüneceğim. Ön kapının dışında ayak sesleri duyuyorum, sonra da kapının vurulduğunu. Alarmın saatine bakıyorum ve yatağa gireli henüz iki dakika olduğunu görüyorum. Gözlerimi kapatıp duymazdan gelmeyi denesem de daha sonra bunu yapamayacağıma karar veriyorum, yine de gerçekten deniyorum. Yastığı başımın üzerine çekiyorum ancak kapı çalmaya devam ediyor. Kafatasımın içinde bir ağaçkakan olması gibi bir şey bu. Saat geçe üçe çeyrek var, gecenin bu saatinde sanırım önemli olmalı. Sonra gelenin bir muhabir, daha da kötüsü bir medyum olabileceği aklıma geliyor. Gelen her kimse onu duymazdan gelemeyeceğimi ağaçkakan da onaylıyor. Üzerime birkaç kıyafet geçiriyorum ve koridora çıkıyorum, ayaklarımı sürüyerek, neredeyse sendeleyerek ilerliyorum. Gözlerimi zar zor açık tutuyorum. Dışarının ışığını açtığımda kapı vurulması kesiliyor. Henüz iki dakikadır karanlıkta olmama karşın ışık rahatsız ediyor. Dengemi korumak için elimi duvara dayıyorum. "Kim o?"

"Theodore Tate?" diyor bir ses ve sesi tanıyorum. Önce hastaneden biri olduğunu, telefonda söylemeleri gerekenleri bizzat söylemek için geldiklerini düşünüyorum. Ancak sonra bu sesi hastaneden tanımadığım hissine kapılıyorum.

Ve bu kötü bir his.

Biraz, sadece biraz ayılarak, "Evet?" diyorum.

"Benim, Caleb Cole," diyor ses ve bu cevap midemin kasılmasına neden oluyor, elimi duvardan çekip doğruluyorum. "Kapıyı

beş saniye içinde açmazsan ilgilenmen için tam buraya ölü bir kız bırakacağım." Cep telefonum hâlâ yatak odamda. Silahım yok. Elimde sadece zar zor kaldırabildiğim iki kolum ve normal biçimde kırpmak yerine sadece bir anlığına açık tutabildiğim gözlerim var. "Ciddiyim," diyor.

Uzanıp kilidi açıyorum, kapıyı içeri doğru açıyorum ve söylediği gibi, Katy Stanton kucağında. Ayrıca elinde bir bıçak da var. Bu manzara beni uyandırmaya yetiyor.

Koridorda birkaç adım ilerliyorum, arkamdan geliyor. Ne olursa olsun, kayıtlı olmayan bir adrese taşınma zamanım gelmiş. Son bir yılda seri katiller, kaçıklar, avukatlar, gazeteciler ve ayrıca annem ile babam kapıma gelip duruyor. Caleb Cole kapıyı arkasından ayağıyla kapatıyor. Yeterince güç uygulamıyor, kapı tam kapanmıyor ve birkaç santimetre kadar geri açılıyor.

"Keşke arabanı çalıştırmana yardım etmeseydim," diyorum. Çünkü ona yardım ederek bir sonraki kurbanına gitmesine yardım ettim. Stanton ve çocukları kaçırmaya gitmesine de.

Ağzını açıp bir şey söyleyecek oluyor fakat ne söyleyeceğini kestirememiş gibi görünüyor. Ağzını kapatıyor ve başını hafifçe onaylayarak sallıyor. "Işıkları aç."

Uzanıp elektrik lambasına dokunuyorum. Koridor canlanıyor.

"Peki şimdi?" diye soruyorum.

"Oturacak bir yerin var mı?"

Başımı sallıyorum. "Bu taraftan," deyip yürümeye başlıyorum.

"Bir şeyler yapmaya kalkışayım deme..."

"Evet, evet, biliyorum," diyorum. "Çoktan söyledin." Onu yemek masasına götürüp, "Burası iyi mi?" diye soruyorum.

"Evet. Masanın karşı ucuna otur."

Son birkaç günde birçok kişiden birçok şey almış olan bıçağa bakarak, "O bıçağı kıza tutmana gerek yok," diyorum. "Bir şeye kalkışmayacağım."

"Otur," diye tekrarlıyor, "ve olacakları görelim..."

"Ona ilaç mı verdin? Yoksa uyuyor mu?" diye soruyorum otururken.

"Bir şeyi yok, iyi," dedikten sonra kızı kucağına oturtuyor. "Octavia'yı sen mi buldun?"

Başımı sallıyorum.

"Nasıl?"

"Oraya Tabitha'yla konuşmaya gitmiştim ve kapıyı açmadı."

"Sen de izinsiz girdin öyle mi?"

"Bak Caleb, çok yorgunum ve hiç havamda değilim, bu yüzden benden ne istediğini hemen söylemelisin."

"Yorgun olan tek kişi sen değilsin."

"Evet ama burada küçük bir kıza bıçak tutmayan tek kişi benim. Ne istiyorsun?"

"Bana oraya neden gittiğini anlatmanı istiyorum."

"Ariel Chancellor'a, Victoria Brown'ı komaya sokan kişinin Tabitha olduğunu söyleyen bir mektup yazmışsın." Caleb bu esnada durmadan başını sallayarak söylediklerimi düşünüyor.

"Aptallık etmişim."

"Haklısın. Ancak sadece o değil. Tüm bunlar aptalca. Yanlış insanlara zarar veriyorsun."

"Hayır. Doğru insanlara zarar veriyorum. Şimdiye kadar masum olan kimse ölmedi."

"Senin neyin var? Dört kişi öldü. Bunlardan üçü sadece işlerini yapıyordu, dördüncüsü ise... onu tanımıyordun bile."

"İşlerini o şekilde yapmamaları gerekiyordu. Hem o aşağılık da sikini pantolonunun içinde tutmalıydı. Tabitha'nın ne yaptığını bildiğine göre... şimdi ona ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Bu benim elimde değil."

"Hapse girmesini istiyor musun?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bunun bir faydası olmaz," diyorum. "Yaptığı şey..."

"Kanunlara aykırıydı," diyor. "Neredeyse bir kadını öldürüyordu. Bir bakıma, kadın öldü. Ama bu bir intikam olduğu için Tabitha'nın bundan yırtmasını istiyorsun."

"Hiç de değil," diyorum.

"Öyle mi? O zaman neden?"

Buna bir cevabım yok.

"Diğerlerinde de durum aynıydı," diyor. "Benim için. Bu aynı türden bir intikam."

"Ya Brad Hayward? Ya onun çocukları. Onlar da senin intikamını hak ediyor muydu?"

Onun da buna bir cevabı yok.

"Benim hayatımda kimse kalmadı," diyor sonunda.

Başımla Katy'yi işaret ederek, "Ya o?" diye soruyorum. "İntikam için ona zarar mı vereceksin?"

"Yapmam gerekirse yaparım. Ancak bana yardım edersen böyle bir şey gerçekleşmez."

"Sana nasıl yardım edeceğim?"

"Kızını öldüren adamı öldürdün mü?"

"Ülkeden kaçtı."

"Onu öldürdün mü?"

"Hayır."

"Sana inanmıyorum."

"Neye inandığın umurumda değil."

"Üç kişiyi öldürdün. Ben de beş. Hepsi kötü insanlardı."

"Sadece bir kişiyi öldürdüm," diyorum teknik olarak dört olsa da. "Sense altı kişiyi. Bunlardan biri polis memuruydu. Ve iyi bir adamdı."

"Biliyorum. Ve buna pişmanım. Gerçekten pişmanım ve bedelini ödedim. İkimiz o kadar da farklı değiliz, bunu biliyorsun. Kötü şeyler yapmış insanlara bedel ödetiyoruz."

"Bıçağı indir," diyorum. "Masanın uzak iki ucunda oturuyoruz."

Bıçağı indiriyor.

"Biz farklıyız," diyorum. Bu mukayeseden hoşlanmadım. "Bu çok farklı."

"Belki öyleyiz. Belki de değiliz. Senin kızın olsaydı, sen de James Whitby'ye aynısını yapmaz mıydın?"

Bunu ona belli etmiyorum ama evet, kesinlikle yapardım. Sadece yapmanın farklı bir yolunu bulurdum. Kimse acı çekmemiş olurdu. Kimse ne olduğunu anlamazdı.

"Jessica'yı öldüren de sadece James Whitby değildi, hepsiydi."

Bunu tartışmanın bir anlamı olmayacağını bildiğim için, "Peki benden ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"James Whitby'nin çocukken başına gelenleri biliyorsundur. Tabitha Jenkins'in dava dosyalarında hepsi yazıyor."

"Annesinin onu mahvettiğini biliyorum, evet. James Whitby'nin onun yüzünden bu hayatta hiç şansı olmadığını biliyorum. Yüzyılın en kötü annesi olmaya aday olduğunu ve senin onu öldürmek istediğini biliyorum."

"Artık istemiyorum."

Bu beklediğim cevap değil. "İstemiyor musun?"

"Hayır, onu öldürmek istemiyorum. Bunu benim için senin yapmanı istiyorum."

Söylediği şey üzerine neredeyse gülecek oluyorum. Ancak o ciddi. "Hadi ama Caleb, dosyanda kaçığın teki olduğun falan yazmıyor. Neden bunu yapacağımı düşündün ki?" diye soruyorum ve sorarken Katy ile bıçağa bakıyorum, olabilecekler konusunda epey bir fikre sahibim ve bu çok kötü.

"Bunu yapacaksın çünkü bu işin asıl sorumlusu Bayan Whitby," diyor. "Tüm bu olanlardan sonra onun özgürce etrafta dolaşmayı hak ettiğini söyleyemezsin. Onun dokunulmazlığı mı var? Bu adil değil. Hem de hiç adil değil!" diyor ve elini masaya vuruyor. Katy kıpırdamıyor. "Benim ne demek istediğimi çoktan anladığını

umuyordum. İşin bu noktaya gelmemesini umuyordum," diyor ve bıçağı Katy'nin boğazına dayıyor.

"Caleb..."

"Telefonlar bu günlerde bir harika," diyor ve bir anda konunun bu yöne sapmasına şaşırıyorum. "İnsanlar yeni teknolojiyle pek çok şey yapabiliyor. İşte..." diyor ve masanın üzerinden kaydırarak bana bir telefon gönderiyor. "Doktorun telefonu. Onu almanı istiyorum."

"Benim zaten bir telefonum var."

"Bunun gibi mi?" diye soruyor Cole.

Telefona bakıyorum. Hayır, benimki buna hiç benzemiyor. "Benimki sadece arama yapabiliyor."

"Görüntülü arama da yapabiliyor mu?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"O zaman şu telefonu al. Otuz dakikan var. Bu sana Bayan Whitby'nin evine gidip onu öldürecek zamanı verir. Ve oraya gittiğinde... bunu yaptığını izlemek istiyorum. Otuz dakika sonra seni arayacağım ve sen de yaptığın şeyi bana bu telefonla izleteceksin, ayrıca gerçek olsa iyi olur çünkü eğer olmazsa, onun gerçekten ölmediğini düşünürsem bu kızı öldürürüm."

"Hayır, öldürmezsin," diyorum. "O da tıpkı senin kızın gibi."

Katy'nin elini masaya koyuyor ve bıçağı üzerine koyuyor, çeliği parmağına dayıyor.

"Yapma," diyorum.

"Ona zarar vereceğimi düşünmüyorsun. Seni suçlayamam tabii. Çünkü daha bu sabah ben de senin gibi düşünüyordum. Ancak işler değişti." Bıçağı bastırmaya başlıyor.

Ayağa kalkıp, "Sana inanıyorum," diyorum. Bacaklarım artık ne ağır ne de yorgun.

Bıçağı bana çeviriyor. "Kıpırdama," diye bağırıyor. "Kıpırdama dedim sana. Otur."

Yeniden oturuyorum. Bacaklarım hamle yapmaya hazır. Ancak titriyorlar da. "Hiçbir şey ispatlamana gerek yok," diyorum.

"Yanılıyorsun. Bu işte yalnızım. Tabitha bir kurbandı ama bana yardım etmedi. Sen de benzer şeyler yaşadın ama yine de bana yardım etmek istemiyorsun."

Bıçağı yeniden Katy'nin parmağına dayıyor.

"Bekle, kahretsin, bekle. Her şeyi yanlış anlıyorsun. Yanlış insanlara zarar veriyorsun. Bu yüzden kimse sana yardım etmiyor ve ona zarar verirsen..." Caleb bu sırada bıçağı daha da itiyor. "Lanet olsun! Dinle beni! Bunu yapma," diyorum yine ayağa kalkıp.

Bana bakıyor. "İnan bana, eğer kıpırdarsan onu şimdi öldürürüm."

Oturmuyorum. Ama olduğum yerden kıpırdamıyorum da. Bacaklarım sandalyeye dayalı duruyorum. "Caleb..."

"Burada oyun oynamıyorum. Lanet olsun, sizin neyiniz var böyle? O kadar baskıya karşın insanlar yardım etmek istemiyor, inanmak istemiyor, ben daha ne yapayım?" diye soruyor sesini yükselterek. "Ha? Daha ne yapayım?" Ben daha cevap veremeden duymak istediği yanıtı kendisi veriyor. "Hiçbir şey. Yapacağım bir şey kalmadı. Bu yüzden, bu da senin suçun!"

Bıçağı sertçe itiyor. "Caleb, bunu yapmana..." Direnç oluşuyor.

"... hiç gerek yok."

Bıçak kızın küçük parmağına saplanırken bir kıtırtı duyuluyor. "Tanrı aşkına Caleb!" diye bağırıyorum ve ona doğru hamle yaparken kalçamı masaya çarpıyorum. Katy'nin elinden kan fışkırıyor. Katy uyanmıyor, kıpırdamıyor bile. Öylece uyuyor. Uyuşturulmuş, tıpkı Melanie gibi.

Bıçağı kızın gırtlağına dayıyor, Caleb hareket ederken kız da ediyor, parmağı da onunla birlikte. Hâlâ dibinde kopmamış olan bir parça deriyle eline bağlı. "Sakın kıpırdama," diye bağırıyor

ve aramızda birkaç adım kala duruyorum. Kalçam ağrıyor ve kanım kaynıyor.

"Sen..." diyorum ama nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. Yeterince güçlü bir ifade bulamıyorum.

"Yerine otur. Otur yoksa neler yapabileceğimi görürsün."

Gözlerimi ondan ayırmadan sandalyeye doğru geri geri ilerliyorum, ellerim iki yanımdan sarkıyor. Bacaklarım sandalyeye çarpınca oturmaktansa düşüyorum. Çarpmanın şiddeti başımın içindekileri sarsıyor ve elinde baş ağrısı düğmesi olan canavarı neredeyse uyandırıyor. Kollarımı masaya dayıyorum.

"Caleb..."

Kızın parmağının sarktığını görüyor, sonra elini yeniden masaya koyuyor ve bıçağını kalan derinin üzerinde kaydırıyor. Bakamıyorum, bunun yerine tüm parmaklarımın sağlam olduğu kendi ellerime bakıyorum. *Bu parmaklara bir silah tutuşturun ve bu iş bitsin.* Kıpırdamadan durmak için epey çabalamam gerekiyor. Bıçağın masaya sürtünmesini dinlerken hiçbir şey yapmamak çaba gerektiriyor. Ama ne yapabilirim ki? Hamle yapsam? Hayır. Küçücük bir çocuğun parmağını kesmeye hevesli bir adam her şeyi yapabilir.

"Bitti," diyor ve parmak serbest kalıyor.

Hiçbir şey söylemeye gücüm yok. Sadece ona bakıyorum. Bildiğimi sandığım her şey değişti. Daha önce tüm kızları sağ salim ele geçireceğimizden emindim. Şimdiyse... Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Ayağa kalkıp bıçağını bana doğrultuyor. Karty'nin elinden, gömleğinin önüne kan damlıyor. Masada üzeri kanla kaplı bir bıçak izi var.

"Otuz dakika," diyor. "Sana yemin ederim, otuz dakika sonra aradığımda Bayan Whitby hâlâ hayatta olursa bu kızın tüm parmakları gidecek, sonra da başına çok daha kötü şeyler gelecek."

52

Caleb, kızı arabanın ön koltuğuna oturtuyor ve sürücü koltuğuna geçiyor. Sanki midesinde bir parmak çıkıyor ve gırtlağını geriden dürtüyormuş gibi hissediyor. Gömleği kana bulanmış, yüzünde de biraz kan var ve kızın elbisesinin önü de kan içinde. Arabayı çalıştırmaya çalışırken elleri o kadar çok titriyor ki anahtarları kontağa sokamıyor. Dönüp kıza bakıyor; eline, kesik parmağına. Tate'in kapı eşiğinde durduğunu görebiliyor. Kusacak gibi hissediyor.

"Tut kendini," diyor kendi kendine ve arabayı çalıştırıyor. Vitese geçiyor, geri dönüyor ve sokağın sonuna varamadan mide safrası yukarı çıkmaya başlıyor. Kenara çekip kapıyı açmaya zamanı yok. Safra ağzından ve ağzını kapatmaya çalıştığı elinin etrafından taşıyor, yanlara fışkırıyor, parmaklarının arasından sızıyor, kucağı ve direksiyon kusmuğa bulanıyor, kapıya ve kızın üzerine sıçrıyor. Ön camda da küçük lekeler oluşuyor. Ağzı ve boğazı yanıyor, birkaç saniye nefes bile alamıyor. Sürmeye devam ediyor. Kendini zorlayıp, Tate'in, onun zayıf olduğunu düşünmemesi için köşeyi dönüyor ve sonunda kenara çekiyor.

"Tanrım," diyor ve yıllar önce onu terk etmiş tüm insanlığı geri dönüyor. Haklılardı, bu çocuklara zarar veriyor. Arabanın içi kötü kokuyor, pencereyi açıyor. Katy'ye bakıyor, çenesindeki kusmuğu siliyor, başını iki yana sallıyor ve ağlamaya başlıyor. "Üzgünüm," diyor ve kıza doğru eğilip elini kaldırıyor. Kesik düzgün, kemiği görebiliyor. Ancak kenarları parçalanmış. Parmağını bağlayacak bir şey bulmak için arabada etrafına bakınıyor ama

bir şey göremiyor. Torpido gözüne bakıyor. Bir şey yok. Sonunda bıçağıyla gömleğinden bir parça kesiyor ve bununla kızın parmağının kalanını ve elini, elinden geldiği kadar sıkıca bağlıyor.

Ona daha fazla zarar vermek istemiyor. Bunu midesi kaldırmaz. Ancak başka seçeneği yok, elinde başka ne var ki? Kötü bir kadın öldürülebilsin diye kız bir parmağını kaybetti, birkaçını daha kaybedebilir. Ve bu, ödenemeyecek kadar büyük bir bedel değil.

Yeniden midesi bulanmadan ancak bir dakika daha sürebiliyor. Bu defa kenara çekebiliyor. Kapıyı açıp eğiliyor. Kusmayı bitirince arabadan inip gömleğini çıkarıyor, tortop edip sokağa atıyor. Saatine bakıyor. Beş dakika olmuş.

Kiralık mobilyaların olduğu eve dönmesi on dakika sürüyor. Garaj yoluna park ediyor ve Katy'yi içeri taşıyor.

"Bildiğin gibi, bu yakında uyanacağın bir kâbus değil," diyor Stanton'a. Ve kızının elini görebilsin diye Katy'yi havaya kaldırıyor. Stanton ağzındaki banda kusacakmış gibi öğürüyor. Kelimelere dönüşemeyen sesler, bantta bir yerlerde takılıp kalıyor.

"Bu senin suçun," diyor Caleb. "Hepsi senin suçun," diyor ve bu doğru. Çok doğru. Odadan çıkıyor ve Katy'yi başka bir yatak odasına taşıyor. Dikkatlice yatağa yatırıyor, başını yastığa yerleştiriyor ve üzerine bir battaniye örtüyor. Elinin kanaması durmuş. Caleb buna biraz olsun seviniyor. Uyandığında muhtemelen haftalarca alfabeli şarkısının korkunç bir versiyonunu mırıldanıp duracak. İleride de insanlar ona *yazık* diyerek gülümseyerek bakacak. Ama Katy bunu yine de aşacaktır.

On dakika sonra Theodore Tate, Bayan Whitby'yi ya öldürecek ya da öldürmeyecek. Ve eğer bunu yapmazsa, o yaşlı fahişe ölene dek Caleb, Katy'nin parmaklarını kesmeye devam edecek. Buna mecbur. Yapmak istemiyor ama mecbur. Tek yolu bu. Bayan Whitby cezalandırılmak zorunda. Sonra her şey bitecek. Bitmek zorunda çünkü geriye sadece bu işi bitirmek kaldı.

53

İlk yaptığım yatak odasına gidip telefonu almak oluyor. Ekrana Schroder'ın numarasını getiriyorum ama aramıyorum. Beş yaşındaki bir kızın hayatını kurtarmak için Bayan Whitby'yi öldürebilir miyim? Bu basit bir soru. Evet veya hayır.

Evet ise bunu nasıl yapacağım?

Hayır ise... Cole kızı öldürürse bununla nasıl yaşayacağım?

Yemek masasına, az önce oturduğum yere oturuyorum ve artık Katy Stanton'a bağlı olmayan parmağa bakıyorum. Cole gidince baş ağrım da geçti. Böylelikle Cole'un beni yapmaya zorladığı iki kötü şeyden, daha az kötü olanı üzerine düşünüyorum. Katy'nin ve Stanton'ın hayatını kurtarmak için Bayan Whitby'nin canını almayı düşünüyorum. Mantık dünyasında bu basit bir denklem. Küçük masum bir kızı kurtarmak için yaşlı kötü kadını feda et. Bayan Whitby oğlunu her gün dövmüş. Göğsünde ve bacaklarında onu dövdüğü ütünün izleri var. Kollarında sigara yanıkları var ve onu günlerce dolaba kilitlemiş. Ondan bir katil yaratmış. Yani bu basit bir denklem olmalı. En azından kâğıt üzerinde.

Ancak bu iş kâğıt üzerinde değil. Bu gerçek hayat ve bir insanın yaşamını diğeriyle değiştiremezsiniz. Bunu yapabilecek olsanız bile bu değişimi yapan kişi hapsi boylar.

Schroder'ın numarasını yeniden ekrana getiriyorum.

Telefonu masaya koyuyorum ama arama yapmıyorum. Sonra tezgâhta hâlâ kırıntıların olduğu mutfağa gidiyorum, musluğu

açıyorum, avucumu suyla doldurup yüzüme çarpıyorum. Gözlerim biraz açılıyor olsa da zihnim hâlâ sisli. Yorgun ya da uyanık veya adrenalin yüklü olsam da bu işin çözümü kolay olmayacak.

Otuz dakika içinde Bayan Whitby hâlâ hayatta olursa Cole, Katy'yi öldürecek mi? Tek bildiğim, daha beş dakika önce onun kızın parmağını keseceğini düşünmediğim. Ona duyduğum o ufacık anlayış hissi de o bıçağı ittiğinde yok oldu. Aynı zamanda çıkardığımız profil de çöpe gitti. Cole çaresiz. Ve çaresiz bir adam her şeyi yapabilir. Yüzüme daha çok su vuruyorum, tezgâhı sıkıca tutuyorum, parmaklarım zonklayana kadar sıkıyorum, sonra kendimi geri itiyorum, mutfak camındaki yansımam da aynısını yapıyor.

Ayakkabılarımı giyiyorum, iki cep telefonunu da cebime koyuyorum, bir mont ve anahtarlarımı kapıyorum. Ön kapıya ulaştığımda yemek odasındaki kedi kapısının açıldığını duyuyorum.

Koridora dönmemle, komşunun kedisinin masaya atladığını görmem bir oluyor.

"Hey," diye bağırıyorum.

Kedi aşağıya atlayıp kapıya doğru koşuyor, yüzünde tam bir panik ifadesi var. Önünü kesmek için koşuyorum, yön değiştiriyor, yemek odasına koşuyor, oradan da salona. Peşinden gidiyorum ve kanepenin arkasına saklanıyor. Tanrım, bunun için zamanım yok. Vakit hızla ilerliyor. Kanepeyi deviriyorum ve kedi kapıya koşarken yanımdan geçiyor. Yakalamaya çalışsam da kaçırıyorum, dönüp bana bakıyor, sonra aniden fırlıyor, parmak ağzından düşüyor. Dönüp parmağı almaya yelteniyor ama ben yolu çoktan yarıladığım için vazgeçiyor ve bana tıslıyor. Ellerimi hızla birbirine çarpıyorum, arkasını dönüp dışarı kaçıyor.

Parmağı alıyorum. Düşündüğümden çok daha hafif, sanırım daha önce bir parmağın ağırlığının ne kadar olacağını hiç düşünmedim. Yeniden birleştirilme şansı olursa soğuk kalması gerekeceğini düşünüyorum fakat buzluk zarar verebilir. Hücrelerin

kristalize ya da bunun gibi bir şey olabileceğini sanıyorum. Bunu belki de ben uyduruyorumdur. Bilmiyorum, yine de buzdolabının, hiç değilse bir kedinin onu katır kutur yemesinden daha iyi olacağını düşünüyorum.

Arabaya binip sirenleri, sadece ışıklarını açıyorum. Ne halt edeceğimi bilmiyorum. Kızın hayatını riske atmak pahasına Schroder'ı aramalı mıyım? Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Tek bildiğim arabanın, evim ile Bayan Whitby'nin evi arasındaki mesafeyi hızla kat ettiği. O bıçağın Katy'nin parmağını kesişi gözlerimin önünden gitmiyor, Cole'un yüzü de bu yaptığı şeyden hoşlanan bir adamın yüzü değildi. Sadece söylediklerini yapacağını kanıtlamaya çalışıyordu. Peki sırf bunu kanıtlamak için onu öldürür mü?

Bilmiyorum. Destek çağırırsam Cole onu öldürür mü? Eğer öldürürse ben bununla yaşayabilir miyim?

Bayan Whitby'yi öldürürsem bununla yaşayabilir miyim? Hapse dönmeye katlanabilir miyim?

Bencilce. Ama nihayetinde bu olacak. Hayır, hayır, yapamam. Bridget bana geri dönmüşken buna katlanamam.

Sürmeye devam ederken cep telefonumu cebimden çıkarıyorum. Şehrin dış mahallelerine sürüyorum, hızla ilerliyorum ve hepsi arabalarını yola park ederek trafiği tıkamış en az iki yüz yarışçının olduğu ana bulvarlardan birine geliyorum. Kahretsin. Orta şeritte ilerliyorum ve boş olan ilk ara sokağa sapıyorum. İleride bir itfaiye arabasını ve turuncu alevleri görebiliyorum. Schroder'ı arıyorum. Birkaç defa çaldıktan sonra açıyor.

"Theo," diyor. Arkadan karısının ve ağlayan bebeğinin sesini duyabiliyorum. Ses tonundan kötü haber beklediğini anlayabiliyorum. Bridget'in öldüğünü söylememi bekliyor.

"Yardımına ihtiyacım var," diyorum.

"Ne oldu?"

"Seni bir dost olarak mı yoksa bir polis olarak mı aradığımı bilmiyorum."

"Dost, Theo. Polis değilim, bu gece değilim. Belki de bir daha asla olmayacağım."

"O zaman dost olarak diyelim."

"Tamam, Theo, kesinlikle dikkatimi çekmeyi başardın. Ne oldu?"

"Caleb Cole beni görmeye geldi."

"Ne yaptı?"

"Az önce."

"Peki hâlâ orada mı?"

"Hayır. Gitti."

"Gitmesine izin mi verdin?"

Ona olanları anlatıyorum. Cole'un bana otuz dakikada anlattıkları, üç dakika sürüyor. Bu üç dakikada iki yanan arabanın, bir kavgayı izleyen bir grup insanın ve iki inik lastiğiyle ve jantlarının kopup üstteki neon ışıklarına çarptığı yerlerden kıvılcımlar saçarak oldukça yavaş bir şekilde ters yönde ilerleyen mor bir arabanın yanından geçiyorum.

Bitirdiğimde Schroder sessiz ancak Wake-E paketini açtığını duyabiliyorum ve bir dakika sonra bir tableti çiğnemeye başlıyor.

"Evet?"

"Evet, Dedektif Kent'i ya da doğrudan Stevens'ı arayabilirdin. Ve elbette ki onu öldüremezsin. Cole ne zaman gitti?"

"On sekiz dakika önce. Haklısın, bunu yapamayacağımı biliyorum."

"Madem biliyordun, beni neden on sekiz dakika önce aramadın."

"Bak Carl, seni neden hemen aramadığımı bilmiyorum, tamam mı? Ama şimdi mesele bu değil. Asıl mesele ne yapacağımız."

"Ama onu öldüremezsin."

"Biliyorum, bunu zaten söylemiştin, ben de bunu bildiğimi söylemiştim."

"Sahte bir şeyler hazırlamalıyız. Yapabileceğimiz tek şey bu. Cole'u onu öldürdüğümüze inandırmak."

"Bunu yemeyecektir. Aradığında ona kanıtlamam gerek. Kandıramayacağımız bir şey yapmamı isteyecek."

"Lanet olsun Theo! Beni hemen aramalıydın."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Yani... onu öldüremezsin."

"Tanrım Carl, sanki bunu yapmayı düşünüyormuşum gibi bana böyle söyleyip durma!"

"Tamam tamam. Özür dilerim. Ama öldüremezsin."

"Ama öldürmezsem Cole da Katy'yi öldürecek. Gözümün önünde yaptığı şey..."

"Bak işte, bunu yapmayı düşünüyorsun," diyor.

"Bana ne yapacağımı söyle."

"Neredesin?"

"Evden iki dakika uzaklıktayım."

"Tamam. Ben de şimdi arabadayım. Yoldayım."

"Ne yapacağımı söylemedin."

"Bilmiyorum. Kahretsin, daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"En azından oraya gitmem gerek. Sahte bir şeyler yapacaksak da oraya gitmeliyim."

"Tamam. Dinle, olay yerindeki memurları arayıp geleceğini söyleyeceğim. Ben de on dakikaya oradayım."

"Seni dinlemeyeceklerdir, durumunu unuttun mu?"

"Ben onlara dinletirim. Kahretsin, Theo, beni daha önce aramalıydın. Seni geri arayacağım," diyor ve kapatıyor.

Bayan Whitby'nin oturduğu semt güzel evlerle ve güzel arabalarla dolu; çok pahalı değiller ama her şey bakımlı ve düzenli. Anne ve babamın yaşadığı, büyüdüğüm mahalle de böyle bir yer.

Kimse ne zengin ne fakir, insanlar aileleriyle birlikte gündelik hayatlarını sürüyor, kimi daha iyi yaşıyor, kimi diğerleri kadar iyi iş çıkarmıyor, ancak her şey ortalamadır. Ortalıkta hiç polis arabası yok çünkü ev hâlâ tuzak olarak kullanılıyor. Polisin burada olduğunu daha fazla saklamaya gerek yok, ne de olsa Cole, Whitby'nin koruma altında olduğunu biliyor.

Garaj yoluna park ediyorum. Sekiz dakikam var. İnsan sekiz dakikada çok şey yapabilir ya da hiçbir şey yapamaz. Ön kapıyı çalıyorum. Bir polis memuru beni içeri alıyor.

"Yatak odasında," diyor.

"Onunla konuşmam gerek."

"Dedektif Schroder sizi onunla yalnız bırakmamamı söyledi."

"Dedektif Schroder şu an bir dedektif değil."

"Ama bu, sizi onunla yalnız bırakmayacağımız gerçeğini değiştirmiyor."

"Tamam."

"Ve kadın sarhoş."

"Tamam."

"Gerçekten sarhoş," diyor. "Ortağıma da dedim, bahse girerim ki..."

"Anladım," diyorum.

"Anladığınızı sanmıyorum," diyor başını iki yana sallayarak. "Bu taraftan," diyor ve beni koridora çıkarıyor. Annesinin vahşi saldırısına uğramadan ve Tabitha Jenkins'e de vahşice saldırmadan önce James Whitby'nin yürüdüğü koridor burası. Memurun, oturma odasında oturup cep telefonuyla konuşan ortağını geçiyoruz. Duvarlarda hiç tablo yok, fotoğraf da. Sadece üst kenarları aşağıya sarkan duvar kâğıtları var. Evin dekoruna bakılırsa otuz yıldır çok yorulmuş gibi görünüyor. Halıların özellikle kapının etrafındaki kısımları yıpranmış ve bu da bir zamanlar ya da hâlâ bu evde bir kedi yaşadığını gösteriyor.

Telefonum çalıyor. Arayan Schroder. "Gerekli aramaları yaptım," diyor.

"Ve?"

"Barlow'la konuştum," diyor ve sesi telaşlı geliyor. "Ona olanları anlattım. Buna inanamadığını söyledi. Bunun, Cole'un yapabileceğini düşündüğü şeylerin çok dışında olduğunu da. Katy'nin parmağını kesmesinin, tüm düşündüklerimizi geçersiz kıldığını düşünüyor."

"Ne önerdi?"

"Bir önerisi yok. Yani... ne önerebilir ki? Kariyerini riske atmış olur."

"Ve?"

"Stevens, Bayan Whitby'ye bir şey yapmamanı söyledi. O kadar. Başka bir seçenek sunmadı, muhtemelen aynı nedenden. İşini kaybedebileceği bir şey söylemektense hiçbir şey söylememek daha iyi. Bana, seninle buluşmak için birilerini gönderdiğini söyledi. Ve benim gitmememi."

"Vakit neredeyse doldu," diyorum.

"Biliyorum. Biliyorum."

"Kızı öldürecek. Parmaklarını kesecek ve sonra bıçağı göğsüne saplayacak."

"Biliyorum."

"Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Lanet olsun Tate, sakın o odaya yalnız girme. Bu bir emir."

"Bir arkadaştan mı?"

"Sadece... sadece benden, tamam mı? Neredeyse vardım. Birkaç dakika kaldı."

"Tamam."

"Ciddiyim Tate. Beni bekle."

"Bekleyeceğim."

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

"Telefonu memura ver."

Telefonu memura veriyorum. Alıyor, dinliyor ve başını sallarken, "Tamam," diyor, sonra başka bir şey demeden geri uzatıyor. "Görevden alındım," diyor.

"Ne?"

"Cole buraya gelmeyecek. Kalmamız için bir neden yok."

Bana rahatlamış bir ifadeyle bakıyor. Neler olduğu konusunda hiçbir fikri yok, ancak bunun kötü bir şey olduğunun farkında. Yine de o ve ortağı bu işin bir parçası olmak zorunda değil. Koridora çıkıyor ve oturma odasına yöneliyor. Ortağına aynı şeyi söylemesini dinliyorum, sonra omuz silkiyor, ortağının ne dediğini anlayamıyorum. Bir dakika sonra ikisi de dışarı çıkıyor. Kapıyı kapatırlarken evin önüne bir araba yanaşıyor.

Önce yatak odasının kapısına, sonra saatime bakıyorum. Üç dakika kalmış. Ön kapı açılıyor. Schroder giriyor. Kaldırımda arabamı görebiliyorum. Ben onun arabasını aldığım için o da polis merkezine bıraktırdıktan sonra benimkini almış olmalı. Altında şort ve üzerinde pijama var, yalınayak. Soluk soluğa. İki eli de titriyor, korkmuş ya da üşüyormuş gibi değil de, sanki elektriğe kapılmış gibi. Bir tablet daha çiğniyor. Ayrıca bir silahı var.

Gözleri sağa sola kayarken, "Yalnız mıyız?" diye soruyor.

"Bayan Whitby dışında, evet. Silah ne için Carl? Cole burada değil."

"Kadın içeride mi?" diye soruyor ve başıyla yatak odasının kapısını işaret ediyor.

"Evet. Neden silahın var?"

Sorumu duymazdan gelmeye devam ederek, "Kız," diyor. "Cole onu gerçekten öldürecek mi?"

"Bilmiyorum. En azından parmaklarını kesecektir. Buna gerçekten inanıyorum."

"Ben de. Birini kesebildiyse muhtemelen onunu da kesebilir. Kadın... kancığın teki," diyor yine başıyla yatak odasının kapısını işaret ederek. "Bayan Whitby. Onu hatırlıyorum. Onunla konuştuğumu hatırlıyorum. Rezil biri," diyor. "Dava dosyasını gördün."

"O bir canavar," diyorum.

"Hem de en kötülerinden," deyip bana bakıyor ve ondan yayılan elektriği hissedebiliyorum. Kollarındaki tüyler havaya dikilmiş ve tableti çiğnemeye devam ediyor. Gözleri fal taşı gibi ve kıvılcım saçıyor.

"Oğlunu komaya sokmuş. Onu ütüyle dövmüş."

"Onu öldürebilirmiş."

"Keşke öldürseymiş."

Başımı sallıyorum. Ona katılıyorum.

"Hapiste sadece birkaç ay kaldığını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Biliyorum," diyorum.

"Pek de fazla bir ceza değil," diyor.

"Hem de hiç değil."

"Daha fazla ceza almalıydı."

"Hiç salınmamalıydı," diyorum.

"Tüm bunlar onun yüzünden başladı. Bundan paçayı sıyırması doğru gelmiyor."

"Hem de hiç doğru değil," diye katılıyorum.

"Dünyanın dengeye ihtiyacı var Theo." Bir cep telefonu çalıyor. Bakıyorum. Doktorunki. "Bu işte, en boktan şeyleri görüyoruz."

"Biliyorum."

"Tanrım," diyor ve başını eğip birkaç saniye tavana bakıyor, yeniden bana döndüğünde ağlamamak için kendisini tutmaya çalışıyor gibi görünüyor. "Ben..." diyor ve sonra başını iki yana sallıyor, "Ben... ben daha fazla çocuğun ölmesine katlanamam. Geçen Noel kendime, benim nöbetimde daha fazla çocuğun ölme-

yeceğine söz verdim." Ben de şu an bir çocuğun öldürülmesinin dehşetiyle baş etmek zorunda kaldığı en son ana döndüğünü anlayabiliyorum. "O gün küvette o şekilde boğulurken teşkilattan ayrılmalıydım. O zaman bırakmalıydım."

"Carl..."

"Daha fazla çocuk ölmeyecek. Bu olmayacak."

Telefon hâlâ çalıyor. Saatime bakıyorum. Otuz dakika olmuş. Ben başımı iki yana sallarken, Schroder kendisininkini yukarı aşağıya sallıyor. Gülümsüyor. Hazin, hazin bir gülümseme bu, şimdi gözyaşları da akıyor, sadece birkaç damla. "Benim nöbetimde olmayacak," diyor ve gülümsemesi büyüyor. "Telefonu bana ver."

"Neden?"

"Çünkü dünya, denge üzerine kuruludur Theo. Nedeni bu. Bana telefonu ver."

Veriyorum. Birkaç saniye, nasıl kullanacağını unutmuş gibi telefona bakıyor. Aydınlanan ekranda, çağrının geldiği numara görünüyor. "Dört dakika ölüydüm," diyor. "Dört dakika boyunca hiçlikti, hiçlik. Bu çocuklar öldüklerinde daha iyi bir yere gitmeyecekler. Biz böyle düşünmek istiyoruz ama gitmiyorlar. Bizi bekleyen tek şey koca bir hiçlik." Telefonu yanıtlama tuşuna basıyor. Kendini doğrultup gözlerini silerek, "Ben Dedektif Carl Schroder," diyor telefon,. Silahı tutan parmaklarını gevşetip pijamasının üstünü, sanki bir toplantıya girmek üzereymiş gibi çekiştirip üzerine iyice oturmasını sağlıyor.

Hoparlörden Cole'un sesini duyabiliyorum. "Theodore Tate nerede?"

"Tam yanımda."

"Telefonu ona ver."

"Hayır. Benimle konuşacaksın."

"Eğer telefonu ona vermezsen kızı..."

"Kapa çeneni Caleb. Kapa çeneni ve izle," diyor Schroder. Sonra telefonun fonksiyonlarıyla oynayıp onu sessize alıyor,

bir dakika içinde ekran, doğrulduğu yerde ne varsa gösteriyor. Ayaklarımı gösteriyor, sonra Schroder'ın ayaklarını, sonra kapı çerçevesini. Schroder'ın kapı koluna uzanan elini gösteriyor. Görüntü bulanık ve sarsıntılı.

"Carl."

Carl başını iki yana sallıyor, gülümseme hâlâ yüzünde. Sonra omuz silkiyor. "Bazen iyi insanlar kötü şeyler yapmalıdır."

"Carl..."

"Kapa çeneni Theo. Bu senin kararın değil. Bunla yaşamak zorunda kalacak olan sen değilsin," diyor ve onu durdurmaya çalışmıyorum, sadece geri çekilip onun kapıyı açışını ve içeri girişini izliyorum. İçeride ışık açık. Bayan Whitby'yi yatakta otururken görebiliyorum, yanındaki komodinde boş bir votka şişesi var, ağzı açık ve gözleri kapalı. Oda içki, sigara ve kedi idrarı kokuyor. Üzerinde, önünde eski lekelerle dolu bir sabahlık var.

Bana dönüyor. "Bendim," diyor.

"Ne?"

"Hapishane kayıtları. Cole'un dosyasını atlayan bendim. Yani, evet, ona baktım ama... ama lanet olsun ki sarhoşluk ile akşamdan kalmalık arasında gidip geliyordum ve tabii vücudum da uyku yoksunluğu çekiyordu. Haklıydın, bu davanın bir parçası olmamalıydım. Dosyasına baktım ve lanet olsun ki onun bir anlamı olduğunu anlamadım bile ve şimdi... eh, o küçük kızın hayatını kurtarmak için ne gerekirse yapmam lazım."

"Carl..."

"Bu doğru, bunu sen de biliyorsun. Eğer bağlantı kurabilseydim bunların çoğu önlenebilirdi. Onu, Victoria Brown'a ya da doktora giderken yakalamış olabilirdik."

"Bunu bilemezsin."

İç çekiyor. "Yo, hayır, biliyorum. İkimiz de biliyoruz."

"Carl..."

"Yorgunum Theo. Çok yorgunum ve tek istediğim bu işin bitmesi," diyor. Telefonun sesini yeniden açıyor ve kapıyı kapatıyor.

Koridorda durup gözlerimi kapatıyorum ve silah sesini bekliyorum.

Çok sürmüyor. Beş saniye. Fakat ses çok daha uzun bir süre beynimin içinde yankılanıp bir bovling topu gibi oraya buraya yuvarlanıyor.

54

Caleb telefonun ekranındaki görüntüyü izliyor ve yataktaki, tek kurşunla kalbinden vurulan ölü kadına bakarken hiçbir şey söylemiyor. Bu olurken kadının gözleri açılmış, direkt telefona bakmıştı, ağzı sanki kendi içine çökmüş gibi dudakları büzüşmüştü ve kolunu bile kaldırmaya zamanı olmamıştı. Başı, uyurken olduğu yere geri düşmüş, boynu da iri göğüslerinin üzerine yığılmıştı. Hemen hemen bir dakika önceki pozisyonundaydı.

"Komodinin üzerinde boş bir şişe var," diyor Caleb.

"Ne? Seni duyamıyorum."

"Komodinin üzerinde boş bir şişe var dedim."

"Seni hâlâ duyamıyorum," diyor Schroder. "Bana bir dakika vermen gerek."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Ne?"

Caleb telefona bağırarak, "Dalga geçiyorsun, dedim," diyor.

"Geziyor muyum? Nereyi gezeyim?"

Cole cevap vermiyor. Ekrandaki ölü kadını izlemeye devam ediyor, sonra telefon kaldırılırken görüntüler hızla değişiyor. Duvarın yukarı aşağı sallanışını izliyor, sonra Dedektifin parmağını kulağına soktuğunu fark ediyor. Silah sesinden. Öyle olmalı. Silah sesi Dedektifi sağır etmiş olmalı, bu yüzden onu duyamıyor. Caleb'ın bir dakika beklemesi gerekiyor. Bu uzun bir dakika, ancak heyecanlı. Yargıcı elinden kaçırdı ancak bir oyun daha oynayıp birini yargıcı onun için öldürmeye ikna etmeye çalışabilir.

Yine de bunun işe yarayacağını sanmıyor. Hayır, tekrar olmaz, tüm dünyanın iyi olduğunu düşündüğü bir adamı öldürmek söz konusuyken işe yaramaz.

Sonunda telefon yeniden hareket ediyor, önce Schroder'ın yüzünün kenarı görünüyor, sonra da kulağı ekranı dolduruyor. Görüntülü konuşma yaptığını ve hoparlörün açık olduğunu unutmuşa benziyor.

"Ne dedin?"

"Komodinin üzerinde bir şişe var."

"Ne olmuş?"

"Onu alıp onunla kafasına vurmanı istiyorum."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Bunu yapmayacağım."

"Yapmak zorundasın."

"Hayır. Zorunda değilim. O öldü."

"O zaman bunu zaten hissetmeyecek, umursamayacaktır."

"Hayır."

"Öldüğünü bilmem gerek."

"Öyle mi? O zaman neden buraya gelip de kendin bakmıyorsun? Ona şişeyle falan vurmayacağım."

Caleb düşünüyor. Başını sallıyor. Biraz daha düşünüyor. Yine başını sallıyor. Dedektife inanıyor. "Bir keçeli kalemin var mı?"

"Ne?"

"Kalem. Bir kalem bul."

"Kalemim var."

"Onunla alnına yazmanı istiyorum."

"Bunu da yapmayacağım."

"Yapacaksın Dedektif, nedenini de söylüyorum, yapacaksın çünkü o zaman size nerede olduğumu söyleyeceğim."

Telefondan bir hırıltı sesi geliyor. "Tabii, eminim söylersin."

Başını eğip tekrar parmaklarından birini kesmek zorunda kalmayacağı kıza bakarak, "Söyleyeceğim," diyor. Söz veriyorum, alnına dediğimi yaz, sonra Theodore Tate'le gelin ve beni alın. Söz veriyorum. Katy Stanton'ı kurtarabilirsiniz."

"Ya babası?" diye soruyor Schroder.

"Onun hakkında hâlâ kararsızım."

"Ona zarar vermezsen anlaşırız."

"Söylediğimi yaz, ikisine de zarar vermeyeyim. Anlaştık mı?"

"Ne yazmamı istiyorsun?"

"*Ben kötü bir kaltağım* yazmanı istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü öyle. Bunu sen de biliyorsun. Hepimiz biliyoruz."

"O zaman neden yazma zahmetine gireyim?"

"Yazıyor musun yazmıyor musun? Yoksa anlaşmamız bozuldu mu?"

"Bekle." Görüntü yine değişiyor. Yine Schroder'ın gömleği, sonra da yatak görünüyor, sonra yatak otuz saniye kadar ekranda kalıyor. Ardından telefon yine hareket ediyor. Bayan Whitby'nin yüzünü gösteriyor. Birkaç saniye için görüntü bulanık fakat sonra odaklanıp netleşiyor. Alnında kelimeler yazıyor. El yazısı Caleb'ınkinden düzgün, harfler biçimli ve güzel ancak boşlukları doğru ayarlayamadığı için son birkaç harf sol gözüne doğru eğilip küçülmüş."

"Güzel," diyor Caleb.

"O halde söyle, neredesin?"

"Söylersem yalnız gelecek misiniz? Sadece sen ve Tate?" diye soruyor çünkü Schroder ve Tate'in beklediği soru bu. Yalnız gelmeseler de, hatta yanlarında yüz polis de getirseler hiç umurunda değil."

"Evet."

"Size güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Bu kadar oyun yeter Caleb. Bana nerede olduğunu söyle."

"Yeterince adil," diyor. Schroder'a satılık evin adresini veriyor, telefonu kapatıyor ve sonra da daha önce aramayı düşündüğü gazeteciyi arıyor. Ona kim olduğunu söylüyor ve adamın şüphe duyduğunu bildiği için telefonla Katy'nin fotoğrafını çekip ona gönderiyor. Sonra birkaç arama daha yapıyor, bir radyo ve bir televizyon kanalına da adresi veriyor. Sonra yeniden Doktor Stanton'ın yanına gidiyor. Beş dakikası olduğunu tahmin ediyor. Beş dakika. Ve sonra her şey bitecek.

55

Schroder kapıyı açıp telefonu bana uzatıyor. İçeri girerkenki görüntünün aynısını görüyorum. Bayan Whitby hemen hemen aynı, sarhoşmuş gibi görünüyor. Tek fark, Schroder'ın alnına bir şeyler yazmış olması.

"Bir şey söyleme," diyor.

Başımın kenarını hafifçe tutarak, "Doğru olanı yaptın," diyorum. Silah sesi hâlâ kafamın içinde yankılanıyor.

Carl bana tuhaf bir bakış atıyor, sonra başını iki yana sallıyor. "Theo, ciddiyim, kapa şu lanet çeneni, tamam mı? Ben süreceğim ve senden tek kelime bile duymak istemiyorum, yeterince açık mı?"

Gayet açık. Sokakta ilerliyoruz. Civardaki evlerde ışıklar var, silah sesi insanları uyandırmış. Schroder ilk defa birini öldürüyor. Bunu yapmak zorunda olacağını hiç düşünmemiş olduğunu tahmin ediyorum, bu koşulları daha önce hayal dahi etmemiş olduğundan da eminim. Masum bir kadını öldürdüğünü düşünüyor ama bunu yapmadı. Aslında birini kurtardı.

Elini uzatıp, "Anahtarlar," diyor. Ona anahtarlarını veriyorum ve o da bana benimkileri uzatıyor. Arabasına biniyoruz. Nereye gittiğimizi sormuyorum. Cep telefonu çalıyor, cebine uzanıyor ve cevap bile vermeden kapatıyor. Sonra benimki çalıyor.

"Açma," diyor.

Hastane olabilir diye düşünerek numaraya bakıyorum. Ama değil. Polis merkezinden arıyorlar. Meşgule verip telefonu yeniden cebime koyuyorum. Schroder'ınki yeniden çalmaya başlıyor.

Kapağını açıyor, bataryasını çıkarıyor ve ikisini de arka koltuğa atıyor. Telefonum yine çalıyor. Bana, aynı şeyi yapmaya hazırmış gibi bakıyor. Telefonu sessize alıyorum ve yanıtlamıyorum.

Birkaç dakika boyunca bir Schroder'ı, bir de ışıkla olan savaşını kaybeden geceyi izliyorum. İlaçların verdiği mücadelenin etkisi son birkaç dakikadır azalıyor ve yavaş yavaş yeniden baş ağrım başlıyor. Gökyüzü koyu mavi. Birkaç saat içinde insanlar uyanacak ve işe gidecek, zinde ve üretken olacaklar. Şimdi çoğu uykuda, rüya âlemlerinde. Kimi canavarlar tarafından kovalanıyor, kimi televizyonda gördüğü kanıtları ziyaret ediyor, kimi uçuyor, kimi düşüyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Caleb Cole'u tutuklayıp Katy Stanton'ı kurtaracağız."

"Peki bunu nasıl yapacağız? Sana nerede olduklarını söylemedi, değil mi?"

Başını sallıyor. "Aslında söyledi."

"Ne?"

"Bana adresini verdi."

"Ona inandın mı?" diye soruyorum şakaklarımı ovarak.

"Neden bana söylemedin?"

"Bunu bana sormaya hakkın yok," diyor. "Sen en son ne zaman elinde bir şey olunca doğrudan bana geldin?"

"Bu onun oyununun finali," diyorum. "Her ne planlıyorsa biz oraya gidince gerçekleşecek."

"Bunu biliyorum Theo. Ahmak değilim. Finalde ölecek, herkes bunu söyleyip duruyor. Ancak öyle olmayacak. Bunu engelleyeceğiz. Oraya gittiğimizde o piçi canlı yakalayacağız çünkü bu onun istediği son şey. Anladın mı?"

"Anla... Anladım."

"Ne?"

"Anladım dedim."

"Bak, ciddiyim Tate, o herif paçayı o kadar kolay kurtaramayacak. Hapse girecek."

"Anladım dedim, tamam mı? Yine de... destek istememiz gerekmiyor mu? Açığa alındığını unuttun mu?"

"Yalnız gelmemizi söyledi."

"Bu iş tehlikeli görünüyor Carl. Ve aptalca. İşe dönme şansını ortadan kaldıracaktır."

"Kelimeleri neden yuvarlıyorsun?"

"Ne?"

Başını iki yana sallıyor. "İstersen seni indirebilirim. Seni suçlamam."

"Carl, bu işin içine ediyorsun. Bu böyle olmaz. Destek çağırmamız gerek."

Sonunda bana bakıyor. Beş saniye boyunca bana bakıyor ki bu, bakan kişi hızla ilerleyen bir arabanın direksiyonundaysa oldukça uzun bir süre. Şakaklarımı şimdi daha sert ovuyorum.

"Tanrı aşkına Theo, sen iyi misin?"

"Peki sen?"

"Bak, durum tersi olsaydı, sen de hemen harekete geçerdin ve bunu da kendi yöntemlerinle yapardın. Sen hep kendi yöntemlerini kullandın. Polisken bile. Her iş Tate'in yöntemiyle yapılmalıydı. Tate en iyisini bilirdi. Tate'in kurallara uyması gerekmezdi. Şimdi de bunu Schroder yöntemiyle yapıyoruz. Tamam mı?"

"Tamam, kahretsin, tamam!"

"Sen iyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim, söyledim ya," diye çıkışıyorum başımı ovarken. Acil servis doktorunun reçetesini uygulama sürecinde olduğumdan endişelenmeye başlıyorum.

Schroder yol işaretlerine bakarak yavaşlıyor, sağa dönüyor, sonra yine hızlanıyor.

"Satılık tabelalarına bak," diyor. "92 numara."

"Tamam," diyorum ama rakamlar bulanık görünüyor. Kafamın içindeki şey uyanmaya devam ederken her şey bulanıyor.

On saniye sonra bir ön bahçede tabelayı görüyor Schroder. O yavaşladıktan sonra ben de görüyorum. Evin önüne park ediyor. Gözlerimi ovuşturuyorum ve görüşüm biraz netleşiyor. Lanet olası ilaçları lavaboya dökmemeliydim.

"Gizlice girmenin manası yok," diyor. "Zaten bizi bekliyor."

"Peki ne yapacağız?"

"Ön kapıya gidip çalacağız. O kadar basit."

"Peki ya sonra?"

"Sonra Schroder yöntemini uyguluyoruz," diyor ve biz daha arabadan inmeden, arkamızdan daha çok araba geliyor ve Caleb Cole'un tutuklanmasına basın da eşlik ediyor.

56

Doktor uyanık. Polis yakında burada olur. Aslında polislerin öğrenmesine izin vermemeyi, sadece habercileri aramayı düşünüyordu. O adamların burada olmasına ihtiyacı yoktu ancak daha sonra polisin olacakları engelleyemeyeceğine karar verdi. Kendilerini hiç bilmedikleri bir durumun ortasında bulacaklardı ve dikkatli olmaları gerekiyordu. Dâhil olmaları önemli değildi, bu olsa olsa Stanton'ın akıbetini kesinleştirirdi.

Caleb eğilip Stanton'ın ağız bandını çıkarıyor. "Kızlarını öldürürken çok eğlendim."

"Sen bir hayvansın," diyor Stanton. Ağlıyor ve yüzü kıpkırmızı.

"Ayağa kalk."

"Ne?"

"Sana ayağa kalk dedim. Yürüyüşe çıkıyoruz."

"Siktir git, siktir... seni... seni..."

"Hayvan diyeceksin herhalde. Ama zaten az önce söyledin. Seni son kalan kızının önünde öldürmemi ister misin?"

"Siktir git dedim sana."

Bu tavır Caleb'ın hoşuna gidiyor. Stanton giderek cesurlaşıyor. Sinirli. "Ayağa kalkmazsan gidip Katy'yi soyacağım ve çıplak resimlerini internete koyacağım."

Stanton dizlerinin üzerinde doğruluyor. "Seni öldüreceğim," diyor. "Seni öldüreceğim orospu çocuğu."

Caleb başını sallıyor. "Ben seni öldürmezsem tabii. Acaba mahkemeye çıkıp da jürideki iyi insanlara bunların hiçbirinin

benim suçum olmadığını söyler misin? Benim sadece aklını oynatmış bir adam olduğumu anlatır mısın?"

"Sen delisin," diyor Stanton.

"Güzel." Aşağıya eğiliyor ve Stanton'ı saçlarından tutup çekiyor. "Şimdi ayağa kalk."

Stanton'ı oturma odasından çıkarıp Katy'nin hâlâ uyuduğu yatak odasını geçiyor. Işıkları açıyor. Elinde sımsıkı tuttuğu bıçağı Stanton'ın ensesine dayayarak adamın arkasında durup bekliyor.

"Ne bekliyorsun?" diye soruyor Stanton.

"Kes sesini," diyor Caleb.

Arabaların gelmesi için bir dakika beklemesi lazım. "Yürü," diyor ve Stanton'ı kapıya doğru itiyor. Stanton sendeliyor ama ilerliyor. Kapıya varınca duruyor. Caleb sırtları kapıya gelecek şekilde döndürüyor adamı, Stanton'ın yüzü şimdi koridora bakıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor Stanton.

"Şimdi hayatın için bana yalvaracaksın," diyor Caleb ve adamın bileğindeki plastik kelepçeleri kesiyor.

Doktor kollarını hemen öne çekiyor ve onları ovuşturmaya başlıyor.

"Seni öldüreceğim, sonra diğer kızını da," diyor Caleb. "Şimdi arkanı dön."

Stanton dönüyor. Aralarında birkaç metre var, o kadar. Cole ona doğru yürüyor, bunu yaparken de bıçağı düşürüyor. Bıçak, halının üzerine, belki de Stanton'a daha yakın bir yere, düşüyor.

İki adam da öylece durup birbirlerine bakıyor. Caleb, Stanton'ın tepki göstermesini bekliyor. Ve bu gerçekten de oluyor, birden bıçağın üzerine atlıyor. Caleb bıçağı tekmeliyor, Stanton'ın arkasına, koridorun ilerisine gidiyor. Stanton bıçağın arkasından gidiyor. Caleb gülümsüyor. Kapı koluna uzanıp onu açıyor. Her şey mükemmel. Tam anlamıyla mükemmel.

Stanton bıçağı alıp Caleb'a çeviriyor. "Seni öldüreceğim," diyor zafer kazanmışçasına başını iki yana sallayarak. "Seni kesip biçeceğim."

Caleb kapıdan çıkıyor. Verandaya ulaşıp yüzünü yola dönüyor. İki minibüs var ve önlerinde de kameralı insanlar duruyor. Avuç içleri karşıyı gösterecek şekilde ellerini, bedeninden mümkün olduğunca uzağa, havaya kaldırıyor. Dedektif ve Tate yaya kaldırımından ona doğru geliyor. Arkasını Stanton'a dönük durmaya devam ederek adamın onu bıçaklamasını ve beraberinde gelecek ölümü bekliyor. Dr. Nicholas Stanton, medyanın ve polislerin önünde silahsız bir adamı öldürecek. Çocuklarını öldürdüğünü düşündüğü bir adamı öldürecek. Bunun hesabını vermek zorunda kalacak ve mahkemeye çıkacak. Suçlu bulunacak, tıpkı Caleb'ın on beş yıl önce suçlu bulunduğu gibi. Sonra hapse gidecek ve dayak yiyecek, tecavüze uğrayacak ve simetriden hoşlanmayan aynı zorbalar tarafından parmakları defalarca kırılacak. Sonra da Nicholas Stanton nihayet Caleb Cole'un yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayacak.

57

"Bunların nereden haberi oldu?" diye soruyor Schroder.

Arabadan iniyoruz. Arkamızda haber minibüsleri var. Cole'un içerde olup olmadığını, kimin ölü kimin sağ olduğunu, Cole'un bize sessizce gelip gelmeyeceğini bilmiyoruz. Derken bir işaret gibi, ön kapı açılıyor. Cole dört adım ilerliyor. Sonra ellerini havaya kaldırıyor. Bize bakıyor ancak minibüslerin ve kameraların ışıkları yüzüne vuruyor ve bizi gazetecilerden ayırt edemediğini görebiliyorum. İnsanlar ona doğru ilerlemeye başlıyor. Cole'un omuzları, sanki üşümüş ya da vurulmayı bekliyormuş gibi boynuna dayanmış.

Schroder silahını çekiyor. Yan tarafa ilerliyorum. Cole dönüp bana bakmıyor. Başka bir adım daha atmıyor. Sadece karşıya bakan gözlerini görebilmek için iyice kısıyor.

"Kımıldama," diye bağırıyor Schroder.

"Silahsızım," diye bağırıyor Cole. "Teslim oluyorum. Ateş etme."

"Dedektif," diye bağırıyor muhabirlerden biri. "Burada olma yetkiniz var mı?"

Schroder'ın muhabirlere ateş açmadığından emin olmak için dönüp ona bakıyorum, sonra ön bahçeye koşuyorum. Cole'un görüş açısının dışında kalacak şekilde evin sağ tarafına ilerliyorum. Kenarda kalıp ön kapıya yaklaşmaya başlıyorum. Sonra Doktor Nicholas Stanton çıkıyor. Sendeliyor, uzun adımlar atıyor. Üzerinde Schroder'ınkine benzeyen bir pijama var, tek farkı, üzerinde

kan ve kusmuk lekelerinin olması. Gözleri büyümüş, bakışları vahşi, yüzünü buruşturuyor. Gözlerini ışıktan korumak için ellerini kaldırınca, elinde büyük bir bıçak olduğu ortaya çıkıyor. Işık bıçağın daha da göze çarpmasına, Stanton'ın da kaçığın teki gibi görünmesine neden oluyor. Karşılaştığı tüm bu insanlar ve şamata karşısında irkiliyor, kendinden emin değilmiş gibi görünüyor. Sonra Cole'u görüyor, ona odaklanıyor, yüzü daha da geriliyor, ilerlemeye başlıyor. Ayakları yere sertçe iniyor. Cole onu duyuyor olmalı, yine de dönüp Stanton'a bakmıyor, kıpırdamıyor, sadece omuzlarını elinden geldiğince yüksekte tutmaya devam ediyor.

Birden anlıyorum. Cole'un düşündüğü son bu. Cole bıçaklanmak istiyor. Stanton'ın, onu tüm bu insanların önünde öldürmesini istiyor. Silahsız bir adamı öldürdüğü için Stanton'ın hapse girmesini istiyor.

Schroder, Cole'a kıpırdamaması için bağırmaya devam ediyor. Schroder'ın olduğu yerden Cole, Stanton'ı görmesini engelliyor. İlerlemeye devam ediyoruz. Hepimiz kamera ışıkları altındayız. Hepimiz kayda alınıyoruz. Schroder muhabirlerin gürültüsü yüzünden bağırmak zorunda kalıyor. Başım zonkluyor ancak bir dakika sonra her şeyin biteceğini biliyorum.

"Yapma," diye bağırıyorum Stanton'a.

Schroder, Cole'a, "Ellerini havaya kaldır," diyor ve sonra ilerlemeye başlıyor. Medya ekibi de ardından ilerliyor. Kamera ve ışıklar onlardan, aksiyon ise geri kalanımızdan.

"Çocukların hayatta," diyorum Stanton'a. Aramızda artık sadece üç dört metre var.

Cole bana bir bakış atıyor, kaşlarını çatıyor, sonra yeniden kameralara dönüyor.

"Hepsini öldürdüm," diyor, habercilerin olmasa da benim ve Stanton'ın duyabileceği kadar yüksek sesle, "ve birine de tecavüz ettim."

"Onlar... zarar ver..." diyorum ama kelimelerin yanlış çıktığını duyuyorum. *Kahretsin.*

Stanton beni duymayıp Cole'a bakarak, "Çocuklarımı öldürdün," diyor.

"Bundan keyif de aldım."

Stanton son bir adım daha atıyor. Arayı kapatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, Stanton bıçağı indirene kadar yetişmem mümkün değil, Cole'un sırtının tam ortasını hedefliyor, sonra sırtı bir hedef tahtasına dönüyor. Bıçağı kabzasına kadar saplayabilmek için var gücüyle indirse de bu o kadar iyi bir hamle olmuyor çünkü bıçak bir kemiğe çarpıyor ve ancak yarısına kadar giriyor. Bıçağı çıkarıyor, Cole dizlerinin üzerine çöküyor ve Schroder ancak o anda Stanton'ı ve olan biteni görebiliyor.

"Bıçağı bırak," diye bağırıyor Schroder. Silahını Cole'dan Stanton'a, sonra yine Cole'a, ardından yeniden Stanton'a doğrultuyor.

Stanton'a doğru iki adım daha atıyorum. Kelimelere gerçekten odaklanarak ona çocuklarının iyi olduğunu söylüyorum, avuç içlerim yukarıya dönük halde kollarımı ona uzatıyorum, saçı başı dağınık, gözleri yuvasından fırlamış, tam anlamıyla bir çılgın gibi görünen adam bana dönüyor. "Çocuklar... hâlâ... hayat..." diyorum.

Demek istediğimi hiç anlamadan bana bakıyor.

Bıçağı yeniden kaldırıyor, bu defa Cole'un ensesini hedefliyor. Son adımı da atıyorum, sol elimle Stanton'ın bileğini yakalıyorum, onu öne itiyorum ve ikimiz de yere düşüyoruz. Bacaklarımdaki dikişlerin patladığını hissediyorum. Kafamın içinde artan basıncı hissediyorum. Stanton beni üzerinden itiyor, yanlamasına düşüyorum. Doğrulurken bıçağın hâlâ elinde olduğunu görüyor. Cole'a bakıyor, sonra da bana. Ve sonra emekleyerek Cole'a doğru ilerliyor. Ayağa kalkıp onu tutuyorum. Bana bakıyor, sonra bıçağı bana doğru savuruyor. Zamanında göremiyorum ve darbeden kaçmam mümkün değil.

Schroder onu vuruyor.

Silah sesi kafamın içinde bir dizi reaksiyonu tetikliyor. Önce gözlerim ile beynim arasındaki sinirler birkaç saniyeliğine çalışmıyor. Karanlığın ortasında, neler olup bittiğini görmeden öylece duruyorum. Sonra kafamda bir şalter açılıyor ve görüşüm geri geliyor. Fakat şiddetli bir ağrıyla birlikte. Vurulan benmişim gibi başımı tutarak yana doğru sendeliyorum. Haberciler eğilip saklanırken ışıkları, farklı yönleri gösteriyor. Evin duvarına yaslanıyorum.

Cole bize dönüyor. "Hayır," diye bağırıyor hâlâ dizlerinin üzerinde. "Hayır," diye tekrarlıyor ve bu defa dudaklarının arasında kandan bir baloncuk beliriyor. Dengesini kaybedip öne düşüyor. Gömleğinin arkası kan içinde. Veranda merdivenlerinden yuvarlanıyor ve yüzü kaldırımdayken bacakları verandada kalacak şekilde duruyor.

Stanton ayağa kalkmaya çalışıyor ancak bunu yaparken çok iyi zaman geçirdiği söylenemez. Pijamasının önü ve sağ omzu kıpkırmızı. Bir elim gözümün üzerinde çünkü bu, artık içinde ne haltlar oluyorsa, beynimdeki ağrıyı bir şekilde azaltıyor. Stanton bıçağı yeniden kaldırmaya çalışıyor ancak kolunu kıpırdatamıyor. Yüzünden, koluna ne olduğunu çözemediğini anlayabiliyorum. Denemeye devam ediyor, sonra yaralı kolunun sağlam elinde duran bıçağı almak için sağlam kolunu kullanıyor. Etrafına bakınıp habercilere, Schroder'a ve bana doğrulttuğu bıçağı sallamaya başlıyor. Cole'u göremiyor gibi. Bıçağı bana doğru sallıyor ve Schroder ikinci kez ateş ediyor. Bu defa Stanton'ın neresinden vurulduğunu göremiyorum ama bu onu durdurmaya yetiyor. Eğilip bedenine bakıyor, sonra da bana. Gözleri daha da netleşmeye başlıyor.

Onunla konuşmaya çalışıyorum, ona çocuklarının iyi olduğunu söylemek istiyorum ancak kelimeler çıkmıyor, çok ağırlar. Sonunda birkaç kelime söylemeyi başarıyorum ama onların da bir anlamı yok. Haberciler yaklaştıkça ışık daha da güçleniyor.

Schroder yanımıza geliyor. Bıçağı tekmeleyip uzaklaştırıyor, sonra gelip beni Stanton'ın altından çekip çıkarıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana. Başımı sallıyorum.

Cep telefonunu çıkarıp ambulans çağırıyor. İki tane. Silahı bırakmıyor. Üzerinde ışıklar var, benim üzerimde de, Cole ve Stanton'ın da. Her yerde kan var ve bu da yaşananların televizyon için iyi bir sahne olmasını sağlıyor.

Schroder telefonu kapattıktan sonra Stanton'a, "Onlara zarar vermeyecekti," diyor.

"Hiç... hiçbir şey anlamıyorum," diyor ve rüyadan uyanan bir adama benziyor.

"İyiler," diyor Schroder.

"Peki ya Katy?"

"Onun da iyi olduğundan eminim."

"Onun... parmağını kesti."

"Biliyorum. Ancak tek yaptığı buydu," diyor Schroder sanki parmak kesmek önemsiz bir şeymiş gibi.

"Yani... yani onları öldürmedi mi?" diye soruyor Stanton.

"Hayır," diyorum ve ilk kelimem düzgün çıkıyor.

"Anlamam..." diyor ve sonra öksürmeye başlıyor. Öksürmeye devam ediyor ve sonunda durduğunda gülümsüyor. "Anlamam gerekirdi," diyor ve sonra bir şey söylemiyor. Sadece yüzünde bir gülümsemeyle bize bakıyor. Ve beş dakika sonra ambulans geldiğinde o gülümseme hâlâ yüzünde.

58

"İyi olduğundan emin misin?" diye soruyor Schroder.

"Ben iyiyim," diyorum. Ama söylediklerimi duyduysa iyi olmadığımı mutlaka fark etmiştir.

"Peki," diyor ve Caleb'ı taşıyan ambulansın arkasına biniyor.

Schroder'ın arabasını kullanıyorum. Sağlık görevlilerinden birinden, ellerindeki en güçlü ağrı kesiciyi istedim ve bana iki tablet vermesine rağmen baş ağrım devam ediyor. Silah sesi yüzünden hâlâ kulaklarım çınlıyor. Habercilerin bazıları evde kalıyor, bazıları bizi takip ediyor, hikâye yayıldıkça olay yerinde daha fazla haber minibüsü ortaya çıkıyor. Hastaneye ulaşıyoruz, Cole'u taşıyan ambulansın arkasına park ediyorum ve sedyenin, bu defa yüklenirkenkinin tam tersi sırayla indirilişini izliyorum. Onu acil servise götürüyorlar. İkinci ambulans geliyor, aynısını Doktor Stanton için yapıyorlar. Kızı da hızla içeri taşınıyor.

Katy'yi görünce evdeki parmağı hatırlıyorum. Park yerinden çıkıp yeniden eve sürüyorum. Tüm yarışçılar görünüşe göre evlerine dönmüş. Trafikte sadece gece vardiyasını bitiren ya da mesaiye erken başlayan insanlar var. Önce tüylü bir kuyruk ile iki arka bacak, sonra da evimin arka kapısından kaçarken kedinin büyük kısmını görüyorum. Buzluktan parmağı alıyorum, soğuk ve katı. Onu cebime atıyorum, sonra vücut ısımın zarar verebileceğini düşünerek bunun kötü bir fikir olduğuna karar veriyorum. Bir bardak su içip lavabonun başında gözlerimi kapatıp baş ağrımın geçmesini diliyorum ancak ağrı beni dinlemiyor,

kafamın içinde yaşayan şey artık daha fazla görmezden gelinmek istemiyor. Kulaklarım hâlâ çınlıyor. Parmağı yolcu koltuğuna koyup hastaneye doğru yola çıkıyorum, görüntü az öncekiyle aynı, sadece bu defa onu ters yönden izliyorum ve hava biraz daha aydınlık. Hastaneye vardığımda park yeri bulamıyorum. Her yer polis arabalarıyla ve haber minibüsleriyle dolu. Yolun diğer tarafına, Hagley Parkı'nın yanına park etmek zorunda kalıyorum. Burası şehrin ortasında koca bir park ve bu saatte bile etrafında birkaç kişi yavaş yavaş koşmakta. Karımı görmeye geldiğimde konuştuğum hemşire tarafından içeri alınıyorum. Gördüğüm ilk doktora parmağı gösterip kime ait olduğunu söylüyorum. Parmağı alıp koşarak gidiyor. Daha önce bulunduğum bekleme odasını buluyorum. Schroder oturuyor. Başka polisler de. Schroder'ın yanına çöküyorum. Birbirimizle konuşmuyoruz. Diğerleri muhabbet ediyor. Schroder karşıya bakıyor ve önce Bayan Whitby'yi, sonra da Doktor Stanton'ı vuruşunu zihninde tekrar tekrar izlediğini anlayabiliyorum. Ben de yapabileceğimiz farklı bir şeyler olup olmadığını merak ederek aynı görüntüleri izliyorum. Bir saat geçiyor. Gelen giden olmuyor. Zihnimde yeniden oynayıp duran görüntüler daha iyiye gitmiyor ancak baş ağrım diniyor. İyi sonuçlanmış olabilecek başka senaryolar bulamıyorum. Schroder duvara bakmaya devam ediyor. Sonunda cevapsız arama olup olmadığını kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. Evet, birkaç çağrı var. Çoğu polis merkezinden ama biri de Doktor Forster'dan. Numarasını görünce içimi sıkıntı basıyor. Haftanın nasıl geçtiğini düşünüyorum, haberin iyi olacağına ihtimal veremiyorum. Onu geri aramıyorum, arayamam. Ne söyleyecekse, ne kadar kötü olursa olsun, bunu duymazsam belki hiç gerçekleşmemiş olur.

Bir saat sonra bir doktor geliyor. O zamana kadar odada dolaşıp, birkaç dakikada bir telefonuma uzanıp, sonra bunun bir anlamı olmadığını hatırlatıyorum kendime. Beni bekleyen mesajda acı dışında bir şey olmayacak. Doktorun önlüğünde kan var ama çok değil. Bize bakıyor ve yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyor.

"Caleb Cole'un durumu ağır," diyor hepimize birden. Ancak en çok Dedektif Kent'e bakıyor. Bu yüzden onu kim suçlayabilir ki? "Ancak atlatacak gibi görünüyor."

Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Schroder hiçbir şey söylemiyor. Kent başını sallıyor ve doktor bize bakmadan önce birkaç saniyeliğine onun göğsüne bakıyor. Doktor eklenecek bir şey kalmadığını anlayınca çıktığı kapıdan geri giriyor.

"Ne kadar alır dersin?" diye soruyorum Schroder'a.

"Ne?"

"Cole diyorum, sence hapisten çıkabilir mi?"

Schroder başını iki yana sallıyor ancak cevap vermiyor. Yerine iyice yerleşiyor ve yeniden duvara bakıyor. Sonunda, ilk defa yorgun görünüyor. Cole'un planını ve uyanıp da hayatta olduğunu fark edince ne kadar sinirleneceğini düşünüyorum. Hapse dönecek. Yine dayak yiyecek. Geçen sefer kendini öldürmemişti, bu defa olur mu? Ve yirmi yıl sonra serbest kalırsa, o zaman ne olacak? Yirmi yıl dayanabileceğini sanmıyorum.

Bir saat daha geçiyor. Çoğunu gözlerim kapalı halde ve başımın arkasını duvara yaslayarak geçiriyorum. Farklı bir doktor geliyor, arkamızdaki koridordan çıkıyor. Başını iki yana sallıyor. "Parmağını kurtaramadık. Ancak bunun dışında Katy iyi. Yarın taburcu olabilir."

"Peki," diyor Kent ve son doktorla olanların aynısı oluyor. Duruyor, bir şeyler eklememizi bekliyor, kimse bir şey söylemeyince geldiği yönden dönüyor. Parmağa ne olacağını merak ediyorum.

Dedektiflerin bazıları ortadan kayboluyor. Çok geçmeden sadece beş kişi kalıyoruz. Kimse konuşmuyor. Sonra Dominic Stevens geliyor. Bize yaklaşıyor ve teker teker hepimizin yüzüne bakıyor. Dedektif Kent bir bahane bulup beni ve Schroder'ı orada bırakarak diğerlerini koridora çıkarıyor. Stevens bizimle konuşmaya başlamadan, ilk doktorun çıktığı kapıdan üçüncü doktor geliyor.

"Nicholas Stanton'ın omzundaki yara önemli değil ancak ikinci kurşun koltukaltından sağ akciğerine girmiş. Çok kan kaybetmiş. Hasarı onardık ve beklenmedik bir şey olmazsa iyileşecektir."

Stevens yavaşça başını sallayarak, "Güzel," diyor. "Bu çok iyi." Elini Schroder'ın omzuna koyuyor. "Seninle biraz yürüyelim."

Schroder ve Stevens koridora çıkınca doktorla baş başa kalıyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken dengemi kaybedip yeniden koltuğa düşüyorum. Uyumam lazım. Birden gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum.

"İyi misiniz?" diye soruyor doktor.

"İyiyim. Sadece yorgunum, o kadar. Teşekkürler," diyorum. "Onu kurtardığınız için teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Daha kurtarılmadı. Ama iyi görünüyor."

"Tamam," diyorum ama yanımdan gitmiyor, bana bakmaya devam ediyor. "Gözleriniz," diyor, "gözleriniz şişmiş."

"Ne?"

Dizleri üzerine çöküyor, sonra birden gözüme bir ışık tutuyor ve beynim bir takla atıyor. Fakat kontrolümü kaybetmiyorum.

"Göz bebekleriniz genişlemiyor. Baş ağrınız var mı?"

"Evet."

"Ne zaman başladı?"

"Bir süre önce."

"Ne?"

"Gelip gidiyor," diyorum. "Başıma darbe almıştım."

"Ne kadar sertti?"

"Çok," diyorum başımdaki oyuğu ovarak. "Bir reçetem var," diyorum ve cebime uzanıyorum ancak onu bulamayacak kadar uykuluyum. Ellerim düşüyor. Sandalyenin üzerine, iki yanıma düşüveriyor.

Doktor, "Burada bekleyin," dedikten sonra gözden kayboluyor.

Tam tersini yapıyorum, kalkıp bekleme odasına gidiyorum, sağ kolum yanımda sallanıyor. Dominic Stevens koridorda Schroder'la konuşuyor. Stevens bir kot pantolon ile gömlek giymiş; onu daha önce günlük giysiler içinde hiç görmemiştim. Sakin de görünüyor. Alçak sesle konuşuyorlar ve duvara yaslanıp onları izliyorum. Konuşmanın ilk yarısında Schroder başına iki yana sallayıp duruyor ama ikinci yarısında yukarı aşağı sallamaya başlıyor. Sonra Stevens beni başıyla selamlıyor, Schroder'a bir şeyler daha söylüyor ve gidiyor.

Konuşmanın Bayan Whitby'yle ilgili olması gerektiğini düşünerek, "Hüküm ne?" diye soruyorum.

"Kovulmuyorum," diyor.

"Ama?"

"Ama emekliye ayrılmam istendi."

"Üzgünüm."

"Evet, kısmen bunu istiyor olsam da ben de üzgünüm."

"Peki Bayan Whitby?"

"Stevens olay yerinin hâlâ kapalı olduğunu söyledi, ancak intihar olabilirmiş. Bayan Whitby'nin elinde silahla bulunmuş olma ihtimali olduğunu söyledi. Yaptıkları için pişmanlık duyduğu, her şey kendi suçu olduğu için kendisini öldürmüş olabileceğini söyledi."

"Bunu kabul ettiğin için mutlu musun?"

Başını iki yana sallıyor ama sonra, "Evet," diyor. "Mutluyum. Kızları kurtardık değil mi? Dünya da yaşlı bir cadalozdan kurtuldu, bununla yaşayabilirim." Böyle söylese de bunu yapabileceğinden o kadar emin değilim. Ayrıca bu plan, Cole'u sessiz tutabilmelerine bağlı.

"Peki Stanton?"

Başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum. Bizim yapabileceğimiz bir şey yok Theo. Ulusal yayında silahsız bir adamı bıçakladı. Bu

avukatların çözeceği bir mesele. Neyse, karım beni kovmadan eve gitsem iyi olur."

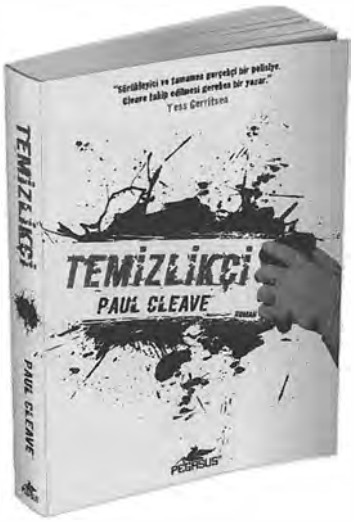
Koridorda ilerlerken onun arkasından bakıyorum. Katy, Cole ve Stanton'ı, hepsinin iyi olacağını düşünüyorum. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum ancak sonra Schroder'ın önceki konuşmalarımızın birinde söylediği denge meselesini hatırlıyorum, bu dengenin karım olacağını düşünüyorum. Birkaç dakika cep telefonuma bakıyorum ve sonunda aramayı yapıyorum. Ne duyacağımı şimdiden biliyorum. En son ne zaman biri arayıp da bana iyi bir haber verdi ki? Doktor Forster ikinci çalışta açıyor, ben hiçbir şey söylemeden o konuşmaya başlıyor, dikkatimi aktardığı bilgilere verip onu dinliyorum.

Bridget ölmedi. Komada değil. Bilinci açık ve uyanık ancak başka bir sorun var. Bana açıklamaya çalışıyor ama anlayamıyorum. Koridora sapıyorum, karımın hangi katta kaldığını ve oraya nasıl gideceğimi çözmeye çalışırken etrafımda dönüyorum, tam bir daire çizdikten sonra dizlerimin üzerine düşüp kusuyorum. Az önce gözlerime bakan doktor beni görüyor ve bana doğru koşuyor, ancak yeniden doğrulup asansöre giriyorum. O yetişemeden kapılar kapanıyor ve birkaç kat yukarı çıkıyorum.

Karımın odasına varana kadar düzgün yürüyemiyorum. Önce ışıkların kapandığını sanıyorum ancak sonra sorunun bende olduğunu fark ediyorum ve görebilmek için kendimi zorluyorum. Kapıyı açıyorum ve Bridget bana bakıyor. Yüzümde bir gülümseme beliriyor ancak sonra zemin hızla bana yaklaşıyor ve düşerken yatağının kenarına çarpıyorum, kafamın içindeki şey, kalan tehlike fişeklerini yakıyor. İyi bir şeyler olduğunu ve şehrin kötü bir şeyler vermesi gerektiğini fark ederek yerde yatıyorum. Bu, Schroder'ın bahsettiği denge. Cole, Stanton, karım... Onları kurtaran denge unsuru benim.

Arkamdan kapının açıldığını, birinin içeri koştuğunu ve, "İşte orada!" diye bağırdığını duyuyorum, sonra yanıma eğili-

yor. "Tanrım, bu hiç iyi değil," dediğini duyuyorum, sonra her şey yok oluyor. Işıklar, ağrı, karım, yanaklarımdaki gözyaşlarını hissedebiliyorum. Ve sonra hiçbir şey hissetmiyorum.

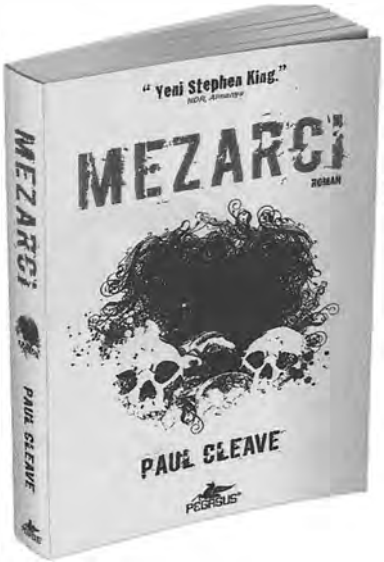

"Yeni Stephen King."
NDR, Almanya

"Cleave, sizi soluksuz okumaya ve sona geldiğinizde kendinizi dışarı atıp derhal başka bir kitabını bulmaya zorluyor."
New Zealand Lawyer Magazine

"İş polisiyeye gelince, Cleave okuyucuya nasıl kanca takacağını biliyor."
Sunday Herald

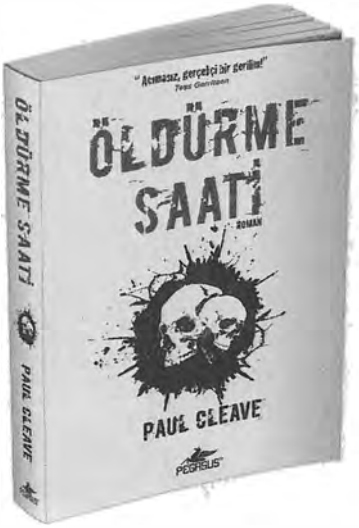
"Cleave bir boksörün ince ayar yumrukları gibi yazıyor... Karın boşluğunuza gelecek yumruklar sizi inletecek. Akıcılığı ve heyecanı nefesinizi kesecek ve romanı çarçabuk bitirmenize neden olacak."
Courier Mail

"Yeni Stephen King."
NDR, Almanya

"Paul Cleave'in kitapları sıradan gerilim romanlarında olmayan bir enerjiye sahip."
Listener

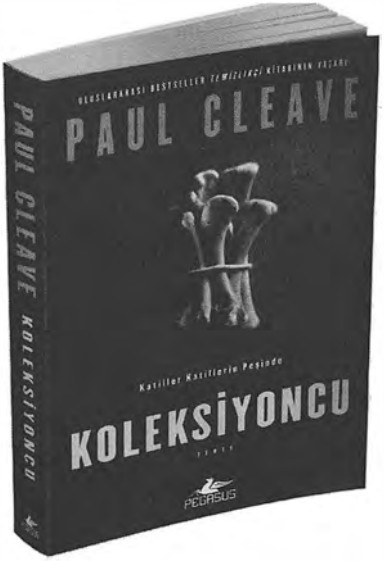
"*Mezarcı*, bazı yönleriyle Edgar Allan Poe ve Stephen King başyapıtlarını oldukça andırıyor."
The Australian

"Cleave'in sürprizler yapma konusunda muhteşem bir becerisi var. Onun cinayet hikâyeleri bağımlılık yapıyor."
Sunday Telegraph

"Söz konusu olan gerilim romanları olduğunda Cleave okuyucuyu nasıl ağına düşüreceğini çok iyi biliyor."
Sunday Herald

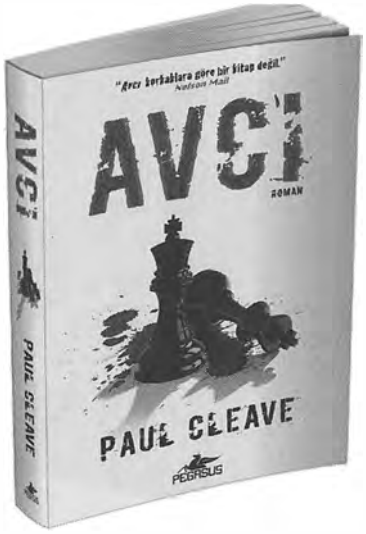
"Cleave'in merak uyandıran, karanlık ve mükemmel tempolu psikolojik gerilim romanları, son sayfasına kadar sonu gelmeyen bir sihirle, hepimizin içine gizlenmiş kötülüğü gözler önüne seriyor."
Booklist

"Kalbinizi sıkıştıracak bir seri katil romanı. Şiddetin kulak tırmalayan senfonisini duyacaksınız!"
Publishers Weekly

"Vurucu, karanlık ve bir çırpıda okunan *Koleksiyoncu* herkesin içindeki o şeytani dürtüyü sorgulamasına neden oluyor ve son sayfaya kadar okuyucuyu hipnoz altında tutuyor."
Booklist

"Gerilimin ustası Paul Cleave korkuyu iliklerinize kadar hissettirecek. Işığı açık bırakmadan uyuyamayacaksınız!"
Kirkus Reviews

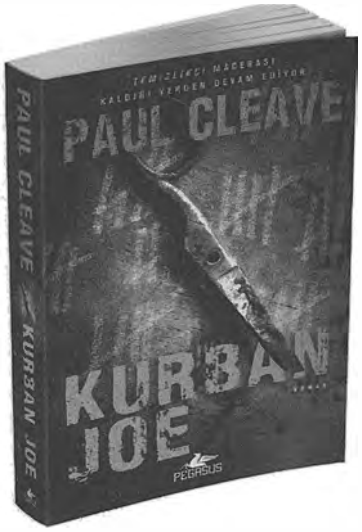
"*Avcı* korkaklara göre bir kitap değil."
Nelson Mail

"Bir seri katilin oğlu olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu iliklerinize kadar hissedeceksiniz."
Booklist

"Sakin ve huzurlu bir hafta sonu geçirmek istiyorsanız *Avcı*'yı okumayın. Gerilim ve aksiyon dolu bu kitabı okurken koltuğunuza yapışıp kalacaksınız."
Euro Crime

"Cleave'in romanlarının temposuna yetişmek mümkün değil."
Melbourne Age

"Korkunun buz gibi parmaklarını üzerinizde hissedeceksiniz."
Christchurch Press

TEMİZLİKÇİ MACERASI KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR

Muhteşem bir yalanın büyüsünü hiçbir hakikat bozamaz.

"Tam da Dexter ve Hannibal Lecter hayranlarına göre bir kitap. Kana doymaya hazır olun."
Kirkus Review

"Zekice, şaşırtıcı ve kesinlikle kalbi zayıf olanlara göre değil... Joe Middleton polisiye roman tarihindeki en masum seri katillerden."
Michael Robotham

"Bir seri katile sempati duyma ve sonrasında da kendinize şaşırma ihtimaliniz çok yüksek."
Suspense Magazine

"Paul Cleave etkileyici, sizi sarsacak karakterleri ve anlatım gücünü bir araya getiriyor, dahası o karanlık mizah duygusuyla kimi zaman vahşeti bir komediye dönüştürebiliyor."
Publishers Weekly

Katledilenler kurtuldu.
Hayatta kalanlar ise ölmek için acıyla haykırıyor.
Artık mutlu olan tek bir kişi var: Caleb.

Karanlık şehir Christchurch yine kana bulanıyor. Eli bıçaklı bir adam ardı ardına, sebebi bilinmeyen cinayetler işliyor ve cinayetler arasındaki bağlantıları yakalayabilmek için tam bir seferberlik ilan ediliyor. Dedektif Carl Schroder ve belalı eski polis Theodore Tate başta olmak üzere tüm polis teşkilatı, zekâsıyla en deneyimli dedektifleri bile ters köşeye yatıran seri katilin peşinde. Katil ise yıllardır özenle derlediği ölüm listesindeki kurbanların…

"Şiddet ve insan zaafları üzerine yazılmış en rahatsız edici polisiye romanlardan biri."
Publishers Weekly

"Kitabın sonuna geldiğinizde ensenizdeki tüm tüyler diken diken oluyor ve kurgunun büyük bir sanatçının elinden çıktığını anlıyorsunuz."
Booklist

"Bu kitap baştan sona müthiş bir adrenalin dalgasıyla çalkalanıyor. Tek oturuşta sona geldim ve eminim sizi de tüm gece ayakta tutacak."
S. J. Watson

"Paul Cleave'in efsane kurgu yeteneği, eski polis Tate'in yürek burkan kaybı ve umutlarıyla birleşince ortaya hayran olunacak bir eser çıkmış. Yazarın sıradışı gözlem yeteneğine ve insancıl taraflarıyla baş başa kaldığımız katilin çılgınlıklarına inanamayacaksınız…"
Kirkus Reviews

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-272-2

KAPAK TASARIMI: ALAN DINGMAN
KAPAK GÖRSELİ: MASKE © MOHAMAD ITANI / ARCANGEL IMAGES